Machine Translated by Google

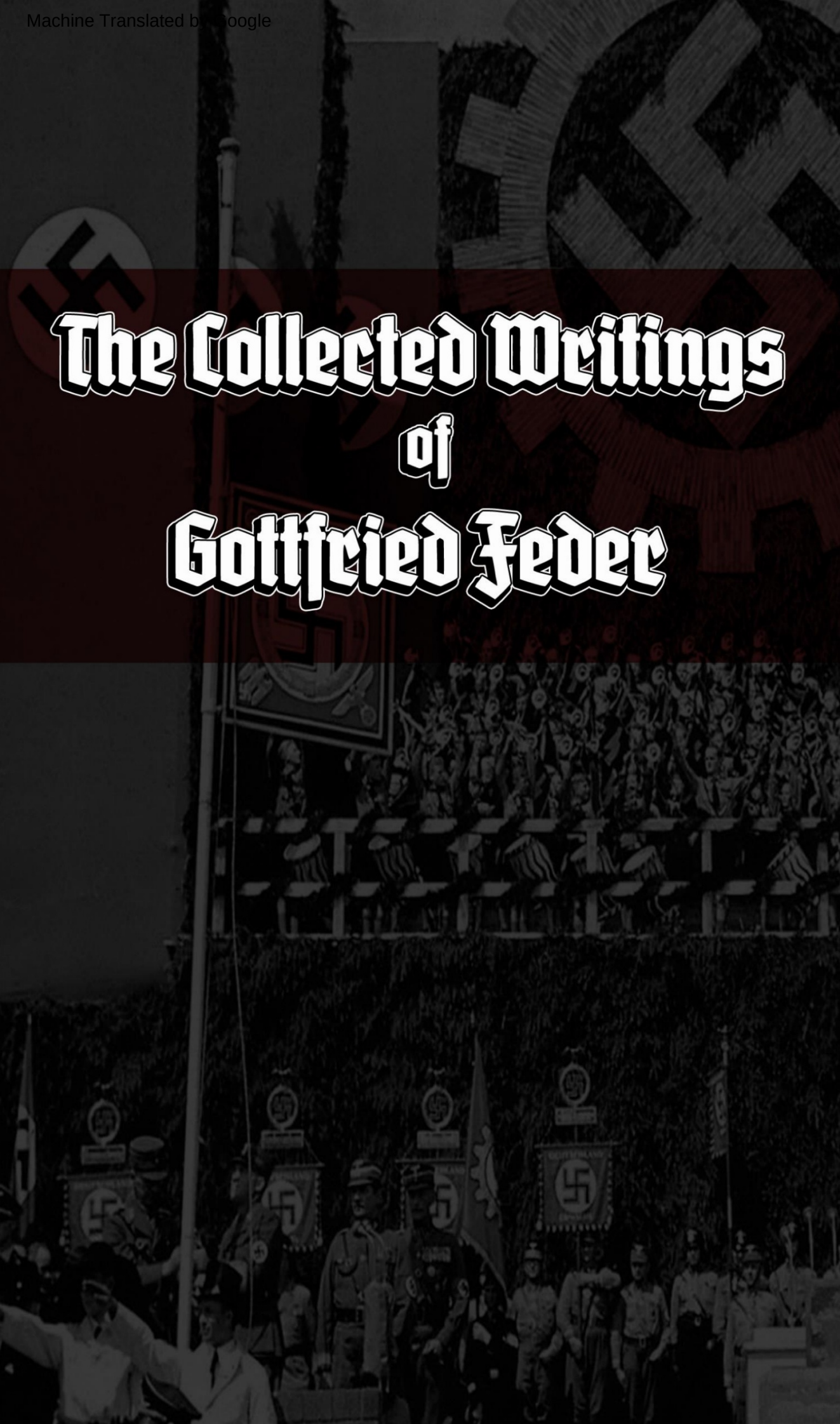

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Kootut kirjoitukset

Gottfried Feder

Julkaistu Kali Yugassa, 130 AH

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Sisällysluettelo

NSDAP:n ohjelma ja sen yleiset käsitykset 5

Johdanto ja esipuhe 6

1. Puolueen virallinen ohjelmajulistus NSDAP:n kannasta maatalousväestöön ja maatalouteen..... 13

NSDAP:n maanomistuspolitiikka 17

2. 25 pistettä..... 21

3. Perusajatukset 25

4. Ohjelman vaatimukset yksityiskohtaisesti..... 32

5. Mitä emme halua..... 52

6. Johtopäätös..... 53

Manifesti intressien orjuuden lakkauttamiseksi 55

Toteutukset ja perustelut 57

Sotaobligaatioiden muuntaminen pankkiluotoksi 75

Erityishuomioita manifestin lain vaatimuksesta 76

Vastaväitteet ja niiden kumoaminen 79

Lisäohjelma 89

Saksan valtio kansallissosialistisella perustalla 56

Johdanto ja esipuhe 92

1. Perustukset..... 97

2. Ohjelma 116

3. Kansallissosialistisen valtion valtiorakenne 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27. tammikuuta 1883, Würzburg, Saksa - 24. syyskuuta , 1941, Murnau), oli saksalainen poliittinen aktivisti ja johtava *talousteoreetikko* Saksan kansallissosialismin alkuvaihe.

Feder, rakennusinsinööri, tuli tunnetuksi vuonna 1919 kirjastaan *Manifesto for Breaking. "kiinnostuksen orjuus",* ja hänen puheensa Saksan työväenpuolueen kokouksessa Münchenissä saman vuoden syyskuussa antoi välittömän inspiraation **Adolf Hitlerin** teokselle sisäänpääsyä politiikkaan. **Federin** sosialistiset ja antikapitalistiset ajatukset ilmenivät myöhemmin **Hitlerin** 25-kohtaisessa ohjelmassa Saksan kansallissosialistiselle työväenpuolueelle (NSDAP) maaliskuussa 1920 sekä **Federin** omassa kirjassa *"Saksan valtio kansallissosialistisen perustan varassa", jota* **Hitler** piti "[kansallissosialistisen] liikkeen katekismuksena". Vuosien 1924 ja 1936 välillä **Feder** istui Saksan valtiopäivillä ja toimi NSDAP:n talousneuvoston puheenjohtajana (1931), Saksan talousministeriön valtiosihteerinä (1933) ja valtion asuntokomissaarina (1934). Natsien politiikan yleisen mukauttamisen vallitsevaan talousjärjestelmään myötä **Federin** rooli puolueasioissa kuitenkin heikkeni rajusti, ja vuoteen 1936 mennessä hänet oli joutunut lähes un

Machine Translated by Google

Kansallisen ohjelman

Saksan sosialistinen

työväenpuolue ja sen yleiset käs

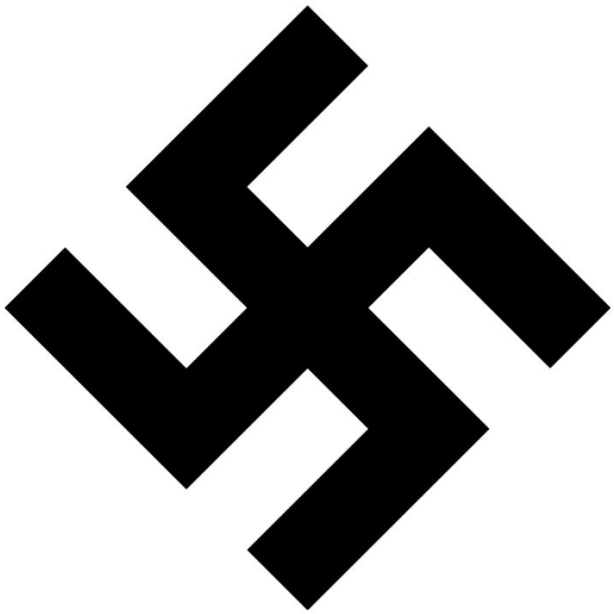

Machine Translated by Google

Historiallinen kertomus noususta NSDAP ja Adolf Hitlerin uran elämäkerrallinen katsaus

Adolf Hitler syntyi 20. huhtikuuta 1889 Braunau-on-the-Innissä, vanhassa kylässä.
Baijeri.

Hänen isänsä oli köyhän talonpojan orpolapsi ja eteni tiensä tullivirkailijaksi. Hänen äitinsä oli saksalaisesta talonpoikaisperheestä. Kun hän oli 13-vuotias, hän menetti isänsä ja neljä vuotta myöhemmin äitinsä. Adolf Hitler oli tuolloin oppilas Linzin reaalikoulussa Tonavan varrella lähdettyään kansakoulusta. Hänen isänsä oli toivonut, että hänestä tulisi virkamies, mutta hän itse halusi olla taiteilija. Äitinsä kuolema pakotti hänet viipymättä ansaitsemaan elantonsa itse.

17-vuotiaana Hitler muutti Wieniin, jossa hän pyrki arkkitehdiksi. Hän ansaitsi elantonsa omin ponnisteluin, ensin rakennusmiehenä sekoittaen laastia ja sitten arkkitehdin piirtäjänä. 18-vuotiaana hän oli jo kiinnostunut politiikasta; hänestä tuli antimarxisti, mutta hän ei ollut vielä ottanut johtavaa roolia. Varhaisimmasta nuoruudestaan lähtien Hitler oli ollut intohimoinen nationalisti, ja hänen toiveenaan oli yhdistää työkautensa sosiaaliset kokemukset nationalistisiin vakaumuksiinsa. Useiden vuosien ajan hän asui Wienissä äärimmäisessä köyhyydessä.

Vuonna 1912 hän muutti Müncheniin, jossa hän oli opiskelija. Hän ei ollut koskaan kokenut nuoruuden iloja, mutta siitä päivästä lähtien, kun hän lähti kotoa 50 kruunua taskussaan, työ ja puute olivat olleet hänen kohtaloaan. Helmikuussa 1914 hän onnistui vapautumaan velvollisuudesta palvella Itävallan armeijassa. Kuusi kuukautta myöhemmin sota syttyi. Hän ilmoittautui heti vapaaehtoiseksi Saksan armeijaan ja sai suoralla vetoomuksella Baijerin kuningas Ludvigille luvan liittyä Baijerin rykmenttiin vapaaehtoisena sotaan. Uusi rykmentti marssi liikkeelle 10. lokakuuta 1914.

25-vuotias vapaaehtoinen sai 2. joulukuuta 1914 Rautaristin toisen luokan.
Luokka.

Tunnustuksena hänen urheudestaan hyökkäyksessä Bayernwaldia vastaan ja muissa Wytschätzen lähellä käydyissä taisteluissa hänet määrättiin lähetyskuljetuspalvelukseen, mikä vaati erityistä rohkeutta ja luotettavuutta, sillä raportteja oli usein kannettava avoimella maastolla kovan tulen alla. Tämä teki hänen nimensä nopeasti tunnetuksi koko rykmentissä tovereidensa kapean piirin ulkopuolella.

Hän haavoittui kranaatinsirpaleesta 7. lokakuuta 1916. Maaliskuussa 1917 hän palasi rykmenttiinsä. Hän sai useita muita kunniamerkkejä, kuten rykmentin kunniakirjan erityisestä urheudesta Fontainesin lähellä käydyissä taisteluissa ja lopulta Rautaristin ensimmäisen luokan.

Lokakuun 14. päivänä 1918 hän ja monet hänen rykmenttinsä toverit haavoittuivat vakavasti sinappikaasusta, jota britit käyttivät tuolloin ensimmäistä kertaa, ja hän sokeutui tilapäisesti. Hänen ollessaan sairaalassa vallankumous puhkesi.

Tämän pohjalta Hitler päätti ryhtyä poliitikoksi. Vuonna 1919 hän liittyi pieneen kuuden miehen puolueeseen ja perusti sen pohjalta Saksan kansallissosialistisen työväenpuolueen. Hän laati uuden liikkeen ohjelman pääpiirteet ja määritteli sen luonteen ja tavoitteet.

Machine Translated by Google

Ydin: Seitsemän miestä

Syyskuussa 1919 Adolf Hitler piti ensimmäisen puheensa seitsemälle miehelle; sen jälkeen hän puhui 11, 25 ja 47 hengen yleisölle; joulukuussa 111 hengelle; tammikuussa 1920 270 hengelle ja pian sen jälkeen 400 hengelle. Marraskuun 14. päivänä 1920 hän puhui 1700 hengen joukkokokouksessa. Hän organisoi nyt nuoren puolueen propagandaa, jossa vuoden työskentelyn jälkeen oli 64 jäsentä. Vuotta myöhemmin – 1920 – jäsenmäärä oli jo noussut 3000:een. Hitlerin propagandatoiminta Münchenissä oli niin voimakasta, että hän vihdoin piti puhujia joukkokokouksissa kolme kertaa viikossa ja maanantaisin hän jatkoi opetustyötään. Hän hyökkäsi ennen kaikkea Versailles'n mielettömyyttä vastaan ja kielsi marxilaisten, keskustapuolueen jne. väitteet, että tuo sopimus oli mahdollista täyttää. Hän pilkkasi näiden puolueiden iskulausetta: "Luovuttakaa aseet, niin muutkin riisuvat aseensa". Hän puhui olettaen, että sen jälkeen, kun me olisimme luopuneet aseista, muut jatkaisivat aseistautumista – elleivät omilla rahoillaan, niin miljoonista, jotka olisi puristettu täysin aseettomalta Saksan kansakunnalta. Vastustaessaan SPD:n ja keskustan propagandaa sopimuksen allekirjoittamisen puolesta hän ennusti, että Ruhrin alue miehitettäisiin, mitä tahansa allekirjoitammekin.

1921.

Tänä vuonna perustettiin ensimmäiset paikalliset ryhmät Rosenheimiin ja Landshutiin. Hitler organisoi ensimmäisen miesjoukon puolueen suojelemiseksi ja aloitti taistelunsa separatistista liikettä vastaan Baijerissa. Johtajamme piti myös puheen yli 5000 hengen kokouksessa Münchenin sirkuksessa.

Hän julisti kokouksissaan, että sopimuksen täytäntöönpano ei auttaisi, kuten SPD, keskusta ja kansanpuolue väittivät, Saksan vaurauden rakentamisessa rauhassa ja hiljaisuudessa, vaan että tämän typerän politiikan tuloksena olisi väistämättä laajamittainen inflaatio, joka aiheuttaisi valtavaa vahinkoa Saksan teollisuudelle. Hitlerin väite, jonka mukaan mustapunainen hallitus suunnitteli valtion rautateiden kansallisistamista, julistettiin "ilmiselväksi valheeksi". Puolueen sisäinen kapinayritys torjuttiin. Hitler laati puolueen uuden perustuslain, joka antoi hänelle diktaattorin vallan.

Sosiaalidemokratia, joka ei kyennyt enää sivuuttamaan Hitlerin nimeä, yritti nyt päästä eroon piikikkäästä karhustaan terrorismin keinoin. Kokouksissa oli verisiä yhteenottoja, joissa johtajamme rautaiset hermot säilyttivät yliotteen. Kokousten aikana muodostettiin voittamaton henkivartiojoukko, jota siitä lähtien kutsuttiin nimellä "Sturmabteilung".

1922.

Münchenin valloituksen edetessä liike alkoi levitä muualle Baijeriin. Hitler hylkäsi kaikki kompromissit liittyäkseen muihin puolueisiin. Hän tuhosi vähitellen kaikki vastaavat "nationalistiset" puoluemuodostelmat ja teki kansallissosialistisesta liikkeestä niiden yläpuolella olevan.

Lokakuussa 1922 Hitler marssi 800 miehen johdossa Coburgiin ja murskasi kahdesti vuorokaudessa ensimmäistä kertaa täysin punaisen terrorin tuossa kaupungissa.

Adolf Hitler julisti tuolloin julkisesti, että me syöksyimme suin päin inflaation suuntaan, jonka hän oli ennakoinut mustan ja punaisen koalition politiikan seurauksena. Hänestä tuli

Machine Translated by Google

joka tunnetaan järjestelmän vaarallisimpana ja vihatuimpana vihollisena. Sosiaalidemokratia ja keskustapuolue lakkasivat puolustamasta itseään argumenteilla ja omaksuivat kunnianloukkauspolitiikan.

1923.

Tammikuussa 1923 pidettiin ensimmäinen suuri puoluekonferenssi, ja puolueen ensimmäiset liput vihittiin käyttöön. Sturmabteilung rekisteröitiin virallisesti.

Puolueen propagandaa tutkittiin ja parannettiin perusteellisesti, ja organisaation pysyvät periaatteet vakiinnutettiin ja vakiinnutettiin. Hitlerin ympärille kokoontui sankoin joukoin kannattajia, joista suurin osa on nykyään hänen uskollisia taistelukumppaneitaan. Hyökkäyksiä häntä vastaan jatkettiin samaan aikaan yhä päättäväisemmin; hän joutui ensimmäistä kertaa vankilaan syytettynä vastustajiensa kokousten häiritsemisestä; häntä sakotettiin jatkuvasti. Siitä huolimatta hän ei hetkeksikään lakannut taistelemasta järjestelmää vastaan.

Kesällä 1923 Adolf Hitler murskasi punaisen terrorin useimmissa Baijerin kaupungeissa: Ratisbonissa, Hofissa, Bayreuthissa, Nürnbergissä, Fürthissä, Ingolstadtissa, Würzburgissa ja Schweinfurtissa – usein verenvuodatuksen hinnalla katutaisteluissa, joissa hän kukisti sosialidemokraattiset ja kommunistiset terroristijoukot.

Hänen taisteluaan valtakunnan epäpätevää hallitusta vastaan säestivät katkerat syytökset. Hän ennusti hallituksen heikon vastarinnan epäonnistumista Ruhrin kysymyksessä ja hyökkäsi jatkuvasti typerää politiikkaa vastaan, joka tähtäsi sopimukseen Ranskan kanssa ja sen täyttämiseen. Hän ei koskaan jättänyt huomauttamatta sopimuksen välttämättömyyttä Englannin ja Italian kanssa.

Marraskuussa 1923 Adolf Hitler yritti kaataa järjestelmän. Kapina epäonnistui, ja Hitler pidätettiin.

1924.

Suuri oikeudenkäynti pidettiin Münchenissä maaliskuussa 1921. Vaikka johtajamme todettiin syylliseksi tosiasioiden perusteella, hän sai ylivoimaisen moraalisen oikeutuksen. Hitlerin puolustus vaikutti oikeuteen niin paljon, ja hänen yksinomaisen vastuunsa ottamansa kanta oli niin vakuuttava, että häntä syyttävän asianajajan puheesta tuli merkittävä todistus hänen kunniallisista motiiveistaan. Tuomari kuitenkin tuomitsi hänet vankeuteen.

Kansallissosialistinen puolue kärsi johtajansa menetyksestä. Sen vastustajat olivat vakuuttuneita liikkeen tuhosta ja rohkaistuivat allekirjoittamaan pahamaineisen Dawesin sopimuksen. Näin he tarkoituksella aloittivat Saksan ryöstöjärjestelmän, joka huipentui Youngin suunnitelmaan. Mikä voitto sosiaalidemokraateille ja keskustalle! Saksan orjuuttamisen tavoite oli ilmeisesti saavutettu!

Turhaan Hitler yritti vapaina olevien liittolaistensa kautta taistella Dawesin sopimusta vastaan. Turhaan hän sai heidät julistamaan julkisesti, että keskustapuolueen, SPD:n ja kansanpuolueen vakuuttelut siitä, että suunnitelman mukaiset ulkomaiset lainat lisäisivät kansallista vaurautta, että työttömyys loppuisi, että palkkoja nostettaisiin ja veroja alennettaisiin ja että maatalous pelastettaisiin, olivat vain kansakunnan petosta. Turhaan hän sai heidät huomauttamaan, että Dawesin sopimus oli väistämättä lisäämässä köyhyyttä, koska lainojen korot lamauttaisivat teollisuuden, kun taas itse lainat palvelivat vain suunnitelman mukaisten taloudellisten velvoitteiden täyttämistä; konkurssi ja työttömyys nousisivat, palkat...

Machine Translated by Google

laskisivat, hinnat ja verotus nousisivat entisestään, ja maanviljelijät joutuisivat täydellisen tuhon partaalle ja joutuisivat luopumaan kaikesta omaisuudestaan.

Hitler vetäytyi linnoituksesta joulukuun 20. päivänä.

1925.

27. helmikuuta 1925 mennessä Adolf Hitlerin vaatimus puolueen uudestisyntymisestä levisi, ja hän piti ensimmäisen puheensa vankeutensa jälkeen 4000 ihmisen yleisölle.

Kansallissosialistinen liike oli hajotettu marraskuun 9. päivän tapahtumien jälkeen. ,
ja kaikki sen omaisuus ja rahat oli takavarikoitu; niin että Adolf Hitler aloitti nyt ilman mitään keinoja puolueen uudelleenrakentamisen perustuksistaan. Berliinin Vorwärts ja Germania pilkkasivat hänen ponnistelujaan ja pilkkasivat "vankeuden hulluksi tekemää typerystä".
Puolueen jälleenrakennus eteni kuitenkin Hitlerin johdolla erittäin nopeasti. Vanhat johtajat kokoontuivat jälleen uskollisesti hänen ympärilleen. Hitler kannusti puolueen lehdistöä uuteen toimintaan.

Joulukuuhun 1925 mennessä puolueella oli 27 000 jäsentä. Keskusta ja sosiaalinen Hätääntyneet demokraatit määräsivät, että johtaja ei saisi puhua julkisesti kahteen vuoteen.

1926.

Kesäkuussa pidettiin puolueen ensimmäinen konferenssi Hitlerin vangitsemisen jälkeen.

Porvarillinen maailma oli yhä vakuuttunut siitä, että täyttymyspolitiikka pelastaisi Saksan ja että Dawesin sopimus elvyttäisi teollisuuden. Marxilaiset olivat vakuuttuneita siitä, että heidän herruutensa oli horjumaton.

Presidentti von Hindenburg erosi kannattajistaan ja marssi pois keskustan ja SPD:n kanssa. Puolue jatkoi taistelua; vuoden loppuun mennessä sillä oli 49 000 jäsentä.

1927.

Hitleriä julkisesti puhumisen kieltävä määräys peruttiin, koska sen täytäntöönpanon katsottiin olevan mahdotonta. Hän piti puheita useissa joukkokokouksissa. Joka kuukausi puolue vahvistui yhä lujemmin.

Kaikkialla tapahtunut kehitys osoitti yhä voimakkaammin, että Hitler oli ollut oikeassa.
Dawesin sopimus paljastui, ja sen seuraukset olivat kauhistuttavat. Sosiaalidemokraatit ja keskustapuolue yrittivät pelastaa pelastettavissa olevan valheiden ja väärinkäytösten avulla.

Elokuussa Hitler kutsui koolle puoluekokouksen Nürnbergiin, ja se osoittautui suureksi menestykseksi. Vuoden loppuun mennessä puolueen jäsenmäärä oli 72 000.

1928.

Adolf Hitler johti puoluettaan kiihdyttämässä hyökkäyksessään olemassa olevaa järjestelmää vastaan. Kansallissosialismista oli nyt tullut Saksan tuhoajien armoton vihollinen sekä sisällä että ulkona. Hitler suuntasi hyökkäyksensä erityisesti maanviljelijöiden ja keskiluokan järjetöntä tuhoa vastaan. Hän ennusti katastrofin, joka kohtaisi kotimarkkinoita. Hän julisti sadoissa kokouksissa yhä uudelleen ja uudelleen, että täyttymyksen politiikka oli hulluutta ja että sen

Machine Translated by Google

Seuraukset merkitsisivät kuolemaa ja tuhoa Saksan teollisuudelle. Sosiaalidemokraatit ja keskusta pilkkasivat ja ivasivat yrittäessään kostaa. Heidän valheensa ja solvauksensa kohdistuivat henkilökohtaisesti Hitleriin.

Vuoden loppuun mennessä jäsenmäärä oli 108 000, ja puolueen jäseniä oli 12. istui Reichstagissa.

1929.

Adolf Hitler jatkoi taisteluaan vallitsevaa järjestelmää vastaan väsymättömällä energialla. Puolueen lehdistö täydellistyi, Sturmabteilung lisääntyi, joukko-osastot vahvistuivat ja propaganda v[illegible]mistui. Kansallissosialismin opit alkoivat tunkeutua syvälle kansalliseen tietoisuuteen.

Toinen puoluekokous pidettiin valtavassa mittakaavassa Nürnbergissä 4. elokuuta . Hitler hyökkäsi mustapunaista järjestelmää vastaan yhä voimakkaammin ja nousi kilpailijattomana mahtavimpana johtajana kaikkea sitä vastaan, mitä "demokratialla" tarkoitettiin. Kaikki yritykset syrjäyttää hänet puolueen johdosta murskattiin.

Vuoden loppuun mennessä puolueella oli 178 000 jäsentä.

1930.

Taistelu Youngin suunnitelmaa vastaan oli täydessä vauhdissa. Hindenburg puolusti sitä tarmokkaasti väittäen, että sen avulla Saksa pelastettaisiin, Saksan teollisuus elpyisi, työttömyys tyrehtyisi, maanviljelijät saisivat jälleen hengittää ja verotusta voitaisiin keventää.

Adolf Hitler kuvaili tällaisia näkemyksiä epätodellisiksi ja kohtalokkaiksi; hän ennusti päinvastaista. Hänen puolueensa jatkoi kansakunnan valistamista ankarien taisteluiden keskellä. Vastustajat vastasivat valheiden virralla.

Valtiopäivätalon vaalit pidettiin 14. syyskuuta , 1930. Puolue sai äänestyksessä 6,5 ääntä miljoonaa ääntä, ja 107 jäsentä valittiin. Sen sisäinen organisaatio oli vahvempi kuin koskaan. Muutamat ulkopuolelta edistetyt pienet kapinayritykset murskattiin Hitlerin toimesta nopeasti, ja ne, jotka eivät alistuneet ehdoitta, karkotettiin.

Keskustapuolue, joka oli nyt joutunut SPD:n käsiin, hyvässä tai pahassa, alkoi kiihottaa kirkkoa Hitleriä vastaan. Keskustapuolueeseen kuuluvat piispat ja papit aloittivat fanaattisen hyökkäyksen kansallissosialistista liikettä vastaan, erottivat sen kannattajat kirkosta ja jopa kieltäytyivät tarjoamasta heille kristillisiä hautajaisia. Hitler piti järkkymättä kiinni vakaumuksestaan, että keskusta merkitsi Saksalle tuhoa, ja jatkoi taisteluaan sitä vastaan entistä päättäväisemmin. Hän torjui jyrkästi kaikki yritykset pakottaa hänet muuttamaan mielipiteitään.

Vuoden loppuun mennessä puolueella oli 389 000 jäsentä.

1931.

Taistelu Youngin suunnitelmaa vastaan jatkui. Hitlerin ennakoimat seuraukset kävivät toteen.

Machine Translated by Google

Hallitus alkoi toteuttaa hätätoimenpiteitä luullen näin pelastavansa teollisuuden. Seurasi kiivaita kiistoja, joissa Adolf Hitler jälleen kerran huomautti tuon politiikan kohtalokkaista seurauksista. Muutamassa kuukaudessa – jopa muutamassa viikossa – hän osoittautui oikeaksi.

Samaan aikaan oli perustettu useita kansallissosialistisia sanomalehtiä, ja puolueen keskuskustantamosta oli vähitellen kasvanut valtava yritys. Organisaatiosta oli tullut erittäin tehokas, ja Sturmabteilung oli ajan myötä saavuttanut korkean kehitysvaiheen.

Vastustajamme rypeivät valheissa ja sallivat tavaratilausten tekemisen Ranskassa.

Vuoden 1931 loppuun mennessä Hitler-puolueen jäsenmäärä nousi 806 000:een, kuukautta myöhemmin 862 000:een ja jälleen kuukautta myöhemmin 920 000:een. Vaalipäivänä puolueella oli noin miljoona jäsentä ja lukemattomia miljoonia kannattajia vaalipaikoilla.

Mies, joka oli aikoinaan köyhä työläinen ja myöhemmin sotilas rintamalla, on näin ollen tuskin kolmessatoista vuodessa rakentanut Saksan historian suurimman poliittisen organisaation. Ainoat keinot tätä miestä vastaan, joita hänen vastustajansa voivat käyttää, ovat valheet ja kunnianloukkaus. Ja hän on aina voittanut tähän mennessä kaikista valheista huolimatta, ja tällä kertaa hän on lähellä tulla valituksi valtakunnan presidentiksi.

Onko kukaan koko Saksan historiassa koskaan saavuttanut samanlaista saavutusta kahdessatoista vuodessa puolueen, suurrahoituksen, pääoman, lehdistön, yleisen mielipiteen, byrokratian, valheiden, terrorismin ja vainon vastustuksesta huolimatta?

Tämä ei ollut mikään suojassa oleva lapsi; varhaisimmista vuosistaan lähtien hän on ollut mies korkeimmassa asemassa sanan varsinaisessa merkityksessä, luottaen yksinomaan omiin voimiinsa.

Machine Translated by Google

Esipuhe

Weimarissa vuonna 1926 puolueneuvosto päätti julkaista sarjan pamfletteja, jotka käsittelisivät tiiviisti Saksan poliittisen elämän kaikkia osa-alueita koskevia peruskysymyksiä. Tarkoituksenamme oli ja on edelleen esittää johdonmukainen ja täydellinen kuva kansallissosialismin suhtautumisesta julkisen elämämme eri tehtäviin ja siitä, miten se toivoo poistavansa virheensä ja puutteensa.

Tehtävämme on siis tutkia perusteellisesti, miten se on, sitten selvittää tieteellisesti, mistä se on peräisin, ja lopuksi, luovan inspiraation avulla, vastata kohtalokkaaseen kysymykseen: mitä sitten? Näiden pamflettien päämääränä on osoittaa uusia menetelmiä valtioelämälle, rahoitukselle ja taloustieteelle; nostaa kaaoksen keskelle korkealle "pronssikivi", muodostaa tarkan tutkimisen avulla selkeän tiedon varasto, jotta kaikesta siitä voisi syntyä yhtenäinen poliittinen tahto.

Suuressa kokouksessa 31. elokuuta 1927 Adolf Hitler julisti painokkaasti: "Ohjelmakysymykset eivät vaikuta hallintoneuvostoon; ohjelma on kiinteä, enkä koskaan aio sietää muutoksia liikkeen periaatteisiin, sellaisina kuin ne on esitetty sen ohjelmassa." Yhdyn täysin tähän Führerin ratkaisevaan lausuntoon, sillä mikään ei ole vaarallisempaa liikkeemme kaltaisen elämän ja iskuvoiman kannalta kuin se, että ajan kuluessa sen kiinteää ohjelmaa kritisoidaan kielteisesti.

Kenenkään, joka ei tunne, ettei voi kulkea kanssamme loppuun asti juutalaiskysymyksessä, taistelussamme suurkapitalismia vastaan, Dawesin sopimusta ja köyhdytyspolitiikkaa vastaan tai missään muissa ohjelmaamme sisältyvissä kysymyksissä, tai joka on taipuvainen kauppaamaan Saksan kansakunnan vapautta Kansainliiton, Locarnon sopimuksen kautta, kompromisseilla ja pelkuruudella, ei tarvitse kääntyä meihin; hänen paikkansa on NSDAP:n ulkopuolella. Hylkäämme täysin sen "ylivertaisen yksityistiedon", jota hänen kaltaisensa on niin valmis levittämään puheissaan ja journalistisissa purkauksissaan.

Ihmisellä, joka on pohjimmiltaan samaa mieltä periaatteistamme, saattaa kenties olla epäilyksiä muutamista pienistä yksityiskohdista, sillä emme voi odottaa koskaan olevan ehdotonta yksimielisyyttä kaikissa kysymyksissä, etenkään aggressiivisessa poliittisessa liikkeessä.

Asia on kuitenkin eri, kun poliittiset viholliset tekevät jostakin asiasta sotkua esittämällä vastenmielisen vääristelyn, joka on täysin asiaan liittymätön, kuten on todellakin tapahtunut. Tällaisessa tapauksessa virallinen kommentti on välttämätön.

Kieltäydymme muuttamasta ohjelmaamme tarkoituksenmukaisuussyistä, kuten muut puolueet tekevät, niin sanottujen muuttuneiden olosuhteiden mukaiseksi. Aiomme mukauttaa olosuhteet ohjelmaamme hallitsemalla ne.

Adolf Hitler on antanut minulle tehtäväksi julkaista tämän sarjan pamfletteja, jotka ovat muodostaakseen puolueen virallisen kirjallisuuden.

Olen sisällyttänyt mukaan puolueen virallisen vaaliohjelmaan 6. maaliskuuta 1930; sekä vastaukseni kymmeneen kysymykseen, jotka Deutsche Tageszeitung, Reichslandbundin johtava äänenkannattaja, meille esitti. Tuo lehti hyväksyi vastaukseni.

Tämä on paras ja tehokkain tapa hälventää kaikki valheet, jotka koskevat Saksan maanomistukseen ja perimiseen liittyvää vastenmielisyyttämme.

Machine Translated by Google

1. Puolueen virallinen manifesti NSDAP:n kannasta maanviljelijäväestöön ja maatalouteen

München, 6. maaliskuuta 1930

1. Maanviljelijäluokan ja maatalouden merkitys Saksalle

Saksan kansakunta saa huomattavan osan elintarvikkeistaan ulkomailta tuoduilla elintarvikkeilla. Ennen maailmansotaa onnistuimme maksamaan näistä tuonneista teollisuusviennillämme, kaupallamme ja ulkomaille sijoitetuilla pääomasijoituksillamme. Sodan loppu lopetti tämän mahdollisuuden.

Nykyään maksamme tuontiruoastamme enimmäkseen ulkomaisilla lainoilla, jotka ajavat Saksan kansakunnan yhä syvemmälle velkaan kansainvälisille rahoittajille, jotka myöntävät luottoja. Jos asiat jatkuvat nykyisellään, Saksan kansa köyhtyy entisestään.

Ainoa mahdollisuus paeta tästä orjuudesta on Saksan kyky tuottaa välttämättömiä elintarvikkeita kotimaassa. Saksan maatalouden tuotannon lisääminen on siksi Saksan kansakunnalle elämän ja kuoleman kysymys.

Lisäksi taloudellisesti vakaa ja erittäin tuottava maaseudun väestö on välttämätön teollisuudellemme, jonka on tulevaisuudessa yhä enemmän etsittävä työpaikkoja kotimaisilta markkinoilta.

Pidämme maaseudun väestöä myös terveyden perinnön kantajana, kansakunnan nuoruuden lähteenä ja sen aseellisen voiman selkärankana.

Tehokkaan maatalousluokan ylläpitäminen, jonka lukumäärä kasvaa väestön kasvaessa, on olennainen osa kansallissosialistista ohjelmaa, koska liikkeemme ottaa huomioon kaikkien kansamme hyvinvoinnin tulevina sukupolvina.

2. Nykyvaltion laiminlyönti maanviljelijäluokkaa ja maataloutta kohtaan

Maataloustuotantoa, jota voitaisiin lisätä, vaikeutetaan, koska maanviljelijöiden kasvava velkaantuminen estää heitä ostamasta viljelyn välttämättömyyksiä ja koska maanviljelyn kannattamattomuus poistaa kannustimet tuotannon lisäämiseen.

Syitä siihen, miksi maatalous ei tarjoa riittävää tuottoa työstä, on etsittävä:

1. nykyisessä finanssipolitiikassa, joka rasittaa kohtuuttomasti maataloutta. Tämä johtuu puolueen näkökohdista ja siitä, että juutalaiset maailman rahamarkkinat – jotka todellisuudessa hallitsevat parlamentaarista demokratiaa Saksassa – haluavat tuhota Saksan maatalouden, koska se asettaisi Saksan kansakunnan ja erityisesti työväenluokan sen armoille;

Machine Translated by Google

2. ulkomaisten maanviljelijöiden kilpailussa, jotka työskentelevät edullisemmissa olosuhteissa ja joita Saksan maatalouden suojelupolitiikka ei hillitse;

3. suurten tukkukauppiaiden tekemissä kohtuuttomissa voitoissa, jotka työntävät itsensä tuottajan ja kuluttajan väliin.

4. ahdistavissa sähkön ja keinolannoitushintoissa, joita maanviljelijän on maksettava pääasiassa juutalaisten johtamia yrityksiä.

Korkeaa verotusta ei voida kattaa maan työstä saatavalla heikolla tuotolla. Maanviljelijä joutuu velkaantumaan ja maksamaan koronkiskurinkorkoja lainoistaan. Hän vajoaa yhä syvemmälle tämän tyrannian alle ja lopulta menettää kaiken omaisuutensa juutalaiselle rahanlainaajalle. Saksan maanviljelijäluokkaa pakkolunastetaan.

3. Toivomamme mukaisesti valtakunnassa kunnioitetaan maanomistusoikeuksia ja Saksalle on laadittava maatalouspolitiikka.

Maaseudun väestön köyhyysolojen radikaalista paranemista tai maatalouden elpymistä ei ole toivoa niin kauan kuin Saksan hallitusta tosiasiallisesti hallitsevat kansainväliset rahamagnaatit, joita parlamentaarinen demokraattinen hallitusjärjestelmä tukee; nämä haluavat tuhota Saksan maanomistukseen perustuvan voiman.

Uudessa ja hyvin erilaisessa Saksan valtiossa, johon pyrimme, maanviljelijät ja maatalous saavat heille kuuluvan huomion, koska he ovat aidosti kansallisen Saksan valtion tärkein tukijalka.

Tästä nousevat esiin seuraavat vaatimukset:

1. Saksan kansakunnan hankkiman ja puolustaman Saksan maan on oltava Saksan kansakunnan palveluksessa kotina ja toimeentulon välineenä. Niiden, jotka asuvat maassa, on hallittava sitä tässä mielessä.

2. Vain saksalaisen kansakunnan jäsenillä on oikeus omistaa maata.

3. Heidän laillisesti hankkimansa maa katsotaan perinnölliseksi omaisuudeksi. Omistusoikeuteen liittyy kuitenkin velvollisuus käyttää sitä kansallisen edun mukaisesti.
Tämän velvoitteen valvomiseksi nimitetään erityistuomioistuimia, jotka koostuvat edustajista kaikista maanomistajaluokan departementeista ja yhdestä valtion edustajasta.

4. Saksan maa ei saa olla taloudellisen spekulaation kohde, eikä se saa tuottaa omistajalleen ansaitsematonta tuloa. Sitä saa hankkia vain se, joka on valmis itse viljelemään sitä. Siksi valtiolla on etuosto-oikeus kaikkiin maan myynteihin.
Maan pantaaminen yksityisille lainanantajille on kielletty. Viljelyyn tarvittavat lainat edullisin ehdoin myöntävät maanviljelijöille joko valtion tunnustamat yhdistykset tai valtio itse.

5. Maan käytöstä maksetaan valtiolle maksuja omaisuuden laajuuden ja laadun mukaan. Tämä maavero estää maanomistuksen lisäverottamisen.

6. Viljelyn määrälle ei voida asettaa ehdotonta sääntöä. Väestöpolitiikkamme näkökulmasta tarvitsemme paljon pieniä ja keskisuuria viljelmiä.

Machine Translated by Google

maatiloja. Laajamittainen maanviljely on kuitenkin erittäin tärkeää, ja jos se säilyttää terveen suhteen pienempiin yrityksiin, se on perusteltua.

7. Perintölaki on tarpeen omaisuuden jakamisen estämiseksi ja velan kertymistä sen päälle.

8. Valtiolla on oikeus ottaa haltuunsa maata, josta maksetaan asianmukainen korvaus myönnetty:

a. kun se ei ole kansakunnan jäsenen omistuksessa;

b. kun – maaoikeuden päätöksellä – katsotaan, että sen omistaja on laittomasti maatalous, ei toimi kansallisen edun mukaisesti;

c. itsenäisten maanviljelijöiden asuttamiseksi sille, kun omistaja ei itse viljele sitä;

d. kun se on tarpeen kansallisen edun mukaisia erityisiä valtion tarkoituksia varten (esim. viestintä, maanpuolustus). Laittomasti (Saksan lain mukaan) hankittu maa voidaan takavarikoida ilman korvausta.

9. Valtion velvollisuus on asuttaa vapautunutta maata väestöpolitiikan korkeisiin näkökohtiin perustuvalla suunnitelmalla. Maa annetaan uudisasukkaille perinnöllisenä omaisuutena ehdoilla, jotka mahdollistavat toimeentulon. Uudisasukkaat valitaan tutkimalla heidän kansalais- ja ammatillista sopivuuttaan. Erityistä suosiota on osoitettava maanviljelijöiden pojille, joilla ei ole perintöoikeutta.

Itäisten rajojen asuttaminen on äärimmäisen tärkeää. Tässä tapauksessa pelkkä maatilojen perustaminen ei riitä, vaan on välttämätöntä perustaa markkinakaupunkeja uuden teollisuudenalan yhteyteen. Tämä on ainoa tapa luoda edellytys pienempien maatilojen muuttamiselle kannattavaksi toimialaksi.

Saksan ulkopolitiikan velvollisuutena on tarjota laajoja tiloja Saksan kasvavan väestön ravitsemista ja asuttamista varten.

4. Maanviljelijäluokkaa on kasvatettava taloudellisesti ja koulutuksellisesti

1. Maanviljelijöiden nykyinen köyhyys on välittömästi lievennettävä veronalennusten ja muiden hätätoimenpiteiden avulla. Lisävelkaantumista on hillittävä alentamalla lainojen korkokantaa sotaa edeltäneen ajan tasolle lailla ja ryhtymällä kiireellisiin toimiin kiristystä vastaan.

2. Valtion politiikan on oltava varmistaa, että maatalous saadaan kannattavaksi. Saksan maataloutta on suojeltava tulleilla, valtion tuonnin sääntelyllä ja kansallisella koulutusohjelmalla.

Maataloustuotteiden hintojen määrittely on vapautettava markkinakeinottelusta, ja suurten välikäsien harjoittama maatalousetujen hyväksikäyttö on lopetettava. Valtion on edistettävä näiden yritysten liiketoiminnan siirtoa maatalousyhdistyksille.

Tällaisten ammattijärjestöjen tehtävänä on vähentää maanviljelijöiden juoksevia kuluja ja lisätä tuotantoa. (Työvälineiden, lannan, siementen, jalostusmateriaalien hankinta

Machine Translated by Google

(suotuisten olosuhteiden mukaiset varastot, parannukset, tuholaisten torjunta, ilmainen neuvonta, kemiallinen tutkimus jne.) Valtion on annettava organisaatioille täysimääräinen apu niiden tehtävien suorittamisessa. Erityisesti valtion on vaadittava maanviljelijöille aiheutuvien keinotekoisten lannoitteiden ja sähkön kustannusten huomattavaa alentamista.

3. Järjestöjen on myös vakiinnutettava maataloustyöläisten luokka maatalousyhteisön jäseninä sosiaalisesti oikeudenmukaisilla sopimuksilla. Näiden asioiden valvonta ja sovittelu ovat valtion tehtäviä. Hyvien työntekijöiden on voitava nousta maanomistajien asemaan. Maataloustyöläisten elinolojen ja palkkojen paljon kaivattu parantaminen tapahtuu heti, kun yleinen maatalouden tilanne paranee. Kun nämä olosuhteet kääntyvät parempaan suuntaan, ulkomaisen työvoiman palkkaaminen maalla ei ole enää tarpeen, ja tämä tapa kielletään tulevaisuudessa.

4. Maanviljelijäluokan kansallinen merkitys edellyttää, että valtio edistää maatalousalan teknistä koulutusta. (Nuorisolaitokset, maatalousalan lukiot, joissa on erittäin suotuisat ehdot lahjakkaille, mutta varattomille nuorille.)

5. Ammatilliset järjestöt eivät voi tarjota kaikkea maanviljelijäluokan tarvitsemaa apua; vain NSDAP:n poliittinen liike Saksan vapauden puolesta voi tehdä sen.

Maaseudun väestö on köyhä, koska koko Saksan kansakunta on köyhä. On virhe kuvitella, että yksi ainoa työläisluokka voisi välttää koko saksalaisen yhteisön onnen jakamisen – ja rikos lietsoa kateutta kaupunkilaisten ja maalaisväen välille, jotka ovat sidottuja yhteen hyvässä tai pahassa.

Nykyisen poliittisen järjestelmän mukainen taloudellinen apu ei voi tuottaa pysyvää parannusta, sillä poliittinen orjuus on kansamme köyhyyden perimmäinen syy, ja vain poliittiset menetelmät voivat poistaa sen.

Vanhat poliittiset puolueet, jotka olivat ja ovat vastuussa kansallisesta orjuuttamisesta, eivät voi olla johtajia vapauden tiellä.

Tulevassa valtiossamme on ammattijärjestöillä tärkeitä taloudellisia tehtäviä; jo nyt ne voivat tehdä paljon valmistelutyötä tähän suuntaan; mutta poliittiseen vapautustaisteluun, jonka tarkoituksena on luoda uuden taloudellisen järjestyksen perusta, ne eivät sovellu; sillä tätä taistelua on käytävä koko kansakunnan näkökulmasta, ei yhden ammattikunnan näkökulmasta.

Liike, joka vie poliittisen vapautustaistelun loppuun asti on NSDAP

(allekirjoitus) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

NSDAP:n politiikka maanomistuksen suhteen

Gottfried Federin vastaus

Deutsche Tageszeitung *(nro 47)* julkaisi 25. tammikuuta 1930 joukon Brandenburg Landbundin johtajien meille esittämiä kysymyksiä. Heidän päätavoitteenaan oli saada selvitys NSDAP:n suhtautumisesta maan yksityisomistukseen, perintöön, luotonottoon, tulleihin, hintasääntelyyn, voitonjakoon sekä yleisiin yhteiskuntapoliittisiin ja vaalitaktisiin kysymyksiin.

Minä.

Jotta puolueen ohjelman 17. kohdan myöhempää mielivaltaista tulkintaa ei olisi voitu epäillä, ensimmäinen kysymys esitettiin seuraavasti: "Onko NSDAP valmis takaamaan,

ettei se asetu vastakkain..."
maan omistaminen."

Vastaus: Kansallissosialismi tunnustaa yksityisomistuksen periaatteena ja asettaa sen valtion suojeluksessa.

Se pyrkii ylläpitämään kaikkien yritysten, pienten ja suurten, tervettä yhdistelmää kansakunnan talouselämässä.

Koko ohjelman henki todistaa selvästi, että kansallissosialismi, marxismin vakuuttuneena ja johdonmukaisena vastustajana, hylkää täysin sen tuhoisan yleisen takavarikoinnin keskeisen opin ja pitää pysyvää maatalousluokkaa parhaana ja varmimpana perustana kansalliselle valtiolle.

Mutta koska kansallissosialismi on myös suurkapitalistien päättäväinen vastustaja, joiden tavoitteena on mobilisoida itselleen kaikki maatalouden arvot ja syrjäyttää maanviljelijät verojen ja lainakorkojen avulla, se vaatii valtion suojelua maanviljelijöille suuryritysten hyökkäyksiä vastaan.

Tarvitsemme vahvan ja terveen maanviljelijäluokan, joka on vapaa intressien orjuudesta ja verotuksen tyranniasta.

II.

Toinen kysymys oli osoitettu minulle henkilökohtaisesti, koska Hitler oli minut nimittänyt tehtävään. "kaikkien ohjelmaa koskevien kysymysten lopullinen ratkaisija".

"Mikä on kansallissosialismin asenne omaisuuden perimiseen ja perintövelvollisuudet?"

Vastaus: Koska omistajuuden jatkuvuus eli esi-isiensä takaisin valtaaman ja viljelemän maan periminen on kansallisaatteen perusta, se on luonnollinen seuraus. Kansallissosialismi tunnustaa siksi perintöperiaatteen, kuten se tunnustaa maan omistamisen periaatteen.

Machine Translated by Google

Jos omaisuus menee kaukaisille sukulaisille, kansallissosialistinen valtio perii erityisen veron, mutta läheisempien sukulaisten tapauksessa se määrätään kulloinkin voimassa olevan verokannan mukaisesti.

III.

Tämä kysymys asetettiin täysin perusteettoman huolen vuoksi mahdollisesta yksityisten kapitalistien lainojen kieltämisen seuraukset maan vakuuksille.

Vastaus: Valtio, joka haluaa tehdä maatalousomaisuudesta velattoman ja pelastaa maanviljelijät ammattimaisten rahoittajien kynsistä – niin monet maanviljelijät ovat jo juutalaisten ajamia kodeistaan – valtio, joka haluaa murtaa kapitalismin rahamonopolin ja lakkauttaa korkojen orjuuden, ei todennäköisesti pidätä tarvittavia luottoja eikä peri kohtuutonta korkoa; päinvastoin, kansallissosialismi aikoo auttaa maataloutta parhaansa mukaan.

IV.

"Korkojen orjuuden murtaminen." Ansaitsemattomien tulojen poistaminen. "Mikä on Kansallissosialistisen puolueen asenne säästettyyn vai perittyyn pääomaan?"

Vastaus: Onko kenelläkään maanviljelijällä nykyään korkotuloista saatavaa "ansaitsematonta tuloa", vai voiko kukaan maanomistaja elää vuokrista säästämillä rahoilla?

Tämä tarkoittaa, että tietyt maanomistajat, joilla on vielä vähän pääomaa jäljellä, ovat huolissaan, tai sitten kansallissosialistisen ohjelman olennaisinta vaatimusta ymmärretään tahallisesti väärin tai sitä ei ymmärretä.

Huom. Tarkoitamme kirjaimellisesti "koron orjuuden murtamista". Kukaan ei kuvaile pieniä korkoja säästöistä, asuntolainasta tai valtion lainasta koron orjuutena. Tarkoitamme sillä sitä, että tahallinen inflaatio on ryöstänyt meiltä kaikki säästömme ja maanviljelijän on maksettava korkoa uusista asuntolainoista ja lyhytaikaisista luotoista koroilla, jotka vievät hänet tuhoon.

Ne, jotka kannattavat nykyisen kapitalismin järjestelmän noudattamista, ovat maanviljelijöiden todellisia etuja vastaan ja kannattavat sitä, että pankit ja niiden edustajat saisivat tukahduttaa maatalouden. Muilta osin suosittelen lukijoille pamflettejani nimeltä Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage ja Das Programm der NSDAP *(Saksan valtio kansallissosialistisen perustan ja NSDAP:n ohjelman pohjalta).*

V.

Verotuspolitiikkamme toteaa selvästi ja johdonmukaisesti: Vapauttaa kuluttaja välillisen verotuksen taakkaa ja tuottajaa veroilta, jotka rajoittavat hänen liiketoimintaansa.

"Aikooko puolue poistaa tuontitullit?"

Vastaus: Landbundin tulisi olla tietoinen siitä, että kansallissosialistien äänestys valtiopäivillä meni ehdottomasti maataloustuotteiden suojatullien puolesta periaatteensa mukaisesti – kansakunnan työn suojeleminen kaupungeissa ja maaseudulla.

VI.

Voitonjakokysymys. Tässä on mahdotonta käsitellä tätä laajaa ja vaikeaa aihetta. Viikkolehdessäni Die Flammessa olen kuvannut kantaamme yksityiskohtaisesti useissa artikkeleissa.

Machine Translated by Google

Deutsche Tageszeitung -lehden artikkeli on harhaanjohtava, koska se irrottaa lainaamansa lauseet asiayhteydestään. Henkilökohtaisesti katson, että voitonjako kapitalistisen ja marxilaisen aatekoulukunnan yleisessä merkityksessä ei ole oikea ratkaisu. Tässä asiassa ohjelmamme viittaa tehtaiden työntekijöihin, eikä ole mitään järkeä yrittää selvittää kysymystä maataloutta käsittelevässä kirjasessa.

VII.

Vanhuusvakuutuksen etuuksien pidentäminen.

"Miten tähän tarkoitukseen on tarkoitus kerätä varoja?"

Vastaus: Vanhuusvakuutus on nyt saatavilla, mutta monissa tapauksissa se on riittämätön ja sitä pidetään köyhtymisenä. Kun verorasitus poistuu ja työttömät, mutta työkykyiset, on palautettu talouden pariin, on riittävästi varoja tarjota laajoja vanhuusetuuksia niille, jotka ovat menneet työelämästä.

VII, IX, X.

Nämä ovat vain puolueen taktiikkaan liittyviä kysymyksiä, eivätkä mitään periaatteellisia.

Koska olemme oppositiossa Saksan onnettomuutta aiheuttanutta koalitiota vastaan, meidän on luonnollisesti silloin tällöin äänestettävä kommunistien kanssa (vaikka kokonainen maailma erottaa meidät heistä), aivan kuten Saksan kansallispuolue ja Kristillinen kansallismaanviljelijäpuolue tekevät. Emme anna kenenkään sanella meille, mistä saamme kannattajamme, vaan käännymme kaikkien – työläisten, porvarien ja maanviljelijöiden – puoleen, joilla on hyvä saksalainen sydän ruumiissaan ja jotka ovat hyvän tahdon miehiä ja haluavat nähdä lopun parlamentaarisesta huonosta hallinnosta ja kurjasta (rauhansopimusten) täyttämispolitiikasta. Emme pidä "sosiaalista viestintää" muiden puolueiden kanssa sopivana menetelmänä Saksan kansakunnan vapauttamiseksi marxismista ja parlamentarismista, sillä se johtaa poliittiseen kaupankäyntiin. Mikään muu kuin diktatorinen toiminta ja päättäväinen vallankäyttö eivät voi vetää Saksaa mudasta.

Kansakunta ei halua kauniita sanoja, vaan voimaa; ei neuvotteluja, vaan vankkaa työtä köyhän, sorretun kansakuntamme hyväksi.

Täydellinen ja selkeä selvitys edellä mainitusta annetaan kansallissosialistisen kokoelman numerossa 19 — Unser täglich Brot: Basic Questions of German Agriculture; kirjoittanut Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, ja se käsittelee kansallissosialismin koko maatalouspolitiikkaa. Se sisältää hyvin harkittuja ehdotuksia Saksan kärsivän maanviljelijäluokan palauttamiseksi ennalleen.

Numero 16, jonka on kirjoittanut tohtori Buchner, sisältää erinomaisen esseen talouspolitiikkamme merkityksestä ja hengestä.

Eversti Hierlin laatima numero 12 kuvaa maanpuolustuspolitiikkaamme.

Lopuksi teemme muutamia huomautuksia tietyistä kysymyksistä, joita poliittiset vihollisemme vääristelevät ilkeämielisesti ja epärehellisesti toivoen vahingoittavansa meitä.

Suhtautumisemme pysyvään virkamiesluokkaan on varmasti arvokas. Meidän ei pitäisi olla niin varattomia Preussin suuren kuninkaan ihailijoita, jos vastustaisimme tätä luokkaa. Se, mitä armeija oli ulkomailla, sitä puhdas, lahjomaton virkamiesluokka on valtiolle kotimaassa. Kunnian ja velvollisuuden on jälleen tultava virkamiehiemme olennaisiksi ominaisuuksiksi. Punaisten ja mustien käskyjen alaisena toimivat virkamiehet katoavat tulevassa valtiossa; tuollaisilla puolueen langanvetäjillä ei ole mitään käyttöä kunnialle ja velvollisuudelle.

Machine Translated by Google

Väite, että kansallissosialistit ovat virkamiehiä vastaan ja aikovat alentaa heidän palkkojaan ja lakkauttaa eläkkeet, on luonteeltaan poliittinen valhe, jota vastustajien lehdistö on levittänyt. Päinvastoin, me haluamme myöntää kaikille kansakunnan jäsenille, jotka ovat palvelleet Saksaa uskollisesti koko elämänsä, kunniaeläkkeen, joka vapauttaa heidät huolista vanhuudessa. Vain tällä tavoin sosiaaliapu vapautuu "köyhyyden" leimasta.

Meidän on myös viitattava eläkeidean laajentamiseen itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja käsityöläisiin. Ei ole mitään syytä huolehtia siitä, miten keräämme varoja tähän tarkoitukseen. Kun lakkaamme maksamasta tuhansia miljoonia ulkomaille vuosittain ja vielä enemmän omille pankeillemme, vain murto-osa näistä summista riittää vanhuuseläkkeiden maksamiseen.

Työttömyystuki ja vakuutus

Valtion asiana ei sinänsä ole tukea työkykyisiä miehiä valtion varoilla. Suhtautumisemme nykyiseen avustusjärjestelmään niille, jotka eivät pysty ansaitsemaan elantoaan, ei ole koskaan muuttunut; olemme aina vaatineet parlamentissa parempia olosuhteita työttömille.
Teemme näin, emme siksi, että pitäisimme sitä oikeana tilanteena, vaan koska nykyisen kaltainen hallitus, jonka idioottimainen ulko- ja sisäpolitiikka on vienyt työvoiman, elintarviketuotannon ja kaiken kaupan kuilun reunalle, on velvollinen antamaan politiikkansa mennä ohi.

Valtio, joka ei kykene palauttamaan talouselämään miljoonia työkykyisiä miehiä, ansaitsee tulla pyyhkäisyksi pois; joten jos se ei pysty taloudellisesti vastaamaan työttömyyden tukemiseen, me vain kohautamme olkapäitämme.

Erilaiset hyökkäykset työttömyyskorvausjärjestelmää vastaan, vaikka ne ovatkin perusteltuja viitatessaan tämän sosiaaliavustuksen väärinkäyttötapauksiin, eivät saa meitä kääntymään pois periaatteesta, johon uskomme. Vaikka lähes 3 000 000 työttömän joukossa saattaa olla 2 tai 300 000 pahamaineista laiskottelijaa, jotka palaisivat mielellään töihin, jos työttömyyskorvaus poistettaisiin – emme saa unohtaa, että on vielä ainakin 2,5 miljoonaa hyvää työntekijää, toimihenkilöä, insinööriä, teknikkoa, työnjohtajaa, virkailijaa jne., jotka etsivät epätoivoisesti työtä eivätkä löydä sitä. Täysin epäterveen valtiopolitiikkamme epäonnistumisen vuoksi on mahdotonta tehdä mitään muutoksia kurjien työttömyyskorvausten järjestelmään.

Hyökkäykset uskontoa ja papistoa vastaan

Emme voi liian usein julistaa, että NSDA.P. ei unelmoi hyökkäävänsä
Kristillinen uskonto ja sen arvoiset palvelijat.

Hyökkäymme keskustan ja Baijerin kansanpuolueen turmiollista politiikkaa vastaan; nämä eivät menetä tilaisuutta huutaa "Kirkko vaarassa", paitsi silloin kun ne ovat yhteisymmärryksessä ateistisen, Jumalaa kieltävän sosialidemokratian kanssa.

Juuri siksi, että meillä on niin korkea ja pyhä ihanne ihmisen suhteesta Jumalaansa, vihaamme nähdä uskonnon tahrautuvan poliittisen konfliktin lialla.

Machine Translated by Google

2. 25 pistettä

Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue ilmoitti ohjelmansa maailmalle suuressa joukkokokouksessa Münchenin Hofbräuhous-Festsaalissa 25. helmikuuta 1920.

Puolueemme perustuslain 2. pykälässä tämä ohjelma on julistettu muuttumattomaksi.

Ohjelma

Saksan työväenpuolueen ohjelma on ajallisesti rajallinen, eikä johtajilla ole aikomustakaan, kun siinä ilmoitetut päämäärät on saavutettu, laatia uusia ohjelmia vain keinotekoisesti lisätäkseen joukkojen tyytymättömyyttä ja siten varmistaakseen puolueen olemassaolon.

1. Vaadimme kaikkien saksalaisten liittoa Suur-Saksan muodostamiseksi oikeuksiin perustuen kansojen nauttimasta itsemääräämisoikeudesta.
2. Vaadimme Saksan kansalle yhtäläisiä oikeuksia sen kanssakäymisessä muiden kansojen kanssa sekä Versailles'n ja Saint-Germainin rauhansopimusten kumoamista.
3. Vaadimme maata ja alueita (siirtomaita) kansamme ravitsemiseksi ja tarpeettoman väestömme asuttamiseksi.
4. Vain kansakunnan jäsenet voivat olla valtion kansalaisia. Vain saksalaista verta omaavat voivat olla kansakunnan jäseniä, uskontunnustuksestaan riippumatta. Yksikään juutalainen ei siis voi olla kansakunnan jäsen.
5. Kuka tahansa, joka ei ole valtion kansalainen, voi oleskella Saksassa vain vieraana ja hänen on katsotaan ulkomaisen lainsäädännön alaiseksi.
6. Äänioikeus valtion hallitukseen ja lainsäädäntöön kuuluu ainoastaan valtion kansalaiselle. Vaadimme siksi, että kaikki viralliset nimitykset, olivatpa ne minkälaisia tahansa, niin valtakunnassa, maaseudulla kuin pienemmillä paikkakunnillakin, myönnetään ainoastaan valtion kansalaisille. Vastustamme parlamentin turmelevaa tapaa täyttää virkoja pelkästään puoluenäkökohtien perusteella ottamatta huomioon luonnetta tai kykyjä.
7. Vaadimme, että valtion on asetettava ensisijainen velvollisuutensa edistää kansalaistensa työllisyyttä ja toimeentuloa. Jos koko valtion väestöä ei ole mahdollista ravita, ulkomaalaiset (muut kuin valtion kansalaiset) on erotettava valtakunnasta.
8. Kaikki ei-saksalaisten maahanmuutto on estettävä. Vaadimme, että kaikkien ei-saksalaisten, jotka saapuivat Saksaan 2. elokuuta 1914 jälkeen, on välittömästi poistuttava valtakunnasta.
9. Kaikki valtion kansalaiset ovat tasa-arvoisia oikeuksien ja velvollisuuksien suhteen.
10. Jokaisen valtion kansalaisen ensimmäisenä velvollisuutena on oltava työskennellä sekä mielensä että ruumiinsa voimalla. Yksilön toiminta ei saa olla ristiriidassa kokonaisuuden etujen kanssa, vaan on toimittava yhteisön puitteissa ja oltava yleisen edun mukaista.

Machine Translated by Google

Siksi edellytämme:

11. Työllä ansaitsemattomien tulojen poistaminen.

Kiinnostuksen orjuuden lakkauttaminen.

12. Ottaen huomioon jokaisen sodan kansakunnalta vaatimat valtavat ihmishenkien ja omaisuuden uhraukset, sodasta johtuvaa henkilökohtaista rikastumista on pidettävä rikoksena kansakuntaa vastaan. Vaadimme siksi kaikkien sotavoitteiden armotonta takavarikointia.

13. Vaadimme kaikkien tähän asti yhtiöiksi (trusteiksi) muodostettujen yritysten kansallistamista.

14. Vaadimme tukkukaupan voittojen jakamista.

15. Vaadimme vanhustenhuollon laaja-alaista kehittämistä.

16. Vaadimme terveen keskiluokan luomista ja ylläpitämistä, tukkumyyntitilojen välitöntä yhteisomistusta ja niiden vuokraamista halvalla pienkauppiaille sekä äärimmäistä huomaavaisuutta kaikkia valtion, piirikuntien ja pienempien paikkakuntien pientoimittajia kohtaan.

17. Vaadimme kansallisiin tarpeisiin soveltuvaa maareformia, lain säätämistä maan korvauksettomasta takavarikoinnista yhteiskäyttöön, maalainojen korkojen poistamista ja kaiken maahan liittyvän keinottelun estämistä .

18. Vaadimme armotonta syytteeseenpanoa niitä kohtaan, joiden toiminta vahingoittaa yhteistä etua. Kansakuntaa vastaan tehdyt likaiset rikolliset, koronkiskurit, keinottelijat jne. on rangaistava kuolemalla uskonnostaan tai rodustaan riippumatta.

19. Vaadimme, että materialistista maailmanjärjestystä palveleva roomalainen laki korvataan koko Saksaa koskevalla oikeusjärjestelmällä.

20. Jotta jokaiselle kyvykkäälle ja ahkeralle saksalaiselle voitaisiin tarjota mahdollisuus korkeakoulutukseen ja siten uralla etenemiseen, valtion on harkittava kansallisen koulutusjärjestelmämme perusteellista uudistamista. Kaikkien oppilaitosten opetussuunnitelmat on saatettava käytännön elämän vaatimusten mukaisiksi.
Valtioidean (valtiososiologian) ymmärtämisen on oltava koulun tavoitteena, alkaen oppilaan älykkyyden ensimmäisestä sarastuksesta. Vaadimme köyhien vanhempien lahjakkaiden lasten kehittämistä valtion kustannuksella, yhteiskuntaluokasta tai ammatista riippumatta.

21. Valtion on huolehdittava kansanterveyden tason kohottamisesta suojelemalla äitejä ja imeväisiä, kieltämällä lapsityövoiman käytön, lisäämällä ruumiillista suorituskykyä laissa säädetyllä pakollisella voimistelulla ja urheilulla sekä tukemalla laajasti nuorten ruumiillista kehitystä edistäviä kerhoja.

22. Vaadimme palkkaarmeijan lakkauttamista ja kansallisen armeijan perustamista.

23. Vaadimme laillista sodankäyntiä tietoista poliittista valehtelua ja sen levittämistä lehdistössä vastaan. Saksan kansallisen lehdistön luomisen helpottamiseksi vaadimme:

---

[1] Adolf Hitler antoi 13. huhtikuuta 1928 seuraavan julistuksen: On välttämätöntä vastata vastustajien virheelliseen tulkintaan NSDAP:n ohjelman 17. kohdasta.

Koska NSDAP tunnustaa yksityisomaisuuden periaatteen, on selvää, että ilmaus "takavarikko ilman korvausta" viittaa ainoastaan mahdollisiin laillisiin valtuuksiin takavarikoida tarvittaessa laittomasti hankittua maata tai maata, jota ei hallinnoida kansallisen hyvinvoinnin mukaisesti. Se kohdistuu kansallisen hyvinvoinnin mukaisesti. Se kohdistuu ensisijaisesti juutalaisiin yrityksiin, jotka keinottelevat maalla.

München, 13. huhtikuuta 1928. (allekirjoitus) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. että kaikki saksalaisten työllistämien sanomalehtien toimittajat ja heidän avustajansa kieli, on oltava kansakunnan jäseniä;

b. että ei-saksalaisten sanomalehtien ilmestymiseen tarvitaan valtion erityislupa. Näitä ei välttämättä paineta saksan kielellä;

c. että ei-saksalaisia on lailla kiellettävä osallistumasta taloudellisesti saksalaisten sanomalehtien toimintaan tai vaikuttamasta niihin, ja että lain rikkomisesta rangaistuksena on tällaisen sanomalehden lakkauttaminen ja siihen osallistuvan ei-saksalaisen välitön karkottaminen. On kiellettävä sellaisten lehtien julkaiseminen, jotka eivät edistä kansallista hyvinvointia. Vaadimme kaikkien sellaisten taiteen ja kirjallisuuden suuntausten laillista syytteeseenpanoa, jotka ovat omiaan hajottamaan elämämme kansakuntana, ja sellaisten instituutioiden lakkauttamista, jotka ovat edellä mainittujen vaatimusten vastaisia.

24. Vaadimme vapautta kaikille uskontokunnille valtiossa, sikäli kuin ne eivät ole vaaraksi sille eivätkä ole ristiriidassa saksalaisen rodun moraalisten tunteiden kanssa.

Puolue sinänsä kannattaa positiivista kristinuskoa, mutta ei sido itseään uskontunnustuksen suhteen mihinkään tiettyyn tunnustukseen. Se taistelee meissä ja ulkopuolellamme olevaa juutalaismaterialistista henkeä vastaan ja on vakuuttunut siitä, että kansakuntamme voi saavuttaa pysyvän terveyden vain sisältäpäin käsin periaatteella:

Yhteinen etu itsekkyyden edelle.

25. Jotta kaikki edellä mainittu toteutuisi, vaadimme vahvan valtion keskusvallan luomista. Poliittisesti keskitetyn parlamentin kiistatonta auktoriteettia koko valtakunnan ja sen organisaation yli; sekä kamarien perustamista luokille ja ammateille valtakunnan eri osavaltioissa säätämien yleisten lakien täytäntöönpanemiseksi.

Puolueen johtajat vannovat menevänsä suoraan eteenpäin – tarvittaessa uhraavansa omat elämäänsä – edellä mainittujen kohtien täyttymisen varmistamisessa.

München, 24. helmikuuta 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Jäsenten yleiskokouksessa 22. toukokuuta 1920 käydyn perusteellisen keskustelun jälkeen päätettiin, että "tämä ohjelma on muuttumaton". Tämä ei tarkoita, että jokaisen sanan on pysyttävä muuttumattomana tai että mikään ohjelman syventämiseksi tai kehittämiseksi tehty olisi kielletty, mutta se tarkoittaa ehdottoman päättäväisesti ja horjumattoman selkeästi, että siinä olevia periaatteita ja johtavia ajatuksia ei saa muuttaa.

Tarkoituksenmukaisuussyistä ei saa taipua tai vääntyä, ei peiteltyä puuttumista ohjelman erittäin tärkeisiin – ja nykyisten politiikan, yhteiskunnan ja talouden järjestelyjen kannalta erittäin ei-toivottuihin – kohtiin, ei mielipiteistä saa poiketa.

Adolf Hitler painaa kaksi pääkohtaansa lyijykirjasinillä: Yhteinen etu ennen itseä – ohjelman henki. Edun orjuuden lakkauttaminen – kansallissosialismin ydin. Kun nämä kaksi kohtaa on saavutettu, se tarkoittaa lähestyvän universalistisen yhteiskuntajärjestyksen voittoa "todellisessa valtiossa" nykyisestä valtion, kansakunnan ja talouden erillisyydestä, joka on nykyisen yhteiskuntaa koskevan individualistisen teorian turmelevan vaikutuksen alaisena.

Machine Translated by Google

rakennettu. Nykyinen häpeävaltio, joka sortaa työväenluokkaa ja suojelee pankkiirien ja pörssien keinottelijoiden laittomasti kaapattuja voittoja, on areena holtittomalle yksityiselle rikastumiselle ja alhaisimmalle poliittiselle voiton tavoittelulle; se ei ajattele kansaansa eikä tarjoa korkeaa moraalista sidettä yhteenkuuluvuuden tunnetta. Rahan valta, kaikista voimista armottomin, pitää hallussaan absoluuttista valtaa ja harjoittaa turmelevaa, tuhoavaa vaikutusta valtioon, kansakuntaan, yhteiskuntaan, moraaliin, draamaan, kirjallisuuteen ja kaikkiin moraalikysymyksiin, joita on vaikeampi arvioida.

Tässä jättimäisessä taistelussa ei tietenkään saa horjua eikä perääntyä; se on joko voitto tai tappio.

Saman perusperiaatteen hieman erilainen näkemys, jonka annoin kirjassani Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), ei ole muutos, vaan joukko yhteen kuuluvia kohtia, jotka on koottu ja järjestetty elämän eri poliittisten, taloudellisten, rahoituksellisten ja kulttuuristen näkökohtien mukaan.

Jos noita näkemyksiäni *(ks. s. 22)* voitaisiin pitää 25 kohdasta poikkeavina tai niitä vastaan suuntautuvina, Hitler ei olisi koskaan kuvaillut kirjaani lyhyessä esipuheessaan "liikkeemme katekismukseksi". Jokainen voi vapaasti valita kumman tahansa näkemyksen makunsa mukaan, mutta jos hän vertaa niitä keskenään, hän ei löydä niitä ristiriitaisina.

Jotta voimme varmistaa tulevaisuudessa täydellisen yksimielisyyden ohjelmassamme ilmaistuissa vaatimuksissamme ja suojella liikettä shokeilta, jotka saattavat vahingoittaa mitä tahansa liikettä, — Ammatti- ja amatöörikriitikkojen, nurisijoiden ja kaikkitietäjien esittämien "parannusehdotusten" pohjalta Adolf Hitler nimitti Bambergissa 11. helmikuuta 1926 pidetyssä kaikkien piiriorganisaattoreiden konferenssissa Gottfried Federin virallisesti lopulliseksi tuomariksi kaikissa ohjelmaan liittyvissä kysymyksissä.

Machine Translated by Google

3. Perusajatukset

Tässä kirjasessa tarkoituksemme on esittää kansallissosialistisen valtiokäsityksen keskeiset periaatteet mahdollisimman lyhyesti ja yksinkertaisesti. Käsittelemme myöhemmin yksityiskohtaisemmin kyseisen käsityksen sosiologisia, teoreettisia ja henkisiä puolia.

Emme myöskään yritä kuvailla erilaisia muita poliittisia pyrkimyksiä emmekä niitä eri puolueissa ja yhdistyksissä edustavia – se on oma tehtävänsä – vaan esitämme tässä ainoastaan vaatimustemme olennaiset kohdat.

Maailma syntyi kaaoksesta, järjestys epäjärjestyksestä, organisaatio villistä sekasorrosta.

Nykyään kaaos vallitsee maailmassa – hämmennys, kamppailu, viha, sorto, ryöstö, julmuus, itsekkyys. Veli on vieraantunut veljestään. Saman kansakunnan jäsenet hyökkäävät toistensa kimppuun, puukottavat miehen kuoliaaksi vain siksi, että hän kantaa hakaristiä. He kaikki kärsivät samojen taakkojen, samojen puutteiden alla; mutta kukapa on näiden viime kuukausien aikana kuullut marxilaisten työläisten hyökkäävän tai tappavan työnantajiaan, puoluejohtajiaan, pankkiireja ja pörssin verenimijöitä tai ketään tukkukauppiasta? Ainoa uhri kaaokselle on hyvä, yksinkertainen työläinen. Marxilaiset ovat menettäneet päänsä ja ryntäävät liittymään oman luokkansa ryöstäjien joukkoon, samalla kun he kääntyvät raivokkaasti niitä vastaan, jotka ovat valmiita pelastamaan sen.

Nationalistipuolueet ja muut puolueet ovat hallituksessa tai taistelevat päästäkseen siihen niiden kanssa, jotka ovat tuhonneet heidän kansalliset ihanteensa ja menettäneet siten sekä kunnian että luonteen. Puolustusyhdistykset pyrkivät tunkeutumaan "valtioon" – Severingin ja Grzesinskyn valtioon – pasifisteihin, internationalisteihin ja juutalaisiin, joiden kanssa he uskovat voivansa johtaa hallitusta.

He ovat menneet hulluiksi! Niin kutsutut oikeuskreisit eivät näe, etteivät kotkat ja käärmeet, sudet ja karitsat, ihmiskunta ja kolerabasilli voi tehdä yhteistyötä. He ponnistelevat kaiken voimansa antaakseen epäjärjestyksen, poliittisen kaaoksen ja poliittisen turhuuden näennäisenä. Mutta he kääntyvät kansallissosialisteja, noita "fanaatikkoja", vastaan, täynnä hulluja pelkoja siitä, että jälkimmäiset saattaisivat riistää heiltä joitakin heidän entisistä etuoikeuksistaan ja asemistaan – unohtaen, että he menettivät kaiken juuri niiden ihmisten kautta, joilta he nyt vaativat "osuutta poliittisista leivistä ja kaloista".

Teollisuusyrityksillä, suurilla tai pienillä, on vain yksi päämäärä mielessään – voitot – vain yksi kaipuu – luotot – vain yksi vastalause – verotusta vastaan; ne pelkäävät ja kunnioittavat vain yhtä asiaa – pankkeja; ne kohauttavat olkapäitään kansallissosialistisen vaatimuksen edessä murtaa korkovallan orjuus.

Heidän ainoa halunsa on "velkaantua". Pankkien lainoilla ilman vaivaa tai työtä perimää valtavaa veroa he pitävät täysin järjestettynä. He perustivat taloudellisia puolueita ja äänestivät Dawesin lakien puolesta, jotka ovat raskaan verotuksen pääsyy.

Kunnia on kadonnut liiketoiminnasta, joka on kokonaan mahtavien yritysten käsissä. Tuottajat ovat antautuneet suurrahoitukselle, heidän suurimmalle viholliselleen. Tehtaissa ja toimistoissa työskentelevät työnantajat, jotka ovat syvällä velassa, joutuvat tyytymään mitättömimpään palkkaan, sillä kaikki työn voitot menevät persoonattoman rahavallan taskuihin korkoina ja osinkoina.

Vallassa olevat ihmiset ovat täysin kykenemättömiä pysäyttämään kaaosta. Ylhäältäpäin murskatut verot ja korkomaksut, alhaaltapäin uhkaavat maan alla olevien nurinat.

Machine Translated by Google

työläiset, he ovat sokeasti sitoutuneet kapitalismin hallitsemaan valtioon, samalla kun nykyisen kaaoksen hyväksikäyttäjät sallivat heidän pysyä vallassa vain työväenjoukkojen orjanpitäjinä. Heidän raivonsa ei kohdistu marxismin hulluuteen, vaan koukkuristin kantajiin. He unohtavat, että me ja vain me näimme Saksan taloustieteen tragedian lähestyvän, havaitsevan ja osoittavan, kuinka Saksa omin voimin voisi ajoissa palatessaan palauttaa tasapainon.

Kaikenlaisilla nimillä toimivat yhdistykset, perusajatuksiltaan järkevät – toivottomat nykyisessä julkisen elämän kaaoksessa – etsivät keinoja järjestyksen luomiseen. Kaikki se on turhaa, sillä ne eivät ole yhteydessä kansakuntaan suurena yhteiskunnallisena kokonaisuutena. Kaikki pyrkivät vain nappaamaan pieniä etuja omalle kastilleen; ilman poliittisia tai taloudellisia periaatteita ne soveltavat niitä vuorollaan kaikkiin poliittisiin puolueisiin. Ne kumartavat vallitsevaa järjestelmää ja nöyristelevät niin kutsutun ylimmän vallan edessä.

Ne maksoivat Saksan kansakunnalle lukemattomia summia maksuina lukemattomille organisaattoreille, johtajille ja verkostonvetäjille, mutta kukaan heistä ei tee vähääkään hyvää. Inflaatio – rikollinen toimenpide – riisti kaikilta luokilta, säästäväisiltä, yhdistysten jäseniltä, käsityöläisiltä heidän säästönsä. Jokin uusi vero, suoraan vihreältä pöydältä, tuhoaa vuosien työn tuomat toiveet. Lukemattomien kokousten, keskustelujen ja hallitukselle osoitettujen lähetystöjen jälkeen saavutettu etu mitätöityy yleensä elinkustannusten nousun, hintojen nousun tai laskun vuoksi.

Kaaos ja hulluus! Kuinka maanviljelijä voi elää tällaisen vainon alla? Kuinka työläinen voi ostaa hintojen noustessa koko ajan? Mitä hyötyä on virkamiesten ja työntekijöiden palkkojen korottamisesta, kun elinkustannusindeksi jatkaa nousuaan. He odottavat herkkäuskoisuudessaan apua valtiolta, valtiolta, joka on aiheuttanut kaiken köyhtymisen ja sorron, joka ei ole "kansakunnan isä", vaan rahadespotismin tyranni ja veronkerääjä.

Niinpä he kääntyvät yhä uudelleen vanhojen puolueiden puoleen ja sanovat, etteivät välitä politiikasta ja kuuluvat johonkin.
millekään puolueelle, ja samalla antaa kurjien puoluekiistojen jatkua kuten ennenkin.

Kansallissosialismin asettama suuri tehtävä on päättäväisyys palauttaa muoto, hälventää kaaos, saattaa vanhoista järjestyksistä poikkeava maailma jälleen järjestykseen ja varjella tätä järjestystä – korkeimmassa platonisessa mielessä.

Tässä on todettava, että emme pidä "järjestyksenä" poliisivaltion näennäistä järjestystä emmekä tapojen pyhittämää ja lain sallimaa rahoituksen ryöstöä emmekä syndikaattien, trustien ja muiden kansallisen petoksen järjestäytyneiden toimenpiteiden salaliittoja, kuinka hyvin ne "toimivatkin". Jopa rosvojoukolla on "järjestys", vankiloissa on omat "sääntönsä". Mutta kansakunnassa, orgaanisena kokonaisuutena tarkasteltuna, jokainen julkisen elämämme osa-alue osoittaa tuskaa, kahleutta, sortoa, epärehellisyyttä ja tarjoaa kaoottisen kuvan kaikkien taistelusta kaikkia vastaan.

Hallitus kansaa vastaan, puolue puoluetta vastaan, samalla solmien mitä luonnottomimmat liitot, työnantaja työntekijää vastaan, kauppias tuottajaa ja kuluttajaa vastaan, maanomistaja vuokralaista vastaan, työläinen maanviljelijää vastaan, virkamiehet kansaa vastaan, työntekijä...
'porvaristoa', kirkko valtiota vastaan, kukin sokeasti asettautumassa oman vastustajansa tielle ja ajattelemassa vain omia itsekkäitä etujaan, omaa etenemistään ja rahapussejaan. Kukaan ei pohdi, että toisellakin on oikeus elää tai että omien itsekkäiden päämäärien tavoittelu tarkoittaa, että jonkun muun on maksettava siitä. Kukaan ei ajattele naapuriensa hyvinvointia tai korkeampia velvollisuuksiaan yhteisöä kohtaan. Hengästyttävää henkilökohtaisen hyödyn tavoittelua. Tökäydy naapurisi päälle päästäksesi eteenpäin, tallo hänen ruumistaan, jos haluat sillä jotain hyötyä – miksi välittää? Se on nykyaikaista liiketoimintaa

Älkäämme pettäkö itseämme. Olemme keskellä suurta maailmanmuutosta, ja on luonnollista, että yksinkertaiset sielut, köyhät vaeltavat henget, eivät näe tietä ulos kaaoksesta, vaan etsivät helpotusta

Machine Translated by Google

itsemurha, tai luulet maailmanlopun olevan tulossa ja liityt mukaan kultaisen vasikan perässä juoksemaan sokkona porealtaaseen. "Nauti niin kauan kuin voit – meidän perässämme vedenpaisumus."

Näin hirvittävä isku kansakunnan moraalille on mahdollinen ja selitettävissä vain silloin, kun yhteiskunnan koko älyllinen perusta järkkyy tai on väärä – ja itse asiassa näemme, että marxismi, kapitalismi ja julkisen elämämme johtajat palvovat kaikki samaa jumalaa –
Individualismi. Henkilökohtainen etu on ainoa kannustin – etujen hankkiminen omalle kapealle luokalle elämässä.

Myöhemmin tähän sarjaan ilmestyy jatko-osa, joka on omistettu huolelliselle
yhteiskunnan rakentumisen sosiologinen tutkimus.

Yritän tässä vain lyhyesti esittää vertailevan kuvan erosta nykyisen valtion ja poliittisen taloustieteen orgaanisten virheiden ja kansallissosialistisen valtion olemuksen välillä. Nykyinen oppi on: Yhteiskunta on yksilöiden summa – valtio parhaimmillaan sopiva yksilöiden tai yhdistysten yhteenliittymä.

Voimme verrata tätä yhteiskunnan rakentamisen oppia kivikasaan. Ainoa todellinen asia siinä ovat yksittäiset kivenpalat. Sen muoto on sattumanvarainen; onko kivi päällä vai alla, sillä ei ole merkitystä. Lopputulos on ei enempää eikä vähempää kuin kasa...
kivet.

Samalla vertauksella valtio, joka vastaa kansallissosialistista yhteiskuntaoppiamme ja valtiofilosofiaamme, on talo. Koneellisesti sanottuna talokin koostuu niin monista yksittäisistä tiilistä – hiekasta, sementistä, palkeista, ikkunoista, ovista, lattioista jne. Mutta kuka tahansa voi nähdä, että talo, huone, on korkeampi kokonaisuus, jotain uutta, omalaatuista ja itsessään täydellistä, enemmän kuin pelkkä yhteen kasattujen tiilien summa. Kuka tahansa voi ymmärtää, että talo ei synny kasaamalla useita yksittäisiä osia yhteen, vaan ainoastaan kokoamalla nämä osat harkitun suunnitelman mukaisesti.

Näin on kansakunnan laita. Vasta kun kaaos on orgaanisesti, harkitulla suunnitelmalla, saatettu järjestykseen ja antaa tilaa muodolle, vasta kun osien massasta on koottu järkevä kokonaisuus, voi todellinen valtio ilmestyä. Vasta silloin osat saavat tarkoituksenmukaisen muodon. Othmar Spann, Wienin yliopiston entinen rehtori, on ihailtavasti selittänyt kirjassaan Der wahre Staat ja Gesellschaftslehre-teoksessaan nykyisen individualistisen valtion sosiologiset perusteet vastakohtana tieteellisiin periaatteisiin perustuvan valtion yleismaailmallisen järjestyksen korkealle ihanteelle.

Me kansallissosialistit loimme lauseen, jonka kaikki ihmiset ymmärtävät:

Yhteisö ennen yksilöä.

Vain palvelemalla yleistä etua kansallisen yhteisön jäsenenä yksilö herää korkeampaan elämään, jokainen omalla paikallaan. Vain siten jokainen saavuttaa aidon sosialismin, yhteisöllisyyden tunteen, todellisen elämän, voittaa turvallisuudentunteen ja ymmärtää, että vain tämän ajatuksen alaisuudessa voi orgaaninen, kansallinen hallitus nousta nykyisestä ryöstöjärjestelmästä ja olla hyödyksi yhteisölle ja jokaiselle yhteisön jäsenelle.

Nykyään yksilö on herruudesta taistelevien voimien avuton uhri; hänen yhdistyksensä ovat voimattomia auttamaan häntä. Ei selvästi ymmärretä, kuka on todellinen vihollinen – joutilas keinottelija ja riistäjä. Huolimatta marxilaisesta huudosta kapitalismia vastaan, keskustan hurskaista julistuksista, liike-elämän valituksista kapitalismin taakasta...

Machine Translated by Google

verotus ja korot, kukaan ei ymmärrä maailman vihollista, maailmaa varjostavaa rahoitusta ja sen edustajaa, juutalaista suurvaltaa.

Kaikki luokat ovat tunteneet korkojen piiskaa; veronkerääjä kantaa raskaasti jokaista väestöryhmää – mutta kuka uskaltaa vastustaa pankkien ja pörssin valtaa? Pääoma osoittaa luonteensa kasvamalla, vastoin kaikkea muuta kokemusta maan päällä, ikään kuin itsensä ulkopuolella ilman vaivaa tai työtä, korkojen ja osinkojen avulla, ja kasvamalla suuremmaksi ja voimakkaammaksi joka minuutti. Valheen pirullinen periaate on kukistanut luovan työn kunnollisuuden.

Hajoa, kiinnostuksen orjuus on sotahuutomme.

Tiedän, että tätä vaatimusta, joka on jokaisen muun perusta, ei ymmärretä kunnolla sen täydessä valtavassa merkityksessä edes omissa riveissämme. Hyvin harvat puhujistamme esimerkiksi uskaltavat hyökätä tätä peruskysymystä vastaan, vaikka useimmat heistä tuntevat sen tärkeyden; yksi puolueemme iskulauseista on nimittäin "Taistele pääomaa ja pörssiä vastaan". Mutta mitä "etujen orjuus" todella on, miten se vaikuttaa kansakunnan ja yksilön elämään, miten "rahoitus" on orjuuttanut väestön ja mitkä ovat oikeat ja käytännölliset menetelmät, joita on käytettävä sen murtamiseksi, ja mitkä olisivat sen murtamisen seuraukset koko väestölle – on niin selvää hyvin harvoille, että he pystyvät selittämään sen omin sanoin.

Suuressa teoksessaan Mein Kampf (osa I, s. 224–225) Adolf Hitler on osoittanut tämän kysymyksen valtavan tärkeyden seuraavasti: *"Kun kuuntelin Gottfried Federin ensimmäistä luentoa etujen orjuuden murtamisesta kesäkuussa 1919, tiesin heti, että tämä oli teoreettinen totuus, jolla oli valtava merkitys Saksan kansakunnan tulevaisuudelle. Taistelu kansainvälistä pääomaa ja rahoitusta vastaan on tullut Saksan kansakunnan itsenäisyyden ja vapauden taistelun ohjelman pääkohdaksi."*

Kaikki vakavasti otettavat kansallissosialistit jakavat tämän vakaumuksen, sillä tämän kysymyksen ratkaisu merkitsee juutalaiskysymyksen ratkaisua – ja paljon muutakin.

Antisemitismi on tavallaan koko liikkeemme taustalla olevan tunteen perusta.
Jokainen kansallissosialisti on antisemiitti, mutta jokaisen antisemiitin ei tarvitse olla kansallissosialisti. Antisemitismi on negatiivista; antisemiitti tunnistaa kansallisen ruton kantajan, mutta tämä tieto muuttuu yleensä vihaksi yksittäistä juutalaista ja juutalaisten menestystä liike-elämässä kohtaan. Parhaassa tapauksessa antisemitismi nousee auttamaan juutalaisten ajamisessa pois valtiostamme ja talouselämästämme. Antisemiitti ei huolehdi siitä, miten ja mitä seuraavaksi.

Jos juutalaisten karkottamisen jälkeenkin olisi edelleen olemassa nykyisen juutalaisen vallan periaate – oman edun asettaminen yleisen edun edelle – sekä juutalainen pankki- ja luottojärjestelmä, olisi edelleen tarpeeksi sekarotuisia juutalaisia tai jopa "normaaleja saksalaisia" astumaan juutalaisten asemaan ja raivoamaan omaa rotuaan vastaan, kuten juutalaiset nykyään tekevät, ja kenties näkisimme runsaasti "antisemiittejä" istumassa siellä, missä juutalaiset ennen istuivat.

Kansallissosialismi päävaatimuksellaan, edun orjuuden murtamisella, on pohjimmiltaan rakentavaa. Se puree syvemmälle, ja seuraukset ovat paljon kokonaisvaltaisempia.

Esseessäni Das Herzstück unseres Programms (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) viittasin siihen erikoiseen asemaan, jonka vaatimus meille kaikkien muiden puolueiden ja yhdistysten joukossa antaa. Kaikissa muissa vaatimuksissamme löydämme samanlaisia ja rinnakkaisia pyrkimyksiä sekä oikeisto- että vasemmistopuolueilta. Mikään muu puolue kuin meidän puolueemme ei voi esittää tämän yhden vaatimuksen vastinetta.

Machine Translated by Google

Me kaikki tiedämme, ettei vasemmisto väärällä huudolla "Alas kapitalismi" eikä oikeisto isänmaasta kertovilla fraaseillaan kykene aloittamaan uutta maailmankausia, sillä eivät marxilaiset eivätkä taantumukselliset voisi muuttaa mitään taloutemme luonteessa, vaan ainoastaan tuhoaisivat, kuten kommunistit Venäjällä tekevät. He eivät kykene rakentamaan –
kuten kommunistit Venäjällä.

Mitä tarkoitamme kiinnostuksen orjuudella?

Kansojen tila maailman juutalaisuuden rahavallan alaisuudessa.

Maanomistaja on tämän orjuuden alainen, hänen on otettava lainoja rahoittaakseen maataloustoimintansa – lainoja niin korkeilla koroilla, että ne melkein syövät hänen työnsä tulokset – tai joka on pakotettu ottamaan velkaa ja raahaamaan kiinnityksiä perässään kuin lyijyn painolastia.

Niin on työntekijäkin, joka tuottaa kaupoissa ja tehtaissa mitättömällä palkalla, kun taas osakkeenomistaja saa osinkoja ja bonuksia, joiden eteen hän ei ole tehnyt töitä.

Niin on myös ansaitseva keskiluokka, jonka työ menee lähes kokonaan pankkitilinylitysten korkojen maksamiseen.

Niin tekevät kaikki ne, jotka joutuvat ansaitsemaan elantonsa henkisellä tai ruumiillisella työllä, kun taas suhteellisen pieni osa, ilman työtä tai vaivaa, pistää taskuunsa valtavia voittoja osingoistaan, spekulaatioistaan ja pankkiosakkeistaan. Emme viittaa säästäväisiin säästäjiin ja pienkapitalisteihin –
vaikka hekin ovat velkaa, tai olivat velkaa, voittonsa väärälle järjestelmälle – mutta koko heidän elämänsä ajan heidän vähäisten korkojensa määrä on moninkertaisesti otettu heiltä verojen muodossa, jotta voimme helposti maksaa heille takaisin vanhuudessaan osan heidän täysistä ansioistaan, jotka otettiin pois. Minulla on tästä lisää sanottavaa myöhemmin.

Niin on teollisuusmieskin, joka on vaivalloisesti rakentanut liiketoimintansa ja ajan myötä muuttanut sen yhtiöksi. Hän ei ole enää vapaa agentti, vaan hänen on tyydytettävä ahne hallitus ja myös osakkeenomistajansa – ellei hän halua tulla syrjäytetyksi.

Niin tekevät kaikki maat, jotka kattavat alijäämänsä lainoilla.

Tämä orjuus koituu tuhoksi mille tahansa kansakunnalle, joka luovuttaa rahavallalle, pankkiireille, suvereenit oikeutensa kotimaassaan, raha-asioidensa, rautateidensa sekä verotuksen ja tullien hallinnan, kuten Saksa on tehnyt hyväksymällä Dawesin lain.

Luova työ on saman orjuuden alainen, jos se ajattelee rahaa ennen kaikkea muuta. Nykyään rahasta, "liiketoiminnan palvelijasta", on tullut työn herra, itse asiassa sen raaka tyranni.

Kiinnostuksen orjuus on vastakkainasettelujen, pääoma vastaan työ, veri vastaan raha, luova työ vastaan riisto, todellinen ilmaus.

Tämän orjuuden murtamisen välttämättömyys on niin valtavan tärkeää kansakunnallemme ja rodullemme, että yksin siitä riippuu kansakuntamme toivo nousta häpeästä ja orjuudesta; itse asiassa toivo onnen, vaurauden ja sivilisaation palauttamisesta kaikkialla maailmassa.

"Se on se kiertotie, jonka ympäri kaikki pyörii; se on paljon enemmän kuin pelkkä finanssipolitiikan välttämättömyys. Vaikka sen periaatteet ja seuraukset ulottuvat syvälle poliittiseen ja taloudelliseen elämään, se on taloustutkimuksen johtava kysymys ja vaikuttaa siten jokaiseen yksilöön ja vaatii jokaiselta päätöstä: — Kansakunnan palveleminen vai rajaton yksityinen rikastuminen. Se tarkoittaa yhteiskunnallisen kysymyksen ratkaisua."

Kaikki "maailmankysymykset" voidaan kuvata yhdellä sanalla, joka nousee kuin liekki kaaoksesta; samaan aikaan lukemattomat profeetat ja kirjat eivät voi tyhjentää kaikkia kysymyksiä, jotka tuosta sanasta nousevat.

Machine Translated by Google

Emme voi tällä hetkellä sanoa enempää tästä kansallissosialismin laajasta perusperiaatteesta. Olen jo valaistanut ongelman kaikkia olennaisia puolia esitteissäni: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft – München, 1926 (nyt loppunut); Der Staatsbankrott, Die Rettung – Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik – Diessen, 1921; ja Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., München, (kaikki saatavilla puolueemme kirjastosta Münchenissä, Thierschstr. 11).

Tämän ongelman yksityiskohtien hallitsemiseksi tarvitaan intensiivistä tutkimusta, sillä viimeisten 50 vuoden käytännön taloustiede on seurannut kapitalistista ideaa niin tarkasti, että kaikki sen kanssa kasvaneet tarvitsevat täydellisen suuntautumisen muutoksen päästäkseen siitä eroon.

Aiheesta ilmestyy pian lehtinen, joka antaa jäsenillemme selityksen tästä tulevan nationalistisen valtion erittäin tärkeästä tehtävästä.

Edellä mainittujen kahden varsin uuden ohjelmamme perusperiaatteen lisäksi me on mainittava tiettyjä muita valtion yleiseen politiikkaan liittyviä seikkoja.

Valtiopolitiikkamme perustana oleva periaate on lyhyesti sanottuna seuraava: Saksan valtakunta on saksalaisten kotimaa.

Se on koko ulkopolitiikkamme suuri periaate, ja se sisältää Saksan poliittisen vapautumisen, kaikki rotupolitiikkamme vaatimukset ja valtioon liittymisen ehdot.

Taloudellinen periaatteemme on: Kansantalouden velvollisuus on tarjota välttämättömyydet elämän eikä pääomalle mahdollisimman suuren voiton turvaamiseksi.

Tämä talouspolitiikan periaate sisältää kansallissosialismin perustavanlaatuisen asenteen yksityisomaisuutta kohtaan sekä erilaisten yritysmuotojen suhteen, pienimmistä suuriin – syndikaattien ja trustien – sekä suurten moraalisten kysymysten suhteen, joiden on oltava elävä voima liike-elämässä, ellei "kansallistalous" halua vajota pelkäksi kansakunnan riistoksi ja pelkäksi voiton tavoitteluksi!

Rahoituksen suhteen periaatteemme on seuraava:

Rahoitus on olemassa valtion hyväksi; finanssimagnaatit eivät saa muodostaa Valtio valtion sisällä.

Tämä periaate sisältää mullistavan muutoksen. Se koskee käytännön toimenpiteitä, joihin on ryhdyttävä intressien kahleiden murtamiseksi – rahoitusjärjestelmän kansallistamista, luottojärjestelmän ja pankkijärjestelmän valvontaa.

Jokainen näistä tehtävistä on erittäin tärkeä ohjelmamme kannalta. Ne koskevat kaikkea verolainsäädäntöä, ja lopullinen – ja näennäisesti mahdoton – tavoitteena valtio ilman verotusta.

Yhteiskunnallisiin aiheisiin liittyvä periaatteemme on seuraava:

Yleinen hyvinvointi on korkein laki kaikista.

Tämä periaatteemme on täysin ristiriidassa nykykäytännön kanssa, jonka mukaan jokainen luokka, jokainen ammattikunta pyrkii saavuttamaan etuja omalle erityisryhmälleen yhteiskuntapolitiikassa välittämättä yleisestä edusta. Haluamme mahdollistaa kaikille asunnon ja elannon sekä luoda yleisen vanhustenhuoltojärjestelmän.

Koulutuksen ja moraalisen kehityksen osalta on muuttumaton periaatteemme: kaikki tähän suuntaan tehtävä työ on tehtävä yksinomaan saksalaisen kansallisuuden näkökulmasta. Kansakuntamme moraaliset ja älylliset voimat eivät voi käskyllä tai väkisin aloittaa uutta renessanssia, uutta klassista aikakautta taiteissa. Kärsityt vahingot on lopetettava.

Machine Translated by Google

juutalaisen diktatuurin käsissä saksalaisen taiteellisen ja älyllisen elämämme kautta, erityisesti lehdistön myrkyttämisen kautta.

Tämän julkisen elämän tärkeän osa-alueen lisäksi on tietysti paljon muitakin parannuksia, joita on harkittava.

On selvää, että oikeusjärjestelmäämme on muutettava vastaamaan uusien instituutioiden monimuotoisuutta; että demokraattisella äänestyksellä tapahtuvan parlamentin valinnan skandaali on poistettava ja että diktatuurin siirtymäkauden jälkeen meidän on päätettävä valtion ulkoisesta, näkyvästä muodosta ja liittovaltioiden sisäisistä toiminnoista.

Jo tässä lyhyessä hahmotelmassa voimme kuitenkin nähdä näiden kysymysten laajat ulottuvuudet. kun se joutuu kasvotusten ohjelmamme valtavien perusperiaatteiden kanssa.

Se ei ole perustavanlaatuista – itse asiassa meille on yhdentekevää, olemmeko monarkia vai tasavalta, olemmeko viiden vai kahdenkymmenenviiden osavaltion liittovaltiossa, edellyttäen vain, että ne kaikki ovat vahvan keskushallinnon alaisia Saksan osavaltioita, jotka ovat vastakkain ulkomaalaisen kanssa, ja edellyttäen, että Saksan valtion kansalaiset voivat elää kotonaan onnellisina ja tyytyväisinä.

Machine Translated by Google

4. Ohjelmavaatimukset yksityiskohtaisesti

kuten Gottfried Feder on muotoillut kirjassa Der deutsche Staat.

Uusia jäseniä rekrytoitaessa on selvää, että ohjelmaa voidaan käyttää seuraavassa muodossa. Pienemmät lausekkeet on koottu tärkeämpien otsikoiden alle, jotka vastaavat edellisessä luvussa esitettyjä periaatteita.

NSDAP:n poliittinen ja taloudellinen ohjelma

Tavoitteenamme on — Saksan uudestisyntyminen saksalaiseen vapauteen saksalaisessa hengessä.

Keinot tähän tavoitteeseen ovat:

1. Poliittinen periaate: Saksan valtakunta on saksalaisten koti.
    a. Ulkopolitiikassa:
        • Yhtenäisen kansallisvaltion muodostaminen, joka käsittää koko saksalaisen rodun.
        • Saksan etujen energinen ajaminen ulkomailla.
    b. Rotupolitiikassa:
        • Yhtenäisen kansallisvaltion muodostaminen, joka käsittää koko saksalaisen rodun.
        • Saksan etujen energinen ajaminen ulkomailla.
    c. Sisäpolitiikassa:
        • Vain saksalaiset, jotka tunnustavat olevansa kokonaisvaltaisesti Saksan hengen ja kohtalon kanssa yhtä mieltä, voivat käyttää valtion kansalaisen oikeuksia.
        • Saksan kansalaisuuden ulkopuolella asuva henkilö voi oleskella Saksan valtiossa vain vieraana ja ulkomaisen lain alaisena.
        • Saksalaisten oikeuksilla on etusija ulkomaiden kansalaisten oikeuksiin nähden.

2. Taloudellinen periaatteemme: Valtion velvollisuus on turvata elämän välttämättömyydet ja ei varmistaakseen pääomalle mahdollisimman suurta voittoa.
    a. Kansallissosialismi tunnustaa yksityisomaisuuden periaatteeksi ja suojelee sitä laki.
    b. Kansallinen hyvinvointi kuitenkin vaatii, että yksilöiden varallisuuden kerryttämiselle asetetaan raja.
    c. Kaikki saksalaiset muodostavat yhteisön yleisen hyvinvoinnin edistämiseksi ja kulttuuri.
    d. Jokaisen saksalaisen työntekovelvollisuuden rajoissa ja yksityisomaisuuden pyhäisyyttä kunnioittaen jokainen saksalainen on vapaa ansaitsemaan työnsä tulokset ja käyttämään niitä.

Machine Translated by Google

e. Kaikenlaisten yritysmuotojen, pienten ja suurten, tervettä yhdistelmää kaikilla talouselämän aloilla, maatalous mukaan lukien, on edistettävä.

f. Kaikki olemassa olevat yritykset, jotka tähän asti ovat olleet yhtiömuodossa, kansallistetaan.

g. Koronkiskurit ja keinottelu sekä henkilökohtainen rikastuminen toisen kustannuksella ja vahingoksi kansakunnan jäseniä rangaistaan kuolemalla.

h. Vuoden mittaisen työvelvoitteen käyttöönotto (valtiolle), joka on voimassa jokaiselle Saksalainen.

3. Rahoitusperiaatteemme: Rahoituksen on oltava olemassa valtion hyväksi; rahoitusmagnaatit eivät saa muodostaa valtiota valtion sisällä. Siksi tavoitteemme on murtaa etujen kahlitsema valta.

a. Valtion ja siten kansakunnan helpotus veloistaan suurille rahoituslaitoksille, jotka lainaavat korkoa vastaan.

b. Reichsbankin ja liikkeeseenlaskijalaitosten kansallistaminen. c. Kaikkien

suurten julkisten hyödykkeiden (vesivoima, rautatiet jne.) rahoittaminen ei lainojen avulla, vaan myöntämällä korkottomia valtionobligaatioita tai käyttämättä käteistä rahaa.

d. Kiinteän valuuttakannan käyttöönotto vakuudellisin perustein.

e. Kansallisen yrityskehityspankin perustaminen (valuuttauudistus) korottomien lainojen myöntämiseksi.

f. Verotusjärjestelmän perusteellinen uudistaminen sosioekonomisten periaatteiden mukaisesti. Kuluttajan vapauttaminen epäsuorien verojen taakasta ja tuottajan vapauttaminen lamauttavasta verotuksesta (verouudistus ja verotuksen keventäminen).

4. Yhteiskuntapoliittinen periaatteemme: Yleinen hyvinvointi on korkein laki.

a. Vanhuusvakuutuksen laajamittainen kehittäminen kansallistamalla annuiteettijärjestelmä. Jokaiselle Saksan valtion jäsenelle on taattava riittävä toimeentulo tietyn iän saavuttamisen jälkeen tai, jos hän on pysyvästi työkyvytön, ennen tätä ikää.

b. Kaikkien tuotantoyrityksissä toimivien osallistuminen voitoihin tehokkuuden ja iän mukaan. Vastuu tehtävän suorittamisesta jaetaan myös kansallisesta näkökulmasta.

c. Sodan ja vallankumouksen tuottamien, rehelliseen työhön kuulumattomien voittojen sekä koronkiskureiden ja rahanahneiden omaisuuksien takavarikointi yhteiskunnallisiin tarkoituksiin.

d. Asuntopulan lievittäminen laajamittaisella uudisrakentamisella koko valtakunnassa nro 20 ehdotettujen keinojen avulla (uusi kansallispankki).

5. Kulttuuritavoitteenamme on, että kaikki tieteet ja kuvataiteet kukoistavat poliittisesti vapaan ja taloudellisesti terveen valtion pohjalta. Keinot tämän saavuttamiseksi ovat:

a. Nuorten kouluttaminen olemaan ruumiillisesti terveitä ja mieleltään vapaita suuren maailmanlopun jälkeen saksalaisen kulttuurin perinteitä.

b. Täydellinen uskontunnustuksen ja omantunnon vapaus.

c. Kristillisten kirkkokuntien erityissuojelu.

d. Saksalaisten moraalisten vaistojen vastaisten ja valtiolle ja kansakunnalle vahingollisia asioita sisältävien dogmien torjuminen.

Machine Translated by Google

e. Kaikkien pahojen vaikutusten torjuminen lehdistössä, kirjallisuudessa, teatterissa, taiteissa ja elokuvateattereissa.

f. Opetuksen vapaus Saksan keskiasteen kouluissa; päätöksen muodostaminen ylevämielisten miesten luokka.

6. Sotilaalliset asiat.

a. Tehdä kansakunnasta tehokas sallimalla jokaisen vapaan saksalaisen palvella ja kantaa käsivarret.

b. Palkkaisen armeijan lakkauttaminen.

c. Kansallisen armeijan perustaminen maanpuolustusta varten korkeasti koulutetun ammattiupseerien joukon alaisuudessa.

7. Muita suosituksia.

a. Lehdistöuudistus. Kaikkien kansallista etua vastaan leimautuvien lehtien lakkauttaminen. Ankara vastuu kaikesta valheellisesta ja tahallisesti vääristellystä tiedustelutiedosta.

b. Äänioikeuslakien muuttaminen siten, että poistetaan vaalikamppailun demoralisoivat menetelmät ja valittujen koskemattomuus.

c. Erityisten kauppa- ja ammattikamarien perustaminen.

d. Maalakien oikeusjärjestelmän uudistaminen – maanomistusoikeuksien tunnustaminen periaatteena; ei oikeutta lainata yksityisiltä tahoilta maan vakuudella; valtiolla on etuosto-oikeus, erityisesti ulkomaalaisten ja juutalaisten tapauksessa; valtiolle annetaan oikeus hallinnoida kiinteistöjä omistajan huonon hallinnon tapauksessa.

Siviilioikeus — huomattavasti lisääntynyt henkilökohtaisen kunnian ja terveyden suoja, toisin kuin nykyään vallitseva yksipuolinen omaisuuden oikeuksien oikeudellinen suoja.

e. Osavaltion lain uudistus.

Saksalaiselle luonteelle sopivin valtiomuoto on suvereeni valta, joka on yhdistetty keskeiseen henkilökohtaiseen valtaan. Kansakunnan on myöhemmin päätettävä, käyttääkö tätä keskeistä henkilökohtaista valtaa valittu monarkki vai presidentti.

Valtakunnan liittovaltiollinen luonne.

Saksan kansakunnan perustuslaki, joka muodostuu useista rodun ja historian kautta läheisesti toisiinsa sidotuista maista, tekee välttämättömäksi, että jokainen valtio on sisäisissä asioissaan erittäin itsenäinen.

Saksan valtakunnan tehtävänä on edustaa Saksan kansakuntaa ulkomailla ja huolehtia passeista, tulleista, myös armeijasta ja laivastosta.

Tämän kansallisen ohjelman toteuttamiselle on kolme pääasiallista estettä
Sosialismi: marxismi, parlamentaarinen järjestelmä ja kapitalistiset suurmiehet.

1. Marxin vastainen kampanjamme on suunnattu juutalaisen Karl Marxin hajottavia oppeja vastaan – luokkasodan oppeja, jotka hajottavat kansakunnan, yksityisomaisuuden lakkauttamista, joka tekee liiketoiminnan mahdottomaksi – ja koko talousmaterialistista historiankuvaa vastaan.

Machine Translated by Google

2. Kampanjamme parlamentteja vastaan kohdistuu niin kutsuttujen kansanedustajien vastuuttomuuteen, sillä heitä – koska he ovat immuuneja – ei voida käytännössä koskaan vaatia vastuuseen päätöstensä seurauksista. Myös kaikkia järjestelmästä kumpuavia pahuuksia (moraalinen korruptio, nepotismi, lahjottavuus) vastaan, jotka kaikki johtavat lopulliseen pahuuteen – hallitukseen, joka on riippuvainen tällaisesta parlamentista.
3. Kampanjamme mammonaa vastaan, joka on kahden muun yläpuolella, kohdistuu rahan maailmanlaajuista valtaa vastaan, toisin sanoen suurten lainanantajien jatkuvaa kansakuntamme riistoa vastaan.

Se on myös valtava taistelu sieluja tappavaa, materialistista ahneuden ja ryövärahan henkeä vastaan kaikkine sen häiritsevine seurauksineen koko julkisessa, kaupallisessa ja kulttuurielämässämme.

Päätaistelu käydään kahden maailmanteorian välillä, joita edustavat kaksi olennaisesti erilaista rakennetta – luova ja luova henki sekä levoton, ahne henki. Luovaa henkeä, joka on syvälle juurtunut, mutta henkisessä kokemuksessa muuta maailmaa ylempi, kantaa pääasiassa arjalainen rotu; ahne henkeä, jolla ei ole juuria missään ja joka tähtää vain aineellisiin, kaupallisiin asioihin, edustavat pääasiassa juutalaiset.

Kansallissosialismi, kuten antisemitismikin, pitää juutalaismaterialistista henkeä pahan pääsyynä; se tietää kuitenkin, että tämä historian suurin taistelu ei saa rajoittua pelkästään seemiläisen hengen tuhoamiseen; siksi kansallissosialismin suuri ohjelma menee paljon antisemitistisen tuhoamishalun tuolle puolen, sillä se tarjoaa myönteisen ja rakentavan kuvan siitä, miltä työn ja saavutusten kansallissosialistisen valtion tulisi näyttää valmistuttuaan.

Kun tämä korkea tavoite on saavutettu, kansallissosialistinen puolue hajoaa automaattisesti; sillä kansallissosialismista tulee silloin koko Saksan kansakunnan elämä. NSDAP ei ole poliittinen puolue sanan varsinaisessa merkityksessä, vaan se kansakunnan osa, joka on luottavainen ja varma tulevaisuudesta, joka on kokoontunut vahvojen ja päättäväisten johtajien ympärille vapauttaakseen Saksan häpeästä ja voimattomuudesta ulkomailla ja demoralisoitumisesta kotimaassa ja tehdäkseen siitä jälleen vahvan ja arvostetun ulkomailla sekä moraalisesti ja taloudellisesti terveen kotimaassa.

"Saksan valtakunta on saksalaisten koti."

Jokainen sana tästä valtion politiikan periaatteesta on kuin ruoskaisku, kun tarkastelemme nykyistä kurjaa asioiden tilaa.

”Saksan valtakunta” – missä on nykyään Saksan valtakunta? Voiko Saksa väittää olevansa itsenäinen valtio? Ei! Edes itsetyytyväisimmät valtio-oikeuden asiantuntijat eivät voisi kuvailla nykyisen Saksan kaltaista maata sellaiseksi, joka nauttii täysimääräisesti kaikista suvereniteettioikeuksistaan.

Valtion viisi tärkeintä oikeutta ovat: itsemääräämisoikeus alueeseensa, armeijaansa ja talous, sen sisäinen hallinto ja viestintä ja lopuksi sen oikeusjärjestelmä.

Sinun tarvitsee vain esittää asia tällä tavalla maallikolle ilman lisäselvitystä kansakunnan oikeuksista kansainvälisen oikeuden nojalla ja verrata sitä Saksan nykytilanteeseen, niin käy selväksi, ettei ole mahdollista väittää, että suvereenin "Saksan valtakunnan" olemassaoloa enää tapahtuu.

Alueemme hallinta on pilkkaa, sillä Ranska voi milloin tahansa vallata Saksan maata pyytämättä lupaa ja kärsimättä vastustusta. Tšekit, puolalaiset, tanskalaiset

Machine Translated by Google

voivat uskaltautua mihin tahansa tunkeutumiseen Saksan alueelle pelkäämättä esteitä. "Kirottu vanha hallinto" tulkitsi pienimmänkin rajanylityksen hyvin eri tavalla. Sotilaallinen tunkeutuminen Saksan alueelle merkitsi tuolloin "sotatilaa".

Alueellisen itsemääräämisoikeutensa suojelemiseksi kansakunta tarvitsee asevoimat, jotka kykenevät torjumaan kaikki hyökkäykset sen maahan ja siten kansalaisten elämään ja onnellisuuteen. Vapaa valtio ei voi sallia ulkovallan tarkastella toimiaan tai päättää armeijansa vahvuudesta, varusteista, aseistuksesta tai varuskunnista; jos näin on, se ei todellakaan ole "suvereeni"; se ei voi hallita valtaansa; se on luopunut asevoimiensa hallinnasta. Saksa on tehnyt tämän antautumalla vihollisen aseistariisunta- ja valvontakomissioille.

Saksa oli jo kärsinyt tämän nöyryytyksen aseleposopimuksen ehtojen mukaisesti ja menettänyt kansainväliset oikeutensa.

Siitä huolimatta hän saattoi säilyttää osan sisäisestä valvonnastaan; mutta heti kun sotilaallinen valvonta oli tuhottu, finanssimagnaatit tarttuivat tilaisuuteen saksalaisen työvoiman rajattomaan hyväksikäyttöön.

Ensin vallankumouksen mutainen virta pyyhkäisi Saksan ylle; sitten koronkiskurit ja keinottelijat, sosialidemokraattiset petturit, kaaoksen pojat, karkurit ja vankilalinnut jakoivat vallan demokraattien ja keskustan kanssa, ja kaikkien rahoittajien takana ja yläpuolella juutalaiset hoitivat tehtävänsä. Pian niin kutsuttujen kansallispuolueiden vapaamuurarit, erityisesti veli Stresemann, kutsuttiin paikalle. Viimeinen isku oli pian tulossa. Asiantuntijat Dawesin lakinsa avulla ryöstivät Saksalta sen talouden hallinnan, joka vaihdettiin kouralliselle juutalaisia, saksalaisille ja ulkomaisille finanssimagnaateille. Valtiopäivätalo päästi rautatiet menemään ja niiden mukana kaiken viestinnän hallinnan, myös suuren osan verotuksen ja tullien valvonnasta, luovuttamalla ne korvausvaltuutetulle.

Oikeudenkäyttöä ei juurikaan enää valvota. Miehitetyt alueet ovat ulkomaisen sotilaslain alaisia; muuta Saksaa säätelevät erityismääräykset, kuten tasavallan puolustamista koskevat määräykset; oikeuksien epävarmuus, järjestäytynyt julkinen ryöstö niin kutsutun Aufwertungsgesetzen kautta, joka pakottaa tuomioistuimet julistamaan vääryyden oikeudeksi.

Saksa ei ole enää itsenäinen valtio. Se on orjien siirtomaa. Saksalaisia sorretaan, heitetään vankilaan ja heiltä evätään sananvapaus – yksinkertaisesti siksi, että he ovat edelleen "saksalaisia" ja haluavat lopettaa orjuutensa.

Kyllä, me haluamme Saksan jälleen vapaaksi, ja tämä tuleva Saksan valtakunta on saksalaisten koti – ei pelkkä järjestyksenpitokone, ei pelkkä 'valtio', 'valtakunta', 'hallitus', kourallisen hallitsevien suvun synekuuri, vaan Koti, tuo viehätyksen sana – kodinrakkaus, ihana, aurinkoinen, rakastettu. Kotimaan tuoksu nousee, vaeltaja värisee ilosta tuntiessaan kotimaan jalkojensa alla; hänet sitovat siihen verisiteet.

Kodin tunne on turvallisuuden tunne, ja siitä kukkii kodinrakkauden kaunis kukka. Valtiolla ja kansakunnalla ei voi olla tätä hienompaa päämäärää.

Se on suurempaa kuin varovainen sosiaalipolitiikka, työttömyyskorvaus tai asuntohankkeet, vaikka oman kodin omistaminen onkin yksi vahvimmista kannustimista kodinrakkauteen.

Koti on enemmän kuin "keisarillinen valtio", jota palvellaan, olipa kyse sitten innostuksesta tai pakon alaisena.

Se on enemmän kuin hallintoa, enemmän kuin omien etujen puolustamista, enemmän kuin karjan seimi tai henkilön ja omaisuuden suojelua. Kaikkien näiden julkisten esineiden on palveltava kodin käsitettä. Aivan kuten kodin käsitteellä on erityinen viehätysvoima lapsissa asianmukaisesti...

Machine Translated by Google

organisoitu perhe, aivan kuten oma huone herättää hyvin erilaisia tunteita kuin hotellihuone tai vankisellissä; koti on jotakin sanoinkuvaamattoman herkkää ja silti voimakasta, ylempänä kuin tarkoitusperäisen yhdistyksen idea, joka on liberaali – parlamentaarinen – demokraattinen käsitys sosiaalisesta valtiosta.

Valtion politiikka

Periaate: Saksan valtakunnan on oltava koti saksalaisille – ei juutalaisille, venäläisille (kommunisteille), sosiaalidemokraateille, joilla ei ole isänmaata nimeltä Saksa (Crispien), eikä kaikille ulkomaalaisille, jotka oleskelevat pidempään tai lyhyemmäksi aikaa Saksan maaperällä.

Vastustamme jyrkästi ja perustavanlaatuisesti Weimarin perustuslakia, joka puhuu vain "Saksan kansalaisista", mutta jättää huomiotta "saksalaisen" käsitteen kansallisessa tai pikemminkin rodullisessa merkityksessä.

(a) Ulkopolitiikka.

1. Vankan kansallisvaltion luominen, joka käsittää kaikki saksalaisen rodun haarat.

   Kaikki saksalainen veri, elivätpä he sitten Ranskan, Tanskan, Puolan, Tšekin tai Italian suvereniteettiin kuuluvina, yhdistetään Saksan valtakunnaksi. Emme vaadi vähempää emmekä enempää kuin mitä vaadittiin vihollisillemme – saksalaisten oikeutta päättää kuulumisesta kotimaahansa, Saksan valtioon.

   Vaadimme omiksemme kaikki saksalaiset Sudeetti-Saksassa, Elsass-Lothringenissa, Puolassa, Itävallan Liiton siirtomaassa ja valtioissa, jotka seurasivat vanhaa Itävaltaa. Tämä vaatimus kuitenkin sulkee nimenomaisesti pois kaiken taipumuksen imperialismiin; se on yksinkertainen ja luonnollinen vaatimus, jonka jokainen vahva kansallisuus esittää luonnollisena tarpeenaan.

2. Saksan etujen vahva edustus ulkomailla on edelleen välttämätön seuraus
   kohdan a.

   Yleensä parhaat, ahkerimmat ja uhkarohkeimmat – insinöörit, tutkimusmatkailijat, professorit, kauppiaat, lääkärit – lähtevät vieraisiin maihin kantaen mukanaan saksalaista kulttuuria. He ovat suuren saksalaisen kansallisperheen jäseniä, johon heitä ei saa koskaan hukata. Heillä on oikeus odottaa kotimaansa suojelusta ulkomailla ollessaan. Heidän ei tulisi olla pelkästään kulttuurin levittäjiä, vaan germaanisen aatteen tietoisia etuvartijoita maailmassa; ei "ihmiskunnan apostoleja", vaan pohjoismaisen aatteen kantajia.

   Niiden, jotka edustavat Saksaa ulkomailla, ei tule omaksua ulkomaalaisia käsityksiä, vaan pitäytyä ylivertaisessa saksalaisessa luonteessaan. Ulkoministeriömme on lakaistava puhtaaksi rautaisella luudalla. Meidän on lopetettava ulkomaalaista kohtaan osoitettu nöyristely Erzbergerin ja Stresemannin tapaan, ja nähdään, että Saksan etujen vahvaa edustusta kunnioitetaan aivan toisin, ja seurauksena on Saksan toiveiden huomioiminen halveksunnan sijaan.

(b) Rotupolitiikka.

3. Juutalaisten ja kaikkien ei-saksalaisten erottaminen kaikista vastuullisista tehtävistä julkisessa elämässä.

   Tämä vaatimus on meille kansallissosialisteille niin luonnollinen, ettei lisäselityksiä tarvita; mutta ei ole mahdollista esittää vakuuttavia argumentteja lyhyesti niille, jotka eivät ymmärrä rotuoppimme periaatteita.

Machine Translated by Google

Jokainen, joka pitää juutalaista "juutalaisen uskonnon valtion kansalaisena" – eikä heterogeenisenä, eriytyneenä ja luonteeltaan loismaisena kansana, ei ymmärrä tämän vaatimuksen olennaisuutta. Jos joku sanoisi tai ajattelisi, että sattumalta mansikkakasvin keskelle kasvanut kaali on mansikkakasvi ja että siitä voi saada hyviä mansikoita, hän olisi yhtä väärässä kuin jos hän ajattelisi, että lammaslaumaan joutunut leijonanpentu on siten muuttunut lampaaksi. Saksalainen ei olisi hyvä virkamies Kiinassa tai Intiassa, emmekä haluaisi kiinalaista tai hottentottia valtiovarainministeriön virkamieheksi tai saksalaisen kaupungin pormestariksi.

Ja silti olisi parempi, että Saksassa olisi vallassa Enver Pasha tai Chang Kai Chek kuin juutalainen, jolla on vapaat kädet hajoaville rodullisille ominaisuuksilleen.
Varmaa on, että vallankumous löysensi järjestyksen kahleet valtiossa ja että pitkään maassa olleet juutalaispankkiirit sekä äskettäin Saksaan muuttaneet idästä juutalaiset ovat rikastuneet köyhdyttämällä Saksaa. Olemme kaikki nähneet ja kokeneet tämän; se on aina jatkunut, tämä pohjoismaisten instituutioiden hajoaminen. "Tälle viekkaalle kansalle on avoinna vain yksi tie – sillä ei ole mitään toivoa niin kauan kuin järjestys säilyy." (Goethe Plundersweilenin markkinoilla)

Siksi vaadimme:

4. Että itäjuutalaisten ja muiden loismaassa elävien ulkomaalaisten maahanmuutto lopetetaan, ja että ei-toivotut ulkomaalaiset ja juutalaiset karkotetaan.

   Suuren inflaation aikaan juutalaiset Galiciasta ja Puolasta parveilivat kuin tuholaiset Saksan kaupunkeihin. Vaikka asunnoista oli suuri pula, he saivat pian erittäin hyvät asunnot, kun taas saksalaisten oli pakko hiipiä koloihin. He aloittivat likaisen liiketoimintansa ostamalla kaikkea – helmiä, persialaisia mattoja, timantteja, kultaa, hopeaa, platinaa, sotalainoja, tuhannen markan seteleitä, kuparia, lyijyä, kirjallisuutta, teattereita, viljaa (Evaporator Company). Heistä tuli nopeasti näkyvästi rikkaita – ja he saivat saksalaisten aseman – "normaalien saksalaisten" silmissä.

   Kompromissit ovat täysin sopimattomia tässä tapauksessa. Meillä on oltava hallintohenkilöitä, joiden rotukäsitykset ovat selkeitä ja taipumattomia. Rodun terveys on palautettava antisemitistisen kohtelun käytännön soveltamisella, ja kansakuntamme on käännettävä pohjoiseen pohjoismaisen aatteen mielessä.

   Tämä kysymys ei ehkä varsinaisesti kuulu NSDAP:n "väliaikaiseen ohjelmaan", mutta meidän kaikkien on ymmärrettävä selvästi, ettei Saksan kansakunnalle voida tehdä paljoakaan ennen kuin se on "tuhottu".

   Mutta voimme tässä ja nyt todeta, että hirvittävä rotujen rappio on – ainakin teoriassa – saatu pysäytettyä vain huomattavan kiinnostuksen ansiosta, jota rotukysymykset yleisesti herättävät, ja lukuisten aihetta käsittelevien kirjojen ansiosta; mikään muu kuin vakaa ja jatkuva työ ei kuitenkaan voi auttaa meitä saavuttamaan todellista edistystä.

(c) Valtion kansalaisuuden osalta vaadimme:

5. Että ainoastaan saksalaiset, jotka uskovat saksalaiseen kulttuuriin ja yhteiseen kohtaloon kaikilla saksalaisilla on valtion kansalaisen oikeudet.

Machine Translated by Google

Tässäkin on verettävä rajoja. Ihmiset, jotka, vaikka ovatkin syntyperältään saksalaisia, toimivat tietoisesti kansakuntaa ja valtiota vahingoittavalla tavalla ja vastaanottavat ja tottelevat ulkomailta tulevia käskyjä – eli eivät hyväksy osuutta yhteisestä kohtalosta – eivät saa nauttia kansalaisoikeuksista; on paljon ihmisiä, joilta joudumme eväämään näiden oikeuksien nauttimisen korkean kunnian.

6. Muut kuin saksalaiset saavat oleskella Saksan valtiossa vain vieraina, ja heitä pidetään ulkomaisen lain alaisina.

   Tämä on välttämätön periaate, jonka tarkoituksena on lopettaa ikuisesti ikuinen nöyristely ulkomaalaista kohtaan. Mutta se ei tarkoita, ettemme ottaisi vieraan maan kansalaisia lämpimästi vastaan ja kohtelisi heitä hyvin vieraina, kunhan he käyttäytyvät asianmukaisesti; mutta

7. Saksalaisten oikeuksilla ja eduilla on etusija vieraan kansakunnan alamaisten oikeuksiin ja etuihin nähden.

   Lisävaatimuksiamme ei tarvitse sisällyttää ohjelmaamme yksityiskohtaisesti. Esimerkiksi ulkomaalaisia koskevien lakien muoto selviää myöhemmin, samoin kuin juutalaisten poissulkemismenetelmät. Periaateohjelman ei voida odottaa olevan toimintaohjelma, joka antaisi taktisia yksityiskohtia siitä, miten ylivalta on turvattava jne. Vastustan täysin ohjelmamme liian jäykkää määrittelyä, sillä tässä suuressa taistelussa meidän on ensin määriteltävä periaatteet, joista emme koskaan poikkea emmekä jäljittele porvarillisten ja sosialististen puolueiden ääntenkaappausmenetelmiä.

Talouspolitiikka

Kansallishallituksen velvollisuus on turvata elämän välttämättömyydet, ei varmistaa pääomalle mahdollisimman suuren voiton.

Yksinkertaisille, suoraviivaisille ihmisille saattaa tulla mieleen, että tämän ilmeisen tosiasian julistaminen periaatteena on tarpeetonta. Tuottajalle, maanviljelijälle, käsityöläiselle ja tehtailijalle on arkipäivää, että hänen valmistamansa joko käytetään tai kulutetaan – joko hänen itsensä tai kauppatavaran muodossa muiden toimesta.

Hänen silmissään liiketoiminta, joka ei liity tuotantoon tai kulutukseen, on naurettavaa, mahdotonta, vastoin maalaisjärkeä.

Tämä tuo meidät yhteen värväystyömme suurimmista älyllisistä vaikeuksista. Maanmiehemme sanovat varmasti: – Luonnollinen näkemyksenne työn ja talouden merkityksistä ja tavoitteista on tietenkin aivan oikea, mutta valitettavasti nykyinen niin kutsuttu poliittinen taloustiedemme ei millään tavalla vastaa tähän luonnolliseen väitteeseen. Jos katsotte tarkemmin, huomaatte kauhistuttavia piirteitä, jotka ovat täysin ristiriidassa kaikkien kansallisten poliittisten taloustieteiden ilmeisen velvollisuuden kanssa.

Entä sitten rahanlainaajat ja keinottelijat? Ajattelevatko nämä yleismaailmalliset ryöstäjät elämän välttämättömyyksien turvaamista? Eivät! Ovatko he mukana luomassa arvoa, tuottavatko he mitään? Eivät! He ovat taloudellisessa mielessä ryöstäjiä ja pettureita, ja he vain keräävät itselleen vaurautta.

Entä pankit? Ne kierrättävät rahaa ja antavat "luottoa". Kyllä; mutta Posti tekee tämän, ja halvemmalla, nopeammin ja paremmin; ja kenelle pankit antavat luottoa? —

Machine Translated by Google

Hädänalaisia, työväenjoukkoja, joilla ei ole omaa kotia tai talojen rakentamiseen, asunnon kipeän tarpeen tyydyttämiseen? Ei! Tai maanviljelijöille tai niille, jotka pyörittävät yrityksiä ja jotka tuottavat ja jakelevat taloudellisia välttämättömyyksiä? Eivät ilmaiseksi, ja vain jos tarjotaan vakuus luonnollisen takaisinmaksuvelvoitteen lisäksi; lisäksi he veloittavat korkoa. Välittävätkö pankit siitä, palvellaanko tuottajien asiakkaita hyvin, edullisesti ja nopeasti, vai toimitetaanko taloudelliset välttämättömyydet nopeasti, edullisesti ja asianmukaisella huolellisuudella? Eivät! Heidän ainoa ajatuksensa on tehdä voittoa koroista, provisioista tai millä tahansa nimellä pankkiprosessia, jossa rahan tarjontaa käytetään, kutsutaankin. Mitä pankit tuottavat? Ei mitään! Mitä he ansaitsevat? Valtavia summia.

Näin ollen rahanlainaajat, keinottelijat, pankit ja rahoittajat eivät tyydytä välttämättömyyksiä, vaan he saavat valtavia voittoja vallitsevasta kapitalistisesta järjestelmästä – itse asiassa he tyrannisoivat ja hyödyntävät nykyajan epäsosiaalista talousjärjestelmää. Taloustieteen päätehtävänä on varmistaa lainojen korkojen turvaaminen, eli työntekijöiden on pakko luovuttaa osa ansioistaan "kaupungille". Mitä tehtaanomistaja, tai kuten työläiset häntä kutsuvat, "riistäjä" ja "verenimijä", tekee? Maksamalla mahdollisimman alhaisia palkkoja, käyttämällä huonompia materiaaleja, massatuotannolla, keskiarvoistamalla ja korkeilla vähittäismyyntihinnoilla hän yrittää saada itselleen mahdollisimman suuren voiton.

Hän ei ajattele työntekijöidensä köyhyyttä; hän ei välitä, vaikka hänen tavaransa jouduttaisiin heittämään nopeasti roskana pois – sitä parempi, koska se tarkoittaa hänelle enemmän työtä ja enemmän voittoa. Tyhmät ihmiset ryntäävät yhä uudelleen halvan roskan perään, jos se vain on kauniisti esillä.

Pääoman tuotto on hänelle etusijalla, elämän välttämättömyyksien hankkiminen tulee huonona toisena.

Hän kuitenkin tekee jotakin. Hän tarjoaa työtä.

Todellinen tehtaanomistaja on aivan eri asia, hän joka on tietoinen korkeasta tehtävästään taloudellisena johtajana. Hänellä täytyy olla korkea moraalinen arvo – ainakin taloudellisessa mielessä.
Hänen tehtävänään on selvittää ihmisten todelliset taloudelliset tarpeet – jos hän on myös keksijä, hän tekee tätä pioneerityötä itse. Hänen on pidettävä kustannuksensa mahdollisimman alhaisina ja kohdistettava ne parhaalla mahdollisella tavalla, pidettävä hinnat mahdollisimman alhaisina saadakseen tavaransa markkinoille; ylläpidettävä sekä tuotannon laatua että määrää, maksettava työntekijöilleen hyvin, jotta he voivat ostaa tavaroita vapaasti, ja hänen on aina ajateltava laitosten ja kaupankäyntimenetelmien parannuksia ja uudistuksia. Jos hän asettaa kaiken tämän etusijalle liiketoiminnassaan, hän "tarjoaa elämän välttämättömyyksiä" parhaassa ja korkeimmassa merkityksessä, ja voitot tulevat itsestään ilman, että hän tekee niistä ensisijaisia tavoitteitaan. "Hienoin ja yleismaailmallisesti tunnetuin esimerkki tällaisesta valmistajasta on Henry Ford. Omassa raskaassa teollisuudessamme on muitakin nimiä, jotka ovat yhtä korkealla asemassa –"
Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens ja monet muut.

Tällaisten yritysten luonne on täysin erilainen, kun niitä eivät henkilökohtaisesti hallitse korkean moraalin omaavat miehet, jotka huolehtivat työntekijöidensä eduista, vaan ne annetaan persoonattomien osakeyhtiöiden hoidettavaksi.

Niin kauan kuin yrityksen perustaja on myös pääosakas ja pystyy ylläpitämään tuotteidensa erinomaisuutta, kaikki voi olla hyvin; mutta heti kun muutos tapahtuu, kapitalististen osakkeenomistajien edut peittävät sen alleen. Entiset omistajat, johtajat, ovat nyt riippuvaisia osakkeenomistajia edustavasta hallituksesta liiketoimintamenetelmien ja työolojen parantamiseksi – ja osakkeenomistajilla ei ole mitään intressiä (orjapitäjän intressiä lukuun ottamatta) työntekijöiden hyvinvointiin ja työn erinomaisuuteen, niin kauan kuin...

Machine Translated by Google

Siitä tulevat osingot ovat melko suuria. Omistusosakkeiden käyttöönotolla on ollut erittäin tuhoisa vaikutus, sillä mikä tahansa sattumanvarainen keinottelija voi kaapata osakkeet ja itse asiassa omistaa suuria teollisuuslaitoksia tietämättä niistä mitään. Pörssille osakkeet ovat vain paperia, jolla he voivat leikkiä. He eivät ole kiinnostuneita tuotanto- ja työehdoista, useimmat heistä eivät osaa sanoa, mitkä ovat tuotteet tai markkinointi-, työ-, palkka- ja huoltoehdot liiketoiminnassa, jonka he lain mukaan omistavat. (!) Ja omistajia he itse asiassa ovat vain siksi, että he sattuvat kaappaamaan tämän tai tuon tehtaan osakkeet markkinoilla.

Tarkastelkaamme nyt tätä tilannetta sen vaikutuksen valossa poliittiseen taloustieteeseen ymmärtääksemme kapitalistisen järjestelmän korruptoituneen luonteen.

Nykyään yritykset hakevat vain tuottoa pääomalleen.

Suuret vähittäiskaupat noudattavat erilaisia menetelmiä. Ne viljelevät "viehätystä", "bluffausta", 'keskiarvoistamista', 'luksustuotteita' ja herättävät halua ei-välttämättömiin tuotteisiin, kuten edellä osoitin.

Hienostuneesti rakennetut suuret palatsit houkuttelevat ostamaan näennäisesti halpoja, mutta enimmäkseen täysin hyödyttömiä esineitä, ja tarjoamalla helppoja maksuehtoja ne houkuttelevat asiakkaitaan käyttämään kaikenlaisia summia puhtaaseen ylellisyyteen. Vessat on tarkoitettu mahdollistamaan ihmisten pitkän ajan viettäminen kaupoissa, joista näin ollen tulee pelkkiä ylellisyyden kasvualustoja, sillä älköön kukaan kuvitelko saavansa mitään lahjaksi. Todella varakkaat ihmiset eivät osta suurista kaupoista; he tietävät, mitä köyhempi ei tiedä – se, joka ostaa halvalla, ostaa kalliisti. Kuvittelevatko noissa palatseissa ostavat väkijoukot, että ne on rakennettu muulla tavoin kuin heidän säästämillään penneillä? Luulevatko he pääsevänsä eroon liukuportaiden, hissien, wc-tilojen ja keijukaisen valaistuksen maksamisesta?

Ymmärtäkää myös, että suuret tavaratalot johtavat pienten kauppiaiden tuhoon, että he riistävät kotityövoimaa ja henkilökuntaansa mitä julmimmin, että valmistettu on enimmäkseen roskaa. Paremmat tuotteet ovat yleensä kalliimpia kuin kunnioitetuissa erikoisliikkeissä, mikä oikeuttaa taistelumme suuria tavarataloja vastaan. Pidämme niitä käytännössä toimivana kapitalistisen aatteen erityismuotona, joka ei tarjoa elämän välttämättömyyksiä, vaan on olemassa vain tuottaakseen valtavia voittoja osakkeenomistajille.

Ottaen huomioon tämän johtavan käsityksen elämän välttämättömyyksien turvaamisesta (jolla, kuten meidän on huomattava, ei ole mitään tekemistä kommunistisen talousjärjestelmän kanssa), kysymys on ensisijainen tärkeä suhtautumisessamme yksityisomaisuuteen.

8. Kansallissosialismi tunnustaa omaisuuden yksityisomistuksen periaatteeksi ja suojaa sitä lailla – edellyttäen, että se hankitaan ja sitä käytetään kunniallisesti. Emme voi keskustella siitä tässä, mutta jokainen, joka ymmärtää termin "työ" oikein, ymmärtää nopeasti, että "työn" tuotteen on oltava työtä tekevän omaisuutta. Tuottaja ei ymmärrä, miksi hänen työnsä tai sen arvon pitäisi olla epämääräisen "yhteisön" omaisuutta, eikä hän helposti myönnä, että hänen työnsä hedelmien pitäisi mennä yksilölle, kapitalistille. Siksi "työn" merkityksen oikea ymmärtäminen johtaa luonnollisesti yksityisomistuksen tunnustamiseen.

   Lopuksi on vielä yksi aihe – kodin käsite. Koti ei ole todellisuutta, ellei se todella ole ihmisen omaa omaisuutta ja ellei hänen oma kotinsa tarjoa suojaa hänen omalle perheelleen. Ihmisen omat hedelmät ja vihannekset omasta puutarhastaan maistuvat paremmilta kuin täpötäydessä ruokalassa syöty ateria. Se, joka ei tunne omaisuuden kaipuuta eikä omistamisen iloa, ei ymmärrä yksityisomistuksen tunnustamisen tärkeyttä. Sellaisella ihmisellä ei ole juuria missään, on kummallista, että...

Machine Translated by Google

Saalistava ihminen on aina kateellinen ja etsii aina jotain uutta omistettavaksi, kun taas pohjoismainen ihminen, vankka maanviljelijä, on ajatuksissaan ehdottoman vaatimaton. Hän ei halua enempää kuin mitä hän voi työllään saada. Työläinen ei halua hienoa huvilaa, jota hän ei koskaan voisi ansaita; hän haluaa oman mukavan pienen talon, ei vuokrattua, josta hän maksaisi elämänsä aikana kolme tai neljä kertaa enemmän kuin talon rakentaminen maksoi. Mutta juutalainen, kapitalisti, – hän ei halua olla sidottu mihinkään maapalaan; hänen ihanteensa on suuri kassakaappi, joka on täynnä seteleitä, kiinnityskirjoja ja velkakirjoja. Hänen tavoitteenaan on vauraus, ei omaisuutena, vaan muiden ihmisten kiinnitettynä omaisuutena. Hän ei työskentele, mutta hän ei lepää ennen kuin on kerännyt joukkovelkakirjoja, jotka antavat hänelle ruoskan kaikkien niiden yli, joille hän on lainannut rahaa. Ohjelmamme seuraava vaatimus on laadittu tämän lopettamiseksi.

9. Kansakunnan hyvinvointi vaatii, että varallisuuden keräämiselle asetetaan raja yksityishenkilöiden käsissä.

Rikkaus ei itsessään ole haitallista; päinvastoin, hyvin hoidettu omaisuus tekee hyvää kaikille, jotka ovat siihen yhteydessä. Mutta jälleen kerran, juuri kapitalistinen lainajärjestelmä on muuttanut rikkauden siunauksesta kiroukseksi; se on ryöstöä. Suuri joukko omaisuutta vailla olevia työläisiä40 ja velkaantunut keskiluokka etääntyvät yhä kauemmas rikkaista; lukemattomia pienomistajia ulosmitataan velkojen vuoksi, ja rahoittajien valta, jotka eivät tunne isänmaata, ei kotimaata, käy yhä synkemmäksi heidän istuessaan nykyaikaisissa ryöväri-paronilinnoissaan, pankeissa. Tämän torjumiseksi kansallisvaltion on huolehdittava siitä, että:

10. Kaikki saksalaiset muodostetaan työyhteisöksi edistämään yhteinen hyvinvointi ja kulttuuri.

Tämä työn yhteisöllisyyden ajatus merkitsee universalistisen yhteiskuntakäsityksen kumoamista taloudellisesti. Kaikki työ ja tuotanto on sisällytettävä korkeampaan yhteisön palvelemisen ajatukseen. Se ei millään tavalla ole ristiriidassa henkilökohtaisen ponnistelun ja ahkeruuden kanssa, mutta se tarkoittaa, että yksilön edistyminen ei saa tapahtua lähimmäisten kustannuksella. Seuraava kohta ilmaisee tämän vaatimuksen.

11. Jokaisen saksalaisen yleisen työvelvollisuuden puitteissa ja yksityisomistuksen periaatteena tunnustaen jokainen saksalainen on vapaa ansaitsemaan haluamallaan tavalla ja vapaa määräämään työnsä tuloksista.

Edellä mainittu hylkää nimenomaisesti marxismin ja myös korkean finanssimaailman sosialisointisuunnitelmat. Valtion tulee käsittää mahdollisimman suuren määrän vapaita olemassaoloja, joita yhdistää palvelemisen yhteiskunnallinen idea. – Kaivosten, masuunien, valssaamojen ja telakoiden pyörittäminen pienimuotoisesti on tietenkin mahdotonta, mutta satatuhatta vapaata ja itsenäistä suutarimestaria on parempi kuin viisi jättimäistä kenkätehdasta.

Pohjois- ja Itä-Saksan suuret maanomistustilat ovat tuottavampia, jos niitä hoidetaan laajassa mittakaavassa, kuin jos niitä hoitavat pienet vapaat tilat. Pienet vapaat tilat menestyvät parhaiten, jos ne ovat helposti saavutettavissa kaupungeista ja kylistä. Seuraava kohta vaatii, että:

12. Terveellinen yhdistelmä kaikenlaisia yrityksiä, niin suuria kuin pieniäkin, mukaan lukien maatalous, säilytetään.

13. Suuryritykset (syndikaatit, trustit) kansallistetaan. Tämä vaatimus on yhdenmukainen yleisen taistelumme kanssa kapitalistista aatetta vastaan. — Syndikaattien ja trustien ensisijainen tavoite millä tahansa tuotannonalalla on yhdistyä muiden vastaavien yritysten kanssa.

Machine Translated by Google

hintojen sanelemiseksi. Niitä ei hallitse halu jakaa hyviä tuotteita halvalla. Tällaisia "sormuksia" houkuttelevat erityisesti uudet, hyvin menestyvät yritykset. Saman alan uudet yritykset ostetaan ja syrjäytetään, usein erittäin korkealla korvauksella. Tarjontaa säännellään yhdistämällä, mikä tarkoittaa, että ne pystyvät säätelemään hintoja näennäisen aidon "kysynnän ja tarjonnan" mukaisesti. Tämä huolestuttaa osakkeenomistajia, joilla ei ole halua nähdä kilpailun pitävän hintoja alhaisina. Uusiin ideoihin ja keksintöihin suhtaudutaan vihamielisesti ja ne mieluiten tukahdutetaan, jos niiden käyttöönotto vaarantaisi vanhempien tehtaiden maksukyvyn. Tällaiset yritykset, joita johdetaan valtavien trustien tavoin suuresta keskustoimistosta, ovat selvästi "kypsiä sosialisoitaviksi", eli ne ovat lakanneet suorittamasta mitään niistä palveluksista yhteisölle, joita yksilöllinen kilpailu suorittaa. Ne ovat halvaantuneet alusta alkaen ja palvelevat vain kapitalismin ahneutta.

14. Koronkiskurit ja keinottelijat sekä häikäilemätön oman rikastumisen tavoittelu kansakunnan kustannuksella rangaistaan kuolemalla.

Laki, sellaisena kuin se on nyt, antaa erityisen suojan yksityisomaisuudelle. Pienistä varkauksista rangaistaan epäinhimillisesti, kun taas laki ei tarjoa mitään keinoa saada kiinni laajamittaisia huijareita, jotka ryöstävät kokonaisen kansakunnan "kapitalistisilla menetelmillä". Viittaamme erityisesti niihin, jotka edistivät inflaatiota ja hyötyivät siitä. Se oli ensimmäinen kerta historiassa, kun koko ahkera kansakunta joutui menettämään kaikki säästöt laajamittaisen inflaatiorikoksen vuoksi, kuten tapahtui Saksassa.

Pankkien ahneus vakautumisen jälkeen oli pahempaa kuin maantierosvous. Useammat saksalaiset joutuivat "sotakomppanioiden" uhreiksi kuin minkään järjestäytyneen ryöstöryhmän.

Kun aika koittaa, käsittelemme näitä asioita yksityiskohtaisemmin ja meidän on löydettävä niille oikeudellinen kaava. Mutta kaikki ovat yhtä mieltä siitä, että "järjestäytynyttä petosta kansakuntaa vastaan" on rangaistava yhtä ankarasti ja jopa ankarammin kuin pieniä rahan varkauksia tai petoksia.

15. Jokaiselle saksalaiselle asetetaan velvoittava työ- tai palvelusvuosi.

Velvollisuus palvella työskentelemällä on näkyvä ilmaus yleisölle palveluvelvollisuudesta. Sen on tarkoitus olla opettavaista ja asettaa jokaiselle saksalaiselle esimerkki koko yhteisön työskentelystä yhtenä miehenä. Se osoittaa jokaiselle saksalaiselle siunauksen, joka koituu velvollisuuden täsmällisestä täyttämisestä työskennellessä kansakunnan palveluksessa.

Finanssipolitiikka

Murtaen kiinnostuksen vallan.

Periaatteemme tästä aiheesta on esitetty niin perusteellisesti toisessa luvussa, että me kuvataan tässä vain ne toimenpiteet, jotka soveltuvat tavoitteemme saavuttamiseksi käytännössä.

16. Valtion ja siten kansakunnan vapauttaminen veloistaan ja velvollisuudesta maksaa korkoa suurille rahoituslaitoksille.

Valtio ei saa ottaa velkaa – sillä sillä ei ole siihen tarvetta. Valtiota ja yksityishenkilöä, joka silloin tällöin tarvitsee lainaa ja joutuu ottamaan velkaa, ei voi verrata. Valtio hallitsee rahapajaa; se voi siten ansaita rahaa, mitä yksityishenkilö ei voi tehdä! Se teki tämän hullun lailla:

Machine Translated by Google

inflaation aikana. Se teki saman Rentenmarkin kanssa ja saman – luovutettuaan hallinnan niin kutsutulle Reichsbankille – niin kutsutun Reichsmarkin kanssa.

Valtio voisi hyödyntää tätä oikeutta rahan ansaitsemiseen paljon paremmin ilman inflaation vaaraa. – Mutta vain jos ensin:

17. Reichsbank ja kaikki liikkeeseenlaskijapankit kansallistetaan, ja
18. Jos kaikkiin suuriin julkisiin kohteisiin (vesivoima, rautatiet jne.) varataan lainojen sijaan myöntämällä korkottomia valtion obligaatioita tai käyttämättä käteistä rahaa.

Toisin sanoen: — Seteleiden holtiton painaminen ilman uuden arvon luomista tarkoittaa inflaatiota. Me kaikki olemme kokeneet sen. Mutta oikea johtopäätös on, että valtion liikkeeseen laskemat korottomat joukkovelkakirjat eivät voi aiheuttaa inflaatiota, jos samanaikaisesti luodaan uutta arvoa.

Se, että suuria taloudellisia yrityksiä ei nykyään voida käynnistää ilman lainojen käyttöä, on silkkaa hulluutta. Tässä kohtaa valtion oikeutta tuottaa rahaa käytetään järkevästi, mikä voi tuottaa hyödyllisimpiä tuloksia.

Jokaiselle on varmasti selvää, että esimerkiksi suuri vesivoimaa käyttävä sähkölaitos voidaan hyvinkin pystyttää seuraavalla poikkeuksettomalla tavalla:

Hallitus esittelee lainsäädäntöneuvostolle lakiesityksen Baijerin, Saksin ym. vesivoiman hyödyntämisestä kaikkien taloudellisten vaatimusten tyydyttämiseksi. Paikallinen valtiopäivät tai muu elin päättää rakentamisesta ja valtuuttaa valtiovarainministerin tai valtionpankin laskemaan liikkeeseen sarjan seteleitä, joihin on merkitty erityisesti setelit, jotka osoittavat niiden olevan täysin katettuja suunnitelluilla uusilla töillä. Näitä seteleitä tukee valtion tai valtakunnan yhdistetty luotto. Kukaan ei voi esittää vastalauseita inflaation perusteella. Rakentaminen tapahtuu kansakuntaa edustavan neuvoston myöntämällä lisäluotolla, ja seteleistä tulee laillisia maksuvälineitä kuten muistakin seteleistä.

Kun työ on valmis, asiakkaille toimitetaan tätä rahaa vastaan nitraatteja tai sähköä, ja muutaman vuoden kuluttua laitos voidaan vetää takaisin ja hävittää. Tulos: Valtio, kansakunta, on perustanut uuden laitoksen, joka turvaa heille uuden suuren tulonlähteen, ja kansakunta rikastuu sen ansiosta.

Todisteeksi nykyisen järjestelmän hulluudesta vertailkaamme edellä mainittua siihen, mitä tapahtuu päällä nyt.

Laina otetaan. Muutamat kapitalistit tekevät sen, mihin koko kansakunta ei voi, vaikka parlamentti äänestäisikin sen puolesta; he antavat valtion lainata heiltä rahaa. Sen sijaan, että valtio käyttäisi suoraa valtaansa kansakunnan hyväksi, se sitoutuu maksamaan pysyvää korkoa tietyn työn suorittamiseen tarvittavasta summasta, ripustaen siten myllynkiven kaulaansa. Ja mikä kalleinta, se laskee liikkeeseen joukkovelkakirjoja, mikä luo "uutta ostokapasiteettia". Taseessa ei ole merkitystä sillä, edustaako uusi työ uutta paperirahaa vai uusia joukkovelkakirjoja.

Mutta yhteisö kärsii vahinkoa, koska joukkovelkakirjat tarkoittavat, että uusi työ on kiinnitetty pääomaan, joka luonnollisesti tekee itsestään varsin turvallisen, sanelee hinnat ja ottaa voitot. Näin ollen rahoittajat ovat todellisuudessa niitä, jotka rikastuvat maan vesivoiman kehityksen ansiosta; he ovat välinpitämättömiä takaisinmaksusta; he haluavat pitää sellaisista monopoleista kuin pysyvät lypsylehmät. Väestö on pakotettu...

Machine Translated by Google

maksaa kallista hintaa sähkövirrasta tai nitraateista, ja jälleen kerran osa kansallisesta omaisuudesta muunnetaan rahoittajien eduksi.

Minun on viitattava lukijaa aiempiin kirjoituksiini, erityisesti teokseen Der deutsche Staat, joka käsittelee näitä kysymyksiä yksityiskohtaisemmin kuin tässä kirjasessa on mahdollista. Useat tämän sarjan numerot käsittelevät lisäksi tulevan valtion uusien rahanluontimenetelmien eriäviä näkökohtia.

19. Vaadimme kiinteän rahayksikön käyttöönottoa. Myönnetään, että se meillä nyt on, mutta ryöstö jatkuu samana kuin ennenkin. Meillä kansallissosialisteilla oli valtaan tultuamme kaikki valmiina inflaatiohuijauksen välittömään lopettamiseen ja uuden taatun rahayksikön käyttöönottoon.

20. Uuden kansallisen kehitys- ja talouspankin perustaminen.

Tämä vaatimus selitetään tyhjentävästi kansallissosialistisen kirjaston pamfletissa 8: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. On huomionarvoista, että tämä rahoituspolitiikkamme vaatimuksemme on tunkeutunut syvälle muihin poliittisiin piireihin kuin omamme.

Vuonna 1921 esitin tämän vaatimuksen Baijerin hallitukselle täysin valmistellun lakiesityksen muodossa. Aluksi ajatus sai paljon kannatusta, mutta kun "asiantuntijat" – pankkiveljeskunta – oli kutsuttu mukaan kuulemiseen, hallitus hylkäsi "Federin utopian".

Thüringenin helmikuussa 1921 pidettyjen onnistuneiden vaalien jälkeen puolueemme työskenteli kovasti Landtagissa tällaisen pankin perustamiseksi ja havaitsi valtiovarainministeri von Kluchtznerin olevan valmis yhteistyöhön; myös porvarillinen osasto oli myötämielinen. Landtagin enemmistöäänestyksellä hallitus valtuutettiin perustamaan sosiaalipankki kehitystä ja taloutta varten. Tämän jälkeen valtakunnanhallitus kielsi Reichsbankin painostuksesta kansan tahdon toteuttamisen.

Olin sillä välin onnistunut saamaan valtiopäiville esille lakiesityksen luonnoksen, joka käsittelisi vastaavia pankkeja eri osavaltioissa; Dawesin vuoden (1924) lyhyessä istunnossa hallituspuolueet kuitenkin varovaisesti lykkäsivät sitä syksyyn, jolloin puolue hajosi.

Pankkilakiesitys oli Mechlenburgin maapäivillä. Saksan nationalistisen valtiovarainministerin epäröinti teki päätöslauselmasta tehottoman, ja tähän vaikuttivat myös Reichsbankin odotetut esteet.

Kehityspankin taustalla oleva ajatus ei ole yhtään sen yksinkertaisempi kuin edellä selitetty suunnitelma rahan luomiseksi suuriin julkisiin tarkoituksiin.

Yhdistetylle taloudelliselle yhtiölle, kuten talouskehityspankille, tulisi antaa oikeus laskea liikkeeseen kehitysrahoitusta (Baumark-Scheinen), joka katetaan uusien talojen arvolla. Nämä voitaisiin sitten rakentaa ilman valtavaa korkotaakkaa, joka yksinään tekee mahdottomaksi rakentaa riittäviä määriä.

Jokaisella saksalaisella oma kotinsa. Vapaa kansa koskemattomalla maalla.

Machine Translated by Google

21. Verotusjärjestelmän täydellinen uudistaminen sosiaalipoliittisten ja taloudellisten periaatteiden mukaisesti. Kuluttajan vapauttaminen epäsuorien verojen taakasta ja tuottajan vapauttaminen veroista, jotka rajoittavat hänen toimintaansa.

Sosiaalipolitiikka

Sosiaalipolitiikka on nykyisten poliittisten ihmelääkkeidemme lempimotto. Se kuulostaa niin hyvältä, tekee heistä suosittuja ja houkuttelee ääniä puolueelle, joka lupaa korjata kaiken.

Kun jokainen puolue lupaa virkamiehelle esimerkiksi palkankorotuksen, he kutsuvat sitä sosiaalipolitiikaksi.

Sama pätee, kun he lupaavat täyttää virkamiesten ja työläisten toiveet; tai kun he tekevät vähän auttaakseen pienituloisia, sodan uhreja, nuoria opettajia tai ulkomailla asuvia saksalaisia.

Ja kaikki ihmiset juoksevat näiden poliittisten rotanpyytäjien perässä, kun he soittavat "sosiaalista" huiluaan2 .

Ensin on tehtävä selväksi, että sosiaalipolitiikka tarkoittaa yleistä hyvinvointia korkeimpana lakina ja että nykyisessä merkityksessään sosiaalipolitiikka on itsekkyyttä, joka ei ota huomioon yleistä hyvinvointia. Kaikenlaisia harkitsemattomia lupauksia annetaan, ja niiden antajien on alusta alkaen tiedettävä, että niitä on mahdotonta täyttää.

Nyt kun Saksa on poliittisesti, taloudellisesti ja rahoituksellisesti niin voimaton – mikä ilmenee ensin Dawesin laeissa ja nyt Youngin laissa, sekä niin kutsutussa täyttymyspolitiikassa, joka on sälyttänyt kansakunnallemme taakkoja ja tehnyt elämästä lähes mahdotonta – on sekä väärin että naurettavaa puhua "sosiaalipolitiikasta". Nyt kun saksalainen elämä on niin ahdasta, kun jokainen mies tallaa naapurinsa jalkoihin ja yrittää päästä hänen edelle ja työntää hänet sivuun, kun eri väestöluokat ovat eri mieltä, lupaukset suosivat yhtä ryhmää toisen kustannuksella – ei "yleisen hyvän sosiaalipolitiikkaa", vaan sellaista, jossa yksi luokka yllyttää toista vastaan. He tietävät oikein hyvin, että hetkellinen "parannus" mitätöityy korkeampien elinkustannusten ja korkeamman verotuksen vuoksi.

Sosiaalipolitiikka tarkoittaa jotain aivan muuta – päättäväisyyttä ratkaista yhteiskunnallinen ongelma.

Epäonniset, hyväksikäytetyt työväenluokka uskovat, että heidän oikeudenmukainen palkkansa, heidän oikeutensa Heiltä evätään asema yhteiskunnallisessa järjestyksessä – siksi on käynnissä luokkasota.

Kaikille on selvää, että talouselämämme kärsii syvistä vammoista; katkerasta epäoikeudenmukaisuudesta. Ja kuitenkin marxismin tekemät johtopäätökset "luokkasodallaan" ja "pakkolunastajan pakkolunastusta" ja "sosialisointia" koskevilla "sosiaalisilla ja taloudellisilla vaatimuksillaan" ovat täysin vääriä, sillä se iskee kaikkia aidon yhteiskuntapolitiikan todellisia vaatimuksia vastaan, jonka korkein laki on yleinen hyvinvointi.

Luokkasodan johtava periaate – poliittisena periaatteena – on viha. ’Pakko-omistajan pakkolunastus’ tekee kateudesta taloustieteen periaatteen, ja ’sosialisointi’ tarkoittaa persoonallisuuden murskaamista johtajuudessa ja materialismin, massan, asettamista älyn ja tehokkuuden tilalle.

---

2 Viittaus Hamelnin pillipiipariin.

Machine Translated by Google

Mitään enempää ei tarvita todistamaan marxilaisten oppien täydellistä romahdusta, nähdessään kommunistisen talousjärjestelmän täydellisen vararikon ja Saksan vuoden 1918 vallankumouksen surkean epäonnistumisen.

Haluaisin kiinnittää lukijoideni erityistä huomiota siihen, että tämä marxilaisuudesta syntynyt pseudososialismi ei perustu terveeseen järkeen eikä mihinkään "sosiaaliseen" ajatukseen, ei ole rakentava, vaan pysyy poliittisen ajattelun syvimmissä syvyyksissä, että se lepää samalla karkean ja kaoottisen individualismin yleisellä periaatteella, kuten olemme aina tienneet sen tekevän. Sen uskoo vain joukko yksilöitä, joita yhdistävät vihan ja kateuden tunteet – ei mikään rakentava tarkoitus – kansakunnan toista puolta kohtaan. Voimmeko olla yllättyneitä siitä, että yhteiskunnallista kysymystä ei ratkaista eikä voida ratkaista tällä tavoin, ja että heidän ainoa ratkaisunsa on viha ja ryöstöhalu; että elävä valtio ei voisi syntyä marxilaisen pörssin kapinasta, vaan vain rauniokasa.

Jälleen kerran kansallissosialismi löytää oikean sanan: pörssikapina. Marxismi on kapitalistisen maanpetoksen ilmaus. Kapitalistinen, koska kun individualismille perustuva yhteiskunta on vaipunut kaaokseen, se joutuu väistämättä suuren finanssipohatan valtaan.

Yhteiskuntapoliittiset teoriat, jotka teeskentelevät olevansa "antikapitalistisia" (marxismi, luokkien välinen sota) – nykyymmärryksessä yhteiskuntapolitiikka – ovat välttämättä kapitalistisia, sillä niillä on sama älyllinen periaate. Niillä ei ole halua rakentaa orgaanisesti jäsen jäseneltä, lomittaa vaivalloisesti yhteen eri luokkia, jotka toimivat kansallisen yhtenäisyyden korkean käsityksen alla, vaan niiden pyrkimykset ovat puhtaasti itsekkäitä, niiden halu on parantaa omaa asemaansa välittämättä muista.

Kapitalismi ja marxismi ovat yksi ja sama! Ne kasvavat samalta älylliseltä varrelta.
Heidän ja meidän, heidän katkerimpien vastustajiensa, välillä on aivan valtava ero. Koko käsityksemme yhteiskunnan rakenteesta eroaa suuresti heidän käsityksestään. Se ei ole luokkataistelua eikä luokkaitsekkyyttä, vaan – tärkein lakimme on yleinen hyvinvointi.

22. Vanhuusvakuutuksen suuria edistysaskeleita kansallistamalla elinkorot. Jokaiselle saksalaiselle kansakunnan jäsenelle on taattava riittävä toimeentulo tietyn iän saavuttamisen jälkeen ja ennen tätä ikää, jos hän on pysyvästi työkyvytön.

Siinäpä on yhteiskunnallisen ongelman ratkaisu.

Yhteiskunnallista jännitystä ei niinkään aiheuta suora tyytymättömyys palkkoihin, ansioihin ja tuloihin kuin epävarmuus, ihmisen huoli myöhemmistä vuosistaan, siitä että hänet heitettäisiin kadulle. Juuri tämä tietoinen huoli ajaa eri ammattien edustajia liittymään yhteen marxilais- ja kapitalistisen tyyppisiksi näennäisyhteiskunnallisiksi järjestöiksi ja katkeroittaa työnantajan ja työntekijän välistä vihamielisyyttä. Se vapauttaa molempien osapuolten alhaisimmat vaistot, ja seurauksena on keskinäinen vihamielisyys. Työntekijän todellinen elämäntarkoitus haalistuu taistelussa hetkellisen palkankorotuksen puolesta, eikä hän koskaan ymmärrä, että sosiaalipolitiikan suurimpana tavoitteena tulisi olla vanhusten asianmukainen huolehtiminen.
ikä.

Huomautamme jälleen kerran, kuinka valtio löysi hyvän ja kiitettävän ratkaisun virkamiesluokan tapauksessa huolehtimalla heistä eläkkeelle jäämisen jälkeen. Se on kapitalistisen tuloihanteen oikea ja onnellinen ratkaisu, nimittäin sen muuttaminen valtion todelliseksi eläkkeen ihanteeksi, joka perustuu henkilökohtaiseen työhön ja tehokkuuteen.

Machine Translated by Google

Kansallissosialismin korkein ja jaloin tavoite on toteuttaa tämä yleisen hyvinvoinnin taso.

23. Voitonjako kaikille.

NSDAP samaistuu tähän vaatimukseen. Se on itse asiassa puhtaasti sosialistinen vaatimus sanan varsinaisessa merkityksessä; siitä huolimatta se tulee meille houkuttelevana mutta turmelevana lahjana kapitalismilta.

Toisten työstä saatavien voittojen jakaminen kuuluu ansaitsemattomien tulojen kategoriaan, jota kansallissosialismi hyökkää jyrkimmin. Oman työn voittojen jakaminen on niin luonnollinen ja sosiaalisesti niin oikeudenmukainen vaatimus, ettei sitä vastaan voida esittää mitään periaatteena.

Vaikeus syntyy juuri sen toteuttamisessa, eli työntekijän tuotannon, taidon ja ahkeruuden perusteella maksettavan osuuden ja keksijän, kirjanpitäjän, kauppiaan, johdon ja muiden liiketoimintaan liittyvien olosuhteiden perusteella maksettavan osuuden määrän rajoittamisessa.

On tietenkin erittäin tärkeää, ettei tuotteen arvoa lisääviä osapuolia jätetä huomiotta. Jopa nykyisessä järjestelmässä osa siitä voitosta, jonka pääoma toivoo saavansa yrityksestä, voitaisiin saada takaisin työntekijälle.

Emme käsittele tässä kysymystä siitä, miten kansallissosialistinen valtio myöhemmin ratkaisee ongelman.

Henkilökohtaisesti katsoin, että yleinen hintojen alentaminen ja samalla palkkojen pitäminen nykyisellä tasolla olisi parempi ja käytännöllisempi tapa täyttää vaatimus koko kansallisen tuotantomme voittojen jakamisesta.

On kuitenkin mahdollista, että kansallissosialistinen valtio ratkaisee ongelman paljon kattavammin kuin marxilais-kapitalistiseen ajatteluun taipuvaiset aivot nykyään ymmärtävät. Nykyinen voitonjaon vaatimus kumpuaa joko voitonhalusta (lähinnä kapitalistisesta) tai kateudesta (lähinnä marxilaisesta).

Vain ideaalisessa valtiossa, sellaisena kuin me sen käsitämme, se on perusteltua, koska sitä ratkaistaessa meidän on vältettävä kapitalistista menetelmää, jossa myönnetään pieni osuus liiketoiminnasta, jonka ainoana tarkoituksena on turvata suuremmille osakkeenomistajille heidän oikeutensa osinkoihin, sekä marxilaista kateuden ajatusta, sillä se alentaa henkilökohtaista näkökulmaa ja vahingoittaa suurta yleisöä.

Annamme selkeyden vuoksi muutaman esimerkin.

Kenkätehtaan "voittoa jakaville" työntekijöille ei ole hyötyä saada muutamia osakkeita liiketoiminnasta, pientä bonusta tai kenkäparia omakustannushintaan, jos heidän on maksettava yhtä kalliisti paidoistaan, puvuistaan, sukkistaan, ruoastaan ja juomastaan, koska räätälit, leipurit ja oluenpanijat peittävät vaatekauppiaiden, leipomoiden ja panimoiden ahneuden omalla "voittoa jakamisellaan".

Hintojen alentaminen on se viehätysvoima, jonka on annettava jokaiselle kansakunnan jäsenelle osuus kansallisen tuotannon voitoista.

Machine Translated by Google

Se ei tyydytä aidon kansallissosialistin sosiaalisen oikeudenmukaisuuden tunnetta, jos katujen lakaisijat, päivätyöläiset, rautatietyöläiset, postimiehet, kuljetustyöntekijät, sairaalatyöntekijät – vain muutamiamainitakseni – maataloustyöntekijät, kaivostyöläiset, rakentajat, työläiset suljetaan pois voitonjaosta yksinkertaisesti siksi, että nämä luokat eivät edistä arvonnousua. Myös maataloudesta (jossa on otettava huomioon paitsi maanviljelyn yksityiskohdat, myös miljoonat siihen liittyvät muut liiketoiminnot) on sanottava, että se "kannattaa" vuosina, jolloin sato on hyvä; myös raskaassa teollisuudessa kaivokset tuottavat vain niukan voiton maailmanlaajuisen kilpailun paineen vuoksi.

Voimmeko väittää, että nämä miljoonat työntekijät ja toimihenkilöt, jotka usein työskentelevät tärkeimmillä teollisuudenaloilla, mutta jotka olosuhteiden vuoksi eivät voi toivoa suoraa osuutta voitoista, saavat vähemmän huomiota kuin se lukuisa luokka, joka työskentelee ehkä pesijöinä tai kantajina yökerhossa tai turkkilaisessa saunassa tai optisessa tai kemiantehtaassa, jolla on monopoliasema ja joka toimittaa koko maailmaa? Jos jälkimmäiset jakavat ylellisyystuotteiden voitot ja osingot, tekevätkö he yhä mahdottomammaksi enemmistölle kansakunnasta näiden etujen saavuttamisen?

Meistä on mukavaa miettiä osinkojen, bonusten ja joululahjojen satoa, jota kaadetaan työntekijöiden ja virkamiesten ylle, jotka ovat tehneet loistavaa työtä yrityksessä vuosien ajan. Tällaisia yhteiskunnallis-poliittisia pyrkimyksiä ei tarvitse käsitellä ja perustella tässä yleisiä periaatteita käsittelevässä tutkielmassa. Vaatimus, sellaisena kuin asiat nyt ovat, on tärkeä vaatimus, jonka pitäisi houkutella kannattajia. "Voitot" riippuvat pääasiassa yleisestä liiketoiminnan tilanteesta sekä johdon teknisestä taidosta ja myyntitaidosta; epäonnistuminen voi johtua virheellisestä tulkinnasta tai laskelmista. Olivatpa työntekijät kuinka taitavia tahansa ja kuinka ahkeria tahansa, heillä voi olla vain vähän tai ei lainkaan vaikutusta vuoden työn tuloksiin tai voittoihin tai tappioihin.
Heidän tehokkuutensa oikeuttaa heidät vaatimaan asianmukaista ja riittävää palkkaa, mutta heillä ei ole moraalisia tai taloudellisia perusteita vaatia osuutta voitoista. He vastustaisivat aivan oikeutetusti ehdotusta, että heidän pitäisi kattaa tilikauden tappiot säästöillään; he vastustaisivat oikeutetusti sitä, että heidän odotetaan korvaavan palkkoja alentamalla johtajien huonoa johtamista tai ylenpalttista elämää. Mutta 'voiton jakaminen' on perusteltua vain, jos on kykyä ja halukkuutta jakaa riskejä ja tappioita tai jos erityinen tehokkuus oikeuttaa sen.

Tässä on yksi yleisen voitonjaon näkökohta.

Miksi esimerkiksi Saksan suurten värjäämöiden, hallitsevan monopoliasemansa vallitsevana, pitäisi edelleen olla vain kapitalistinen lypsylehmä IG Farbenindustrien osakkeenomistajille ja parhaimmillaankin hintoja korottamalla antaa osa voitoista työntekijöilleen ja virkamiehilleen?

Kansallissosialistisen valtion tehtävänä on huolehtia siitä, että valtavat monopolien voitot asetetaan yleiseen käyttöön alentamalla hintoja mitä anteliaammin.

On selvää, että ongelma ei ole yhteiskuntapoliittinen kysymys, vaan se liittyy läheisesti nykyiseen kapitalistiseen yhteiskuntajärjestykseen (osakkeenomistajien vaateisiin).

Machine Translated by Google

Haluamme soveltaa näitä lyhyesti esitettyjä periaatteita ja toimia niiden ohjenuorana pyrkiessämme toteuttamaan voitonjakoa mahdollisimman laajasti kaikissa liiketoiminnoissa, joissa voitot menevät yksinomaan ammattimaisten rahoittajien taskuihin.

24. Kaikkien sellaisten voittojen pakkolunastus, joita ei ole saatu rehellisillä töillä, vaan sodan, vallankumouksen – ja edelleen – markan vakauttamisen ja uudelleenarvostuksen kautta; sekä rahanlainaajien ja anastajien omaisuuden.

    Tämä on rangaistuksen ja oikeudenmukaisuuden mitta, joka ei vaadi selitystä minkään periaatteen nojalla.

25. Asuntopulan poistaminen laajamittaisen rakentamisen avulla koko valtakunnassa nro 20:n (kehityspankki) tarjoamilla varoilla. Tämä päättää yhteiskunnallis-poliittisten vaatimusten luettelon. Teknisestä rahoituskysymyksestä ei voida sanoa paljonkaan tässä vihkosessa, koska se on hyvin laaja erikoisaihe, jonka näyttää ymmärtävän vain taloustieteilijät ja joka heidän on itse asiassa toteutettava. NS-kirjaston vihkosessa 8 käsitellään aihetta perusteellisesti.

Uskonto ja taide

Ohjelman puitteissa ei ole mahdollista esittää tästä aiheesta enempää kuin muutamia johtavia periaatteita. Se on jo tehty. Muilta osin periaatteenamme on oltava, ettemme vedä uskontokysymyksiä mukaan yleispoliittisiin lausuntoihin, vaikka voimmekin hyvin pitää juutalaisuuden salaisten oppien turmelevaa vaikutusta julkisten lausuntojen ja hyökkäysten kohteena.

Sama pätee kaikkiin typeriin hyökkäyksiin kristinuskoa vastaan. Ilmaisut kuten "kristinusko on tehnyt vain pahaa" osoittavat vain, että niitä lausuvalla miehellä ei ole inhimillistä eikä poliittista älykkyyttä.

Kirkkoa voi hyvinkin syyttää politiikkaan puuttumisesta, ja kaikki hyvät kristityt paheksuvat inkvisition ristin nimessä harjoittamia julmuuksia ja noituuden oikeudenkäyntejä, mutta on väärin yleisesti ottaen käyttää ihmiskunnan historian suurinta ilmiötä väärin yksilöiden virheiden ja turmeluksen vuoksi. Kristinusko on kasvattanut ja rakentanut miljoonia ja taas miljoonia ihmisiä ja tuonut heidät Jumalan luo kärsimyksen kautta.

Keskiajan kulttuuri seisoi ristin merkissä; saavutuksilla, uhrauksilla ja rohkeilla uskoilla on juurensa kristinuskossa. Siksi meidän on oltava tarkkoja erottaessamme kristinuskon sisäinen hengellinen ydin niistä erilaisista kasvun muodoista, jotka ovat ilmestyneet siihen sen historian kuluessa.

Puolueemme perustuu positiiviseen kristinuskoon.

Tämä ei ole oikea paikka keskustella kaikista ongelmista, toiveista ja haluista, jotka liittyvät siihen, löytääkö Saksan kansakunta jonain aikana jonkin uuden muodon uskonnollisille vakaumuksilleen ja kokemuksilleen; nämä ovat asioita, jotka ovat täysin kansallissosialismin kaltaisen ohjelman rajojen ulkopuolella.

On kiireellisen tärkeää vastustaa kaikkia niitä häiritseviä vaikutuksia, jotka vahingoittavat kansakuntaamme taiteen, kirjallisuuden, tieteen, näyttämön, elokuvan ja ennen kaikkea koko lehdistön aloilla. Periaateohjelmamme – 25 kohtaa –
menee niin yksityiskohtiin, ettei tästä aiheesta tarvitse sanoa enempää.

Machine Translated by Google

Sotilaalliset ja muut uudistukset

Kansallisarmeija, ammattikamarit, äänioikeuden ja lain uudistaminen ovat niin laajoja, yhteiskuntaelämään vaikuttavia kysymyksiä, ettei niitä voida sivuuttaa muutamalla lauseella. Johtavat ajatukset on esitetty itse ohjelmassa, mutta niiden miettiminen ja työstäminen ja ennen kaikkea niiden liittäminen historiaan on tulevien vuosien suuri ongelma, jolloin toivomme poliittisen vallan olevan meidän ja jolloin meillä on tarvittava voima ja tieto valtion asioiden hoitamiseen.

Tässä meillä on rikas tutkimuskenttä kansallissosialismin alla.

Kansallissosialismin merkitys näkyy siinä, ettei se jätä mitään kansallisen elämän aluetta koskemattomaksi; sillä se tarjoaa täysin uuden perustan, jolle meidän on rakennettava tuo elämä.

Machine Translated by Google

5. Mitä emme halua

Ohjelmamme myönteisten puolien vahvistamiseksi on hyvä todeta pian
mitä emme halua.

Emme halua historian rattaiden kääntyvän taaksepäin emmekä palauttavan henkiin dynastioita, jotka ovat hiipuneet pois jättäen itsestään tuskin jälkeäkään – omasta syystään. Emmekä halua asettaa valtaistuimelta syrjäytettyjä luokkia takaisin entisiin etuoikeutettuihin asemiinsa.
Upseeriluokka ja virkamiehet eivät ole sen korkeammalla tai paremmalla tasolla kuin mikään muukaan ammattiluokka, sikäli kuin he aidosti toimivat ajatuksemme mukaisesti palvella ensisijaisesti kansakuntaa.

Miehen ei tee univormu tai kultapitsi, vaan suorituskyky.

Emme halua työväenluokan yksipuolista suosimista tai keinotekoista ylennystä emmekä minkäänlaista proletariaatin diktatuuria. Kukaan ei saa uskotella, että jokin luokka voisi pelkästään menneisyyden sorron kohteeksi joutumisen perusteella vaatia itselleen valtaan pääsyä. Tällaiset pyrkimykset, kun ne muutetaan todellisuudeksi, johtavat väistämättä kauheisiin seurauksiin, kuten marraskuun 1918 pörssikapinan seurauksiin. Tähän mennessä huipulla ei ole väestön "sorrettu" osa, vaan joukko poliittisia huijareita, ahneita seikkailijoita, keinottelijoita, hölmöjä ja typeryksiä, jotka ovat ottaneet haltuunsa poliittisen koneiston ja hallinnon. Proletariaatin luvattu diktatuuri on muuttunut...

'Profitariaatin' diktatuuri.

Edes kansallissosialismin alaisuudessa luodulla uudella valtiojärjestelmällä ei voisi olla toivoa onnistumisesta, ellei sillä olisi käytettävissään erittäin perusteellisesti koulutettua, päättäväistä miestä, joka on täysin omaksunut ohjelmamme periaatteet, vakavasti otettavia, energisiä ja kokeneita miehiä. Jopa meidän keskuudessamme liian monet puhtaat kansankiihottajat kyynärpäällään tunkeutuisivat esiin ja hyötyisivät uudesta järjestyksestä.

On paljon helpompaa arvostella romahtavan yhteiskuntajärjestyksen puutteita kuin tehdä sen hyväksi rakentavaa työtä.

Emme tarvitse pelkästään uutta puoluetta, joka hitaasti saa jalansijaa parlamentissa ja hallinnossa ja sitten ehkä ottaa vastaan viran tai kaksi koalitioministerissä, vain saadakseen sen selkärangan lopulta murtumaan – sillä silloin osamme historiassa olisi ohi, aivan kuten sosialidemokratia on tänä päivänä mennyttä poliittisena ja älyllisenä voimana Saksassa. Sama pätee saksalaisiin nationalisteihin, jotka ovat jo luopuneet pääperiaatteistaan saadakseen paikkoja hallituksessa.

Emme halua ministereitä, jotka astuvat virkaan pelkästään aseman tai vallan vuoksi, vaan pidämme jokaista tällaista asemaa askeleena kohti suurta tavoitettamme. Meidän ja muiden välillä on aina maailmanteoriamme liekehtivä miekka.

Toisella puolella valtio; tai pikemminkin liberaalidemokraattis-parlamentaarisen leiman omaava valevaltio, jonka on pakko peittää rahoittajien tyrannia, ja sen jalkojen alla kiehuva juutalaisten seuraajien ja paikanmetsästäjien joukko, joka taistelee ansaitakseen elantonsa järjestelmästä.

Meidän puolellamme on taistelu kansamme vapauttamisen ja puhdistamisen puolesta, kunnes saavutamme todellisen sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ja kansallisen vapauden valtion.

Machine Translated by Google

6. Johtopäätös

Tämän NS-kirjaston ensimmäisen vihkosen tehtävänä on opettaa kansallissosialistille se, mitä hänen tulisi tietää puolueen ohjelmasta. Olemme nähneet yhä uudelleen ja uudelleen sen ainoan pääperiaatteen, joka kulkee läpi kaikkien argumenttiemme kuin punainen lanka: kansallissosialismi on maailman teoria, joka on jyrkässä vastakohdassa nykyiselle kapitalismin maailmalle ja sen marxilaisille ja porvarillisille satelliiteille.

Elämämme on taistelua tämän mahtavan aatteen palveluksessa, taistelua uuden Saksan puolesta.

Me kansallissosialistit heilutamme myrskylippuamme maailman edessä. Aina nuoria, loistavia ja auringossa kimaltelevana kohoaa Koukkuristi, uudelleen heräävän elämän symboli.

Machine Translated by Google

Manifesti lakkauttamiseksi

Kiinnostuksen orjuus

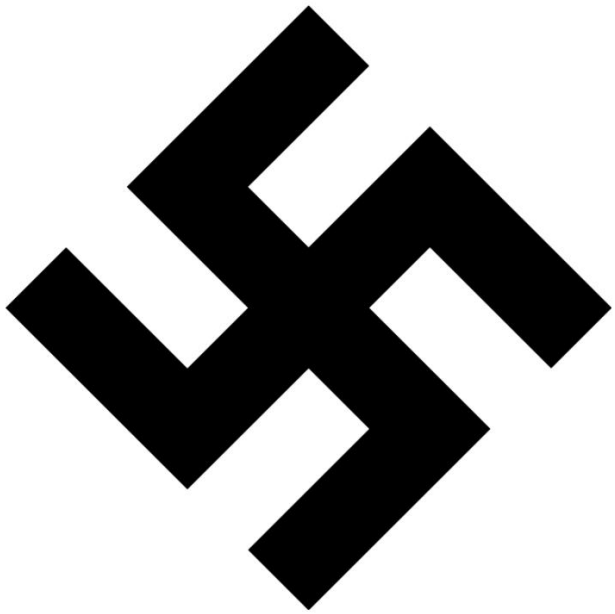

Machine Translated by Google

Mammonismi on raskas, kaikenkattava ja musertava sairaus, josta nykyajan kulttuuripiirimme ja itse asiassa koko ihmiskunta kärsii. Se on kuin tuhoisa sairaus, kuin ahmiva myrkky, joka on vallannut maailman kansat.

Mammonismilla tarkoitetaan:

toisaalta ylivoimaiset kansainväliset rahavallat, kansojen itsemääräämisoikeuden yläpuolella oleva hallitusten ylittävä finanssivalta, kansainvälinen suurpääoma, puhtaasti kultainen internationaali;

toisaalta ajattelutapa, joka on vallannut laajimman piirin ihmisiä; kyltymätön voitonhimo, puhtaasti maailmallinen elämänkäsitys, joka on jo johtanut kaikkien moraalisten käsitysten pelottavaan rappeutumiseen ja voi johtaa vain pahempaan.

Tämä ajattelutapa ilmentyy ja saavuttaa huippunsa kansainvälisessä plutokratiassa.

Mammonismin tärkein voimanlähde on vaivaton ja loputon tulo, jota tuotetaan korkotulojen avulla.

Kultainen kansainvälinen organisaatio syntyi täysin moraalittomasta lainojen korkojen ajatuksesta. Koronhimosta ja kaikenlaisesta voitontavoittelusta kasvanut henkinen ja moraalinen rakenne on johtanut porvariston osan pelottavaan turmelukseen.

Lainakorkojen idea on suuren lainapääoman pirullinen keksintö; se yksin mahdollistaa vähemmistön liikemiesten laiskan ja raa'an elämän tuottavien kansojen ja heidän työvoimapotentiaalinsa kustannuksella; se on johtanut syvällisiin, sovittamattomiin erimielisyyksiin, luokkavihaan, josta syntyi sota kansalaisten ja veljien välillä.

Ainoa parannuskeino, radikaali keino parantaa kärsivää ihmiskuntaa on

kiinnostuksen orjuuden lakkauttaminen.

Korkorahan orjuuden lakkauttaminen on ainoa mahdollinen ja tuottavan työn lopullinen vapauttaminen piilevistä pakottavista rahavoimista.

Koron orjuuden lakkauttaminen merkitsee vapaan persoonallisuuden palauttamista, ihmisen lunastusta orjuudesta, kirouksesta, jolla mammonismi on sitonut hänen sielunsa.
Sen, joka haluaa taistella kapitalismia vastaan, on lakkautettava koron orjuus.

Mistä korkororjuuden lakkauttaminen täytyy aloittaa? *Lainapääomasta!*

Miksi?

Koska lainapääoma on verrattuna kaikkeen teolliseen suurpääomaan niin ylivoimainen, että suuria rahavaltoja vastaan voidaan taistella tehokkaasti vain korkoorjuuden lakkauttamisen kautta. Lainapääoman suhde teolliseen suurpääomaan on 20:1. Saksan kansan on vuosittain kerättävä yli 12 miljardia korkoa lainapääomalle suorien ja epäsuorien verojen, vuokrien ja nousevien elinkustannusten muodossa, kun taas jopa sodan nousukausina saksalaisten osakeyhtiöiden jakamien osinkojen kokonaissumma oli vain 1 miljardi.

Lainapääoman *lumivyörymäinen kasvu* ylittää kaiken inhimillisen laskukyvyn, ikuisen, loputtoman ja vaivattoman korkotulon ja korkojen korolle tuottaman tulon kautta.

Minkä siunauksen korkoorjuuden lakkauttaminen tuo työtätekevälle kansalle?
Saksasta kaikkien maapallon maiden proletaareille?

Korkororjuuden lakkauttaminen antaa meille mahdollisuuden pyrkiä *kaikkien suorien ja epäsuorien verojen poistamiseen.* Kuulkaa tämä, te arvoa tuottavat ihmiset kaikissa maissa, kaikissa osavaltioissa ja mantereilla: kaikki suorista ja epäsuorista lähteistä tulevat valtion tulot valuvat jatkuvasti suuren lainapääoman taskuihin.

Machine Translated by Google

Valtion omistamien yritysten, kuten postin, lennättimen, puhelimen, rautateiden, kaivosten, metsien ja niin edelleen, voitot riittävät kokonaan kaikkien keskeisten valtion sitoumusten rahoittamiseen kouluille, yliopistoille, tuomioistuimille, hallintovirastoille ja sosiaalihuollolle.

Näin ollen mikään todellinen sosialismi ei tuo mitään siunausta ihmiskunnalle niin kauan kuin siitä saatavat voitot julkiset yritykset ovat edelleen suuren lainapääoman veroisia.

Siksi vaadimme valtion perustuslaiksi ensin saksalaisille kansoille ja sitten perustuslaiksi kaikille niille sukulaiskansoille, jotka haluavat liittyä kanssamme kansainliiton kulttuuriyhteisöön, seuraavaa:

1. Sotaobligaatiot, kuten kaikki muut Saksan valtakunnan velkakirjat ja kaikki muut Saksan osavaltioiden velkakirjat, erityisesti rautatieobligaatiot sekä kaikkien paikallishallintojen obligaatiot, julistetaan korkovelkakirjalainojen poistamisen ohella laillisiksi maksuvälineiksi nimellisarvostaan [tai pikemminkin ne on muutettava pankkiluotoksi].

2. Kaikissa muissa kiinteäkorkoisissa arvopapereissa, katetuissa joukkovelkakirjoissa, teollisuusobligaatioissa, kiinnityksissä jne. korkovelvollisuus korvataan pääoman takaisinmaksuvelvollisuudella; näin ollen 20 tai 25 vuoden kuluttua, korosta riippuen, lainattu pääoma maksetaan takaisin ja velka kuitataan.

3. Kaikki kiinteistövelat, kiinnitykset jne. on maksettava pois samansuuruisina erinä kuin tähän asti vaaditut maksut, kiinteistörekisteriin merkittyjen maksujen mukaisesti. Tällä tavoin veloista vapautetut talot ja maa-alueet siirtyvät osittain valtion tai paikallishallinnon omaisuuteen. [Tällä tavoin valtio pääsee parempaan asemaan valvoakseen ja alentaakseen vuokria.]

4. Koko rahajärjestelmän tulisi olla valtion keskuspankin alainen. Samoin kaikki yksityiset pankit; postipankit, säästöpankit ja luotto-osuuskunnat liitetään kaikki osakkuusyhtiöiksi.

5. Kaikki kiinteistöluotot myönnetään ainoastaan valtion pankin kautta. Henkilökohtaiset ja kaupalliset luotot on myönnettävä yksityispankkiireille valtion myöntämällä toimiluvalla.
Tämä myönnytys myönnetään tarpeen mukaan, ja tietyille alueille ei ole perustettu sivukonttoreita. Valtio vahvistaa maksujen suuruuden.

6. Osakesijoitukset maksetaan pois samalla tavalla kuin kiinteäkorkoiset arvopaperit 5 %:n vuosikorolla. Ylimääräiset voitot maksetaan osittain osakkeenomistajille korvauksena "riskinalaisesta" pääomasta (toisin kuin kiinteäkorkoisten ja kolikkovakuudellisten arvopapereiden tapauksessa), kun taas jäljelle jäävä ylijäämä, työvoiman suvereenin oikeuden nojalla, joko jaetaan yhteiskunnallisesti tai käytetään tuotteiden hintojen alentamiseen.

7. Kaikille henkilöille, jotka fyysisistä syistä (korkea ikä, sairaus, fyysinen tai henkinen työkyvyttömyys, äärimmäisen nuori ikä) eivät pysty ansaitsemaan elantoaan, nykyisen pääoman korkotulot maksetaan edelleen eläkkeenä samalla ja lopulta jopa korotetulla tasolla arvopapereiden luovutusta vastaan.

8. Nykyisen paperirahan inflaation vähentämiseksi säädetään yleinen, voimakkaasti porrastettu vero sotaobligaatioille ja muille valtakunnan ja osavaltioiden velkakirjoille. Nämä paperit on tarkoitus valmistaa paperimassaksi.

9. Kansan intensiivisen valistamisen avulla on tehtävä heille selväksi, että raha ei ole eikä sen pitäisi olla muuta kuin suoritetun työn vastine; että vaikka jokainen pitkälle kehittynyt talous luonnollisesti tarvitsee rahaa maksuvälineenä

Machine Translated by Google

vaihdossa rahan tehtävä päättyy myös siihen, eikä rahalle missään tapauksessa pitäisi lainata ylimaailmallista voimaa kasvaa itsestään koron avulla tuottavan työn kustannuksella.

Miksi emme ole jo tehneet tätä kaikkea, mikä on niin itsestään selvää, jota on pidettävä kuin Kolumbuksen muna sosiaaliseen kysymykseen?

Koska mammonistisessa sokeudessamme olemme oppineet näkemään selvästi, että koron pyhyyden oppi on hirviömäinen itsepetos, että lainakoron evankeliumi, joka yksin tekee ihmisen autuaaksi, on kietonut koko ajattelumme kansainvälisen plutokratian kultaiseen verkkoon. Koska olemme unohtaneet ja kaikkivoipa rahavalta pitää meitä tarkoituksella hämmennyksessä siitä, että – lukuun ottamatta muutamia rikkaita ihmisiä –
Niin ihanalta tuntuva ja ajattelemattomien rakastama korko korvataan täysin veroilla. Kaikki verolainsäädäntömme on ja pysyy, niin kauan kuin meillä ei ole vapautusta koron orjuudesta, vain suurpääomalle maksettavana verona eikä, kuten kuvittelemme, vapaaehtoisena uhrauksena yhteisön hyväksi tehtävän työn suorittamiseksi.

Siksi vapautuminen orjuudesta rahan korkoon on selkeä motto globaalille vallankumoukselle, tuottavan työn vapauttamiselle hallitusten ylikansallisten rahavaltojen kahleista.

Toteutukset ja perustelut

Seisomme keskellä yhtä vakavimmista kriiseistä, joita köyhä kansamme on joutunut kestämään tuskallisen historiansa aikana. Kansamme on vakavasti sairas; koko maailma on vakavasti sairas. Kansakunnat änkyttävät avuttomasti; intohimoinen kaipaus, lunastuksen huuto kulkee synkkien massojen läpi. Naurun ja tanssin, elokuvien ja loiston avulla kansa pyrkii unohtamaan oman surkean kohtalonsa – unohtamaan pettyneet toiveensa, syvän sisäisen tuskan,
siitä kauheasta pettymyksestä, jota niin mielellään kutsuisi "vallankumouksen saavutuksiksi".
Mutta miten kuvittelimme kaiken toisin? Miten kaikki hienot lupaukset näyttäytyivätkin eri tavalla? Kaikki, mitä toivoimme saavuttavamme yön pimeydessä, sotilaallisen romahduksemme pimeydessä, näytti kimaltelevalta kullalta, mutta nyt, kun harmaa päivä valaisee löydön, se on pelkkää lahoa puunkappaletta. Nyt me seisomme tässä neuvottomina. Näiden lahojen puunkappaleiden takia, jotka loistivat niin hienosti yössä, olemme heittäneet pois kaiken, mikä tähän asti oli meille rakas ja arvokas, ja täyttäneet kaikki taskumme tällä surkealla aarteella. Ei ihme, että epätoivon raivo valtaa juuri köyhimmät ja että he raivoavat järjettömässä vihassa omia veljiään kohtaan ja syvässä lunastuksen kaipuussaan pyrkivät tuhoamaan kaiken, mikä on tiellä.
Tämän tilan täytyy johtaa täydelliseen hulluuteen, jos tunnottomuus ja tyhmyys yllyttävät kansaa entisestään.

Ja minne tämä hulluus johtaa, näemme bolševistisessa Venäjässä. Kansallistaminen, kuten sosialisointia Venäjällä kutsutaan, on osoittautunut epäonnistuneeksi, julistaa järkkymätön Lenin. Talous on tuhottu, rahan ostovoima on romahtanut, älymystö tapettu, työläiset ilman leipää. Koko kansa on epätoivoinen; vain kiinalaisiin ja latvialaisiin palkkasotureihin perustuva verinen terrori pystyy suojelemaan punaisia diktaattoreita petetyn kansan kostolta. Myös meidän keskuudessamme kehitys seuraa tätä suuntaa, jos kansainväliset keinottelijat, pakkomielteiset puoluefanaatikkot, raskaimmin taakoitettujen porvariston edustajat ja saksalaiselle kansalle luonteeltaan syvästi vieraan rodun edustajat saavat edelleen olla hallituksessa.

Machine Translated by Google

Mitä oikein olivat ne kauniit, kauniit sanat, jotka kuiskasimme korvaamme? Neuvoteltu rauha, Kansainliitto, parlamentarismi, kansan itsemääräämisoikeus, demokratia, proletariaatin diktatuuri, sosialismi, kapitalismin tuhoaminen, vapautuminen militarismista ja muita vastaavia kauniita iskulauseita. Uuden vapaan kansan piti nousta, jonka tulisi määrätä omasta kohtalostaan. Mikään tästä ei ole toteutunut, ei ole voinut toteutua eikä koskaan voisi toteutua, ellemme korkeimmalla moraalisella vakavuudella tutki kaikkia näitä ilmestyksiä, kaikkia näitä iskulauseita – ellemme tunnollisesti testaa sairauden oireita kuin älykäs, huolestunut lääkäri ja diagnosoi huolellisesti sairaan henkilön nykyistä tilaa, säästämättä vaivaa selvittääksemme, mistä tämä vakava kriittinen sairaus johtuu.

卐卐卐卐卐

Aikamme sairaus on nimeltään mammonismi.
Mitä on mammonismi?

Mammonismi on suurten kansainvälisten rahavaltojen synkkä, näkymätön ja salaperäinen valtakausi. Mammonismi on kuitenkin myös ajattelutapa; se on näiden rahavaltojen palvontaa kaikkien niiden taholta, jotka ovat saastuneet mammonaisesta myrkystä. Mammonismi on – sinänsä terveen – ihmisen hankkimisen halun rajatonta liikakasvua. Mammonismi on hulluudeksi kasvanut rahanhimo, joka ei tunne korkeampaa päämäärää kuin kasata rahaa rahan päälle, joka pyrkii vertaansa vailla olevalla raakuudella pakottamaan kaikki maailman voimat palvelukseensa ja jonka on johdettava taloudelliseen orjuuttamiseen, kaikkien maailman kansojen työvoimapotentiaalin hyväksikäyttöön. Mammonismi on ajattelutapa, joka on johtanut kaikkien moraalisten käsitysten rappeutumiseen. Maailmanlaajuisena ilmiönä pidetty mammonismi on rinnastettavissa ihmisen raa'aan, armottomaan egoismiin. Mammonismi on ahneuden henki, rajaton halu hallita, mentaliteetti, joka keskittyy kokonaan maailman hyödykkeiden ja aarteiden kaappaamiseen; se on pohjimmiltaan puhtaasti maailmallisen ihmistyypin uskonto.

Mammonismi on sosialismin täydellinen vastakohta. Sosialismi, jota pidetään korkeimpana moraalisena ajatuksena, ajatuksena siitä, että ihminen ei ole maailmassa vain itseään varten, että jokaisella ihmisellä on velvollisuuksia yhteisöä, koko ihmiskuntaa kohtaan, ja että hän ei ole vastuussa vain perheensä, heimonsa jäsenten ja kansansa hetkellisestä hyvinvoinnista, vaan että hänellä on myös horjumattomia moraalisia velvollisuuksia lastensa ja kansansa tulevaisuutta kohtaan.

Konkreettisemmin sanottuna meidän on nähtävä mammonasmia kaikkien kansojen vallanhimoisten suurkapitalistien tietoisena salaliittona. Tässä on aina ollut huomionarvoista mammonasmin piilevä saapuminen.

Suuret suurliikemiehet väijyvät todellakin maailmanlaajuisen angloamerikkalaisen imperialismin perimmäisenä liikkeellepanevana voimana; ei mitään muuta. Suuret rahavallat todellakin rahoittivat ensimmäisen maailmansodan kauhistuttavat joukkomurhat. Suuret rahavallat ovat todellakin kaikkien suurten sanomalehtien omistajina kutoneet maailman valheiden verkkoon. He ovat tyytyväisenä ruoskineet kaikkia alempia intohimoja, ahkerasti edistäneet nykyisten suuntausten kasvua ja ovelalla lehdistöpropagandalla saaneet Ranskan revansismin kiehumaan. He vaalivat huolellisesti panslaavilaista ideaa, serbialaista käsitystä suurvallasta ja näiden valtioiden rahantarvetta siihen pisteeseen asti, että maailmanpalo on syttyvä.

Jopa keskuudessamme Saksassa mammonismin henki, joka halusi tietää vain lisää vientilukuja, kansallista vaurautta, laajentumista, suuria pankkiprojekteja ja kansainvälisiä rahoitussopimuks

Machine Translated by Google

johti julkisen moraalin romahdukseen, hallitsevan piirimme vajoamiseen materialismiin ja hedonismiin, kansallisen elämämme pinnallisuuteen – kaikki nämä tekijät ovat osaltaan vastuussa tästä kauhistuttavasta romahduksesta.

卐 卐 卐 卐 卐

Hämmästyneinä meidän on kysyttävä itseltämme, mistä mammonismi, mistä kansainvälinen suurpääoma ammentaa vastustamattoman voimansa.

Ei pidä unohtaa, että suurten rahavaltojen kansainvälinen yhteistyö edustaa täysin uutta ilmiötä. Meillä ei ole historiassa vastinetta tälle. Rahapoliittiset kansainväliset velvoitteet olivat käytännössä tuntemattomia. Vasta nousevan globaalin talouden, yleisen globaalin kaupan myötä, kansainvälisen intressitalouden ajatus vakiintui, ja tässä kosketamme syvimpää juurta, tässä olemme löytäneet sisimmäisen voimanlähteen, josta Kultainen internationaali ammentaa vastustamattoman voimansa.

Korko, vaivaton ja loputon tavaroiden virta, joka perustuu pelkkään rahan omistamiseen ilman työn lisäämistä, on saanut suuret rahavallat kasvamaan. Lainakorko on se pirullinen periaate, josta Kultainen internationaali syntyi. Lainapääoma on lujasti kiinnittänyt verikanavansa kaikkialle. Kuten vuokon käsivarret, suuri lainapääoma on kietonut ansaan kaikki valtiot, kaikki maailman kansat.

Valtion lainat, valtion obligaatiot, rautatieobligaatiot, sotaobligaatiot, kiinnitykset, vakuudelliset obligaatiovelkakirjat – lyhyesti sanottuna kaikenlaiset lainainstrumentit ovat tavallaan kietoneet koko talouselämämme pauloihinsa, niin että tästä lähtien kaikki maailman kansat kiemurtelevat avuttomana kultaisissa verkoissa. Korkoperiaatteen vuoksi, täysin hullun poliittisen harhaluulonsa mukaisesti, jonka mukaan kaikenlainen omistaminen tuo oikeuden ansioihin, olemme alistuneet rahan koron orjuuteen. Ei voida esittää yhtäkään todellista, pätevää moraalista syytä sille, miksi pelkkä rahan omistaminen tuottaisi oikeuden jatkuviin korkomaksuihin.

Tämä sisäinen vastustus korkoa ja kaikenlaisia tuloja kohtaan, joihin ei liity tuottavaa työtä, ulottuu kaikkien kansojen ja aikojen sielunelämän läpi. Mutta tämä syvä sisäinen vastustus rahan valtaa kohtaan ei ole koskaan tullut niin tietoiseksi kansoille kuin meidän aikanamme.

Mammonasismia ei ole koskaan valmisteltu niin maailmanlaajuisesti aloittamaan maailmanherruutta. Se ei ole koskaan vielä asettanut palvelukseensa kaikkea halpamaisuutta, vallanhimoa, kostonhimoa, ahneutta, kateutta ja valheellisuutta niin ovelasti peitellyllä ja silti raa'asti tungettelevalla tavalla kuin nyt. Maailmansota on pohjimmiltaan yksi ihmiskunnan evoluutioprosessin suurimmista päätöksistä kamppailussa siitä, pitäisikö tulevaisuudessa mammonistis-materialistisen vai sosialistis-aristokraattisen maailmankuvan ratkaista kohtalo.

maailma.

卐 卐 卐 卐 卐

Pinnalta katsottuna mammonistinen angloamerikkalainen koalitio on epäilemättä aluksi ollut voitokas. Vastareaktiona sitä vastaan idässä syntyi bolshevismi, ja jos haluaa nähdä bolshevismissa suuren aatteen, se on epäilemättä täysin vastakkainen kanta mammonistiselle maailmankatsomukselle. Bolshevismin tähän käyttämät menetelmät ovat kuitenkin tohtori Eisenbarthin epäonnistuneita parannuskeinoja. Ne ovat yritys auttaa sisäisestä myrkytyksestä kärsivää henkilöä skalpellilla amputoimalla hänen päänsä, käsivartensa ja jalkansa.

Machine Translated by Google

Tätä bolshevismin riehumista, tätä järjetöntä kaatamista vastaan meidän on esitettävä toimiva uusi ajatus, joka yhdistävällä voimalla yhdistää kaikki työväenluokat ja ajaa pois myrkyn, joka on tehnyt maailmasta sairaan.

Näen tämän tarkoittavan rahan korko-orjuuden lakkauttamista.

On kolme tekijää, jotka tekevät lainapääoman koroista huomattavan taloudellisen kurjuutemme aidon ja todellisen syyn.

Ensinnäkin kiinteäkorkoisen lainapääoman hirviömäinen epäsuhta, eli pääoman, joka kasvaa itsestään ilman luovan työn käyttöä ja itse asiassa kasvaa ikuisesti.
Meillä Saksassa tämä lainapääoma on jo saavuttanut 250 miljardin tason, jota emme pidä liian korkeana. Tähän valtavaan summaan verrattuna koko Saksan teollisuutemme teollinen käyttöpääoma on vain 11,8 miljardia. Lisäksi on 16 000 teollisuusosakeyhtiön [GmbH] 3,5 miljardin pääoma, joten yhteensä meillä on laskettavana vain noin 15 miljardin teollinen pääoma. 20:1 on ensimmäinen perustavanlaatuinen havainto3 .

Tämä arvio tarkoittaa, että merkittävimpien rahoitusongelmien ratkaisemisessa kaikkien lainapääomaan liittyvien toimenpiteiden on osoittaututtava 20 kertaa tehokkaammiksi kuin teolliseen suurpääomaan kohdistuvien toimenpiteiden.

Toiseksi: edellä mainitun lainapääoman korkomaksut, joiden arvioidaan olevan 250 miljardia, kaikkien aikojen kokonaisuudessaan tarkasteltuna ovat noin 12½ miljardia vuodessa. Sitä vastoin kaikkien vuonna 1916 jaettujen teollisuusosinkojen kokonaissumma oli vuonna 1915 noin miljardi markkaa. Edellisinä vuosikymmeninä tämä luku oli keskimäärin noin 600 miljoonaa. Sodan kahtena viimeisenä vuonna [1914–1918] se on hyvinkin saattanut nousta huomattavasti, mutta kuluvana vuonna [1919] se tulee romahtamaan vielä suuremmalla tavalla.

Kaikkien saksalaisten osakeyhtiöiden [AG] keskimääräinen kannattavuus oli 8,21 %; siten vain noin 3½ % korkeampi kuin kiinteäkorkoisten lainojen keskimääräinen tuotto.

Näin ollen, kertaan, Saksan kansan on tulevaisuudessa maksettava noin 12,5 miljardia [vuosittain] suuren lainapääoman erilaisista ikuisista korkokuluista, kun taas teollisuuspääoman tuotto suurimpana nousuvuonna oli miljardi ja häiriintymättömän vaurauden aikoina vain 0,6 miljardia. Näemme siis tässä jälleen suuruusluokkaa 20:1–12:1 olevan suhteen.

Kolmas ja vaarallisin tekijä on lainapääoman valtava ja käsittämätön kasvu korkojen ja korkojen korolle kautta. Minun on tässä poikentava hieman lisää aiheesta ja toivottava voivani selittää ongelman pienen retken avulla korkeampaan matematiikkaan. Ensin muutamia esimerkkejä.

Shakkipelin keksimisen viehättävä tarina on hyvin tunnettu. Rikas intialainen kuningas Shihram myönsi keksijälle kiitoksena kuninkaallisen pelin keksimisestä toiveen täyttymyksen. Viisaan miehen toive oli, että kuningas antaisi hänelle yhden vehnänjyvän pelin ensimmäiselle ruudulle, kaksi toiselle, neljä kolmannelle ja näin aina jokaiselle ruudulle kaksi kertaa niin paljon kuin edelliselle. Kuningas hymyili viisaan miehen näennäisen vaatimattomalle toiveelle ja määräsi tuomaan säkin vehnää, jotta jokaista ruutua kohden voitaisiin jakaa vehnänjyvät. Kuten me kaikki tiedämme, tämän toiveen täyttyminen oli mahdotonta edes maailman rikkaimmalle prinssille. Kaikki maailman sadot tuhannessa vuodessa eivät riittäisi täyttämään shakkilaudan 64 ruutua.

[3] Ilmeisesti 17:1 on tarkempi, mutta ehkä Feder ottaa huomioon todennäköisyyden, että suhde kasvaa.

Machine Translated by Google

Vielä yksi esimerkki: monet muistavat kouluajoilta korkoa korolle laskemisen tuskan; kuinka Kristuksen syntymän aikaan sijoitettu penni moninkertaistuu korkoa korolle -periaatteella niin, että se kaksinkertaistuu 15 vuoden välein. 15 vuotta Kristuksen syntymän jälkeen pennistä on tullut 2 penniä, vuonna 30 jKr. 4 penniä, vuonna 45 jKr. 8 penniä ja niin edelleen. Hyvin harvat muistavat, mitä arvoa tämä penni edustaisi nykyään: Maan, Auringon ja kaikkien planeettojen yhteenlasketun tilavuuden verran kultaa ei riittäisi edustamaan tämän korkoa korolle -periaatteella sijoitetun pennin arvoa.

Kolmas esimerkki: Rothschildin suvun, vanhimman kansainvälisen plutokratian, omaisuus on nykyään arvoltaan noin 40 miljardia. On hyvin tunnettua, että Frankfurt am Mainissa noin vuonna 1800 vanha Mayer Amschel Rothschild, jolla ei ollut omaa mainitsemisen arvoista varallisuutta, loi perustan suvun jättimäiselle omaisuudelle osittaisvarantolainalla miljoonia, jotka kreivi Wilhelm I Hessenistä oli uskonut hänelle säilytettäväksi.

Jos rahan kertyminen korkojen ja korkojen kautta olisi onnistunut Rothschildin kanssa vain kohtuullisella pennin vauhdilla, käyrä ei olisi noussut niin jyrkästi. Mutta olettaen, että Rothschildien yhteinen varallisuus kasvoi vain pennin vauhdilla, Rothschildien omaisuus vuonna 1935 olisi 80 miljardia, vuonna 1950 160 miljardia, vuonna 1965 320 miljardia, ja sillä se ylittäisi jo reilusti Saksan kansallisen varallisuuden kokonaismäärän.

Näistä kolmesta esimerkistä voidaan johtaa matemaattinen laki. Käyrä, joka kuvaa Rothschildin omaisuuden nousua, käyrä, joka voidaan johtaa shakkilaudan vehnänjyvien lukumäärästä, ja lukumäärä, jolla pennin kertolasku

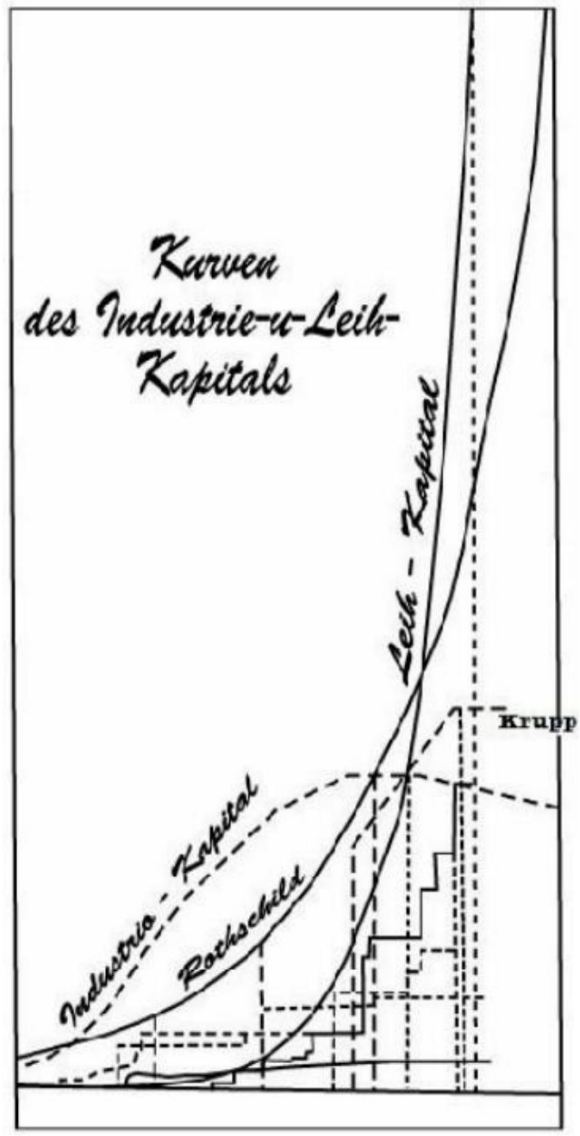

tuottavat korkoa korolle -periaatteella, ovat yksinkertaisia matemaattisia käyriä. Kaikilla näillä käyrillä on sama luonne. Aluksi vaatimattoman ja asteittaisen kasvun jälkeen käyrä jyrkkenee jatkuvasti ja lähestyy pian käytännössä äärettömyyden tangentiaalista suuntaa.

Aivan eri tavalla kuitenkin etenee teollisuuspääoman kasvukäyrä.
Samoin enimmäkseen pienistä alkuvaiheista lähtien käyrät nousevat pian voimakkaasti, kunnes tietty pääoman kyllästymispiste on saavutettu.
Sitten käyrät ovat loivempia ja tietyillä teollisuudenaloilla ehkä jopa hieman laskevia, jos uudet keksinnöt ovat johtaneet olemassa olevien tehtaiden, koneiden ja niin edelleen arvon alenemiseen. Haluaisin valita tässä vain yhden esimerkin, Kruppin tehtaan kehityksen. Vuonna 1826 vanha mies Krupp kuoli lähes omaisuutena. Vuonna 1855 Alfred Krupp sai ensimmäisen tilauksensa 36 tykistä Egyptin hallituksen puolesta.

Vuonna 1873 Kruppilla oli jo 12 000 työntekijää. Vuonna 1903 rouva Berta Krupp myi koko tehtaan ja omaisuuden Alfred Kruppille.

Machine Translated by Google

osakeyhtiö 160 miljoonalla. Nykyään osakepääoman kokonaisarvo on 250 miljoonaa. Mitä nimi Krupp merkitsee meille saksalaisille? Teollisen kehityksemme huippu. Maailman ensimmäinen [teräs]tykkien valmistaja. Valtava määrä sitkeintä, määrätietoista ja intensiivistä tuottavuutta. Sadoille tuhansille kansantovereillemme Kruppin pyrkimys on merkinnyt leipää ja työtä. Kansakunnallemme aseita ja puolustusta – ja silti se on kääpiö verrattuna Rothschildin miljardeihin. Mikä merkitys Kruppin omaisuuden kasvulla vuosisadan aikana on verrattuna Rothschildin omaisuuden kasvuun vaivattoman ja loputtoman korkotulojen ja korkojen karttumisen kautta?

Kaksi lihavoitua viivaa kuvaavaa käyrää edustavat lainakorkoja, ja ylempi käyrä osoittaa Rothschildin omaisuuden kehitystä ja alempi käyrä, aluksi tasainen ja sitten nopeasti nouseva, osoittaa hyvin yleisesti kaikkien tällaisten käyrien ominaisen kehityksen, jossa pieni eteneminen vaaka-akselilla voi kaksinkertaistaa pystyakselin arvon. Viivoitettu viiva osoittaa koko teollisuutemme kehityskäyrää viimeisten 40–50 vuoden aikana. Eri tavoin viivoitetut ohuet viivat osoittavat useiden satunnaisesti valittujen suurten teollisuusyritysten kehitystä, joista teollisen pääoman viivoitetun käyrän yleinen luonne on johdettu.

On nimenomaisesti huomautettava, että lainapääoman käyrät on esitetty voimakkaasti litistyneinä. Niinpä esimerkiksi Rothschildin omaisuuden käyrä on asetettava 80 kertaa korkeammalle kuin Kruppin käyrä. Käyrien esittämisen tarkoituksena on tietenkin vain osoittaa näiden kahden pääomatyypin perustavanlaatuinen erilainen luonne. Lainapääoman käyrät osoittavat aluksi melko asteittaista nousevaa kehitystä; sitten kehitys kiihtyy, kunnes se yhä villimpänä ja kaiken mukanaan vetäen kohoaa kauas inhimillisten käsitysten yläpuolelle ja pyrkii kohti äärettömyyttä.

Teollisen pääoman käyrä sitä vastoin pysyy äärellisessä! Olivatpa jäljen yksityiskohtaiset erot kuinka voimakkaita tahansa, teollisen kehityksen perusluonne on aina sellainen, että vahvan alkukehityksen jälkeen seuraa tietty kypsyyden, kyllästymisen, kausi, jonka jälkeen ennemmin tai myöhemmin seuraa taantuma.

卐卐卐卐卐

Mikään ei osoita meille selvemmin lainapääoman ja teollisuuspääoman välistä syvää, olennaista eroa. Mikään ei voi tehdä meille selvemmäksi eroa lainapääoman tuhoisien vaikutusten ja suuriin teollisuusyrityksiin sijoitetun ja riskeeratun liikepääoman liikevoittojen (osinkojen) välillä kuin tämä vertailu.

On mahdotonta tarpeeksi korostaa, että jo lainapääoman ja teollisuuspääoman noudattamien matemaattisten lakien tunnustaminen osoittaa meille selkeän polun, jota pitkin on käytettävä vipuvartta raunioittuneen finanssitaloutemme oikaisemiseksi. Ymmärrämme selvästi, ettei kapitalistinen talousjärjestys, ei pääoma itsessään ja sellaisenaan, ole ihmiskunnan vitsaus. *Suurten lainapääomien kyltymätön kiinnostuksen tarve on koko työtätekevän ihmiskunnan kirous!*

Pääoman täytyy olla! Työn täytyy olla! Työ yksin voi tehdä vähän. Pääoma yksin ei voi tehdä mitään!

Pääoma ilman työtä voi olla vain steriiliä! Siksi vallankumouksen tärkein vaatimus, vallankumouksen jaloin tehtävä, maailmanvallankumouksen järkevin merkitys on rahan koron orjuuden lakkauttaminen.

Rothschildin suvun arvo on tänä päivänä 40 miljardia. Amerikkalaisen suurrahoituksen miljardöörit, herrat Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt ja Astor, arvostetaan yhdessä.

Machine Translated by Google

vähintään 60–70 miljardia. Vain 5 prosentin korolla tämä tarkoittaa näille kahdeksalle perheelle 5–6 miljardin tuloja, jotka Karl Helfferichin tutkimusten mukaan ovat noin 75 % Preussin kaikkien veronmaksajien vuosituloista vuonna 1912. (Tuolloin veronmaksajia oli noin 21 000 000, josta 75 % olisi noin 15 000 000. Jokaista veronmaksajaa kohden on keskimäärin 1,56 sukulaista; siis 23 miljoonaa sukulaista.)

Noin 38 000 000 saksalaista on siis joutunut elämään edellä mainittujen miljardöörien vuosituloilla. Amerikkalaiset miljardöörit eivät todellakaan ole puhtaita lainakapitalisteja samassa mielessä kuin Rothschildin suvun jäsenet ja niin edelleen. Minua ei kiinnosta lainkaan väitellä siitä, ovatko amerikkalaiset miljardöörit todella "100 miljoonan dollarin miljonäärejä" vai "1000-miljoonan markan miljardöörejä"; edellisessä tapauksessa tarvitsisi laskea mukaan vain yksi tai kaksi tusinaa Kroisosta lisää. Tai hyväksytään yksinkertaisesti Rathenaun ”300”; silloin inventaariomme on varmasti kunnossa. Tässä ei ole tärkeää antaa tarkkaa lukua, mutta tunnustettu suhde 300:38 000 000 avaa silmämme kansainvälisen lainapääoman raa'alle valtakaudelle.

Heittäkäämme siis pois nämä kauheat kahleet, jotka voivat vain kuristaa kaiken tarmokkaan työn; repäiskäämme rahalta kyvyn kantaa korkoa ja aina uudelleen, kunnes koko ihmiskunta on tullut täysin velvolliseksi maksamaan korkoa kansainväliselle lainapääomalle.

Näin ollen juuri nämä kolme kohtaa tekevät meille ensimmäistä kertaa selväksi, missä yksin vipu voidaan tehokkaasti soveltaa sisäisten taloudellisten vaikeuksiemme lievittämiseen.

Toisaalta myönnämme, että koko sosialistisen aatemaailman hyökkäys teollista pääomaa vastaan on ollut täysin harhaanjohtavaa, koska jopa aiottu täydellinen sääntely tai kaiken yrittäjävoiton sosialisointi – olettaen heikentymättömän talouden –
tuottaisi naurettavan niukan summan verrattuna valtakuntamme ja valtiomme budjettien valtaviin taloudellisiin taakkoihin.

Lakkauttamalla rahan korko-orjuuden koko taloudellinen ahdinko voidaan poistaa yhdellä iskulla. Heti tunnemme jälleen vankan pohjan jalkojemme alla; heti meille täytyy käydä selväksi, että olemme vain pettäneet itsemme mitä groteskimmalla tavalla tällä kurjalla joukkovelkakirjataloudella.

Sillä mitä muuta lainapääoma on kuin velkaa? *Lainapääoma on velkaa!* Tätä ei voi toistaa tarpeeksi usein. Millaista hulluutta on, kun Saksan kansa kokonaisuudessaan on lainannut 150 miljardia sotaansa varten? Kun se on jopa luvannut itselleen tästä vastineeksi 7½ miljardia korkoina ja nyt tuntee olevansa ajettu kiusalliseen, alusta asti väistämättömään tilanteeseen yrittäessään periä nämä 7½ miljardia itseltään täysin mielikuvituksellisten verojen muodossa?

卐 卐 卐 卐 卐

Traagista tässä itsepetoksessa ei niinkään ole koko tämän sotaobligaatiotalouden tyhmyys – jota olemme aina hyödyntäneet niin paljon paremmin kuin muu maailma – kuin se tosiasia, että vain suhteellisen pieni määrä suurkapitalisteja hyötyy siitä valtavasti, kun taas koko työväen, mukaan lukien keskisuuret ja pienet kapitalistit, sekä liike-elämä, kauppa ja teollisuus, joutuvat maksamaan korkoa. Ja tässä koko ajatuksen poliittinen puoli tulee esiin. Tässä he voivat tunnustaa, että itse asiassa suuri lainapääoma ja vain se [eli ei teollisuuspääoma] on koko työtä tekevän ihmiskunnan kirous. Asiaa voi vääntää ja kääntää mielensä mukaan, mutta aina kaikkien ahkerasti työskentelevien ihmisten massan on lopulta kannettava lainapääoman korkomaksujen kustannukset. Keskisuurilla ja pienillä kapitalisteilla ei ole mitään näytettävää ihanista korkomaksuistaan; heillä ei voi olla mitään näytettävää summista...

Machine Translated by Google

korko on verotettava kokonaan pois. Olipa kyse sitten suorista veroista tai epäsuorista epäsuorista veroista, postimerkeistä, tulleista tai muista kaupankäyntiin kohdistuvista rasitteista, ahkera kansa on *aina nillittäjä* ja *suurpääoma* hyötyjä. Nyt on melko hämmästyttävää nähdä, kuinka Marxin ja Engelin sosialistinen ajatusmaailma

On nyt melko hämmästyttävää nähdä, kuinka Marxin ja Engelsin sosialistinen ideamaailma Kommunistisesta manifestista Erfurtin ohjelmaan (erityisesti Kautsky) ja jopa nykyiset sosialistijohtajat säästävät lainapääoman etuja kuin käskystä. Koron pyhyys on tabu; korko on pyhin pyhin; kukaan ei ole vielä uskaltanut kyseenalaistaa sitä. Vaikka omaisuus, aatelisuus, henkilökohtainen ja omaisuuden turvallisuus, kruunun lait, etuoikeudet ja uskonnollinen vakaumus, virkamiesten kunnia, isänmaa ja vapaus ovat enemmän tai vähemmän kiellettyjä, korko on pyhää ja loukkaamatonta. Varallisuuden takavarikointi ja sosialisointi, siis suoranaiset lainrikkomukset, jotka on vain jossain määrin kaunisteltu, sikäli kuin ne tehdään näennäisesti kaikkien yksilöiden nimissä, ovat päivän sana: kaikki se on sallittua, mutta korko, korko on noli *me tangere,* "älä koske minuun".

Valtakunnan velan korkomaksu on valtion budjetin alfa ja omega. Sen jättimäinen paino vetää valtion laivan kuiluun, ja silti... kaikki on suurta huijausta... hirviömäistä itsepetosta, jota edistetään a vain ja ainoastaan suurten rahavaltojen hyödyksi.

Haluaisin tässä lyhyesti käsitellä myöhemmin käsiteltäviä pieneläkeläisiin liittyviä vastaväitteitä, jotta niiden pohtiminen ei jää jumiin. Näitä ei oteta huomioon erittäin suuria kysymyksiä käsiteltäessä, mutta on sanomattakin selvää, että nämä korvaukset tarjotaan sosiaalipalvelujen laajimman laajentamisen kautta.

Huijaus, sanoin! *Korkohuijaus!* Voimakas sana. Mutta jos tällä sanalla, joka sodan aikana oli kenties eniten käytetty sana sekä kentällä että kotona, on oikeutus, sillä on eniten oikeutusta korkohuijauksen suhteen.

Mutta entä sotaobligaatiot? Ensimmäisillä viidellä miljardilla valtakunta otti ihmisten taskuista ne säästöt, jotka todellisuudessa olivat olemassa. Raha virtasi takaisin. Sitten tuli uusi laina imaisemaan rahat takaisin, ja sen mukana viimeisetkin jäljellä olevat säästöt. Ja taas tuli pumppu ja imi miljardit, ja taas ne laskivat takaisin, kunnes iloisesti, tämän viehättävän pelin toistettua yhdeksän kertaa, valtakunta oli velkaantunut 100 miljardia.

Vastineeksi kansalla oli tietysti käsissään 100 miljardia hienosti painettua paperia – aluksi kuvittelimme rikastuneemme niin paljon – mutta sitten valtio tulee ja sanoo: "Minua uhkaa konkurssi."

Niin, mutta miksi? – En itse todellakaan voi mennä konkurssiin, vaikka silloin tällöin ottaisin sadan markan setelin oikeasta ylätaskusta ja laittaisin sen vasempaan. Olisi varmasti suurin hullutus, jos jatkaisimme sotaobligaatiotaloutemme hulluutta julistautumalla konkurssiin .

Murtakaamme rahan korkojen orjuuden! Julistakaamme sotaobligaatiot laillisiksi maksuvälineiksi korkoineen, ja valtion konkurssin painajainen sulaa pois päältämme kuin maaliskuun lumi auringon alla.

4 Feder pitää tässä Saksan kansakuntaa yhtenäisenä kokonaisuutena eikä pelkkänä yksilöiden yhteenliittymänä: rahat, jotka on siirretty joiltakin saksalaisilta toisille saksalaisille, pysyvät Saksan kansakunnan sisällä, mikä tarkoittaa, että Saksan hallituksen vallassa on mukauttaa jakautumista, ehkä joidenkin yksilöiden välittömäksi haitaksi, mutta koko kansakunnan hyväksi.

Machine Translated by Google

Ihmiset sanovat minulle; korkomaksujen peruuttaminen on peitelty valtion konkurssi.
Ei, se ei pidä paikkaansa! – Valtion konkurssin aave on oikeastaan vain satu ja mammonistien keksimä mörkö.

Franz Röhrin kirja Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Mitä kaikkien tulisi tietää valtion konkurssista] on täysin jumissa mammonistisissa ajattelutavoissa.
Vaikka kirjoittaja yleisesti ottaen varsin selvästi tunnistaa sosialisaation meitä uhkaavat taloudelliset ongelmat ja vaikka hän painokkaasti ja oikein neuvoo, että lopulta vain taloutemme uudelleenrakentaminen voi pelastaa meidät – hän ei voi vapautua taikauskoisesta uskomuksesta koron pyhyyteen, ja siksi hän kuvaa valtion konkurssin täysin mammonalaisten etujen mukaisesti, täysin kauhistuttavana katastrofina.

On mielenkiintoista havaita, että Röhr, paremmasta historiantietämyksestä huolimatta, ei pysty irtautumaan mammonistisesta näkemyksestä ja toteaa loppusanassaan: ”Jos tuhoisaa taloudellista katastrofia ei estetä, kukaan ei säästy siltä”, samalla sivulla 81 hän myöntää, että julkisen talouden huonon hoidon seuraukset ovat osittain kääntyneet hyvin nopeasti päinvastaisiksi, ja sivulla 68 hän sanoo, että joka tapauksessa ei pitäisi olla epäilystäkään siitä, että Venäjä (viime vuosisadalla) selvisi näistä valuuttakriiseistä ilman pysyviä ongelmia. Sivulla 76 hän toteaa tarkastellessaan valtion konkurssien vaikutuksia, että vaikka syviä taloudellisia ongelmia jne. on tietysti esiintynyt, ne eivät suurelta osin johtaneet valtion tai sen taloudellisen voiman tuhoutumiseen. *Päinvastoin, kansantalouden nopeaa elpymistä ja julkisen talouden elpymistä on havaittu riittävän usein.* Kun kirjoittaja sitten jatkaa vielä kolme riviä sanomalla, että valtion konkurssi tarkoittaa ehdottomasti taloudellista katastrofia ja aiheuttaa ääretöntä kurjuutta, olen pahoillani, etten pysty seuraamaan tätä logiikkaa.

Mutta takaisin tähän erityistapaukseemme! Kumpi olisi rehellisempää? Puhua farisealaiselta sotaobligaatioiden loukkaamattomuudesta ja samalla sortaa kansaa törkeällä verorasituksella?
Tai jos valtiovarainministerillä olisi rohkeutta lähestyä kansaa avoimesti ja julistaa: ”En voi maksaa sotaobligaatioiden korkoja, tai voin vain, jos kerään teiltä täsmälleen saman verran veroja.” …Mutta silloin sodan aikana tarvitsin ehdottomasti rahaa; mikään fiksumpi (ks. Englanti) ei tullut mieleeni, ja niin tein huijauksen korkeakorkoisilla sotaobligaatioilla. Antakaa minulle anteeksi, rakkaat ihmiset; se oli lopulta kaikki teitä varten, mutta jos emme enää halua leikkiä piilosta… Minä, valtio, en maksa enää korkoa, ja teidän, veronmaksajien, ei tarvitse maksaa veroja näiden korkomaksujen kattamiseksi… Se yksinkertaistaa liiketoimiamme perusteellisesti; vältämme valtavan verobyrokratian ja samoin valtavan korkobyrokratian, mikä säästää valtavan määrän rahaa ja työvoimaa.”

Olen pitkään viipynyt paljastamassa tätä huijausta, mutta pidän sitä ehdottoman perustavanlaatuisena. missään vaiheessa unohtaakseen kokonaiskuvaa.

卐卐卐卐卐

Baijerilaisten veroilmoitusten mukaan kärsijöiden piiri – sanotaanpa tarkalleen ne, jotka veroilmoituksensa mukaan saivat yli 30 000 markkaa korkotuloja – on 822 henkilöä, mikä on vain 0,4 % koko Saksan verovelvollisista (Bayr. St-Z. 1913), siis noin 10 000. (Yli 10 000!)

Selvennämme nyt itsellemme mahdollisimman lyhyesti tämän vallankumouksellisen vaatimuksen tärkeimmät puolet ja tarkastelkaamme kysymyksiä ensin kansallisesta näkökulmastamme.

Machine Translated by Google

Tätä varten on ensin tarkasteltava selkeästi nykytilannettamme. Valtiosihteeri Eugen Schiffer julisti Berliinin kauppakamarissa pitämässään suuressa puheessa, että "asiaa on mahdotonta sivuuttaa". Tämä on vain osittain oikein. On mahdollista sivuuttaa kansantaloutemme valtava velkaantuminen ja valuuttamme ennennäkemätön devalvaatio –
lyhyesti sanottuna se tosiasia, että meistä on tullut köyhtynyt kansa yhdessä yössä.

Rauhansopimuksen meille asettamia taakkoja ei kuitenkaan voida sivuuttaa. Nykyiset velkakirjat ovat, kuten olemme nähneet, noin 250 miljardia. Oletetaan ensin, että Antantti määrää meille jonkin muodossa vielä 50 miljardia sotakorvauksia: se tekee yhteensä noin 300 miljardia velkaa.

Vaikka tämä tutkielma saattaakin venyttää kapeaa raajoa, on silti sanottava muutama sana Saksan kansallisen varallisuuden suuruudesta. Helferrichin ja Steinmann-Bucherin tutkimukset arvioivat Saksan kansallisen varallisuuden olevan noin 350 miljardia. Tällaisille havainnoille voidaan antaa vain hyvin rajallinen arvo, olipa ne kuinka huolellisesti tahansa johdettu. Ne ovat päteviä vain häiriöttömän taloudellisen toiminnan aikoina. Mutta ne ovat myös melko harhaanjohtavia, koska valtion ja kuntien omaisuus sisältyy mukaan, esimerkiksi myös teiden korjaukset, vesiväylien muutokset ja niin edelleen. On selvää, että vaikka tällaisten töiden tuottaminen on saattanut maksaa valtavasti rahaa, niillä ei kuitenkaan ole tarkkaan ottaen mitään sisäistä arvoa. Parempi mittari kansalliselle varallisuudelle on niin sanottu verotettava varallisuus, joka ilmenee puolustusmaksujen tai sodanaikaisten varallisuusverojen veroilmoituksista. Tämä tarkoittaa yhteensä 192 miljardia, mikä on paljon vähemmän kuin Helfferichin luku. Kokemuksen mukaan tähän summaan voidaan kuitenkin lisätä noin 10 % laillisesti verovapaita pieniä omaisuuksia varten ja suunnilleen saman verran ”hiljaisia varoja ”.5

Joka tapauksessa minusta tuntuu liian optimistiselta puhua yli 250 miljardin kansallisesta varallisuudesta. Mutta jopa tällä luvulla on vain hyvin rajallinen merkitys. Oikeainta olisi irtautua kokonaan ajatuksesta kansallisesta varallisuudesta, joka on lainkaan numeerisesti ymmärrettävissä, ja tunkeutua siihen ymmärrykseen, että kansallinen vauraus ilmenee yksinomaan koko kansakunnan henkisessä ja fyysisessä työvoimapotentiaalissa ja kuuluu siten suuruusluokkiin, joilla ei ole mitään tekemistä pääoman suppeamman käsitteen kanssa. Meidän on todellakin nähtävä vielä yksi kansallisen vaurauden lähde mineraalivarojen, metsän rikkauksien ja hedelmällisen maaperän läsnä ollessa, mutta näitäkään asioita ei voida käsittää numeerisesti, koska niiden arvo vaihtelee nollan ja äärettömyyden välillä riippuen siitä, ovatko mineraalivarat hyödyntämättömiä vai geologisen raportin perusteella miljardeja tonneja hiiltä ja...

niin edelleen.

Älkäämme unohtako, että Saksa on todella köyhä maa. Monopoleja sillä ei ole juurikaan. Mineraalivarojen runsaudessa se on kaukana useimmista naapurimaistaan, puhumattakaan Kiinan, Intian ja Amerikan imperiumien vertaansa vailla olevista mineraalivaroista. Maaperän hedelmällisyydessä se jää kauas Venäjän mustan maan siunattuihin peltoihin ja trooppisten ja subtrooppisten maiden vaivattomasti tuottaviin alueisiin verrattuna. Siksi meillä on lopulta aina vain kansamme potentiaali ja tahto työskennellä sekä riittävästi työtä, ja meidän on ymmärrettävä selvästi, että tässä tilanteessa ei voi olla puhetta vakuudellisista veloista, velkainstrumenttiemme vakuudesta...

5 ”Hiljaiset varaukset” ovat seurausta positiivisten arvojen aliarvioinnista ja negatiivisten arvojen yliarvioinnista kirjanpidossa, joten luodakseen vaikutelman mahdollisimman pienestä nettovarallisuudesta.

Machine Translated by Google

Olivatpa kyseessä korkoa tuottavat sotaobligaatiot tai korottomat valtakunnan setelit, niiden takana on vain ja ainoastaan koko kansan veropotentiaali – ja mitä muuta veropotentiaali on kuin koko työväestön työvoiman funktio?

卐卐卐卐卐

Meidän on nyt selvennettävä itsellemme vielä yksi olennainen kysymyskokonaisuus ja tietenkin valtion tulolähteiden ja menojen pääkohdat. Yksityiselämässämme rahan ansaitsemisen laajan merkityksen ja valtion taloudenhoidon suurille kysymyksille antamamme huomion välillä on huomattava ristiriita, mutta yksilön talouden ja kansantalouden välillä ei ole mitään olennaista eroa.

Valtion tulojen pääasialliset erät ovat: ensinnäkin postitoimistojen ja rautateiden nettovoitot; toiseksi kaivosten, metsähallintojen ja muiden valtionyritysten nettovoitot; kolmanneksi tietullit ja välilliset verot; neljänneksi välittömät verot.

Jotta näin käytännöllisissä kysymyksissä ei käytettäisi pelkästään teoreettisia keskusteluja, haluan selventää Baijerin osavaltion vuoden 1911 budjetin yksittäisiä menoeriä niiden suuruusluokan mukaan. Posti, lennätin ja rautatiet toivat 120 miljoonaa; metsät, kaivokset jne. noin 40 miljoonaa; välilliset verot 53 miljoonaa; välittömät verot 60 miljoonaa. Lisäksi 67 miljoonaa saatiin leimaveroista, maksuista, perintöveroista, maaveroista, valtakunnan tulonsiirroista ja niin edelleen.

Entä menot? Tässä on ensinnäkin valtionvelan korkomaksut, mukaan lukien rautatievelat 85 miljoonaa. Kuninkaallishuoneelle 5 miljoonaa; oikeudenkäyttöön 27 miljoonaa; sisäiseen hallintoon 40 miljoonaa; kirkoihin ja kouluihin 51 miljoonaa; taloushallintoon 13 miljoonaa; valtakunnan menoihin 50 miljoonaa; eläkkeisiin 36 miljoonaa. Muut menot 5 miljoonaa. Tuolloin tänä Baijerin valtiovarainministeriön onnekkaana vuonna vuosibudjetti jätti 27 miljoonan ylijäämän.

Ajattelumme piirissä meitä kuitenkin koskevat vain ne menot, jotka voidaan jättää pois korkoorjuuden lakkauttamisen kautta. Tässä valtionvelan korkomaksut ovat luonnollisesti ensimmäisellä sijalla, 85 miljoonaa markkaa; siihen lisätään suurin osa valtionhallinnon maksuistamme, noin 10 miljoonaa; lisäksi suuri osa valtakunnan tarkoituksiin käytetyistä maksuista, joista lisätään puolet, 25 miljoonaa ja lopuksi 5 miljoonaa kuningashuoneelle maksettuina: yhteensä 125 miljoonaa.

Näiden merkintöjen katoaminen tarkoittaa mahdollisuutta luopua *kaikkien suorien ja epäsuorien verojen määräämisestä,* jotka, kuten näimme, toivat 53 miljoonaa ja 60 miljoonaa markkaa, yhteensä 113 miljoonaa markkaa!

Emme ole lainkaan sitä mieltä, että suorat ja epäsuorat verot pitäisi kokonaan poistaa; kiistatta kohtuullisissa rajoissa ne palvelevat toisaalta koulutusta ja toisaalta sääntelyä. On varmasti aivan oikein ja oikeudenmukaista, että vapaasti ja vapaasti omistetusta omaisuudesta saatavat voitot pysyvät kohtuullisen, porrastetun verotuksen alaisina, koska valtion on tietenkin myös ylläpidettävä turvattua omistusta valvontaelinten avulla. Yhtä suositeltavalta vaikuttaa, että kaupan ja teollisuuden on maksettava veroja, jotka vastaavat niiden työtuloja, koska valtion on myös huolehdittava niiden julkisten kauppaväylien ylläpidosta ja kehittämisestä. Vastaava vähimmäisäänestysvero jokaista äänioikeutettua kansalaista kohden on myös...

Machine Translated by Google

oikeudenmukaisuuden vaatimus, koska valtiolta edellytetään myös huolta henkilön ja hänen omaisuutensa turvallisuudesta.

Välillisten verojen alueella kaikkien puhtaasti ylellisyysverojen voimakkaalla laajentamisella on sääntelevä vaikutus parhaassa mahdollisessa merkityksessä, kun taas kaikki kansan yksinkertaiset elintarvikkeet ja välttämättömyydet tulisi pitää verovapaina!

Tällaisen veropolitiikan tulos näkyisi vähemmän korkeina tuloina – joista ei voida puhua, koska verotuksen ei pitäisi olla suurelle osalle väestöä todellinen taakka, vaan ainoastaan muistutus siitä, että ihminen ei ole vain yksilöllinen olemus, vaan myös valtion kansalainen, ja että hänellä on kansalaisoikeuksien lisäksi myös kansalaisvelvollisuuksia.

Verotulojen tulisi olla vähemmän välttämättömiä valtion omistamien yritysten velkojen maksamiseen, joiden nettovoitot, kuten olemme nähneet, riittävät kattamaan valtion normaalit menot kouluille, yliopistoille, oikeudenkäytölle, sisäiselle hallinnolle jne. Verotuloja tulisi käyttää valtion erityisten kulttuuritehtävien edistämiseen, joihin ei ole koskaan ollut riittävästi varoja normaalin valtion budjetin puitteissa. Ajattelen tässä ensisijaisesti orpokoteja, sokeiden ja vammaisten laitoksia, päiväkoteja, odottavien äitien hoitoa, tuberkuloosin, alkoholin ja sukupuolitautien torjuntaa sekä puutarhakaupunkien ja siirtokuntien rakentamista, erityisesti sodassa vammautuneiden majoitusta ja inhimillistä hoitoa varten.

卐 卐 卐 卐 卐

Näkökulmamme laajenee. Näemme koskematonta maata. Voisiko korkoorjuuden lakkauttaminen tarkoittaa kaikkien verojen poistamista? Se merkitsisi sitä, jos olisimme selvinneet tästä jättimäisestä taistelusta voittajakansana. Älkäämme juhliko liian aikaisin; vihollistemme meille asettamat taakat varmistavat, ettemme juhli. Mutta joka tapauksessa näemme koskematonta maata juuri käyttämämme Baijerin valtion budjetin todellakin varsin yksinkertaisen esimerkin perusteella...

Yleisesti ottaen havaitsemme melko samanlaisia suhteita muissa Saksan osavaltioissa, eikä ole liioittelua sanoa, että valtion omistamien yritysten, rautateiden, postitoimistojen, lennätinlaitosten, metsien, kaivosten ja niin edelleen ylijäämistä voitiin kattaa vaivattomasti kaikki valtion menot koko oikeuslaitoksesta, kaikesta sisäisestä hallinnosta, mukaan lukien valtion rakennushankkeet, kaikki koulujen ja yliopistojen menot sekä kulttuuritarkoitukset. Täysin ihanteellinen tilanne siis.

Miksi näin ei ole? Korko on hiipinyt kuvaan. Koronmaksun vuoksi väestön elintarvikkeet tulevat kalliiksi; koron vuoksi sokeri ja suola, olut ja viini, tulitikut ja tupakka sekä lukemattomat muut päivittäiset välttämättömyystarvikkeet verotetaan epäsuorina veroina.
Korkojen vuoksi suoria veroja on korotettava, ja ne jaetaan maaveroihin, jotka siirtyvät eteenpäin viljan hintojen nousuna, vuokraa nostaviin kiinteistöveroihin ja yritysveroihin, jotka...
rasittavat tuottavaa työtä tuloveroilla, jotka väistämättä alentavat virkamiesten ja kiinteäpalkkaisten ihmisten elintasoa, ja lopulta aivan lopussa, vaatimattomina antajina, mutta kyltymättöminä ottajina, lainapääoma maksaa veroja pääomaosingoista. Vuoden 1911 veroilmoitusten mukaan Baijerissa saaduista 253 miljoonan pääomaosingoista kaikki 8,1 miljoonaa maksettiin valtionveroina.

Olemme nähneet, että kaikki pääomaosingot, kaikki pääoman korot, on viime kädessä kerättävä koko kansan työllä. Olemme nähneet, että julkisten velkojen korkomaksut

Machine Translated by Google

muodostaa valtion budjettimme suurimman menoerän, ja olemme nähneet, että korkotuloista veroa maksavien osuus valtion tuloista on erittäin rajallinen.

Suhteellisesti mitattuna kapitalisti maksoi suoria veroja 8 miljoonaa 60 miljoonan kokonaissummasta, mikä on vain kahdeksas tai kuudesosa Baijerissa vuonna 1911 maksetuista suorista valtionveroista. Suorat verot muodostavat kuitenkin vain noin viidenneksen valtion kokonaistuloista. Siksi lainapääoma muodostaa vain noin kolmanneksen tai neljänkymmenennenkahdeksannen osan valtion kokonaistarpeista.

Ei voida kieltää, että sodan aikana, erityisesti viime vuosina, verolainsäädäntö turvautui ankarampaan osinkojen verotukseen, mutta ankarampi välillinen verotus on enemmän tai vähemmän pysynyt sen tahdissa, joten suhteellinen koko ei ole juurikaan muuttunut.

Tilanne synkkenee, kun tarkastellaan valtakunnan budjettia. Tässä suhteet itsessään ovat jo paljon epäsuotuisampia. Valtakunnalla ei ole samoja verotuloja kuin yksittäisillä osavaltioilla. Suorat verot on varattu osavaltioille; valtakunnan yritykset rajoittuvat valtakunnan postitoimistoon ja rautateihin (huomaa, että tähän eivät sisälly Preussin valtion rautatiet), ja näin ollen jäljelle jäävät vain tietullit ja epäsuorat verot.

Valtakunnan tulolähteiden suuruusluokat *(ks. Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich vuosilta 1917 ja 1918)* olivat vuonna 1915 miljardi välillisiä veroja, 0,8 miljardia erityistuloja (sotamaksuja, oppilasmaksuja) ja niin edelleen. Tässäkin sama kuva. Yli kolmannes, tarkalleen 1,3 miljardia, kului jo vuonna 1915 valtakunnan velan korkojen maksamiseen. Tässäkin lainapääoma tunkeutui jälleen sisään. Tässäkin se tarvitsee kaikki suorat verot tyydyttääkseen tarpeensa. Sokeri tuottaa 163 miljoonaa, suola 61 miljoonaa, olut 128 miljoonaa, tupakka, snapsi, kuohuviini, lampunpolttoaine, tulitikut, pelikortit ja lukemattomat muut tuotteet oli verotettava, jotta saatiin kokoon miljardi markkaa, joka sitten virtasi kokonaan kapitalistien taskuihin.

Nykyään on arvoitus, miten valtakunnan velan korot maksetaan. Pelkästään korkomaksut kuluttavat 8 miljardia [vuosittain], mikä perustuu 100 miljardin sotaobligaatioiden ja muiden sotahyvitysten määrään. Postin ja rautateiden tuloja tuskin voidaan enää lisätä. Tietullien lisäkorotusta tuskin siedetään; siksi jäljelle jää luultavasti vain välillisten verojen viisinkertainen tai kymmenkertainen korotus – mahdottomuus! – tai selkeä ymmärrys siitä, että vain ja ainoastaan rahan korkojen orjuuden poistaminen voi tuoda meille pelastuksen. Koko sotaobligaatiotalous oli valtava itsepetos. Saksan kansa lainasi itseltään sata miljardia sotaansa varten. Siitä se lupasi itselleen 5 miljardia korkoa; sen on siis maksettava 5 miljardia veroja. Kaikki hyöty menee suurkapitalistille, joka saa niin paljon pääomaosinkoja, ettei hän voi mitenkään käyttää niitä loppuun, ja silti vain varsin vaatimaton prosenttiosuus otetaan pois pääomaosinkojen verotuksen kautta, kuten olemme nähneet.

卐卐卐卐卐

Toivon, että esitykseni pääkohdilla olen jo hälventänyt inhimillisesti ymmärrettävän pelon, jota monilla lukijoilla saattaa olla siitä, että he lopulta menettäisivät korkotulonsa kauniista velkakirjoistaan. Osoittakoon lyhyesti yhdellä esimerkillä, että koko korkotalous on suurta itsepetosta, ja sen ohella haluan tarkastella keskiluokan vakaan tulotason ylätasoa.

Oletetaan, että perheenpäällä on 10 000 markan työtulot ja sen lisäksi vielä 5 000 markkaa osinkoja pääomasta. Ensin noin 1 500 markkaa maksetaan tästä suorina veroina; sitten vähintään 1 000–1 200 markkaa korkeina vuokrina.

Machine Translated by Google

riisuttu pois ikuisen koron vuoksi. Todennäköisesti viisi- tai kuusihenkisen perheen osalta valuu pois vielä 1000 markkaa epäsuorina veroina, ja jo nyt tajuaa, ettei pienistä ja keskisuurista kapitalisteista ole enää paljon jäljellä ihanista pääomaosingoista, joista ne nauttivat aiempien vuosien hyvien verokantojen aikana. Itse asiassa jo tänään ei voida enää puhua "ylijäämästä"; päinvastoin, jos tarkastelee itse tänään nykyisiä fantastisia veroehdotuksia, huomattavasti enemmän työtuloja todennäköisesti verotetaan pois.

Luonnollisesti tilanne näyttää olevan aivan toinen suurkapitalistille, joka esimerkiksi kerää osinkoina vain miljoona markkaa. (Tällaisia ihmisiä on nykyään melko paljon Saksassa.) Osinkoveroa tämä onnekas mies maksaa korkeintaan 50–60 tuhatta markkaa. Välillisiä veroja hän ei myöskään maksa enempää kuin edellisen esimerkin perheenisä. Loppujen lopuksi hän voi elää budjetillaan varsin mukavasti 40–50 tuhannella markalla, jopa nykyisellä kalliilla aikakaudella. Jos hänelle jää käteistä noin mukavat 900 000 markkaa, hän saa siitä 5 prosentin lainakoroilla toiset 45 000 markkaa ensi vuonna, ja lain mukaan työväestön kustannuksella.

Pieni eläkeläinen, joka elää vain koroillaan, kärsisi epäilemättä. Jos hän pystyy työskentelemään, hänen on tietenkin päätettävä ansaita tuloja työllä. Näin hän asettuu paljon parempaan asemaan kuin miljoonat hänen kansantoverinsa, joilla ei ole muuta kuin fyysinen tai henkinen työpotentiaali. Jos hän ei halua sitä, hänen on syötävä omaisuuttaan. Viime kädessä hänellä on 20 vuotta aikaa nakerrella sitä yhä uudelleen ja uudelleen, jos hän jatkaa vuosittaisen 5 prosentin korolla saamansa summan kuluttamista. Henkilöille, jotka eivät pysty työskentelemään tai ovat sairauden tai iän heikentämiä, on ilmeisesti järjestettävä asianmukainen toimeentulo kehittämällä sosiaalihuoltoa kaikille väestöryhmille.

Näen sosiaaliturvan seuraavanlaisesti:

Oletetaan, että vanhempi nainen, leski, joka tähän asti on joutunut elämään 60 000 markan pääomasijoituksen koroilla, menettää laillisesti julistetun korkoorjuuden lakkauttamisen kautta tulonlähteensä. Tässä eläkejärjestelmän laajimman laajentamisen kautta annettaisiin edellä mainitulle henkilölle mahdollisuus nostaa pääomaansa vastaavaa eläkettä, jolloin vuosittaista eläkettä voitaisiin jopa korottaa suhteessa aiempaan korkotuottoon, jotta myös tälle ihmispiirille voitaisiin antaa tietty korvaus rahan arvon alenemisesta. Näin ollen esimerkiksi luovutettujen 60 000 markan vastineeksi valtakunnan, osavaltioiden tai vakuudellisten joukkovelkakirjojen muodossa voitaisiin antaa 4 000 markan vuosittainen elinikäinen eläke. Jos leskellä on lapsia ja hän haluaa testamentata heille osan omaisuudesta, hänelle voidaan sallia, että vain 40 000 markkaa muutetaan eläkkeeksi, kun taas loput 20 000 säilytetään lapsille. Näistä 40 000 markasta voidaan eläkkeenhakijan iästä riippuen antaa vuosittain enintään 1/12 saadusta pääomasta. Lisäksi on huomattava, että korkoorjuuden lakkauttamisen myötä lakkautettavien sortavien verojen myötä leskien elinkustannukset laskevat huomattavasti.

Tämän esseen laajuus ylittäisi huomattavasti kunkin väestökerroksen henkilökohtaisten etujen yksityiskohtaisen tarkastelun. Tällainen vallankumouksellinen vaatimus ei voi koskea henkilökohtaisia etuja; ajatuksen toteutuessa kuitenkin havaitaan, että terveelliset seuraukset hyödyttävät lopulta jokaista yksilöä henkilökohtaisesti.

Juuri edellä jo eristetyllä ongelmalla, miten saada vapautus sotaobligaatioiden koroista, olen jo yrittänyt tehdä selväksi, että pienkapitalistit – joilla tarkoitan kaikkia niitä satojatuhansia, jotka on saatu aikaan hyperamerikkalaisen mainonnan avulla –

Machine Translated by Google

kampanjaa, jossa he käyttävät säästönsä sotaobligaatioiden merkitsemiseen – eivät ainoastaan saa mitään hyötyä koroista, koska heidän on tietenkin maksettava ne itse veroilla, vaan heidän on suurpääoman suojelemiseksi räätälöidyn verolainsäädännön avulla tuettava miljoonan markan merkintöjen korkomaksuja.

Minusta tuntuu, että näiden välittömien näkökohtien lisäksi vetoomus kaikille lastensa hyvinvoinnin vuoksi jo itsessään saa huolestuneen velkakirjanhaltijan hyväksymään täysin luonnollisena luopumisen valtakunnan velkojen ikuisista koroista. Mitä tässä tapauksessa isänmaanystävä, joka on antanut 10 000 markkaa isänmaalleen kipeimmän tarpeen edessä, todella menettää, paitsi koronkiskurin vaatimuksen nostaa 50 000 markkaa korkoa sadan vuoden kuluessa edes pääomaa pienentämättä? Hänen lastensa ja lastenlastensa on ikuisesti tehtävä työtä vain maksaakseen kaikki korot.

卐卐卐卐卐

Lainattujen summien takaisinmaksukysymys voidaan ratkaista monella eri tavalla. Lyhyesti esittämissäni pääajatuksissani käsillä olevasta ongelmasta, jotka esitin Baijerin kansanvaltion hallitukselle [Kurt Eisnerin johdolla] viime vuoden marraskuun 20. päivänä [1918], ehdotin yksinkertaisesti, että takaisinmaksu korvaisi koronmaksun 5 prosentin vuosikorolla 20 vuoden ajan. Uskon, että seuraavassa voin esittää jopa paljon paremman ehdotuksen, joka yksinkertaisuutensa vuoksi ansaitsee ehdottomasti etusijan: "Sotaobligaatiot julistetaan valuutaksi korkojen peruutuksen jälkeen." Se on Kolumbuksen muna. Tämän toimenpiteen etuna on ensinnäkin se, ettei kukaan todellisuudessa tunne siitä mitään. Sotaobligaatiot lepäävät edelleen varastoissa; mutta nuoret eivät saa niitä, eivätkä kirjaa, kaappia tai muuta hyödyllistä esinettä, jonka joku lainaisi ystävälleen.

Jos tarvitsee rahaa, ottaa vain sotaobligaation ja maksaa sillä.
Sotaobligaatioilla on loppujen lopuksi aivan yhtä paljon kauneutta ja paperiarvoa kuin muillakin 10, 20, 100 ja 1000 markan seteleillämme. Ei voida varmasti puhua siitä, että markkinat hukkuisivat valuuttaan tällaisessa mutkattomassa siirtymisessä korkotaloudesta korottomaan kansalliseen talouteen. talouteen. Kaikki sotaobligaatiot ovat todellakin jo hyvin suojattuja ja varastoituja pankkiholveihin tai muihin kansan turvallisiksi pitämiin piilopaikkoihin, kuten villasukkaan tai lantakasaan. Ei todellakaan voida kieltää, etteikö liikkeeseen laskemamme paperiraha, noin 40 miljardia, olisikaan kierrossa, vaan suurimmaksi osaksi hamstrataan edellä kuvatulla tavalla. Sotaa edeltävän talousbuumin aikoina rahan tarpeemme oli myös vain noin 4–6 miljardia, ja on mahdotonta kuvitella, että tarvitsisimme sitä nykyään yli kaksi kertaa enemmän yhä tavallisemmassa käteisrahattomassa taloudessa .

卐卐卐卐卐

Korkojen peruuttaminen on tehtävä täsmälleen samalla tavalla kaikille kiinteäkorkoisille omaisuuserille. Näille omaisuuserille, aivan kuten osinkoa tuottavillekin, suositellaan alun perin ehdotettua "takaisinmaksua" 20 tai 25 vuoden vuosittaisina eläkkeinä, erityisesti asuntolainojen osalta.

Korkoorjuuden lakkauttaminen asuntolainoissa tarkoittaa epäilemättä asuntopulman ratkaisua, vapautumista kohtuuttomista vuokrista. Ei ole lainkaan ilmeistä, miksi lainanhaltija

6 Myöhemmässä osiossa Feder toteaa päättäneensä, että pelkkä sotaobligaatioiden käyttö valuuttana ei ole paras idea. Hän ehdottaa, että ne muutettaisiin pankkiluotoiksi.

Machine Translated by Google

Asuntolainan haltijalla pitäisi olla ikuinen hyöty kertakorosta, miksi hänelle pitäisi myöntää vaivaton ja loputon omaisuusvirta, miksi suuren kansanosan pitäisi maksaa korkeita vuokria vuodesta toiseen vain tämän epäterveen korkoperiaatteen vuoksi. Lyhyesti sanottuna, on selvää, ettei vuokran täydellisestä poistamisesta voida puhua, koska talojen hallinta ja ylläpito vaatii tietenkin jatkuvaa työtä ja rahaa. Vuokrien alentaminen voi siis tapahtua vain siltä osin kuin se on itsestään seurausta asuntolainojen takaisinmaksusta.

Vain yksi asia on jyrkästi korostettava: koron orjuuden lakkauttamisella ei ole pienintäkään tekemistä koko arvoa tuottavan työmme kanssa, sikäli kuin yrittäjähenkisyydelle, tuottavalle työlle, tavaroiden valmistukselle, vaurauden hankkimiselle ei aiheuteta millään tavalla esteitä. Päinvastoin, kuten olemme nähneet, koko työtätekevä kansa vapautuu tukahduttavasta, kohtuuttomasta ja raskaasta taakasta; sielunelämämme puhdistuu päihdyttävästä myrkystä.

卐 卐 卐 卐 卐

Voimme kertoa, kuinka oikein intressiongelman hedelmällisyys on tunnistettu historian kuluessa, siitä tosiasiasta, että kaikkina aikoina ja kaikkien kansojen mielet ovat olleet sen parissa...

Vanhan testamentin useissa kohdissa, kuten 3. Mooseksen kirjan luvussa 25 ja 5. Mooseksen kirjan luvussa 15, löydämme määräyksiä koron lakkaamisesta siinä muodossa, että seitsemännen vuoden tulisi aina olla akceptilaatio- tai riemuvuosi, jolloin kaikki kansantovereiden velat tulisi anteeksi antaa.

Solon lakkautti henkilökohtaisen velkaorjuuden lainsäädännöllä vuonna 594 eaa. Tätä lakia kutsuttiin suureksi Seisachtheiaksi (taakoista eroon pääsemiseksi).

Muinaisessa Roomassa vuonna 332 eaa. säädetty *Lex Gemicia* kielsi äkillisesti Rooman kansalaisia kokonaan perimästä korkoa.

Justinianuksen aikana säädettiin korkoja korolle koskeva kielto, jonka mukaan korkoja ei enää peritä, kun erääntyneet korot ovat kertyneet alun perin lainatun summan tasolle.

Paavi Leo I (Suuri) määräsi vuonna 443 yleisen koronperintäkiellon; siihen asti vain papeilta oli kielletty koron vaatiminen lainasta. Korkokielto oli nyt osa kanonista lakia ja myös maallikkoja sitova määräys. Myös maallinen lainsäädäntö alkoi vähitellen mukautua kanonisiin näkemyksiin ja jopa uhkasi rangaista koron perimisestä. Löydämme tämän Pyhän saksalais-roomalaisen keisarikunnan poliisimääräyksistä vuosilta 1500, 1530 ja 1577.

Tällaisia lakeja tietenkin vastustettiin nykyään paljon ja niitä kierrettiin usein, ja tässä melko lyhyessä historiallisessa katsauksessa voidaan vain mainita hämmästyttävänä historiallisena tosiasiana, että vaikka 1000–1600-lukujen kanonisen lain mukaan koron periminen oli kielletty kristityiltä, se oli sallittua juutalaisille.

Olisi äärimmäisen kiehtovaa tutkia kussakin tapauksessa, mitkä taloudelliset kasvaimet johtivat näihin voimakkaisiin taakkojen karsimiseen. Erityisen arvokasta olisi nähdä, mitkä vallat ja voimat ovat yhä uudelleen ja uudelleen rikkoneet korkokieltoja.

Keskiajalla koronkiskureille usein tehtiin lyhyt työ; verenvuodatuksen saaneet maanviljelijät tai kansalaiset kokoontuivat ja hakkasivat keinottelijat kuoliaaksi. Nykyään meillä on

Machine Translated by Google

siirtyi täysin eri vaiheeseen intressiongelmassa. Tällaisia pogromeja paheksutaan syvästi.

Kyse ei myöskään ole enää yksittäisistä, paikallisesti rajoittuneista sairausoireista, joita voitaisiin torjua poistamalla mätäpesäke; kyseessä on koko ihmiskunnan vakava sairastuminen.

卐卐卐卐卐

On erittäin painotettava, että juuri nykykulttuurimme, juuri taloudellisten suhteiden kansainvälisyys, tekee korkoperiaatteesta niin murhanhimoisen.
Edellä mainittua historiallista retrospektiiviä ei myöskään pidä pitää analogiana nykytilanteeseen. Kun babylonialaiset voittivat assyrialaiset, roomalaiset karthagolaiset, saksalaiset roomalaiset, korkoorjuutta ei enää jatkunut; kansainvälisiä maailmanvaltoja ei ollut. Sotia ei myöskään rahoitettu lainalla, vaan rauhan aikana kerätyillä aarteilla. David Hume antaa tästä erittäin hyvän yleiskatsauksen esseessään julkisesta luotosta. Vain nykyaika omistajuuden jatkuvuudellaan ja kansainvälisellä oikeudellaan sallii lainapääoman eskaloitua äärettömyyteen. Kristuksen syntymän aikaan korkoa vastaan sijoitettua penniä ei enää ole olemassa, koska siitä lähtien kaikki omistusoikeudet ovat joutuneet antamaan periksi väkivallalle useita kertoja; sitä vastoin vanhan Rothschildin korkoa vastaan sijoittama penni on edelleen olemassa ja tulee olemaan olemassa, jos on olemassa kansainvälinen laki, ikuisesti.

Lisäksi on otettava huomioon, että laajat alueet maapalloa ovat vasta nykyaikana siirtyneet luontaistaloudesta rahatalouteen. Tässä yhteydessä on erityisen tärkeää, että vasta 1800-luvun puolivälissä kaikki koronperintää koskevat rajoitukset ja samoin kaikki korkokiellot poistettiin: näin tapahtui Englannissa vuonna 1854, Tanskassa 1856, Belgiassa 1865, Itävallassa 1868.

Niinpä nykyinen käsitys korosta rahan omistamisesta erottamattomana osana ei ole paljon vanhempi kuin puoli vuosisataa. Mutta juuri tämä korkokäsite on ensimmäistä kertaa saanut rahan muuttumaan niin yleismaailmallisen pakon demoniseksi voimaksi, jonka olemme tulleet tuntemaan.

Valtioiden alkava ja sitten jatkuvasti kasvava velkaantuminen kapitalisteille ajoittuu samoin vasta 1800 -luvun puoliväliin . Vasta tuosta ajasta näemme valtion alentuvan kansanyhteisön edunvalvojasta kapitalististen etujen edunvalvojaksi. Tämä kehitys on saavuttanut huippunsa sotaobligaatioissa, joita kohtaamme kaikissa maissa ja jotka, kuten olemme todenneet, palvelevat yksinomaan mammonalaisia etuja, ja jotka pitäisi kruunata jättimäisellä maailmanlainan luottorakennuksella.

卐卐卐卐卐

Näiden lyhyiden retrospektiivien pitäisi helpottaa meidän lopultakin irtautumista oletuksesta, että lainapääomalle täytyy lainata ylimaallinen voima kasvaa ikuisesti ja loputtomasti itsestään. Lahjana pelottava potentiaali imeä kuivaksi. Meidän on irtauduttava ajatuksesta, että lainapääoman, jota maalliset teot ja väärinkäytökset eivät koske, pitäisi voida istua valtaistuimella pilvien yläpuolella, katoavaisuuden koskemattomana, tuhon voimien koskemattomana, jättiläistykkiemme laukausten koskemattomana. Sillä vaikka kranaattien murskaamat talot ja mökit, rautatiet ja sillat vajoaisivat tomuksi ja tuhkaksi, kiinnitykset ovat silti olemassa;

Machine Translated by Google

Rautatieobligaatiot ja julkiset velkakirjat eivät pyyhkiydy pois. Jos kylät ja kaupungit, kokonaiset maakunnat, joutuvat sodan mielettömän tuhon uhreiksi, mikä on seuraus? Uudet velkakirjat ovat se, mitä se tarkoittaa. Ahneutta välkkyvin silmin pilvien yllä valtaistuimellaan Kultainen internationaali seuraa ihmiskunnan hullua ryntäystä. Ja ei ole kaukana se aika, jolloin koko ihmiskunta lopulta palvelee vain mammonasmin edun orjina.

Ajatus on kansainvälinen; sen on vapautettava koko maailma. Kunnia sille kansakunnalle, joka ensimmäisenä uskaltaa ottaa rohkean askeleen. Pian muut seuraavat perässä.

Minulle usein esitetty kysymys, onko idea ylipäätään kansallisesti toteutettavissa, minä vastaa kyllä. Olemme sisäisesti velkaantuneita.

Ulkomaisia korkovaatimuksia vastaan olemme luonnollisesti toistaiseksi voimattomia; ne on yksinkertaisesti maksettava. Liiallinen pääoman ulosvirtaus on estettävä niin paljon kuin mahdollista, mutta yhtä vähän kuin lainsäätäjä pidättäytyy laatimasta lakeja murhia, tappoja, petoksia jne. vastaan, koska silloin olisi aina roistoja, yhtä vähän kansan kokonaisuudessaan tulisi pidättäytyä ottamasta askelta, joka on tunnustettu välttämättömäksi sen julkisen talouden tervehdyttämiseksi, vain siksi, että kansan parhaat ainekset eivät yritä viedä saalistaan turvaan maan ulkopuolelle. Jos oletamme, että satoja miljoonia, jopa miljardeja sotaobligaatioita käytettäisiin ulkomailla, edes tämä ei voisi olla merkittävä sysäys korkoorjuuden lakkauttamisen epäonnistumiselle, sillä suhteellisesti yli 250 miljardin markan kotimaisista kiinteäkorkoisista sijoitusvaroista ylivoimaisesti suurin osa on edelleen maassa.

Tiivistetäänpä tämä lyhyesti. – Korkororjuuden poistaminen on radikaali keino julkisen taloutemme lopulliseen ja pysyvään parantamiseen. – Etuyhteisön poistaminen tarkoittaa mahdollisuutta luopua sortavista suorista ja epäsuorista veroista, koska valtion omistamat yritykset, erityisesti sopivien alojen (sisävesiliikenne, sähkö, lentoliikenne jne.) sosialisoinnin jälkeen, tuottavat riittävästi ylijäämää julkiseen kassaan kaikkien valtion sosiaalisten ja kulttuuristen tehtävien tukemiseksi.

Tämän taloudellisen näkökohdan lisäksi etujärjestön lakkauttaminen antaa tuottavalle työlle kaikilla toiminnan aloilla sen ansaitseman etusijan. Raha palaa jälleen sille kuuluvaan rooliin, palvelemaan kansantaloutemme voimakasta voimaa. *Siitä tulee jälleen se, mitä se on, suoritetun työn vastine,* ja samalla tie raivataan korkeampaan päämäärään, aikamme raivoavan rahanhimon välttämiseen.

Ajatus viittaa koko työväestön yhtenäisen rintaman perustamiseen: omaisuuden puutteesta kärsivästä työläisestä, jota, kuten olemme nähneet, rasittavat erittäin raskaat epäsuorat verot lainapääoman tyydyttämiseksi, koko porvarillisen virkamies- ja työntekijäluokan, maanviljelijöiden ja pienten teollisuusyritysten keskiluokan kautta, jotka saavat tuntea rahan armottoman tyrannian kurjien asuntojen, peltojen vuokran, pankkikorkojen ja niin edelleen muodossa, aina suurteollisuuden johtaviin johtajiin, keksijöihin ja johtajiin asti, jotka kaikki ovat enemmän tai vähemmän jumissa suuren lainapääoman kynsissä, joille elämän ensimmäinen tehtävä on aina työskennellä eläkkeiden, osinkojen ja korkojen eteen kulissien takana toimiville rahavalloille. Yhtä lailla kaikki älymystön piirit – taiteilijat, kirjailijat, näyttelijät, tutkijat sekä muut itsenäiset ammattilaiset – kuuluvat myös tähän ryhmään.

Vaikka lainapääoma, luonnollisten henkilöiden ryhmänä tai korkoperiaatteen personifikaationa, pyrkii tietoisesti tai vaistomaisesti peittämään rajattoman vallanhimonsa tosiasian, ja vaikka koko roomalaiseen oikeuteen, siis plutokratian suojelua palvelevaan lakiin, perustuva oikeusperinne on erittäin voimakkaasti korostanut omaisuuden suojelua ja siten läpäissyt kansamme oikeudentunnon, korkovallan lakkauttaminen ...

Machine Translated by Google

Rahan on tultava, ainoana keinona ulos Kultainternationaalin uhkaavasta koko maailman taloudellisesta orjuudesta, yhtenä keinona ajaa pois mammonismin myrkky turmeluksineen ja aikamme mentaliteetin saastutuksineen.

Sotaobligaatioiden muuntaminen pankkiluotoksi

Pykälän 1 momentin vaatimus sotaobligaatioiden ym. muuttamisesta laillisiksi maksuvälineiksi on useaan otteeseen vastattu väitteellä, että se merkitsisi markkinoiden liiallista hukuttamista valuuttaan. Tämä vastaväite on sinänsä täysin virheellinen. Inflaatio syntyy jo pelkästään sotaobligaatioiden olemassaolosta.

On kuitenkin totta, että näiden valuutaksi julistettujen papereiden fyysisestä läsnäolosta johtuva huoli on järjettömyydestään huolimatta edelleen olemassa, ja siksi tämä huoli, epärealistisesta luonteestaan huolimatta, saattaa aiheuttaa ikäviä sivuvaikutuksia, ikään kuin uusi inflaatio olisi todella tapahtunut. Siksi 1 §:ää muuttamalla vaadimme, sen jälkeen kun koronmaksuvelvollisuus on lainsäädännöllisesti poistettu, sotaobligaatioiden ja muiden julkisten obligaatioiden muuntamista [ei valuutaksi vaan] pankkiluotoksi.

Tällä muotoilulla on se suuri etu, että sotaobligaatioiden fyysinen olemassaolo paperina lakkaisi; pankit, pankkiirit, säästölaitokset jne. toimittaisivat sotaobligaatiotodistukset Reichsbankiin, ja ne tuhottaisiin nimellisarvoisen hyvityslaskun antamisen jälkeen. Näin ollen lähes jokainen saksalainen saisi pankkiluoton, avoimen pankkitilin, jota hän voisi käyttää.

Tällaisella menettelyllä olisi myös se suuri etu, että suurempien sijoitusten pitäminen yksityisomistuksessa ei olisi mahdollista, koska määräajan umpeuduttua toimittamattomat todistukset julistettaisiin mitättömiksi.

Lisäksi olisi ainakin mahdollista kontrolloida sitä, kuinka paljon sotaobligaatioita käytetään maan ulkopuolella [ja siten vaikuttaa Saksan kauppataseeseen]. Viimeinen kohta ei kuitenkaan saa millään tavalla estää korkororjuuden poistamisen toteuttamista. Koska todellakin tunnemme itsemme liian heikoiksi verrattuna ulkomaisiin maihin, meidän on tyydytettävä (vain) ne korkovaatimukset, joita kohtaamme ulkomailta. Henkilökohtaisesti olen täysin sitä mieltä, että meidän tulisi myös puolustaa korkojen peruuttamista myös ulkomaisten obligaatioiden haltijoiden osalta. Meidän ei tarvitse pelätä, että ulkomaisia korkovaatimuksia pantaisiin täytäntöön asevoimin, koska on tapahtunut niin paljon edistystä palatessa [sotahulluudesta] jonkinlaiseen itsetuntemuksen kaltaiseen tilaan, eikä historiassa ole vielä koskaan ryhdytty sotatoimiin suurta valtiota vastaan yksityishenkilöihin vaikuttavien taloudellisten toimenpiteiden vuoksi.
Ei myöskään pidä kuvitella, että edes Ranskan kansa esittäisi Saksalle uhkavaatimuksen herrojen Mayerin, Schulzen ja Cohnin saksalaisten korkovaatimusten vuoksi, jotka perustuvat heidän rajan yli kuljetettuihin saksalaisiin sotaobligaatioihinsa.

Tämän lisäksi olisi mahdollista, jotta vältetään edes valtion konkurssin vaikutelma muulle maailmalle, järjestää sotaobligaatioiden arpajaiset, joita sitten tietenkin voitaisiin helposti manipuloida vaadittujen todistusten toimittamisen kautta saatujen tilastojen perusteella, niin että aluksi arvottaisiin ja maksettaisiin vain ulkomailla oleville henkilöille kuuluvia numeroita valtakunnan seteleinä.

Kolmas asia olisi kuitenkin sotaobligaatioiden jaon tervetullut selvittäminen ja siihen liittyvä mahdollisuus varallisuusveron keräämiseen erittäin helposti, kun taas apurahan myöntäjien tarvitsisi tietenkin vain ohjeistaa Reichsbankin toimistoja veloittamaan herra NN:n tililtä niin ja niin monta markkaa veroa. Tällä tavoin vero-

Machine Translated by Google

maksut olisivat huomattavasti kivuttomampia – vaikka veronmaksajien valitusoikeus luonnollisesti säilyisikin täysimääräisenä.

Tällaisella sotaobligaatioiden muuntamisella pankkiluotoiksi voitaisiin saavuttaa myös tietty yhteiskunnallinen tasaaminen, koska pienemmät sijoitukset sotaobligaatioihin, siis kaikkien niiden pienet merkinnät, joille sotaobligaatioiden merkintä todella on katsottava isänmaalliseksi teoksi; sanotaan vaikka 5 tai 10 tuhanteen markkaan asti, hyvitettäisiin nimellisarvoon, kun taas kaikki suuremmat merkinnät voitaisiin hyvittää erikseen vahvistettavalla korolla. Kaikkien muiden valtion velkakirjojen hyvityksiä käsiteltäisiin täsmälleen samalla tavalla.

Erityishuomioita lain kysynnästä Manifesti

1 §:n

mukaan on ehdottoman välttämätöntä, että kaikkia valtion ja kuntien velanottoja kohdellaan samalla tavalla, koska vain tällainen koko rahajärjestelmämme yhtenäinen ja laajamittainen sääntely, käsi kädessä korkoorjuuden lakkauttamisen kanssa, voidaan toteuttaa.

2 §:n mukaan

On jo selvää, että korkoorjuuden lakkauttaminen on sovellettava samanaikaisesti kaikkiin muihin kiinteäkorkoisiin arvopapereihin, jotta ei aiheuteta näiden arvopapereiden järjetöntä nousukautta, joka ilmeisesti tapahtuisi, jos ainoastaan julkiset arvopaperit julistettaisiin korottomiksi. Velan vähentäminen sinänsä tapahtuisi vuosittaisen takaisinmaksun kautta, jolloin kaikkien velkaantuneiden kohteiden velkaantuminen saataisiin jatkuvasti ja johdonmukaisesti vähennettyä.

3 §:n mukaan

Tämä kappale liittyy hyvin läheisesti edellisiin kappaleisiin sekä 5 §:ssä esitettyyn vaatimukseen kiinnitysluoton kansallistamisesta. Kiinnitysvelvollinen maanviljelijä tai asunnonomistaja jatkaa, kuten ennenkin, maksamaan velkojilleen saman summan, kuin hänen oli maksettava, mutta ei enää ikuisena korkona, vaan lyhennyksenä. Näin ollen 20, 25 tai 30 vuoden kuluttua, riippuen aiemmasta korosta, maan ja kodin omistus vapautuu velasta. (Hypoteekkipankki voi luonnollisesti vastaavasti jatkaa koron maksamista katetuista joukkovelkakirjoista vain tänä aikana kiinnitysluoton haltijoille.) Tämän velasta vapautumisen rinnalla syntyy yhteisön omistusoikeus kiinnityksistä vapautettuun kiinteistöön.

Ensin olisi perustettava yleinen asuntorekisteri tai pikemminkin kiinteistökatasteri, koska velattomalla kiinteistöomistuksella on luonnollisesti myös oikeus sijoitetun pääoman takaisinmaksuun sekä pysyvä oikeus osaan vuokrasta kaikkien kiinteistöomistukseen liittyvien maksujen, kulujen ja niin edelleen maksamiseksi sekä asianmukaiseen korvaukseen omistajan itse tekemästä työstä .

Tarkastellaan tätä pääpiirteittäin kaupunkikerrostalon esimerkin avulla.
Talon arvo on 100 000 markkaa. Sitä vastaan on kirjattu hypoteekkipankin 50 000 markan sijoitus 4 %:n korolla positioon 1 ja 20 000 markan ei-yhtiösijoitus 5 %:n korolla positioon...

7 Asuntorekisterin ja velattomien omistajien oikeuksien välinen yhteys on hämmentävä, ellei tarkoituksena ole hallita vuokrakiinteistöjen kasvua siten, että se pysyy kohtuullisen kannattavana.

Machine Translated by Google

sija 2, ja 30 000 markkaa on talonomistajan itsensä maksama summa. Vuokratulot ovat 7 000 markkaa. Tästä on maksettava 2 000 markkaa ensimmäiseen kiinnitykseen, 1 000 markkaa toiseen kiinnitykseen ja 1 000 markkaa kuluihin, menoihin jne.: yhteensä 4 000 markkaa. Näin talonomistajalle jää 3 000 markkaa korkomaksuna [niin sanoakseni] hänen omasta sijoittamastaan 30 000 markan pääomasta.

Korkokulujen laillisen poistamisen jälkeen tilanne kymmenen vuoden kuluttua on seuraava: ensimmäinen kiinnitys 30 000 markkaa, toinen kiinnitys 10 000 markkaa. Talon omistaja on saanut pääomasijoituksensa kokonaan takaisin, mutta toisaalta on olemassa uusi, julkinen omistusoikeus 50 000 markan määrällä. Tämän myötä alkaa valtion oikeus sanoa sananvaltaa vuokratulojen jatkossa ja määrätä vuokran määrä.8

Olisi nyt epäoikeudenmukaista asettaa talonomistaja takaisinmaksun suhteen samalle tasolle kiinnitysten kanssa. Hänen pääomansa ei nimittäin ole puhdasta lainapääomaa suppeammassa merkityksessä, johon korkoorjuuden lakkauttamisen pitäisi vaikuttaa; tässä puhutaan "riskipääomasta", tarkemmin sanottuna rahasta, joka on muutettu arvokkaaksi hyödykkeeksi, tarkemmin sanottuna taloksi. Siksi talonomistajan on itse päätettävä, myöntääkö hän pidemmän maksuajan vai vastaavan prosenttiosuuden, joka sisällytetään pysyvästi talon käyttökustannuksiin.

Tarkoituksena ei voi olla tehdä sitovia ehdotuksia; tässä esitetään vain ehdotuksia siitä, miten kitkattomasti siirryttäisiin korkotaloudesta korottomaan talouteen myös kiinteistöalalla.

Esimerkin täydentämiseksi oletetaan tilanne 25 vuoden jälkeen seuraavasti: siihen mennessä kaikki kiinnitykset on maksettu pois; vain pysyvät kulut ovat samat tai talon korkeamman iän vuoksi nousseet 1000 markasta ehkä 1500 markkaan. Olkoon talonomistajalle tästä summasta saama tuotto myös noin 1000–1500 markkaa; näin ollen näyttää siltä, että noin 3000 markkaa vuokratuloista menee neuvoteltamattomien kulujen kattamiseen, kun taas loput 4000 alkuperäisestä 7000 vuokratuloista olisivat vapaasti käytettävissä. Valtiolla on siis mahdollisuus alentaa vuokria yli puolella; se tekee tämän esimerkiksi työväenasunnoissa, tai valtio voi alentaa vuokria vain 20, 30 tai 40 % ja saada siten erotuksesta valtavan tulonlähteen muihin julkisiin tarpeisiin, ennen kaikkea luonnollisesti julkisesti harjoitettavaan asuntorakentamiseen. Kartanoiden vuokria ei alenneta tai alenneta juurikaan, mistä johtuen käytettävissä on erittäin paljon lisävaroja myös asuntojen parempaan rakentamiseen tai erityisiin sosiaalisiin tarkoituksiin. Tämä tuleva tilanne kuitenkin paljastaa – ja pidän tätä erittäin hedelmällisenä tulevaisuudennäkymänä – sisäisen oikeutuksen sille, että yhteisö (valtio) osallistuu jo nyt vuokran määrän määrittämiseen edellä hahmottelemallani tavalla alentamalla työläisasuntojen vuokria.

Valtion kasvavassa oikeudessa osallistua kiinteistöomistukseen piilee myös vakaan liikkeellelaskupankin perusta ja luotonanto kiinnitysluotonantajille.

4 ja 5 §:n osalta

Näissä kappaleissa vaaditaan koko rahajärjestelmän sosialisointia. Raha on ainoastaan ja yksinomaan suoritetun työn vastine, jonka myöntää yhteisö, jolla on omat...

8 Feder ei kerro, miten hän johtaa luvun 50 000 markkaa: se on puolet kerrostalon arvosta, mutta myös yhtä suuri kuin yrityksen asuntolainan määrä. Todennäköisesti tärkein seikka on, että se ei ole enempää kuin asuntolainojen velka, eikä siksi aiheuta tuskaa talonomistajalle. Ottaen huomioon Federin painotuksen kivuttomaan siirtymävaiheeseen, oletettavasti, jos talon velka olisi alle puolet arvosta, valtio ei Federin suunnitelman mukaan vieläkään vaatisi suurempaa omistusosuutta kuin asuntolainojen velka.

Machine Translated by Google

valtio. Rahamerkkien liikkeeseenlasku on yksi valtion itsenäisistä perusoikeuksista. Valtion rahamerkkien väärentäminen on ankarimpien rangaistusten alaista; *siksi on melko voimakas yhteiskunnallinen vaatimus, että rahajärjestelmä asetetaan kollektiivin valvontaan.* Kollektiivin työvoima on rahamerkkien ainoa perusta, ja vain tämän perustavanlaatuisen tosiasian ymmärtämättä jättäminen on johtanut yleisesti julkisen taloutemme heikkenemiseen ja rahajärjestelmän täydelliseen anarkiaan.

Yksityispankkiirien luopuessa henkilökohtaisista ja kaupallisista luotoista, kuten § 5:ssä ehdotetaan, tehdään syvempi leikkaus koko luottojärjestelmään. Valtion luottojärjestelmän, samoin kuin kuntien ja jopa kiinteistöluottojen osalta on pidettävä kiinni korkoorjuuden lakkauttamisesta äärimmäisen tinkimättömästi ja energisesti, koska se on välttämätön edellytys sosiaaliselle valtiolle yleensä.

Tilanne on erilainen henkilökohtaisen luoton kanssa. Vaadimme myös itsessään henkilökohtaisen luoton korottomuutta; mutta tällä vaatimuksella ei ole yhtä valtavaa ja periaatteellista merkitystä. Muistamme 250 miljardin kiinteäkorkoisen lainapääoman verrattuna... ainoat 12 miljardia osinkoa maksavia osakkeita.

Kaikki tällaiset luotot, osakkeet, osuustodistukset, kaivososakkeet, osakeomistukset ja niin edelleen ovat riskipääomaa. Tämän pääoman tuotto riippuu niiden henkilöiden toimialasta ja tehokkuudesta, joille rahat on uskottu. Tässä tulee siis huomioon riski ja tappion vaara sekä henkilökohtaisen luottamuksen kysymys. Siksi tietynlainen korvaus näyttää edelleen olevan välttämätön. Osakkeiden ja niin edelleen omistaja ei saa mitään korvausta tai hyötyä, jos yritys, jolle hän on uskonut rahansa, ei tuota mitään. Hän menettää rahansa kokonaan, jos yritys kaatuu.

Toisin on esimerkiksi Reicheisenbahnin obligaatioiden omistajan laita. Valtakunnan rautatiet [Elsaß-Lothringenissa] menetetään täysin Elsaß-Lothringenin menetyksen myötä. Siitä huolimatta rautatieobligaatioiden haltija saa edelleen korkotulojaan. Keneltä? Yhteisön veroista. Rautatiet voivat toimia minkä tahansa suuruisella alijäämällä, kuten Preussissa ja Baijerissa viime vuonna, mutta obligaatioiden haltijat saavat korkotulonsa aivan samalla tavalla. Keneltä? Työväestön työvoimapotentiaalista ja kulutuksesta maksetuista veroista.

Haluaisin vain tehdä tämän perustavanlaatuisen eron täysin selväksi, jotta lopulta tunnistaakseen, mistä vampyyri imee ihmisten työpotentiaalia.

Näin ollen henkilökohtaisen luoton tulisi pysyä, tai pikemminkin kohdentaa jälleen, henkilökohtaiseen kaupankäyntiin yksityispankin kautta. Luotonhakijan henkilökohtaisen tehokkuuden, johon pankkiiri on henkilökohtaisesti perehtynyt, tulisi jälleen tulla henkilökohtaisen luoton määrääväksi tekijäksi. Valtion asettamat maksut sääntelevät itse itseään rahan juoksevuuden mukaisesti, joka joka tapauksessa alkaa korkoorjuuden lakkauttamisen myötä.

6 §:n mukaan

Pykälän 5 pääkohta pätee erityisesti myös osinkovaroihin. Yhteiskunnallisen valtioyhteisön edun nimissä on vaadittava, että kerran lainatun pääoman takaisinmaksua yritetään myös suurille teollisuusyrityksille – jotta yksittäisten teollisuuslaitosten velkaantuminen ainoastaan sijoittajia kohtaan vähenisi.

Sillä itse asiassa se, minkä havaitsimme lainapääoman suhteessa kaikkiin kansoihin, toistuu tässä pienemmässä mittakaavassa. Myös tässä kapitalisti riistää työntekijää,

Machine Translated by Google

työnjohtaja, insinööri, yrittäjä, kaikki tasavertaisesti, koska osinkojen ansaitsemisen pakko on etusijalla9 .

Jos kuitenkin saavutamme teollisuudenalojen ja yritysten vapauttamisen ikuisesta korkojen imejästä, tie on selvä tuotteiden hintojen alentamiselle sekä lisäarvon toimittamiselle ja jakamiselle osittain yhteisölle, osittain yksittäisten yritysten työntekijöille, keskijohdolle ja hallituksille, siis niille, jotka todella ainoat luovat valmistusta ja arvoa.

7 §:n mukaan

Tässä kappaleessa luonnollisesti koko vakuutusala tulee mukaan kuvaan, ja se voidaan rakentaa vastaavalla korottomalla pohjalla. Maksetut vakuutusmaksut eivät voi kasvaa korkojen lisäämisen kautta; pikemminkin vakuutusyhtiöistä tulee säästölaitoksia; toisin sanoen vakuutuksen riski ja etu säilyvät. Tästä poliittisen yhteisön on oltava vastuussa.

8 §:n mukaan

Rahamme arvon alenemisen osalta, joka on seurausta ainoastaan lukemattomien velkakirjojen valtavasta määrästä, vaadimme voimakkaasti porrastettua varallisuusveroa. Painotamme tässä sanaa "voimakkaasti porrastettu".

Seteleiden ja niin edelleen määrän vähentämiseen tähtäävä [tasainen] varallisuusvero olisi vain itsepetosta, jossa heitetään hiekkaa ihmisten silmiin. Sillä jos minäkin takavarikoin puolet kaikesta varallisuudesta kaikkialla ja otan maksuksi obligaatioita ja teen niistä paperimassaa, ainoa, mitä sillä saavutetaan, on paperin määrän väheneminen, kun taas vastineeksi muuntokerroin nostaa koko liikkeessä olevan paperin fiktiivisen arvon samalle tasolle kuin ennen. Todellinen arvo kuuluu aina vain kulutustavaroille ja käyttötavaroille, ei koskaan tehdyn työn paperitositteille.

Toinen kysymys on, voidaanko markkavaluuttamme vaihtokurssia parantaa. Mutta tämäkin vaihtokurssin parantuminen riippuu viime kädessä vain työvoimasta ja tuotannosta, toisin sanoen koko kansantaloutemme tuotantomahdollisuuksista.

Vastaväitteet ja niiden kumoaminen

Yksikään ajatus ei ole vielä koskaan pystynyt vakiinnuttamaan asemaansa ilman vastustusta, vähiten ajatus, joka poikkeaa näin radikaalisti pitkään vakiintuneista oletuksista edun pyhyydestä ja loukkaamattomuudesta. Jo esitettyjen ja odotettavissa olevien vastaväitteiden myötä on aina tehtävä kaksi huomio: on ensinnäkin kysyttävä, mikä osa esitetyistä vastaväitteistä perustuu edun orjuuden lakkauttamisen ajatuksen tahalliseen vääristelyyn, ja toiseksi, mitä pitäisi sanoa vastauksena kaikkiin vilpittömiin ja tosiasioihin perustuviin epäilyksiin?

Yleisin vastaväite on väite: ilman koron perimistä kukaan ei lainaa rahaa.

9 Tämä on osakeyhtiöiden ongelma. Sukujen vapaassa ja avoimessa omistuksessa olevat yritykset, kuten Saksassa on yleistä, ei ole tätä ominaisuutta.

Machine Translated by Google

Emme itse asiassa halua kenenkään enää lainaavan rahojaan. Luotto oli se temppu, oli se ansaan, johon taloutemme ajautui ja jossa se nyt on avuttomasti ansassa.

Jos kansa todella tarvitsee kiireellisesti lisää pääomaa, se saa tarvittavat rahat korkoitta valtion keskuskassasta, ja vain takaisinmaksu on tarpeen. Lopulta se laskee liikkeeseen uusia seteleitä. Miksi sen pitäisi laskea liikkeeseen korkoa tuottavia todistuksia?! Onko paperilla korkoa vai ei, sillä ei ole merkitystä! Sen ainoa ja ainoa tuki on kansan työllisyys- ja verotuspotentiaali. Miksi rasittaa jokaista julkista menoa alusta alkaen ikuisen koron lyijypainolla?

Kyllä, mutta miten valtion tulisi täyttää kulttuuriset tehtävänsä yhteisön hyväksi? Se tarvitsee silti rahaa ja voi olla tässä tehtävässä oikeudenmukainen vain korkoa perivien lainojen avulla.

Tämä väite perustuu täysin mammonistiseen ajattelutapaan. Se olisi tarkoituksella harhaanjohtava tämän manifestin huolellisen lukemisen jälkeen; sillä ensinnäkin olemme todistaneet, että korkoorjuuden lakkauttamisen jälkeen kaikki valtion kulttuuriset ja sosiaaliset tehtävät voidaan kattaa valtion omistamilla yrityksillä, postin, rautateiden, kaivosten, metsien jne. tuloilla, ilman mitään muuta. Toiseksi, suvereenilla kansanvaltiolla [Volksstaat] on valta milloin tahansa huolehtia erityisistä kulttuuritehtävistä laskemalla liikkeeseen korkottomia arvopapereita mammonistisessa valtiossa säännöksi julistettujen korkoa tuottavien todistusten sijaan. On täysin mahdotonta nähdä, miksi valtion pitäisi tehdä erityisistä kulttuuritehtävistä, kuten rautateiden, kanavien ja vesivoimaloiden rakentamisesta, itselleen kalliimpia ikuisella korkolupuksella, joka on täysin tarpeeton. Jos se ei voi maksaa rakennuskustannuksia nykyisten valtion omistamien yritystensä tuloilla, ei ole mitään syytä nähdä, miksi valtion ei pitäisi luoda rahaa; Suvereenin kansan on kyllä maksettava se, vaikka se tunnustaa juuri tämän rahan maksuvälineeksi. Miksi kuitenkin kansan pitäisi koko työ- ja veropotentiaalillaan seistä taas yhden paperilapun (korkoa tuottavan lainan) takana, joka kokonaisuudessaan asettaa kansalle vain ikuisen korkovelvoitteen kapitalistin hyväksi!? Siksi pois tämä mammonistisen valtion pakkomielle!

Kapitalistit ottavat sitten vain liikkeeseen lasketut paperisetelit ja keräävät paperia rahaa.

Tämä väite kumotaan kahdella tavalla. Ensinnäkin vaatimus rahan pelkän hallussapidon muuttamisesta kannattamattomaksi olisi silloin tietenkin jo täytetty, ja korkoorjuus olisi kapitalistien itsensä vapaaehtoisesti lakkauttama, koska kapitalisti luopuu korosta omasta tahdostaan, jos hän kasaa seteleitään kotiin. Toiseksi kapitalistin pelko rahojensa puolesta tekee tämän epätodennäköiseksi; tarvitsee vain kuvitella valuutan hamstraajan unettomia öitä, kun hän pitää suuria rahasummia kasassa kotona ja joutuu jatkuvasti näkemään hallussaan olevan varkaiden, ryöstäjien, murtovarkaiden, kotietsintöjen, tulipalojen ja tulvien uhkaamana. Olen vakuuttunut siitä, että rehellinen kansalainen kyllästyisi näihin huoliin lyhyessä ajassa ja löytäisi pian tiensä valtionpankkiin. Valtionpankki antaa kuitin ja on nyt laillisesti vastuussa tilistä, mutta ei korkomaksuista. Muuten jokaiselle on tietysti edelleen avoinna kolmas mahdollisuus, erityisesti työskennellä rahoillaan, luoda arvoa ja valmistaa tavaroita, osallistua teollisiin hankkeisiin, tehdä elämästään yhä rikkaampaa ja hienostuneempaa, tukea taidetta ja tiedettä, lyhyesti sanottuna käyttää rahojaan hyödyllisesti samalla hyläten mammonakultin.

Silti voi käydä niin, että yksityinen pääomantarve joihinkin tarkoituksiin on kiireellinen, esimerkiksi keksintöjen testaamiseen, nuorten, pätevien käsityöläisten tai liikemiesten perustamiin yrityksiin jne.

Machine Translated by Google

Ensinnäkin, tällä ei ole mitään tekemistä korkoorjuuden lakkauttamisen kanssa!
Sillä ensinnäkin on loogisesti oletettava, että kapitalisti, jolla korkoorjuuden lakkauttamisen jälkeen ei tietenkään ole enää mahdollisuutta sijoittaa rahojaan pomminvarmalla tavalla ja odottaa korkojen joutilasta kulutusta, on pikemminkin, kuten aiemminkin, taipuvainen vaarantamaan rahansa tällaisiin tarkoituksiin, joten pulaa tai tarvetta tähän suuntaan esiintyy paljon vähemmän kuin tähän asti. Vai eikö ole päinvastoin kuullut yhä uudelleen ja uudelleen tehokkailta liikemiehiltä, taitavimmilta keksijöiltä juuri valitusta siitä, kuinka vaikeaa mammonistisessa valtiossa on saada rahaa tällaisiin tarkoituksiin, ellei "osinkoa" voitaisi taata? Toiseksi, tulevan valtion tehtävänä on oltava edistää kaikkia päteviä voimia anteliaan tuen avulla. Tähän oli kylläkin jo alkua vanhassa byrokraattisessa valtiossa, mutta niin pienisydämisyyttä, että kannustimen sijaan seurasi esto ja vastahakoisuus julkisen tuen myöntämiseen liittyvien häiritsevien säännösten vuoksi. Kolmanneksi on huomattava, että useiden miljoonien markojen myöntämisellä voitiin saavuttaa valtavasti. Saksalaisen keksijän, insinöörin, käsityöläisen jne. työn ilo, ahkeruus ja sinnikkyys on niin suuri, että valtion oikeuden kautta osallistua onnekkaiden keksintöjen tuloksiin, menot todennäköisesti palkittaisiin runsaasti (esimerkkinä Englanti).

Korkororjuuden lakkauttaminen johtaa väistämättä vaurauden ehtymiseen.

Voi ei! Kuka niin väittää? Mutta tietenkin! Joka on sopeuttanut elämänsä pääoman korkomaksujen kulutukseen eikä pysty päättämään tehdä töitä, hänelle se on varmasti totta: kuluttamalla 5 % vuodessa hän on kuluttanut varallisuutensa kokonaan loppuun 20 vuodessa. Totta kai, mutta se on todellakin täysin oikein! Me haluamme juuri korkoorjuuden lakkauttamista; haluamme, että eläkkeellä eläminen lakkaa olemasta kansalaisen korkein ihanne. Haluamme lopettaa tämän mammonastisen rappion; emmekä enää halua sietää sitä, että monet voivat elää pysyvästi mukavasti vain lainojen korkomaksujen varassa – toisin sanoen toisten kustannuksella!

Toistan: ei pidä lainkaan paikkaansa, että korkoherruuden lakkauttaminen johtaisi vaurauden loppumiseen ja ehtymiseen. Päinvastoin, korkoorjuuden lakkauttaminen edistäisi sellaisen vaurauden luomista, joka perustuu tavaroita valmistavaan ja arvoa tuottavaan työhön, joka on vapautettu ikuisista korkokuluista ja kevennetty. Korkoorjuuden lakkauttaminen johtaa, kuten olemme nähneet, kustannusten kokonaisvaltaiseen alenemiseen koko elämässä; se vapauttaa meidät verotuksen liiallisesta taakasta, niin että jokaisen työssäkäyvän säästöjen kerryttämismahdollisuuksien on oltava tulevaisuudessa suuremmat kuin tähän asti. Vielä yksi asia! Korkoorjuuden lakkauttaminen ei millään tavalla haittaa, vaan edistää teollisuuden, kaupan ja jalostuksen hyödykkeitä ja arvoja tuottavaa kansantaloudellista työtä.

Mitä työntekijä saa, jos kapitalistit eivät enää saa korkomaksuja?

Tämän kysymyksen ei todellakaan pitäisi enää tulla esiin! Ensinnäkin, tietenkin työväen jatkuva taisteluhuuto oli, että kapitalistit riistäisivät työläisiä; toiseksi, olemme todellakin selvästi ja ilmeisesti nähneet, että työläisen, pikemminkin kuin kenenkään muun, on maksettava lainojen korot. [Toisin sanoen, työntekijä saa alemmat verot ja alhaisemmat elinkustannukset.]

Perhesiteet heikkenevät ja vahingoittuvat, jos ei voi jättää vaurautta jälkeensä.
lapset.

Niin, mikä on todellisuus tässä? Yleisesti ottaen mielestäni rahalla on vain vähän tai ei lainkaan tekemistä perheen tunteen kanssa. Vai onko kukaan kuullut, että varakkaampien vanhempien lapset pitävät kiinni...

Machine Translated by Google

vanhempiaan enemmän kuin köyhien vanhempien lapsia? Vai rakastavatko rikkaat vanhemmat lapsiaan enemmän kuin vähemmän varakkaita? Mikä on todennäköisesti tärkeämpää lapsille, se, että heidän vanhempansa järjestävät heille parhaan mahdollisen kasvatuksen ja oppivat jonkin verran kuria, kasvattaen heistä ahkeria, terveitä ja rohkeita ihmisiä, vai se, että he jättävät heille mahdollisimman suuren rahapussin?

Erityistapauksissa on epäilemättä tunnustettava perusteltu pyrkimys turvata lasten taloudellinen tulevaisuus. Tämä pyrkimys ja siten vanhempien säästäväisyys lapsiaan kohtaan ei millään tavalla vaikuta haitallisesti korkoorjuuden lakkauttamisesta; päinvastoin. Säästämismahdollisuudet kasvavat, kun kansantaloutemme vapautuu korkoorjuuden kaikenkattavasta paineesta.

Olemme nähneet esimerkistä miehestä, jonka ansiot ovat 10 000 markkaa ja eläketulot 5 000 markkaa, että kaikilta keskisuurilta ja pienemmiltä omaisuuksilta riistetään tosiasiassa kaikki hyödyllinen vaikutus asuntojen vuokran ja niin edelleen suorien ja epäsuorien verojen kiertoteitse. En voi toistaa tarpeeksi usein: pienten ja keskisuurten vaurauksien omistajien joukkovelkakirjojen korot ovat huijausta, itsepetosta, ympyrää pyörimistä, mutta suurpääoma on omistautuneen lehdistön kautta varsin pirullisesti levittänyt ja julistanut kaikkialla maailmassa uskoa koron pyhyyteen ja loukkaamattomuuteen. Se antaa näennäisesti kaikkien osallistua koron ihanaan, puuduttavaan kulutukseen tuudittaakseen nukutettavaksi pahaa omaatuntoa, jonka täytyy väistämättä seurata joutilasta, työtöntä koronkulutusta – ja värvätäkseen tovereita taisteluun, tämän mammonasmin korkeimman hyvän puolustamiseksi.

Virkamies, valtiomies, sanoo: valtio ei voi luopua velvoitteesta, jonka se on tehnyt velkojiaan kohtaan.

Mitä ”velvoitteet” tarkoittavat? Onko millään tavalla moraalista tehdä velvoitteita, joista valtion on alusta alkaen tiedettävä, että se voi täyttää ne vain, jos se ottaa korot velkojilta täsmälleen saman verran suorien ja epäsuorien verojen kautta? Missä tässä on moraali? Vai eikö ole kenties rehellisempää myöntää: ”Voin maksaa korkoa vain, jos kerään yhtä paljon veroja – mutta sodan aikana minulla oli ehdottomasti oltava rahaa, ja sitä varten tein huijauksen sotaobligaatioilla; teidän on annettava minulle anteeksi, rakkaat ihmiset; se oli lopulta teidän vuokseni, ja nyt emme halua enää leikkiä piilosta; minä valtio en maksa korkoa, ja teidän, veronmaksajien, ei tarvitse maksaa veroja koroista; se yksinkertaistaa huomattavasti liiketoimiamme. Näin ollen tulemme toimeen ilman valtavaa verobyrokratiaa ja samoin poikkeuksellista etuja ajavaa byrokratiaa. Eikö niin? Onko meillä sopimus?” Ja te, herra Scheidemann, älkää taas laittako nimeänne jokaiseen mainospilariin vanhan kompromissihallituksen valtiosihteerinä keskellä typeriä julistuksia sotaobligaatioiden turvallisuudesta ja loukkaamattomuudesta. Nolatte vain itseänne: koko huijauksen hyöty on mennyt todellakin vain ja ainoastaan suurlainapääomalle.

Finanssiviranomaiset ja pankkialan ammattilaiset julistavat, että sotaobligaatioiden ja julkisten velkojen korkoormituksen lakkauttaminen on mahdotonta, koska se on synonyymi julkiselle konkurssille.

Suotte anteeksi: puheidenne mukaan olemme joka tapauksessa julkisesti vararikossa tai meidän on pakko joutua sellaiseksi. Julkinen vararikon julistaminen olisi kuitenkin suurin tyhmyys, jonka voisimme tehdä: nykyisten vallanpitäjien todelliseen epäpätevyyteen se lisäisi ennenaikaisesti historiallisen vahvistuksen tälle epäpätevyydelle.

Miksi hakeutua konkurssiin? Jos olen laittanut 3 markkaa oikeasta housuntaskusta vasempaan,
En vieläkään saa julistaa oikean housuntaskun konkurssia sillä perusteella!

Machine Translated by Google

Sotalainan kanssa ei todellakaan ollut toisin! Valtakunta otti kansan taskuista ensimmäiset tosiasiallisesti läsnä olevat miljardit, sitten rahat virtasivat takaisin; sitten tuli uusi laina ja taas rahat virtasivat takaisin; jälleen pumppu tuli ja imi miljardit, ja taas ne laskivat takaisin, kunnes pelin toistettua yhdeksän kertaa valtio oli iloisesti tuottanut 100 miljardia velkaa. Siitä kansalla oli käsissään 100 miljardia hienopainettua paperia. Aluksi kansa kuvitteli, että se oli rikastunut niin paljon; sitten tuli valtio ja sanoi: "Se on kamalaa; minulla on 100 miljardia velkaa ja olen konkurssin edessä." – Niin, mutta miksi? Se on joka tapauksessa vain itsepetosta! En itse voi koskaan joutua konkurssiin, jos silloin tällöin otan rahani toisesta taskusta ja laitan ne toiseen. Siksi voimme olla rauhallisin mielin valtion konkurssin suhteen sisäisten sotavelkakirjavelkojemme suhteen. Siksi meidän ei todellakaan tarvitse julistaa julkista konkurssia, ja voimme todella säästää itsemme jättimäiseltä työltä typerien korkomaksujen ja suurten, mutta vielä typerimpien, verojen kera.

Vapauttakaamme itsemme vihdoin suuren lainapääoman käskyjen anastamisesta! Vain suuri lainapääoma hyötyy tästä lainakorkojen veropetoksesta, koska sille jää jäljelle kauniimpi kultakokkare ja työväki maksaa tämän ylijäämän epäsuorien verojen muodossa; sillä välin pieni ja keskisuuri kapitalisti kuitenkin vain jahtaa omaa häntäänsä.

Maailmanlaajuinen talousvirkamies sanoo: Korkoorjuuden lakkauttaminen ei ole meille mahdollista pelkästään Saksassa; se on tehtävä kansainvälisesti; muuten menetämme kaiken luottokelpoisuuden, pääoma virtaa pois ja meidän on silti täytettävä korkovelvoitteemme muuta maailmaa kohtaan.

Tunnustan, että olin itse pitkään ymmälläni tästä kysymyksestä. Se on vaikein kysymys, koska se koskee suhdettamme muuhun maailmaan; sillä välin asiassa on kaksi puolta. Toisaalta korkoorjuuden lakkauttamisen ajatus on kaikkien tuottavien kansojen taisteluhuuto kansainvälistä korkoorjuutta vastaan; toisaalta se on radikaali parannuskeino sisäisiin taloudellisiin ongelmiimme. Mutta ei ole oikeastaan syy pidättäytyä parannuskeinon käytöstä vain siksi, että yhtä sairas naapuri ei käytä sitä samanaikaisesti. Olisi kuitenkin vielä tyhmyyttä, jos me Saksassa jatkaisimme hullua kehää ja maksaisimme veroja ja korkoa, kun olemme selvästi ymmärtäneet, että tämä naurettava toiminta hyödyttää vain suurkapitalisteja eikä ketään muuta. Siksi näyttäkäämme tietä vapauttavalla esimerkillämme; vapautukaamme itsemme korkoorjuudesta, ja pian näemme, että tämän voittoisan vapauttavan ajatuksen voima kannustaa maailman kansoja seuraamaan meitä.

Olen itse asiassa vakuuttunut siitä, että aloitteemme – ellei tätä aloitetta tukahduteta Saksalaiset mammonistit – tempaisevat muut kansat mukaansa vastustamattomalla välttämättömyydellä.

Spartacus sanoo: Koko ajatus on vain pääoman suojelua; se silti pysyy siis ennallaan: köyhällä ei ole mitään ja rikkaat jäävät.

Kyllä, ystäväni; kanssasi on yleensä hyvin vaikea keskustella – jos todella olet sielusi syvyyksissä kommunisti ja siksi väität, että "kaikki kuuluu kaikille ihmisille"10 , ja jos lisäksi todella tunnette Venäjän suurten bolševikkijohtajien, erityisesti Leninin, todelliset ajatukset ja pidätte niitä oikeina, ja sen mukaisesti pidätte Leninin asettamia Neuvostotasavallan seuraavia tehtäviä, "yleistä tilien esittämistä ja kaiken tuotannon ja jakelun valvontaa", ihmiskunnan mahdollisina.

---

10 Peter Kropotkin, Leivän valloitus

Machine Translated by Google

Jos kuitenkin olet täysin selvillä siitä, että tämä tehtävä on todellakin mahdollinen vain, jos ylipäätään, hirvittävän tyrannian vallitessa, ja olet sydämesi pohjalla edelleen vakaumuksellinen kommunisti tai spartakisti ja niin edelleen, niin älkäämme enää kiistelkö keskenämme; me emme vain ymmärrä toisiamme ja puhumme eri kieliä, ja tulevaisuus ratkaisee, joko bolshevismin kaaoksesta lopulta syntyvän pakkopaitavaltion tai toivottavasti uuden valtion, jonka kansantalous on vapautettu etuorjuudesta.

Mutta jos kommunistisen sydämesi pohjalla – jos olet rehellinen – huomaat yhä kaipaavasi vaimoa ja lasta, ihmissielua, joka on sinulle lähempänä kuin eskimo tai zululainen kaffiiri, jos neuvostojohtajan komennon aikana ajattelet, että olisi silti mukavaa omistaa oma pieni mökki, pieni puutarhapalsta, jos sielusi syvyyksissä ei todellakaan antaisi todellista tyydytystä se, että sinulla olisi oikeus kadun koiran tavoin käyttää hyväksesi jokaista eteesi tulevaa narttua, jos haluat kutsua jotakuta vaimoksesi, jos ajattelet vain jonkin säästämistä palkastasi, jonka silloin pitäisi kuulua vain sinulle, silloin et ole enää kommunisti; silloin olet jo sydämessäsi rikkonut niin kovaäänisesti julistetun iskulauseesi "Kaikki kuuluu kaikille ihmisille"; silloin et juuri halua, että kaikki kuuluisi kaikille ihmisille; haluat juuri sen, mitä toivot itsellesi – vaimon, lapsen, talon, maatilan, säästöt – olipa sinulla se jo tai vain toivot saavasi sen, silloinkin sen pitäisi kuulua vain sinulle.

Ja ymmärrätkö, ystäväni, jos vain sydämessäsi epäilet, että sillä voisi olla sinulle merkitystä, jos joku satunnainen henkilö tulisi ja yksinkertaisesti ottaisi säästösi "kaikkien" nimissä, ja jos hän toisi sinulle toisen lapsen ja veisi mukanaan sinun lapsesi, koska kaikki lapset kuuluivat "kaikille", niin ystäväni, älkäämme enää puhuko täysin toistemme ohi.

Ehkä voisin pyytää teitä miettimään, eikö kommunistien sanoma, jonka mukaan kaiken tulisi kuulua kaikille ihmisille, välttämättä tarkoita *jokaisen kulttuurin loppua,* koska omistajuuden käsitteen puuttuminen pakottavan logiikan avulla pakottaa ihmisen takaisin pedon tasolle.

Jos kaikki kuuluu kaikille ihmisille, jos Leninin tarkoittama tilinteko ja kaiken maanpäällisen tuotannon ja jakelun valvonta voitaisiin pakottaa, parhaassa tapauksessa seuraisi muurahaisyhdyskunta. Mutta siinäkin tapauksessa voimme tulla toimeen ilman kieltä, sielua ja ajatusta; voimme mykästi ja vaistomaisesti suorittaa pakkotyömme. *Ihmisyyden loppu on siellä.11*

Mutta nyt riittää, ystävä Spartacus. Anna tämän perustavanlaatuisen näkökohdan painua syvälle mieleesi ja sydämeesi. Tarkempi vastaus kysymykseesi syntyy sitten keskustelussa muiden osapuolten kanssa.

Ja nyt, te kahden sosialistisen suuntautumisen toverit, maltilliset ja itsenäiset!12

En voi kuvitella, että teidän puoleltanne tulisi vakavia ristiriitoja tai vastalauseita korkoorjuuden lakkauttamista vastaan, ja silti minun on käsiteltävä teitä kategorisesti yhdessä koko sosialistisen aatemaailman kanssa, Marxista aina nykyisiin johtajiin Ebertiin, Scheidemanniin, Kautskyyn ja niin edelleen.

1. Sosialistinen tahto: *työväenluokan kohottaminen* on ehdottomasti voittoon tähtäävä aate; *toistaiseksi olemme siitä yhtä mieltä.*

---

11 ”Ihmisen loppu” on Hesekielin kirjasta. Siellä se tarkoittaa ihmisen tarkoitusta, mutta tässä sillä voi olla kaksoismerkitys. Ihmisen tarkoitus kommunismin aikana on ajattelematon orjuus, joka on ihmisen tuho.

12 Feder viittaa tässä sosiaalidemokraattiseen puolueeseen ja sen pasifistiseen haaraan, Itsenäiseen sosiaalidemokraattiseen puolueeseen.

Machine Translated by Google

2. Tämän suuren päämäärän saavuttamiseksi kuljetut polut ovat lähes täysin vääriä, koska he

3. perustuvat vääriin oletuksiin.

4. [Marxilainen] sosialistinen valtioidea johtaa väistämättä kommunismiin ja siten lasku.

5. Koska sosialidemokratialla on kuitenkin eri päämäärä, työväenluokan, yleisesti kaikkien työväestön, kohottaminen, se kohtaa hirvittävän sisäisen konfliktin, koska marxismin loogiset seuraukset johtavat täysin päinvastaiseen kuin työväenliikkeen käytännön tavoite.

6. Tästä sisäisestä jakautumisesta seuraa avoin epävarmuus suunnassa hallitus.

7. Suuren käytännöllisen päämäärän (työväenluokan kohottamisen) vuoksi on vedettävä terävämpi raja Spartacusta ja bolševistista kommunismia vastaan ja taisteltava heidän menetelmiään vastaan kaikin voimin. Mutta ammattiliittojen kautta järjestäytynyt sosialidemokratia tuntee itsensä tänään heikoksi näiden radikaalien ryhmien edessä, koska se on omaksunut marxilaisen ajattelun koulutuksensa perusperiaatteeksi ja koska kaikki marxilaiset ajattelutavat johtavat loogisesti kommunismiin.

Nyt todiste: kohdassa 2 sanotaan, että sosialidemokratian kulkemat polut ovat melkein kokonaan vääriä.

Koko maassa käyty agitaatio on johtanut syvään jakautumiseen kansakunnan väestön keskuudessa. Jatkuvasti toistuvat panettelut kaikenlaisia, jopa kaikkia porvarillisia työnantajia kohtaan, näennäisesti avustamattomina työskentelevien ruumiillisen työn tekijöiden riistäjinä ja verenimijöinä, ovat johtaneet perusteettomaan katkeruuteen ja työväen ylimielisyyteen, joka nykyään väistämättä ilmenee vaatimuksena "proletariaatin diktatuurista" (Kommunistinen manifesti). Erfurtin ohjelman olennainen vaatimus – tuotantovälineiden siirtäminen yksityisomistajuudesta yhteisön omistukseen ja käyttöön – on tänään puristettu huudoksi "sosialisoinnista".

Jokaiselle vakavasti otettavalle poliitikolle on täysin selvää, että taloudellisen tuhomme täydellinen sosialisointi merkitsisi täydellistä valtion konkurssia. Mutta tätä ei uskalla tunnustaa avoimesti ja vapaasti kansalle.

Mottona ei pitäisi olla sosialisointi, vaan desosialisointi. Näin ollen yritetään kompensoida jokaisen sosialisoinnin räikeää epäonnistumista harhakuvitelmilla verotushankkeilla ja tällä tavoin "pakkolunastaa pakkolunastajat" toisen kerran. Kaikki tämä ei tarkoita mitään muuta kuin koko kansantalouden hylkäämistä täydelliseen tuhoon. Kasvun sijaan (tuotannon kaksinkertaistuminen, kuten koko vallankumouksen jälkeisen ajan sosialistinen kirjallisuus lupasi, on poissuljettu) on tapahtunut täysin päinvastoin.

Pahinta olisi kuitenkin, jos nykyinen sosialistinen hallitus harkitsisi suurten ulkomaisten lainojen ottamista. Se ei ainoastaan sinetöisi taloudellista alamäkeämme, vaan lisäksi antautuisimme täysin korkoorjuuteen Antantille, josta ei olisi paluuta.

Perustavanlaatuinen epäonnistuminen, perusvirhe, jolle tämä koko väärä sopimusten, vaatimusten ja kansalle annettujen lupausten ketju on rakennettu, on täysin väärä asenne teollisuuspääomaa ja lainapääomaa kohtaan. Kommunistinen manifesti, Erfurtin ohjelma, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle ja Kautsky eivät ole tunnustaneet teollisuuspääoman ja lainapääoman välistä perustavanlaatuista eroa.

Tässä kohtaa koko sosialidemokratian on opittava uudelleen; tämä perustavanlaatuinen virhe on selvästi tunnustettava ja myönnettävä avoimesti ja varauksetta. Sitten on kuitenkin myös armottomasti tehtävä ainoat mahdolliset johtopäätökset. Nämä merkitsevät kuitenkin radikaalia luopumista turhasta, koska täysin virheellisestä, teollisuutta, työnantajaa vastaan kohdistettavasta raivosta. *Työntekijä ja työnantaja kuuluvat yhteen;* heillä on sama päämäärä - työ, tuotanto; sillä ilman tuotantoa, ilman työtä ei voi olla elämää, ei kulttuuria, ei eteenpäin eikä ylöspäin. Ihmisten välillä juuri siksi, että he ovat ihmisiä, vallitsevat itsestäänselvät ja väistämättömät vastakkainasettelut ovat paljon vähemmän tärkeitä kuin työnantajan ja työntekijän suuri yhteinen etu. Nämä vastakkainasettelut ovat ja ovat olleet ratkaistavissa palkkasopimusten ja ammattijärjestöjen avulla molempien osapuolten keskinäiseksi tyydytykseksi.

Mutta älkäämme jatkako enempää näitä kysymyksiä, jotka ovat triviaaleja tutkielmamme laajimpia poliittisia voimalinjoja koskevassa tutkimuksessamme, ja korostakaamme vain, että työväen kollektiivinen etu on täysin sopusoinnussa kansallisen teollisuutemme, kansamme kansantalouden kanssa.

Se, joka opettaa toisin ja esittää työnantajan ja työntekijöiden väliset vastakkainasettelut tärkeämpinä, paljastaa olevansa vastuuton juuri työntekijöiden suhteen; sillä hän siten iskee kirveen juurille puuhun, joka ravitsee ja tukee työntekijää.

Sosialidemokratia on kuitenkin tehnyt niin, ja sillä tavoin se on aiheuttanut ikuisen syyllisyyden saksalaisen työväen edessä; sillä tavoin se on aiheuttanut kansallemme sanoinkuvaamatonta kurjuutta, koska se ei voi pitää kaikkia lupauksiaan, *koska se ei voi tuoda meille keskinäisen ymmärryksen rauhaa, koska se ei voi luoda meille työtä, koska sen on jopa aseistettava meitä vastaan, koska se ei voi tulla toimeen ilman virkamieskuntaa, koska sen on vaadittava työntekovelvollisuutta, koska yleinen, yhtäläinen ja suora äänioikeus yli 20-vuotiaille miehille ja naisille ei auta ketään ansaitsemaan elantoaan, koska ilman valtion takeita henkilökohtaisesta ja omaisuudesta on pakko syntyä kaoottisia olosuhteita, koska ilman yksilön integroitumista ja alistamista yhteiskuntaan valtion elinvoima ei ole mahdollista.*

Näin ollen syvä, epätoivon täyttämä pettymyksen aalto kulkee koko kansan läpi. Jos yksityishenkilöt eivät vieläkään ymmärrä sitä, ministerit, parlamentin jäsenet ja kansanedustajat jatkavat iloisesti toisilleen valehtelemista, että "vallankumouksen saavutuksia" on puolustettava "taantumusta" vastaan: mitä nämä kaksi termiä, jos mitään, tarkoittavat, kukaan vilpitön valtiomies ei pystyisi kertomaan kansalle selvästi.

Vallankumouksen kielteiset toimet, *useiden vanhentuneiden dynastioiden syrjäyttäminen, upseerien syrjäyttäminen, aateliston lakkauttaminen, armeijan hajottaminen,* lyhyesti sanottuna "suuri hävitys", eivät todellakaan ole "voittoa".

Ja reaktio?! Pois lakaistulla, mädäntyneellä jumalallisen oikeuden opilla ei ole missään koko kansan keskuudessa riittävästi moraalista tukea johtaakseen mihinkään voimakeinoihin; porvaristo, mitä tulee aitoon porvariin, on aivan liian pelkurimainen, aivan liian moraalisesti turmeltunut, liittoutuakseen luokkatietoista työtä vastaan: siksi työläisten hallitsevan luokan ei tarvitse olla huolissaan dynastisesta tai porvarillisesta reaktiosta.

Mutta kansan syvä pettymys vallankumouksen niin kutsuttuihin saavutuksiin, toisin sanoen kansan aseman todellisen parannuksen puutteeseen, on suurin vaara. Tämä pettymys johtaa suurten massojen virtaamiseen yhä kauemmas vasemmalle, missä jo annetut lupaukset jäävät ylivoimaisiksi.

Machine Translated by Google

Lopulta ei voida enää antaa lupauksia kuten ”kaikki kaikille”. Se on silkkaa hulluutta, mutta jokainen idea, jokainen ilmiö, jokainen äärimmäisyyteen asti venytetty ja liioiteltu toiminta muuttuu lopulta hulluudeksi ja muuttuu sitten vastakohdakseen. Samoin käy kommunistisen ajatuksen laita, että kaiken tulisi kuulua kaikille, sillä tämä lopulta päättyy ja johtaa kaikkeen... ei-minkään omistamiseen. Nälkä, epätoivo, kurjuus, sairaus ja puute ovat saapuneet Venäjälle; ihmiset ovat menettäneet viimeisenkin rohkeuden ja elämänilon rippeet.

Toistan: sosialistisen ajatusmaailman valtava perustavanlaatuinen virhe juontaa pohjimmiltaan juurensa kyvyttömyyteen tunnistaa teollisen pääoman ja lainapääoman välinen syvällinen, olennainen ero. *Korkoja syövä lainapääoma on ihmiskunnan vitsaus.* Juuri suuren lainapääoman ikuinen, vaivaton ja loputon kasvu, ei tuottava, tavarantuotantoon tarkoitettu, teollinen käyttöpääoma, johtaa kansojen riistoon.

En voi tässä jättää tarkastelematta kysymystä siitä, miksi tätä olennaista eroa ei ole tunnistettu; onko sitä todella ei ole tunnistettu vai onko se kenties peitelty suuren lainapääoman eduksi; ovatko kapitalismia vastaan taistelevat johtajat ja päälliköt, Kommunistisen manifestin ja Erfurtin ohjelman laatijat sekä nykyiset johtajat aina toimineet tarvittavalla tunnollisuudella.

On vakavinta ja kauheinta, kun kyseenalaistaa toisen ehdottoman vakavuuden ja lujan vakaumuksen; se tuntuu sitä vakavammalta, mitä tarkemmin etsii elämän tapahtumiin liittyviä syitä ja yhteyksiä. Siksi en halua antaa mitään vastausta tähänkään kysymykseen, vaan ainoastaan viitata suuriin, hämäräperäisiin yhteyksiin lainaamalla Englannin suurimman pääministerin, lordi Beaconsfieldin, Disraelin lausuntoa. Hän kirjoittaa romaanissaan Endymion:

"Kukaan ei kohtele rodun periaatetta välinpitämättömästi. Se on historian avain, ja syy historian usein hämmentävyyteen on se, että sen ovat kirjoittaneet miehet, jotka eivät tunteneet tätä periaatetta ja kaikkea siihen liittyvää tietoa." [Paroni Sergius Endymionille]

Porvarillinen.

Porvari, jolle lepo näyttää porvarillisena velvollisuutena, on varmasti levoton jokaisesta uudesta vallankumouksellisesta vaatimuksesta, kuten aina jokaisen uuden aatteen kohdalla. Se merkitsee hänelle levottomuutta, sillä ehkä hänen pitäisi jopa ajatella sitä. Kaikki muutos on hänelle vastenmielistä; hän haluaa lepoa, ja voi sitä, joka himoitsee rahapussiaan. Nyt häneltä todellakin halutaan hänen korkotulonsa, hänen vuokratulonsa, hänen vakuudellisten joukkovelkakirjojensa korot, hänen asuntolainoistaan keräämänsä korot; lyhyesti sanottuna se, mikä on hänen lepoaan, hänen tyytyväisyyttään ja hänen onneaan.

Silti meidän on kysyttävä, mitä lainapääomaa omistavien luokkien jäsenillä on sanottavanaan. He muodostavat, aidon porvariston lisäksi... Porvari on ihmistyyppi, jonka kanssa ei voida aloittaa mitään enempää; porvari on oksa ihmiskunnan puussa, joka pitäisi katkaista, mitä pikemmin, sen parempi. Nämä ovat omahyväisiä, itsetyytyväisiä Babbitteja, joilla on valitettavan kapeat näkökulmat, jotka eivät kykene mihinkään innostukseen. He viettävät päivänsä ikuisessa yksitoikkoisuudessa kahvin, aamulehden, aamujuoman, päivälehden, lounaan, iltapäiväunien, kuponkien leikkaamisen, iltapäiväjuoman, ystävien kanssa pubissa ja toisinaan elokuvateatterissa. Koska heillä ei ole ymmärrystä kaikesta, mikä liikuttaa maailmaa, kaikesta, mitä nuoriso kaipaa, kaikesta, mikä ahdistaa kansaa, valtiota ja yhteiskuntaa, he eivät välitä sodasta ja voitosta, he v vegetoivat ja rappeutuvat, samanaikaisesti ylimielisinä ja nöyristelevinä – mutta porvaristo on niin laaja luokka, ettei sitä voida sivuuttaa.

Machine Translated by Google

Näin ollen korkoorjuuden lakkauttamisen kautta säästäväisyys tuhoutuu; ihmiset päätyvät köyhäintaloon.

Se, että korkoorjuuden lakkauttamisella voisi yleisesti olla vaikutusta säästäväisyyteen, on ehdottomasti kiistettävä. Säästäväisyydellä on aivan yhtä vähän tekemistä vallitsevien taloudellisten näkemysten kanssa kuin esimerkiksi tuhlaamisella. Säästäväisyys ja tuhlaaminen ovat inhimillisiä ominaisuuksia, jotka joko ovat läsnä tai eivät, riippumatta siitä, hyväksyykö vai paheksuuko aikakausi koron ajatust

Siirtymäaikoina voidaan ehkä edistää säästäväisyyden lisääntymistä tai vähenemistä. Tässä tapauksessa olen kuitenkin paljon enemmän taipuvainen näkemykseen, että rationaalinen, taloustietoinen ihminen sanoo itselleen seuraavaa: "En voi enää tulevaisuudessa luottaa siihen, että elän pelkästään oman etuni varassa. Haluan kuitenkin elää myöhempinä vuosina ja jättää jotain myös lapsilleni; siksi minun on nyt säästettävä enemmän." Mielestäni etuorjuuden lakkauttamisen on vaikutettava tällä tavalla useimpiin ihmisiin. Vanhukset ohjataan tietenkin julkisen tuen piiriin.

Tässäkin minun on jälleen kerran painotettava painokkaasti, että ottaen huomioon nykyisen omaisuuteen kohdistuvan suoran verotuksen ja jokaiseen elämäntapaan kohdistuvan epäsuoran verotuksen, ihanista korkotuloista ei ole jäljellä mitään, paitsi sen henkilön tapauksessa, jolle – ja se on todellakin epäoikeudenmukaista ja torjuttavaa – kaikki tulot kumpuavat vain ikuisista korkotuloista. Siksi säästäväisyyden vähenemistä ei luultavasti tarvitse pelätä.

Onko (inhottava) suurpääoma todella niin täysin hedelmätön? Eikö se ole myös luonut keinot laajamittaiseen edistykseen, joka kantaa ihmiskunnalle suurempia hedelmiä kuin mitä lainapääoman korot tuhoavat?

Ei! Kysymyksenasettelu vain todistaa, että mammonistinen fraseologia on sumentanut selkeän näkökykymme.

Suurpääoma ei ole luonut välineitä laajamittaiseen edistykseen; pikemminkin suurpääoma on kasvanut työstä! Kaikki pääoma on kasattua työtä. Suurpääoma on itsessään tuottamatonta, koska pelkkä raha itsessään on täysin hedelmätöntä. Järven, työvoiman ja käytettävissä olevien tai jo kehitettyjen raaka-aineiden tai mineraalivarojen avulla tuotetaan arvoja ja valmistetaan tavaroita – työn ja vain työn avulla.

Sillä jos kaataa niin paljon rahaa hedelmällisimpään viljelysmaahan, rikkaimpaan hiilikaivokseen, viljelysmaa ei siksi kanna viljaa eikä hiilikaivos itsessään sylje hiiliä! Vahvistamme tämän lopullisesti.

Jos ihmiset ovat keksineet rahan, se on näin ollen varsin hyödyllistä ja järkevää; sillä jokaisessa monimutkaisessa taloudessa tarvitaan tämä (yleisesti tunnustettu) "todistus tehdystä työstä". Mutta että näissä "rahaimperiumeissa" pitäisi olla potentiaalia kasvaa ikuisesti itsestään valtavaksi – ja raha tekee niin, jos se voi kantaa korkoa – sitä vastaan olemuksemme ydin kapinoi; se korottaa rahan paljon kaikkien muiden maallisten ilmentymien yläpuolelle; se tekee rahasta epäjumalan. Ja kaikki tämä on todellakin vain ihmiskunnan valtavinta itsepetosta!

Pelkästään rahasta ei voi tulla mitään, ei yhtään mitään. Pöydällä, kaapilla, vaatteilla, talolla, työkalulla, lyhyesti sanottuna kaikella ympärillämme on jokin arvo; lopulta voi vielä käyttää rikkinäistä huonekalua polttopuuna lämmittämiseen, mutta kahdenkymmenen markan setelillä ei voi tehdä mitään; En voi edes kääriä siihen juustopalaa. Vasta kun ihmiset ovat järkevästi sopineet tavaroiden vaihdon helpottamisesta kulutusta varten, kirjoittaakseen kuitteja tehdystä työstä, vain sillä tavalla paperilappu saa merkityksen ja tarkoituksen, ja on hyvin järkevää, että maanviljelijä saa viljastaan hiilikaivosyhtiöltä rahaa, ei hiiltä; siten a

Machine Translated by Google

kuitti muusta tehdystä työstä, esim. talikot, astiat, aura ja viikate. Mutta siihen rahan vallan pitäisi loppua.

Näin ollen ihmiskunnan laajamittainen edistys ei ole tapahtunut rahan, vaan ihmisten itsensä, heidän rohkean henkensä, ylpeän uskalluksensa, älykkään mielensä, heidän käsiensä voiman, heidän yhteisen, siksi yhteiskunnallisen, ahkeran työnsä ansiosta. Niin ylpeästi ja niin selvästi meidän on nähtävä. Miehet olivat se asia, eivätkä todellakaan ne säälittävät paperinpalat, jotka ihmiset keksivät kaupankäynnin yksinkertaistamiseksi.

Lisäohjelma

Vaikka korkoorjuuden lakkauttaminen ei olekaan uuden valtiomuodon lopullinen tavoite, se on todellakin terävin teko, ainoa teko, joka kykenee yhdistämään kaikki kansat todelliseksi kansojen liitoksi mammonasmin tyranniaa vastaan, joka käsittää kaikki kansat. Mutta se ei ole loppu.
Päinvastoin, korkoorjuuden lakkauttamisen täytyy johtaa jatkotoimiin, koska, kuten olemme nähneet, se tarttuu globaaliin pahuuteen juurineen, itse asiassa pääjuurella.

Vasta kun perustavanlaatuinen vaatimus korkoorjuuden lakkauttamisesta on täytetty, tie raivataan ensimmäistä kertaa yhteiskuntavaltiolle. Tämä on selvästi tunnustettava, ja se on toteutettava kaikista mammonaisista voimista huolimatta. Huuto sosialisoinnista [korkoorjuuden jatkuessa] ei ole muuta kuin yritys muodostaa kaikkien teollisuudenalojen trusti ja luoda kaikkialle jättimäisiä konglomeraatteja, joihin suurella lainapääomalla on luonnollisesti myös tulevaisuudessa ratkaiseva vaikutusvalta kaikista varallisuusveroista huolimatta. Mammonaiselle pohjalle rakennettu sosialistinen valtio on järjettömyys ja johtaa luonnostaan kompromissiin jo valmiiksi vahvasti mammonalaisuudesta saastuneen sosialidemokratian ja suurpääoman välillä.

Me sitä vastoin vaadimme mammonistisen valtion radikaalia hylkäämistä ja valtion uudelleenrakentamista sosialismin todellisen hengen mukaisesti, jossa hallitsevana perusajatuksena on ravitsemisvelvollisuus – jossa kommunismin vanha perusvaatimus voi löytää järkevän ja hyödyllisen tyydytyksensä – siinä muodossa, että jokainen kansanjäsen saa määrätyn oikeutensa kotimaan maaperään valtion jakamien tärkeimpien elintarvikkeiden kautta.

Vaadimme lisäksi uuden valtion rungoksi kansan edustusta Kansanedustajien Kamarin kautta, joka valitaan mahdollisimman laajasti, ja sen rinnalle pysyvää Työkamaria, keskusneuvostoa, jossa maan työntekijöillä on ääni suhteessa heidän ammatti- ja talousluokkajakautumaansa.

Lopuksi vaadimme valtion johtajille korkeinta vastuuvelvollisuutta. Tätä valtion uutta rakentamista sosialistis-aristokraattiselle pohjalle käsitellään lisäteoksessa.
joka ilmestyy pian samalta kustantajalta. Kaiken tämän rakentamisen edellytyksenä on kuitenkin edelleen korkoorjuuden lakkauttaminen.

Horjumaton uskoni, jopa tietoni, saa minut ymmärtämään selvästi, että korkoorjuuden lakkauttaminen ei ole ainoastaan täytäntöönpanokelpoista, vaan sitä tullaan ja täytyy toteuttaa kaikkialla sanoinkuvaamattomalla riemulla. Muistakaa: toisin kuin kaikki muut ihmiskunnan parantamiseen tähtäävät ajatukset, liikkeet ja pyrkimykset, olivatpa ne kuinka hyviä tahansa, ehdotukseni ei pyri parantamaan ihmisluontoa; pikemminkin se kohdistuu myrkylliseen aineen, taidokkaasti – ei, pirullisesti – keksityn ilmiön, täysin ihmisen syvimmän tunteen vastaisesti, tarkoituksena tehdä ihmiskunta sairaaksi, kietoa se materialismiin, ryöstää siltä paras, mitä sillä on, sielu. Käsi kädessä sen vieressä...

Machine Translated by Google

menee rahavaltojen kauhistuttava, armoton tyrannia, jonka edessä ihmiset ovat vain koronorjia, ovat olemassa vain työskennelläkseen osingon, koron, eteen.

Syvästi huolestuneina ymmärrämme vanhojen Raamatun sananlaskujen pelottavan selkeyden ja totuuden, joiden mukaan juutalaisten jumala Jahve lupaa valitulle kansalleen: "Minä haluan antaa sinulle oikeuden omistaa kaikki maailman aarteet; jalkojesi juuressa makaavat kaikki maan kansat, ja sinä hallitset heitä."

Tämä globaali kysymys on nyt esitetty teille kaikille. Globaaleja kysymyksiä ei ratkaista kädenheilautuksella, mutta ajatus on päivänselvä. Ja asiaa on levitettävä ahkerasti; meidän on ymmärrettävä selvästi, että kohtaamme pelottavimman vihollisen, maailmanlaajuiset rahavallat. Kaikki voima toisella puolella, meidän puolellamme vain oikeudenmukaisuus, tuottavan työn ikuinen oikeudenmukaisuus.

Ojentakaa kätenne minulle, kaikkien maiden työväki, liittykää yhteen!

Machine Translated by Google

Saksan valtio kansallisella tasolla

Sosialistinen säätiö

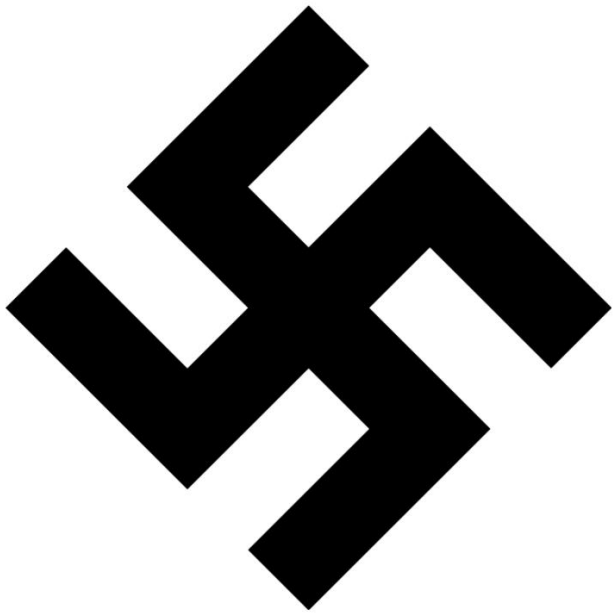

Machine Translated by Google

Esipuhe

kirjoittanut

Adolf Hitler

Jokainen suuri aate tarvitsee kaksi asiaa: vallantahdon ja selkeät tavoitteet. Vallantahto, tahto vapauteen, hehkuu ja on vahva sydämissämme. Gottfried Feder on kirjassaan Saksan valtio kansallisella ja sosialistisella pohjalla esittänyt tavoitteemme selkeästi, yksinkertaisesti ja kaikille ymmärrettävällä tavalla. Siinä miljoonien ihmisten toivo ja kaipaus ovat löytäneet muodon ja voimakkaan ilmaisun. Liikkeemme kirjallisuus on siinä saanut katekismuksensa.

München, 8. marraskuuta 1923 Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Esipuhe

viidenteen painokseen asti

Tässä teokseni, *Saksan valtio kansallisella ja sosialistisella pohjalla,* on julkaistu "Kansallissosialistisen kirjaston" sarjassa. Teksti on pysynyt olennaisesti ja pohjimmiltaan muuttumattomana, mutta kohdat, jotka viittasivat teoksen ilmestymisajan (1923) olosuhteisiin ja lainasivat sieltä esimerkkejä, on poistettu ja juutalaiskysymyksen selityksiä on lyhennetty, koska jälkimmäiselle on omistettu oma erillinen teos.

Uuden painoksen tulisi erityisesti osoittaa, ettei perusohjelmassa ole tapahtunut minkäänlaista muutosta.

Murnau, lokakuu 1931 Gottfried Feder

Machine Translated by Google

"Autuaita ovat ne ihmiset, joille ankara tarve

asettaa esiin ylevän poliittisen aatteen, joka

olevan mahtava ja yksinkertainen,

pakottaa kaikki muut aikakauden ideat palvelukseensa.

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Johdanto

ensimmäiseen painokseen

Katsomme tulevaisuuteen täynnä vahvaa toivoa ja kaipausta. Saksa tulee elämään, Saksa ei voi kaatua. Saksaa järkyttää ikään kuin uuden aikakauden ylivoimaiset synnytystuskat. Itsesyyllisyyden hirvittävät kahleet ja ulkomaiset kiusaajat putoavat pois ja ravistellaan pois voimakkaalla olankohautuksella, ja Saksa marssii kansojen kärjessä.

Jos romahdukseen ja tuhoon ei liittyisi niin paljon kärsimystä ja ahdistusta, voisimme tietyllä onnen tunteella osallistua uuden aikakauden luomisen päiviin. Jos katsomme päivän rappeutumista, nykyhetken sekasortoa, näemme kaikkialla voimakkaan tahdon, vakavan työn, inspiroituneen intuition. Saksalainen sielu nostaa siipensä uudelle korkealle lennolle.

Tehtävät ovat tänään voimakkaita, suurempia ja vaikeampia kuin koskaan saksalaisten niin tuskallisessa historiassa.

Joten on välttämätöntä ratkaista kaksitahoinen tehtävä – ei vain "rakentaa uudelleen" valtiota ja taloutta – vaan antaakseen niille uuden muodon. Ja siten uuden muodon myös kansamme kulttuuri- ja älylliselle elämälle.

Vanhan saksalaisen kaipauksen yhdistyneestä Saksasta on vihdoin tultava todellisuudeksi, uusi talouslaki syntyy ja pyyhkäisee pois korkokapitalistisen taloustieteen painajaismaisen muodon.

Niin laajoja ja ylivoimaisia ovat meitä odottavat tehtävät. Vakava ja nuhteleva seisoo menneisyyden henki takanamme; täynnä kunnioitusta sen edessä, mikä on historiallisesti tapahtunut parhaan saksalaisen perinteen vankalla pohjalla, varhaisimpaan arjalaiseen viisauteen perustuen, että kansa ja valtio, talous ja kulttuuri on luotava uudelleen.

Tässä työntekijöiden on oltava tietoisia valtavasta vastuustaan, heitä kantaa itse asiassa koko kansakunnan toivo – kohti vapautta!

Mutta kansallissosialistinen aate on paljon enemmän kuin vain paluu tai kiertotie vanhoihin esi-isien tapoihin, se murtaa marxilaisen valtio- ja talousmuodon kahleet, se ensimmäisenä ja päättäväisimpänä ajatuksena taistelee tietoisesti ankarimman taistelun mammonalaisia voimia vastaan, koko juutalaisen imperialismin maailmanlaajuista valtaa vastaan, ahneuden, itsekkyyden ja välinpitämättömyyden henkeä vastaan.

Tämä yleismaailmallinen ja suuri saksalainen vapausliike löytää voimakkaimman, tahtoisimman ja päämäärätietoisimman kampanjoijansa Saksan kansallissosialistisesta työväenpuolueesta. Puolue on hahmotellut tavoitteensa lyhyessä ohjelmassa, joka tiivistää ytimekkäästi liikkeen perusvaatimukset 25 lauseeseen. Alfred Rosenberg, Suur-Saksan kansallissosialistisen liikkeen poleemisen äänenkannattajan Nationalist Observerin13 päätoimittaja, on kiitoksen ansaitsevalla tavalla selittänyt ohjelmakohdat erikseen lyhyessä teoksessa14 .

13NSDAP osti Volkischer Beobachterin vuonna 1920 puolueen äänenkannattajaksi, ja Dietrich Eckart toimitti sitä. kuolemaansa saakka vuonna 1923, jolloin sitä johti Alfred Rosenberg.

14Rosenberg julkaisi ensin Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Program der Bewegung vuonna 1923.

Machine Translated by Google

Tämän teoksen perusteella on ainakin mahdollista sanoa ystäville ja vihollisille, mitä Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue haluaa. Toisaalta kansallissosialismin kirjallisuudesta puuttuu kattava teos, joka antaisi selvityksen niistä poliittisista ja taloudellisista aatteista, joista kansallissosialismi lähtee, mitä polkuja se aikoo kulkea kansallisessa politiikassa päästäkseen lopulliseen päämääräänsä, Saksan kansallissosialistiseen valtioon, sekä työn ja suorituskyvyn tilasta. Tämä teos pyrkii täyttämään tämän tehtävän.

Meidän on siis valaistava kansallissosialismin lähtökohta, tie ja päämäärä, osoitettava, missä Saksan kansallissosialistinen valtio olennaisesti eroaa nykyisestä valtiosta, mitkä alat pysyvät olennaisesti koskemattomina, millä aloilla tehdään merkittäviä uudistuksia ja millä aloilla on olennaisesti avattava uusia polkuja.

Meidän on etsittävä ja paljastettava uusia tapoja julkiseen elämään, erityisesti kansalliseen finanssipolitiikkaan, rotukysymyksen ja siihen liittyvien kysymysten käsittelyyn. Meidän on lisäksi perusteellisesti käsiteltävä jo ääneen nousseita vihamielisiä vastaväitteitä, vääristelmiä ja valheita.

Tehtävä, jonka olemme itsellemme asettaneet, on äärimmäisen suuri, mutta kuitenkin vain pieni osa Saksan uudistumisen koko laajuudesta.

Kaikki ponnistelut olisivat turhia, jos kuolemaan asti päättäväisyys ja hillitön tahto johtaja ei työskennellyt ideoiden tehokkuuden eteen.

Vahvin tahto menisi hukkaan turhaan, ellemme kantaisi sydämessämme järkkymättömän selkeää kuvaa siitä, miltä tämän saksalaisen valtion – Saksan, isiemme ja lastemme maan – tulisi näyttää *tahtomme mukaisesti – voittomme jälkeen!*

Machine Translated by Google

1. Perustukset

Moraaliset perusteet

Kansallissosialistisen valtiomuodon perusta on täydellinen vastuu kansaa ja itseä kohtaan.

"Yleinen etu ennen omaa etua" on kansallissosialismin ensimmäinen laki.

Saattaa tuntua oudolta, että tällainen periaate on yleisesti vahvistettava valtiolle, sillä tunnemme historiasta ajanjaksoja, jolloin hallitsijoiden mielessä kokonaisuuden hyvinvointi oli heidän valtionjohtamisensa perusta. Jos tämä periaate on nykyään asetettava kaikkien muiden näkökohtien edelle, se on vain ilmaus siitä, että nykyiset julkiset olosuhteet eivät ole lainkaan tämän ainoan oikean poliittisen mielipiteen ilmaus. Näemme tässä ensimmäisessä periaatteessa yhtä lailla, kuinka läheisesti moraali ja taloustiede ovat sidoksissa toisiinsa.

Yleinen etu ennen omaa etua on ensisijaisesti moraalinen vaatimus. Mutta se ilmaisee samalla erinomaisella kielellisellä selkeydellä hierarkkisen järjestyksen kokonaisuuden hyvinvoinnin ja yksilön oikeutetun pyrkimyksen välillä henkilökohtaiseen hankkimiseen ja omaisuuteen. Tämä kansallissosialistinen periaate ei siis millään tavalla sulje pois yksityisomaisuutta. Päinvastoin: kansallissosialismi tunnustaa täysin ja kokonaisuudessaan omaisuuden merkityksen. Se tietää, että henkilökohtainen omaisuus ja oikeus määrätä hankinnasta vapaasti on jokaisen taloustieteen ja sen lisäksi jokaisen korkeamman kulttuurin perusta; mutta kansallissosialismi on tunnustanut yhtä lailla, että yksityisomaisuuden tunnustamiseksi on välttämätöntä vetää aivan selvät rajat, eli missä omaisuudesta tulee pelkkä vallan väline ja sitä käytetään riistävällä tavalla kokonaisuuden hyvinvointia vastaan.

Tuskin on ketään vakavasti ajattelevaa ihmistä, joka haluaisi kyseenalaistaa tämän ensimmäisen periaatteen tässä yleisessä muodossa. Vaikeus piilee yleisen edun oikeassa arvioinnissa yksittäisen yksityishenkilön etuihin verrattuna. Huolimatta epäilemättä olemassa olevasta
Vaikka yleisen edun on mentävä yksityisten etujen edelle, on huomattavaa, että meillä vallitsevien oikeudellisten käsitysten mukaan juuri omaisuuden käytön muodon osalta ei ole asetettu moraalisia rajoituksia rikollisen lisäksi. On tosin kiellettyä toimia väkivaltaisesti lähimmäistä kohtaan (kiristys - murha -

tappo - petos ja laiton rikastuminen jne.), mutta mittaamattoman vaurauden kasaaminen ja siihen liittyvien usein melko kyseenalaisten pankki- ja pörssiteknisten keinojen hyödyntäminen ei ole koskaan eikä missään ollut kiellettyä. Lisäksi laki antaa jokaiselle velkojalle oikeuden armottomasti riistää maksuhäiriöiseltä velalliselta hänen kotinsa ja omaisuutensa, kun epäsuotuisat olosuhteet -
sairaus, kuolema, epämuodostumat, huonot sadot ja nälänhätä – tekevät syntyneiden velvoitteiden täyttämisen mahdottomaksi. Jokainen kokenut tuomari voi kertoa lukemattomista tapauksista, joissa jäykkä lakimme on tuhonnut taloudellista olemassaoloa tapauksissa, joissa jokainen terve oikeudentaju on kapinoinut ahkeran ja tunnollisen miehen jättämistä vastaan, jota huono onni on kuitenkin tilapäisesti vaivannut velkojan julman painostuksen ja otteen alle.

Yksilöllisen oikeuden ja oikeudellisten vaatimusten rajaton tunnustaminen kokonaisuudessaan johtaa loogisesti yleisen edun vahingoittamiseen tämän pohjimmiltaan käänteisen, yhteiskunnan vastaisen oikeusajatuksen itsekkääseen hyödyntämiseen vastoin valtiollista periaatettamme "yleinen etu ennen omaa etua".

Machine Translated by Google

Meitä hallitsevan väärän perusasetelman, kapitalistisen, vastakohtana on toinen ääripää, marxilainen valtio- ja talousajattelu. Tämän talousmuodon perusajatus on yksityisomaisuuden kieltäminen. Marxilainen oppi menee jopa niin pitkälle, että selittää omaisuuden suoraan "varkautena" (Proudhon)15. Se vaatii, erityisesti saksalaisille proletaareille epäselvällä ulkomaisella ammattikielellä, "pakkolunastajien pakkolunastusta"16 – toisin sanoen omaisuuden riistämistä! Tämä valtiota, kansaa, kulttuuria ja taloutta tuhoava oppi on löytänyt äärimmäisen mutta loogisen toteutumansa Venäjän bolševismissa. Taloudellisessa mielessä tämä ääripää voidaan tiivistää lauseeseen:

"Kaikki kuuluu kaikille".

Kyse on tässä omaisuuden persoonattomuudesta, kaiken omaisuuden siirtämisestä kokonaisuuden anonyymiksi omaisuudeksi.

Keskuudessamme yhä vallitseva äärimmäinen ajatus rajoittamattomasta omistusoikeudesta on toisaalta johtanut meidät jo viimeiseen askeleeseen ennen Mammona-jumalan temppeliä, jonka ovella lukee kultaisin kirjaimin: "Kaikki kuuluu Yhdelle". Jopa tämän pelottavan taloudellisen muodon täytyy yhtä lailla johtaa omaisuuden persoonattomuuden toteutumiseen – vain toisella tavalla – siten, että lopulta koko työtätekevä ihmiskunta on tässä pakotettu pelottavaan velkaorjuuteen nimettömälle finanssivalla

Jyrkässä ristiriidassa juuri kuvattujen marxilaisen sosialismin ja länsimaisten demokraattien korkeakapitalistisen mammonasmin taloudellisten ääripäiden kanssa kansallissosialismin taloudellinen ihanne vaatii "jokaiselle omansa" -periaatteen toteuttamista.

Juuri tässä periaatteessa moraali ja taloustiede ovat jälleen kerran mitä läheisimmin kytköksissä toisiinsa. Moraalisten periaatteiden poistaminen kaupallisesta elämästä on todellakin niin tyypillistä nykyajan taloudelle, jossa juuri suuremman omistuksen, suuremman viekkauden ja valtion vallan välttämisen taito jopa vaarallisimmissakin toimissa kääntää vaakakupin. Vilkaisu tuhansiin, enimmäkseen pimeisiin olentoihin, jotka harjoittavat pahantekoaan kaikissa suurkaupungeissa ja joilla on käytössään fantastisia summia, vilkaisu lukuisiin oikeudenkäynteihin, jotka tulevat oikeuteen osallistujien kaikesta vastustuksesta huolimatta, osoittaa meille, kuinka hirvittävän turmeltunut nykyajan kaupallinen moraali on. Tarkastellaanpa sen vastakohtana hirvittävää kurjuutta keskiluokan ja naimisissa olevien työläisten piireissä, jotka eivät enää pysty maksamaan maitoa ja leipää vauvoilleen ja kasvaville lapsilleen. Tehdään selväksi, että yleensä monissa, monissa tapauksissa kunniallisella työllä tuskin voidaan ansaita elämän perustarpeita, varsinkaan...

kun on lapsia, joista on huolehdittava ja joita on kasvatettava. Älyllisten ja vapaiden ammattien ahdinko ylittää kaiken mittaamattoman; eturivin taiteilijat, varsinkin kun heidän suuntautumisensa ei vastaa nykyään vallitsevaa juutalaista makutottumusta, joutuvat nälänhätään; aidot saksalaiset runot eivät voi saavuttaa julkista esittämistä. Mutta aivan sanoinkuvaamaton on niiden ahdinko, joilta valtion huono finanssipolitiikka on riistänyt säästöt, pienpääomaisten eläkeläisten ja eläkkeelle jääneiden, sotainvalidien, hyväntekeväisyysapuun pakotettujen sekä kaikkien niiden, jotka ovat luottaneet valtion obligaatioiden varmuuteen sekä kansallisen valuuttamme vakauteen ja markan kultakatteeseen. Tällainen tila on talouden hajoaminen - anarkia. Ahkeruus maksetaan takaisin riittämättömällä korvauksella, laiskuus palkitaan, kunniallinen kauppa kärsii ahdingosta, epäterve kauppa, välittäjäkauppa, keinottelu menestyy parhaiten. Mitä kulttuurisesti ylivoimaisempi tuotanto on, sitä huonompi on saatavilla oleva palkkio. Luottamus maksetaan takaisin...

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) julisti vuoden 1840 teoksessaan Qu 'est-ce que la proriete? että "la propriete c'est le vol".

16 Tätä ranskalaisesta ilmaisusta ”Texpropriation des expropriates” lainattua ilmausta käyttää Marx teoksessaan Pääoma, I, luku 24: "Yksityisomaisuuden lakkojen viimeisellä hetkellä pakkolunastajat pakkolunastetaan".

Machine Translated by Google

petos, ja toki myös valtion taholta, jonka pitäisi olla lain ja oikeuden suojelija, julkisen moraalin puolustaja.

Meidän ei tarvitse enää lainkaan viitata julkisen elämän korruptioon, lehdistön juutalaistamiseen ja köyhtymiseen sekä ulkopolitiikkamme surkean voimattomaan ja arvottomaan johtoon osoittaaksemme julkisen elämämme ja taloudellisen moraalimme äärimmäisen alentumisen.

Tätä materialistista köyhtymistä ja julkisen elämän saastumista vastaan kansallissosialistinen valtioidea asettaa kauan testatun valtio- ja talousperiaatteen: *"Jokaiselle omansa* ", mutta ennen kaikkea *"Yleinen etu oman edun edelle".* Nostamalla tämän periaatteen kansallissosialistisen valtion ohjaavaksi periaatteeksi kansallissosialismi sitoutuu Saksan historian parhaisiin ja loistavimpiin ajanjaksoihin.

"Suum cuique"17 oli jo terveen saksalaisen varhaiskeskiajan taloudellinen periaate, mutta erityisesti pitkään se varmistettiin kiltojen järjestäytymisen kautta, että jokaiselle määrättiin oma. Mestarin ja oppipojan välinen työnjako puolella tai kolmanneksella pennista takasi työläiselle ainakin tulot, parempi työ ja suoritus saivat tunnustuksen ja palkkion sekä erinomaisen suorituksen tapauksissa mainetta ja runsaat ansiot.

"Suum cuique" koristaa myös korkeinta preussilaista kunniamerkkiä, Mustan Kotkan ritarikuntaa, tosin tässä siinä erityisessä mielessä, että sen kruunu kuuluu erityisille ansioille. Juuri tämä tulkinta vastaa aivan erityisesti kansallissosialismia – ei niinkään siksi, että tässä olisi kyse hovikunniamerkeistä tai asepalveluksen yksipuolisesta kunnioittamisesta, vaan siksi, että valtiota ja kansaa kohtaan suoritetun velvollisuuden palkitsevan täyttämisen moraalinen sisältö saa siinä ilmaisunsa, velvollisuuden täyttämisen, joka tehdään epäitsekkäästi ilman suunnitelmaa ja ilman ennakkoluuloja kiliseviä palkkoja, henkilökohtaisten etujen taka-alalle jäädessä, synnyttäen sisäisen pakottavan vastuuntunteen valtiota ja kansaa kohtaan.

Me kansallissosialistit laajennamme tätä periaatetta myös toiseen suuntaan, lisäämme saksalaisen keskiajan "jokaiselle omansa" -periaatteeseen ja Friedrichin valtion "ansaita kruununsa" -ajatteluun äärimmäisen painokkaasti: *"Rikolliselle rangaistuksensa!".* Jokaiselle omansa, ansaita kruununsa, jokaiselle järjestyneelle ja kunnialliselle työlle sen riittävä palkka, jokaiselle erityissuoritukselle sen korkeampi palkkio, jokaiselle köyhälle ja jokaiselle viattomasti hädänalaisena joutuneelle riittävä apu julkisista varoista, mutta yhtä lailla kaikille, jotka toimivat julkista moraalia ja taloudellista kunniallisuutta vastaan - ansaitun rangaistuksen.

Korostamme kuitenkin, että kansallissosialistisen valtion velvollisuuksiin ei kuulu millään tavalla valvoa valtion kansalaista yksilöllisesti taloudellisissa asioissa, että talous kukoistaa parhaiten mahdollisimman vapaana byrokraattisesta holhouksesta. Tiedämme myös, että riskin vähentäminen jokaisen yksittäisen valtion kansalaisen kohdalla valtion kautta – pikemminkin Naumannin "riskittömän ihmisen" mielessä, eli ihmisen, jonka perusolemassaolosta valtion tulisi huolehtia – johtaisi juuri päinvastaiseen kuin mitä Naumann siltä odotti.18 *Valtion velvollisuuden on rajoituttava luomaan edellytykset taloudelle, joka pitää itsensä pystyssä*

[17] Jokaiselle omansa

18 Friedrich Naumann (1860–1919) oli protestanttinen teologi ja liberaali poliitikko, joka perusti vuonna 1896 DDP:n ja levitti eräänlaista sosiaaliliberalismia Die Hilfe -lehtensä kautta. Ensimmäisen maailmansodan jälkeen Naumannista tuli Deutsche Demokratische Partein (DDP) ensimmäinen puheenjohtaja.

Machine Translated by Google

mahdollisimman vapaana niistä kauhistuttavista koronkiskonnan ilmiöistä, jotka tunnemme nykyajan korkokapitalistisessa valtiossa.

Valtion hyvinvoinnin on siksi jälleen tultava korkeimmaksi laiksi, valtion tehokkuuden on asetettava periaate "yleinen etu oman edun edelle" kaikkien muiden näkökohtien edelle.

Tämä periaate kuitenkin tekee valtiomiehille, valtion virkamiehille ja julkisessa elämässä merkittävissä asemissa oleville välttämättömäksi ominaisuuden, joka on nykyään lähes kokonaan kadonnut hallituksesta ja julkisesta elämästä – vastuun.

Koko julkinen elämämme on tänään suoraan vastuuttomuuden merkin alla. Edustajat eivät ole vastuussa – sanotaan, että he ovat "immuniteetteja" sille – mitä he tekevät ja puhuvat parlamentissa.
Epätoivoinen termi, kun muistaa, että tämä ilmaus on peräisin lääketieteestä, jossa sanotaan, että keho on jo niin kyllästetty myrkkyillä, että uudet myrkyt vahingoittavat kehoa paljon vähemmän tai eivät ollenkaan, kun taas terve keho kuolisi niihin. Fraktiot eivät ole vastuussa enemmistön päätöksistä, ministerit eivät ole vastuussa virkansa hoitamisesta, sillä he ovat vain puolueiden toimijoita, jotka osallistuvat juuri hallituksen muodostamiseen. Jos jokin menee pieleen, kansa kärsii kyllä pahimmat vahingot, mutta niin kutsutun vastuullisen ministerin korvaa vain toinen yhtä vastuuton puoluetoimija. Todellisesta vastuusta ei puhuta mitään.

Jo kuninkaiden jumalallisen oikeuden aikakaudella Kaikkivaltiaaseen vetoaminen oli valitettavasti aivan liian usein aivan erityinen muoto hallitsevien herrojen vastuuttomuudesta - (harvinaisia poikkeuksia, joille vastuu jumalaansa kohtaan oli synonyymi heidän vastuuntunnolleen kansaansa kohtaan, tunnustetaan nimenomaisesti). Yleensä tämä rakas jumala oli kuitenkin aina viime kädessä vain mukava suojakilpi, jonka taakse saattoi kätkeytyä – vain esimiehelleen vastuussa olevan virkamiehen, vain kuninkaalleen vastuussa olevan ministerin ja vain jumalalleen vastuussa olevan hallitsijan – hallitsevan luokan ja sen edustajien uskomattomin vastuuttomuus kansan todellisten elämäntarpeiden suhteen.

Kansallissosialismin on poistettava tämä valtion hyväksymä vastuuttomuus perusteellisesti.

Kansallissosialistisen valtion portin yläpuolella lukee rautakirjaimin *'Korkein vastuu'* . Sitä, jolla on kunnia toimia johtavassa asemassa suuren kansan etujen ajajana, ei voida tarpeeksi muistuttaa hänen vastuustaan. Itse asiassa vain hän voi olla johtaja, joka kantaa tätä syvintä vastuun tunnetta rinnassaan. Kaikille valtion työntekijöille ja julkisessa elämässä toimiville tämä vastuu on erityisesti määrättävä ja myös täytettävä armottoman tiukasti. Vain tällä tavoin voidaan todellakin saada aikaan toipuminen, niin sanoakseni.

Vain tällä tavoin voi herätä henkiin ja kasvaa kallisarvoisin asia, joka voi jälleen mahdollistaa johtajan ja kansan todellisen kansallisen ja historiallisen yhteisön – luottamus. Ja luottamuksesta voi sitten jälleen kasvaa usko, joka johtajan vastuulla tuo mukanaan Saksan toipumisen ja uudistumisen, saksalaisen sielun heräämisen uudelleen kansallismielisessä työn ja suorituskyvyn tilassa, jossa jokainen löytää omansa.

Machine Translated by Google

Taloudelliset perusteet

Terveessä talousjärjestelmässä moraalia ja kansantaloutta ei voida erottaa toisistaan. Muuten talous kärsii mitä ankarasti, erityisesti jokaisen talouden kunniakkaimman tehtävän – *kysynnän tyydyttämisen – suhteen.* Ilman uskoa kaupankäyntiin, ilman ahkeruutta, ilman virkamiesten ja työntekijöiden uskollisuutta mikään työ ei voi menestyä.
Tehokkuus, oikeudenmukaisuus, yrittäjähenkisyys, energia ja keskinäinen luottamus kaikkien taloudelliseen tehtävään osallistuvien välillä ovat välttämättömiä edellytyksiä jokaisen talouden menestymiselle. Kaikki nämä asiat on sanottava vain, jotta niiden poikkeuksellinen merkitys tunnustetaa Jokainen, joka on joutunut olemaan taloudellisesti aktiivinen nykyhetkellä ja lähimenneisyydessä, tietää, missä määrin näitä hienoja asioita nykyään puuttuu. Ja kuka lopulta kärsii marxismin pelastusoppien ja sen toimintatapojen, lakkojen, sabotaasin ja huolimattoman ja huolimattoman työn, vahingoista? – Mutta lopulta vain itse väestö, joka tällaisten valtiota ja kansaa hajottavien oppien kautta menetti kaiken yhteisöllisyyden tunteen ja näkee tärkeimmän tehtävänsä luokkataistelussa. Siksi tälle puolelle on suunnattava myös valitukset, jotka kaikuvat erityisesti nationalististen leirien taholta, että emme ole enää kansa, että meidän pitäisi ensin tulla jälleen kansaksi, jos haluamme saada takaisin menetetyn valta-asemamme ja kansainvälisen asemamme.

Nämä valitukset ovat oikeutettuja, mutta valituksilla ei päästä eteenpäin. Marxismi ei epäröinyt toteuttaa taloudellista ja poliittista ihannettaan, kun sillä oli siihen valta, se ei kaihtanut toisinajattelijoiden raakaa tukahduttamista: Venäjällä se vaiensi vihollisensa ikuisiksi ajoiksi teurastamalla koko porvarillisen älymystön, meidän joukostamme tasavallan suojelemiseksi laadittujen lakien avulla.19 Poliittisen vallan hankkiminen on ilmeisesti jokaisen taloudellisen tai kansallisen poliittisen uudistuksen edellytys. Tiedämme sen yhtä hyvin kuin kommunistit ja sosialidemokraatit, mutta me haluamme poliittista valtaa emme sen itsensä vuoksi, emme hyödyntääksemme saavutettua valta-asemaa tiettyä luokkaa vastaan, vaan luodaksemme edellytykset taloudelliselle rauhalle työyhteisöksi yhteen sitoutuneiden kansallisten tovereiden kesken. *Kysynnän tyydyttäminen20* on kansantalouden tehtävä – ei kannattavuus, joka on nykyään lähes yksinomaan ratkaiseva tavaroiden tuotannossa. Tällä kansallissosialismin perusasenteella asetumme jyrkkään vastarintaan kapitalistisen valtion perustaloudellisia ajatuksia vastaan. Ei tuotettu alun perin sitä, mikä oli välttämätöntä, vaan sitä, mikä oli kannattavaa. Mitään, mikä ei luvannut tuottaa riittäviä korkoja ja osinkoja, ei alusta alkaen hyödynnetty. Erityisen selkeänä esimerkkinä nykyisen kapitalistisen talouden kannattavuushulluudesta voi olla se, että asuntorakentamista, huolimatta valtavasta asuntopulasta – siis mitä kiireellisimmästä tarpeesta – ei yksinkertaisesti toteuteta, koska se ei ole kannattavaa! Se, että kansallispoliittisesti korkeammassa mielessä tarkasteltuna asuntorakentaminen olisi todellakin kannattavaa, ei vaadi tässä kohtaa lisäselvityksiä, mutta käy suoraan ilmi siitä, mitä on sanottu, erityisesti valtion sosiaalisten tehtävien osalta. Lisäksi, jos ihmiset näkevät nälkää ja palelevat, niin voittoa tavoitteleva kapitalistinen talous ei millään tavalla näe velvollisuudekseen tyydyttää tätä tarvetta halpojen ja hyvien kenkien, vaatteiden ja alusvaatteiden jne. tuotannolla, sillä väestön alentuneen ostokyvyn vuoksi tämä ei ole "kannattavaa". Toisaalta ylellisyystuoteteollisuus on kaikilla aloilla täydessä vauhdissa, sillä koskaan aiemmin ei ole vaivattomasti hankittu vaurautta niin...

---

[19] Sodanjälkeisessä Saksassa on samanlainen laki, liittovaltion laki perustuslain suojaamiseksi (Bundesverfassungsschutzgesetz), joka hyväksyttiin vuonna 1950.

[20] Kysynnän tyydyttämisellä tarkoitetaan elintärkeiden tarpeiden tyydyttämistä kohtuullisin hinnoin. kaikkien niiden kokonaisuus, jotka ovat sidottuja yhteen kansalliseksi yhteisöksi.

Machine Translated by Google

innokas ympäröimään itsensä puhtaalla ylellisyydellä kuten tänään. Mutta kapitalistinen kannattavuuden käsite muuttuu itse asiassa taloudelliseksi hölynpölyksi niillä taloutemme aloilla, jotka nykyään hallitsevat kaikkea, pankki- ja pörssijärjestelmässä. Pankkien hallitseva asema todistaa mitä silmiinpistävimmin kapitalistisen ajatuksen taloudellisen järjettömyyden. Pankkien ja pörssien "tuotannoilla" ei ole koskaan vielä ruokittu yhtäkään lasta, ei koskaan vielä vaatetettu palelevaa ihmistä, eikä yleensä koskaan ole tyydytetty pienintäkään elämän välttämättömyyttä. Tämä väite ei ole lainkaan demagoginen iskulause, se ei edes sisällä rahaliikennelaitosten tarpeettomuutta, se vain osoittaa täysin selvästi, mikä valtava ero on todella kansallisen taloudellisen kysynnän tyydyttämisen, kuten kansallissosialistisen toiveiden, ja täysin yksityiskapitalistisesti suuntautuneen voittoon perustuvan talouden välillä.

Kansallissosialistisellakin valtiolla tulee olemaan pankkejaan ja muita rahoituslaitoksiaan, mutta ne eivät enää ole kansantalouden hallitsijoita, vaan niiden palvelijoita, raha ei enää ole valtion ja kansan herra, vaan ainoastaan välttämätön apu tavaroiden vaihdossa.
Tiedämme tarkalleen, että tämä taistelu pankki- ja pörssipääomaa vastaan tulee merkitsemään kansallissosialistisen liikkeen vaikeinta taistelua, koska tänä päivänä valtavin valta, mitä maapallolla on koskaan ollut, on keskittynyt pankki- ja pörssipääomaan.
Kyse on elämän ja kuoleman taistelusta vallasta, ja vastustaja tietää tämän paremmin kuin useimmat ystävämme ja seuraajamme. Tämä taistelu tulee olemaan paljon vaikeampi, koska kokonaiset väestönosat ovat edelleen kannattavuushulluuden vangiksi.

Perustava kysymys, johon tässä yhteydessä tulisi jälleen kerran vastata täysin selkeästi, on kysymys siitä, miten kansallissosialismi pohjimmiltaan suhtautuu omaisuuteen. Ensimmäisen luvun perushuomautuksista ja erityisesti siinä kuvatusta perustavanlaatuisesta vastakkainasettelusta marxilaiselle sosialismille seuraa luonnollisin seurauksin kansallissosialismille omaisuuden perustavanlaatuinen *tunnustaminen.* Tämä yksityisomaisuuden tunnustaminen on liian syvästi ankkuroitu arjalaiseen elämään. Luova mieli, joka tunnistaa ympäristön, joka pohtii ympäristöä luodakseen ja muokatakseen siitä maailmansa, luova ihminen, joka poimii sen hedelmät maasta kovalla työllä, joka asettuu aloilleen, rakentaa itselleen koteja ja kaupunkeja, joka asettuttuaan ja juurtuttuaan sukulaistensa, rotutovereidensa piiriin, ihminen, joka sitten etenee tällaisen maaperään juurtuneen infrastruktuurin pohjalta korkeampaan kulttuuriin ja luo itselleen oman – maailman – korkeammassa älyllisessä mielessä filosofian, runouden, musiikin, taiteen ja kuvanveiston aloilla – tämä ihminen ei varmasti voi käsittää sitä toisin kuin että hänen kättensä työt, jotka ovat syntyneet hänen omista teoksistaan, ovat myös hänen omaisuuttaan. Tästä luovan ihmisen tiedosta syntyy suoraan toisten omaisuuden kunnioitus ja laki.

Luovan mielen perustavanlaatuisessa ja sovittamattomassa vastakohdassa on muiden, eri tavalla suuntautuneiden ihmisten ahne ja varasteleva mieli. Nämä ihmiset eivät ole koskaan tunteneet luomisen henkäystä, jotka liikkuvat levottomasti paikasta toiseen, jotka eivät ole koskaan kyenneet juurtumaan mihinkään, jotka eivät ole nousseet laajemmalle ja maasta pitkässä kehityksessä yhä korkeampaan kulttuuriin, vaan levottomasti liikkuvalla mielellään ja rahoillaan liikkuivat maasta toiseen, sitten kun he olivat "laiduntaneet" yksittäisiä kaupunkeja tai maa-alueita. Jopa luovien kansojen pelloilla juutalainen oli olennaisesti melko kaukana varsinaisesta tuotannosta, emme tunne juutalaista maanviljelijänä, emme kauppiaana, emme insinöörinä tai rakennusmestarina, emme tehdas- ja palkkatyöläisenä, ja todellinen luova nerous on hänelle vieras jopa kuvataiteissa ja tieteissä. Liikkuva mieli aloittaa ominaisen toimintansa vasta siellä, missä luova käsi on luonut teoksen, esine on tuotettu, siellä ahne mieli tietää hankkia näitä tavaroita...

Machine Translated by Google

itseään ja siirtääkseen ne taloudelliseen hyötyynsä. Ei tyydyttääkseen kansantaloudellista kysyntää, vaan saavuttaakseen itselleen mahdollisimman suuren voiton tästä tuotannon ja kulutuksen välisestä liikenteestä se asettui tuottajan ja kuluttajan väliin – kauppias nousi. Nykyään kauppiaasta ja rahanvaihtajasta on tullut johtokunta ja pankkiirin herra. Koko maailman talous on käännetty ylösalaisin mitä järjettömimmällä tavalla. Älykäs, kekseliäs, rohkea, luova ja tuottava mieli ei enää hallitse; kieroutunut mieli, joka ei kykene luomaan mitään omaa, riistävä ja ahne mieli hallitsee. Raha hallitsee työtä ja verta.

Juutalaisen liikkuva mieli on kyennyt tekemään kaiken liikkuvaksi, jopa maan kiinnitysten avulla, suurimmat pitkään vakiintuneet teollisuudenalat anonymisoinnin ja osakeyhtiöiden avulla, ja valtioiden joukkovelkakirjatalouden kautta kansainvälinen pääoma on jopa erottanut hallitukset niiden kansalaisista. Nykyään hallitukset ovat kaikki riippuvaisia suuresta lainapääomasta ja suhteessa kansalaisiinsa ne ovat vain koronkerääjiä nimettömille herroilleen Wall Streetillä, Lontoon Cityssä ja Pariisissa.

Nämä lyhyet havainnot ovat osoittaneet meille luovien kansojen ja ahneen juutalaisen välisen sovittamattoman vastakkainasettelun syvimmän salaisuuden. "Arjalainen luo, juutalainen kaappaa maailman itselleen."

Tässä voidaan lyhyesti lisätä, että omaisuuden ja omistuksen välillä on hyvin hieno ero. Omistuksen ei tarvitse välttämättä olla omaisuutta, omistus ei voi olla itse luotua. Omistuksen tapauksessa omistuksen alkuperää ei kyseenalaisteta. Juutalainen on ottanut haltuunsa arjalaisten kansojen omaisuuden ja hallitsee nyt luojia taloudellisen valtansa kautta. Tämä abstraktoitu omaisuuden muoto laillisten vaatimusten, joukkovelkakirjojen, kiinnitysten jne. muodossa on tehnyt koko maailman nykyään *koron kautta pääoman alaiseksi.* Korkokapitalistinen talousmuoto ei yleensä tunne omistuksen rajoja, se sallii kokonaisten kansakuntien kaiken työnsä joutua kourallisen pankki- ja pörssimoguleiden koron alaiseksi.

Tätä melko pelottavaa etukapitalistista ryöstötaloutta vastaan kansallissosialismi asettaa *omistusoikeuden rajoituksen.* Tämän rajoituksen periaate on lauseessa: "Yleinen etu ennen omaa etua". Se, että tätä omistusoikeuden rajaa voidaan lisäksi nostaa hyvin korkealle, käy ilmi siitä, että kansallissosialismi ei millään tavoin hylkää edes suurimpia teollisuustöitä, niin kauan kuin ne pysyvät luojien yksityisomistuksessa (ajattelemme Kruppia, Mannesmannia, Thysseniä jne.), ristiriidassa kokonaisuuden edun kanssa, varsinkin kun näiden suurten teosten omistajilla on tuntumaa ja ymmärrystä yhteiskunnallisista kysymyksistä ja he pystyvät löytämään oikeat rajat asianmukaisen tuotannosta saatavan oman hyödyn, riittävän myyntihinnoittelun ja kansantalouden kysynnän tyydyttämisen sekä vastaavan ja arvokkaan työvoiman osallistumismuodon välillä teosten tuloista.

Tässä tulemme lyhyisiin perushuomioitamaan ulkoisista tuotantomuodoista.
Ennen sotaa voimakkaasti nousevalle Saksan taloudelle oli ominaista erittäin onnekas sekoitus suuria, keskisuuria ja pieniä yrityksiä. Nyt yleisesti ottaen suuryritysten taipumuksessa on todellakin vaara kansantaloudelle, koska suuryritysten yläpuolella oleva seuraava askel ei enää palvele kysynnän tyydyttämistä, vaan markkinoiden hallinnan ja hintadiktatuurin korkeita kapitalistisia etuja. Siitä huolimatta myönnetään selvästi, että tietyt teollisuudenalat voivat toimia vain suuryrityksinä. Tämä koskee niitä teollisuudenaloja, joita yleensä kutsumme raskaaksi teollisuudeksi. Haluamatta mennä yksityiskohtiin tässä vaiheessa voidaan periaatteessa todeta, että kansallissosialistisella valtiolla ei ole syytä pyrkiä perustavanlaatuisiin muutoksiin näissä talouden ulkoisissa muodoissa. Kansallissosialismi hylkää kaikenlaisen "sosialisoinnin tai kansallistamisen" marxilaisessa mielessä. Taloudellinen ihanteemme vaatii mahdollisimman suurta...

Machine Translated by Google

keskisuurten ja pienten yritysten keskuudessa on useita taloudellisesti vapaita olemassaoloja. Tiedämme, että vain vapaat ja itsenäiset ihmiset, jotka voivat vapaasti määrätä työstään ja työtuloistaan, tuntevat vakavaa vastuuta työstään, että vain tällä maaperällä nousee voimakkaita persoonallisuuksia ja että vain vapauden *ja vastuun* maaperällä kukoistaa yhteisöllisyys, joka yhdistää yhteisen työn kautta elämän ja kohtalon yhteisöön sidotut ja tekee heistä siten vapaan, itsetietoisen kansakunnan.

Vain sellaisella maaperällä yksilön hyvinvointi voi yhdistyä kokonaisuuden hyvinvointiin.

Valtion ja talouden rajoilla

Manchesterismi21 ja valtiososialismi ovat täysin vastakohtia, kun on kyse rajojen asettamisesta, joita valtion on noudatettava puuttuessaan talouteen. Ensimmäinen oppi vaatii mahdollisimman paljon vapautta kaikilta valtion holhouksilta, se haluaisi mieluiten nähdä valtion alennettuna yövartijan rooliin. Valtiososialismi uskoo, että useimpia yrityksiä johtaa ja hallinnoi parhaiten valtio itse. Äärimmäisimmät sosialisoinnin tai kansallistamisen muodot, jotka ovat venäläinen termi yritysten johtamiselle kaikkien toimeenpanemiseksi, ovat osoittaneet kaikille, jotka ovat puolueettomasti ja lopullisesti seuranneet sosialismikokeiluja, että tällaiset kommunistiset tuotantomuodot ovat pitkällä aikavälillä toteuttamiskelvottomia.
Se, joka on seurannut selityksiämme talouden perusteista, pystyy vaikeuksitta tunnistamaan tämän ilmiön sisäiset syyt. Toisaalta yrittäjyyden tukahduttaminen, voittoa tavoittelemattomuuden puute, kilpailun poistaminen ja toisaalta neuvostojen armottomalla voimalla harjoittama työntekopakko vähentävät tuotannon edut minimiin.

Saksan talouselämästä tutun asteittaisen ja lievemmän "valtionvalvonnan" muodon on tarkoitus toimia menestyksekkäästi vain julkisen talouden eri aloilla. Aloilla, jotka kilpailevat vapaan talouden kanssa, erityisesti suuren teollisuustuotannon (hiili) alalla, kaupallinen menestys on voimakkaasti rajallista verrattuna vapaaseen talouteen, joka pystyy tekemään kaikki tärkeät päätökset nopeammin ja itsenäisemmin kuin valtionyritysten tapauksessa on välttämättä mahdollista. Jotta voimme arvioida oikein, mitkä yritykset yleensä soveltuvat valtionvalvontaan, meidän on oltava selvillä siitä, minkä aseman valtio ottaa kansantalouden kokonaisuudessaan.

Olemme selittäneet, että kansallissosialismi näkee talouden tehtävän kysynnän tyydyttämisessä. Tuottaja ja kuluttaja, valmistaja ja käyttäjä ovat jokaisen talouden kaksi pääasiallista osallistujaa. Nyt tiedämme, että käyttö on viime kädessä aina ja kaikkialla puhtaasti yksilöllistä tai ilmaistu hyvin selvästi: jokaisen leipäpalan voi todellakin kuluttaa vain yksi henkilö, vaatteetkin on tarkoitettu vain henkilökohtaiseen käyttöön, määräys tarjoaa milloin tahansa katon vain pienelle, yhtenäiselle piirille, työpaikka antaa milloin tahansa aseman vain ehkä suuremmalle, mutta silti rajalliselle määrälle työtovereita, joten emme voi lainkaan puhua tuotteiden yhteisestä kulutuksesta tai käytöstä. Jos siis kulutus on viime kädessä yksilöllistä, sama pätee myös tuotantoon, tavaroiden tuotantoon. Mitä arvokkaampi tuottavan työn tuote on, sitä selvempää on, että se syntyy vain erittäin henkilökohtaisesta luovasta voimasta.

Tieteen ja kuvataiteen alojen mielen luomusten, teknisten keksintöjen ja löytöjen alalla tämä on heti selvää, mutta jopa koottujen teosten tapauksessa

21 Manchesterilaisuus on taloustieteellinen koulukunta, joka syntyi 1800-luvulla Manchesterissa reaktiona vuosien 1815 ja 1846 protektionistisiin Cora-lakeihin. Se kannatti vapaakauppaa ja tuki teollisuusmiehiä maanomistavan aristokratian maatalousetuja vastaan. Tämän liikkeen pääasialliset kannattajat olivat Richard Cobden (1804–1865) ja John Bright (1811–1889).

Machine Translated by Google

Tehdasmaisissa yrityksissä, joissa koneiden avulla tapahtuva koneellistaminen lähes kokonaan tukahduttaa ihmisen yksilötyön, pätee lopulta edelleen, että juuri tämän työntekijän valmistamat kengät voi valmistaa vain tämä eikä joku toinen. Tuotteiden laatu kuitenkin heikkenee koneellistamisen lisääntyessä. Maataloudessa pätee jo vanha sääntö: "Herran silmä lihottaa karjan", eli vain kasvattajan henkilökohtainen huolenpito tuottaa parhaat tulokset.

Kaikki kommunistisen talouden yritykset ovat joka kerta päättyneet täydelliseen epäonnistumiseen. Meidän on siis pohjimmiltaan julistettava, että sekä kulutus että tuotanto ovat sosialisaatiota vastaan. Heti kun ihmiskunta hylkäsi alkuperäiset yksilötalouden muodot perheessä ja siirtyi monimutkaisempiin taloudellisiin muotoihin työnjaon kautta ja oli muodostanut suuria valtioyhteisöjä, tuotannon ja kulutuksen väliin astui jotain uutta – *kauppa ja rahoitusjärjestelmä.*

Tämä hyvin yksinkertainen talousfilosofinen havainto antaa meille selkeimmän todisteen niistä aloista, joilla valtion on rajoitettava taloudellista toimintaansa. On todellakin heti selvää, että tässä on kyse asioista, joista jokainen yksilö on yhtä lailla kiinnostunut. Ja on vain loogista, että valtio löytää tässä velvollisuuksiensa piirin yhteisten etujen ruumiillistumana.

Jos talousfilosofiamme on oikea, valtion on täytynyt tehdä jotain esimerkillistä jollakin näistä aloista, jos se on jo kokeillut sellaista. Näin se on tehnyt myös *liikenteen alalla.* Saksan rautatieviranomaisten toiminta ennen sotaa oli aivan esimerkillistä, ja sitä se on vielä tänäkin päivänä siinä määrin kuin vanha uskollisuus velvollisuudelle ja tunnollisuudelle vallitsee edelleen. Myös Amerikan valtiosta riippumattomalle rautatiejärjestelmälle annetaan usein erityistä täydellisyyttä; tämä pitää myös paikkansa tietyssä yhteydessä sikäli, että liikenne on paljon vapaampaa, ja monia pieniä vaikeuksia, jotka meillä ovat sidottuja byrokraattiseen järjestelmään, tuskin olisi voitu välttää. Jopa suurten vetureiden rakentaminen Amerikassa herätti aiemmin hämmästystä, mutta tärkein syy tähän oli se, että Amerikan rautatieverkon leveämpi raideleveys mahdollisti tämän teknisesti helpommin. Mutta tämä ei ole liikenteen osa-alue, vaan tekninen tosiasia, joka ei kuulu havaintojemme piiriin. Toisaalta kysymyksemme kannalta paljon tärkeämpää on rautatieliikenteen turvallisuus. Saksan rautatiet olivat tällä alalla jatkuvasti tietoisia tästä valtion liikenteen tärkeimmästä tehtävästä ja voivat myös vaatia itselleen mainetta siitä, että ne olivat tehneet teknisesti ja organisatorisesti kaiken mahdollisen. Se, miten vastuuttomalla piittaamattomuudella matkustajien henki vaarantui tällä alalla juuri Amerikan ja Ranskan rautateillä, käy ilmi rautatieonnettomuuksien historiasta Amerikan ja Ranskan rautateillä ennen kansallistamista, niin kauan kuin onnettomuudet palvelivat Pariisin Rothschildien piittaamatonta voitontavoittelua. – Jopa tässä näemme siis jälleen kerran perustavanlaatuisen vastakkainasettelun kapitalistisen kannattavuusajattelun ja kysynnän tyydyttämiseen perustuvan talouden velvollisuusajattelun välillä.

Kaupan tehtävänä on ensisijaisesti palvella kansantaloutta siirtämällä tavaroita ja henkilöitä turvallisesti, nopeasti ja halvalla käyttö- tai työpaikoille. Kannattavuuskysymys tulee valtionyrityksessä vasta toiseksi, tai se on vain tullipolitiikan kysymys. Kaupankäyntiin kuuluu luonnollisesti myös posti- ja lennätinjärjestelmä. Tässäkin riittää Saksan posti- ja lennätinhallinnon suoritusten kunniakas muisto osoittamaan, kuinka varmasti, nopeasti ja luotettavasti valtio täytti tämän tärkeän kansantaloudellisen tehtävän.

Machine Translated by Google

Kauppaa on sitä vastoin aina pidetty yksinomaan yksityisen yrittäjyyden tehtävänä. Nyt kaupasta ei voida puhua yhtä yksiselitteisesti kuin kuljetusjärjestelmästä. Valtion sääntelyssä otetaan alusta alkaen huomioon vain tietyntyyppiset tavarat, jopa massakulutushyödykkeet. Niin vähän kuin ennen sotaa saattoi odottaa ymmärrystä tärkeimpien elintarvikkeiden kaupan valtion sääntelystä – koska vapaakauppaoppi hallitsi kansantaloudellista ajattelutapaamme – niin vähän voi odottaa tänään, ottaen huomioon häpeämättömän koronkiskonnan tärkeimmissä elintarvikkeissa vielä unohtumattomana sodanjälkeisenä aikana, että ajatus siitä, että valtion tehtävänä on huolehtia tärkeimpien elintarvikkeiden valmistuksesta, kuljetuksesta ja jakelusta, putoaa hedelmälliselle maaperälle. Poikkeuksellisesti löydämme jopa talouden vastakohtiemme, bolševistien, joukosta yrityksiä ratkaista tämä ongelma, toisin sanoen valtion tuotannon ja sen jakelun valvonnan kautta. Kuten olemme jo osoittaneet, siellä on vikana halu hoitaa tuotanto tai ymmärtää se aina valtion valvomalla tavalla. Toisaalta tuotannon oikea jakaminen on epäilemättä erityisen tärkeä valtion tehtävä. On huomionarvoista, että Venäjällä ainoat säilyneet porvarilliset järjestöt ovat maataloustuotanto- ja kuluttajaosuuskunnat, toisin sanoen ne järjestöt, jotka olivat nimenomaan asettaneet tehtäväkseen varastoida ja kerätä tärkeimpiä elintarvikkeita yhteisen edun mukaisesti ja toisaalta toimittaa niitä kuluttajalle yhteisen edun mukaisesti. Katsaus Saksan...

Talouselämä osoittaa meille nyt, että tämä ajatus ei ole täysin uusi edes keskuudessamme, vaan että osuuskunta-ajatus on levinnyt yhä enemmän ja kaikkialla ja luonut siten ne edellytykset, jotka kansallissosialismi on tarkoittanut tämän erittäin tärkeän kysymyksen sääntelylle. Maataloustuotteiden osuuskuntamainen käyttö varmistaa toisaalta maanviljelijälle tuotteidensa noutamisen kohtuullisin hinnoin, se varmistaa lannoitteiden, maataloustyökalujen jne. osuuskuntamaisen oston ja erityisesti pyrkii tyydyttämään kysynnän perustamalla maatalousvarastoja. Toisaalta kuluttajaliitot ovat omalta osaltaan ryhtyneet täysin käytännöllisiin toimiin toimittaakseen tuotteet kuluttajille mahdollisimman suoraan ja ennen kaikkea tukahduttamalla välikauppaa. Tuotanto-osuuskuntien ja kuluttajaosuuskuntien yhdistäminen valtion valvonnassa on tarkoitettu ratkaisemaan tämän kysymyksen.

Tässäkin kysymyksen ydin on jälleen kerran: *Ei kannattavuus, vaan kysynnän tyydyttäminen on talouden ensimmäinen tehtävä.*

Kaupankäynnille on vielä enemmän kuin tarpeeksi tekemistä, erityisesti kaikilla aloilla, joilla henkilökohtainen riski tulee kyseenalaiseksi. Elintarvikkeen kohdalla, joka on aina ja kaikissa myyntiolosuhteissa turvallinen, yrittäjää luonnehtivat tekijät poistuvat alusta alkaen.

Rahoitusjärjestelmä on kolmas ja tärkein asia, joka on saatettava valtion sääntelyn alaisuuteen. Monet rahoitusteoreetikot selittävät rahaa tuotteiden vaihdon välineenä; tämä selitys ei todellakaan ole väärä, mutta se ei ole myöskään kattava ja epäselvä. Siitä huolimatta tämä määritelmä ilmaisee oikean käsityksen siitä, että raha on tavaraliikenteen apuväline. Se, että valtio vaatii itselleen kolikon lyönnin etuoikeuden, todistaa jo, että valtio pitää rahaa erityisen tärkeänä julkisen elämän alueena. Se, että valtio on säätänyt rikoslakiin kokonaisen sarjan väärentämistä käsitteleviä pykäliä, todistaa samalla tavalla, että kyseessä on ensiarvoisen tärkeä julkinen asia. Itse asiassa valtio on myös pitkään oman valtansa kautta määrittänyt, mikä on julkisesti pätevää rahaa.

Machine Translated by Google

kaupankäynti. Finanssiteoreetikkojen – chartalistien22 – erityinen suuntautuminen edustaa rahan valtioteoriaa, joka ytimekkäästi julistaa: "Raha on sitä, mitä valtio julistaa rahaksi". Tällöin raha erotetaan kokonaan rahan substanssista, ja valtion suvereniteetin sinetti riittää "rahan" tekemiseen raudasta, alumiinista, posliinista ja ennen kaikkea paperista. Nykyhetki opettaa meille, että tästä teoriasta on itse asiassa tullut todellisuutta. Näiden finanssiteoreetikkojen vastustajat – metallistit23 – pitävät kiinni vanhasta ajatuksesta, että rahalla täytyy olla sisäinen arvo, joten sen täytyy olla jalometallista (kullasta ja hopeasta). Nykyhetken suhteet eivät tue tätä suuntautumista, sillä valtio tekee itse asiassa rahaa jopa paperista, ja itse asiassa rahaa, jolla voi todella ostaa jotain, vaikka setelit olisi tehty täysin arvottomasta paperista. Mutta kysymys tämän rahan ostovoimasta onkin toinen juttu. Tässä rahan ostovoiman heikkeneminen, joka on kääntäen verrannollinen paperirahan paisuvaan määrään, näyttää todistavan metallistit oikeaksi, sillä todellisuudessa kulta- ja hopeakolikot eivät ole aiheuttaneet paperirahan ostovoiman menetystä. Mutta tämä johtuu toisesta syystä, nimittäin kultarahan hyödykeluonteesta. Kultaraha ei säilytä ostovoimaansa siksi, että se olisi oikeaa kultaa, vaan koska kultaraha on myös hyödyke. Kahdenkymmenen markan kolikko ei nykyään saa ostovoimaansa lainkaan leimatusta valtion rahamerkistä "20 markkaa", vaan puhdistetun kullan hyödykkeestä. Mutta emme voi viipyä tässä pidempään näiden finanssiteoreettisten kiistanalaisten kysymysten äärellä, meidän on puhuttava näistä kysymyksistä tarkemmin valtion finanssijärjestelmän edustuksen yhteydessä kansallissosialistisen uudistuksen perustelujen mukaisesti. Tässä on kyse sen tunnustamisesta, että rahoitusjärjestelmä, siinä kysymyksessä, joka meitä parhaillaan askarruttaa valtion ja talouden rajoista, kuuluu joka tapauksessa niihin aloihin, jotka koko talouselämän erittäin tärkeänä asiana, aivan kuten kaupankäynti ja tärkeimpien elintarvikkeiden kauppa, on ehdottomasti alistettava valtion huolellisimpaan luottamussääntelyyn.

Talousongelman merkitys sinänsä ei nykyään vaadi erityistä selitystä.
Kaikkea hallitsevien suurten finanssivaltojen valta on ilmeinen jokaiselle, joka haluaa sen nähdä. Tarkkanäköinen ihminen on jo kauan sitten ymmärtänyt, että juuri valtion epäpätevä ja väärä tapa asettua rahoitusjärjestelmään on perimmäinen syy valtiontalouden nykyisiin katastrofaalisiin olosuhteisiin. Se, että useimmat niin kutsutut valtion keskuspankit eivät ole lainkaan puhtaasti valtion laitoksia, vaan osakeyhtiöitä, joissa hallitukset ovat pidättäneet itsellään vain tiettyjä valvontaoikeuksia, antaa jo kuvan julkisen rahoitusjärjestelmän sekavista olosuhteista.

Kansalliset poliittiset säätiöt

Ei ole valtiota ilman valtaa ja ilman auktoriteettia ei ole hallitusta. Mikään ei ole itsestäänselvämpää ja välittömämmin ilmeistä maalaisjärjelle. On luettava se julkisen ajattelumme täydellisen laiminlyönnin ansioksi, jos me hallituspiireissä vielä tänäkin päivänä uskomme, että ylipäätään pystymme hallitsemaan ilman lainkaan sotilaallista ja poliittista valtaa.

Valtaa ilman vallan välinettä ei voida ajatella; poliittinen valta ja sotilaalliset vallan välineet ehdollistavat toisiaan yhtä läheisesti kuin taloutta ja moraalia ei voida erottaa toisistaan. Menetetyn vallan takaisin saamiseksi on ainoa keino luoda sotilaallinen vallan väline.

22 Chartalistit kannattavat fiat-rahan tai valtion liikkeeseen laskemien tokenien (latinaksi: charta) käyttöä kansallisena valuuttana.
23 Metallien kannattajat ovat sitä mieltä, että raha saa arvonsa jalometalleista, ja vastustavat fiat-rahaa, koska sillä ei ole sisäistä arvoa.

Machine Translated by Google

Kuinka hirvittävästi köyhää isänmaatamme onkaan rangaistu, koska se on luopunut vallan ideasta ja antautunut sille pasifistiselle fanfaarille, jota koemme nyt päivittäin ja tunneittain. "Estääksemme pahemman tilanteen" olemme itse luovuttaneet ja tuhonneet aseemme, "Estääksemme pahemman tilanteen" olemme allekirjoittaneet Versailles'n sopimuksen, "Estääksemme pahemman tilanteen" Berliinin hallitus on sanonut kyllä ja aamen kaikelle, mitä meiltä vaadittiin, "Estääksemme pahemman tilanteen" olemme sallineet jokaisen pahuuden, jokaisen nöyryytyksen, jokaisen hyväksikäytön kohdistua meihin. Tällä häpeämättömällä pelkuruuden ja alhaisuuden iskulauseella Saksan kansa on johdettu yhä syvempään kurjuuteen. Täytimme sen, mitä meiltä vaadittiin, ja...

Saksalaiseksi halunnut ministeri, tohtori Rathenau24, uskalsi julistaa julkisesti: Ei ole olemassa absoluuttista kyvyttömyyttä täyttää, kyse on vain siitä, kuinka syvään hätään kansan voidaan antaa joutua! Tämä tarkoittaa toisin sanoen – vaikka Rathenaun sanat ovat jo riittävän selvät: saksalainen kansakunta on täysin puolustuskyvytön, se on poliittisesti täysin voimaton, älyllisesti se on lähes typertynyt, se voi vain jatkaa työskentelyä. Se on antanut itsensä kuormittaa niin valtavalla syyllisyyden taakalla, että Valitun kansan jäsenet voivat näiden sotakorvausten turvin ikuisesti elää hohdokasta ja työtöntä elämää kaikissa maailman maissa saksalaisen työn hinnalla. Mutta nyt on olemassa vaara, että jopa saksalaisten valtava työvoima murtuu tämän fantastisen taakan alle. Siksi saksalaisia on pidettävä jatkuvasti hengissä piristeiden avulla ja juuri tällä tavoin pidettävä heidät fyysisen suorituskykynsä rajoilla, jotta he voivat työskennellä käyttäen aina kaikkia voimiaan siinä petollisessa toivossa, että he jonain päivänä voisivat vapautua taakoistaan. "Kyse on vain siitä, kuinka syvään hätään kansan voidaan antaa joutua!" Tämä oli ministeri Rathenaun poliittinen mielipide, jota kaikki tasavaltalaiset niin ylistivät.

Jos olemme palauttaneet mieleemme tämän nykyaikaisen saksalaisen valtiomuodon paradigman, se on vain vahvistaaksemme tämän niin lähellämme olevan kauhistuttavan esimerkin puolustuskyvyttömästä ja aseettomasta kansakunnasta, jonka on yksinkertaisesti kestettävä kaikki, jopa jokainen pilkka. Tätä vastaan meille on pätevä usko ulkoisesti voimakkaaseen valtioon, joka yksin voi taata rauhan ja vapauden. Luovumme historiallisista syistä, tämä ei ole manifestin tehtävä, vaan historioitsijan asia.

Ulkoisesti ohjatun valtapolitiikan idean vastine on sisäisesti ohjattu jäykkä oikeusvaltio. Pääsimme melko lähelle tätä ihannetilaa bismarckilaisessa valtavaltiossa, mutta rahoitusjärjestelmää ja yksityisomaisuuden rajatonta tunnustamista sekä niistä johdettuja vaatimuksia koskevilla aloilla oikeudelliset ajatuksemme olivat täysin kapitalistisen idean alaisia.

Ei tarvitse erityistä painotusta sille, että kansallissosialismi sisäpolitiikassa seisoo ehdoitta lain kannalla siinä mielessä, että kaikkien tulee olla tasa-arvoisia lain edessä eikä yhteiskuntajärjestyksissä saa olla eroja. Mutta välttämätön muutos on välttämätön.

toteutettavissa lain perusajatuksen mukaisesti, joka merkitsee saksalaiselle sisäistä tarvetta, vapaaehtoista alistumista kokonaisuuden korkeammille eduille, kun taas meillä nykyään voimassa olevat lain määräykset näyttävät yksinkertaisesti vallan käskyiltä ja itse asiassa sellaisen vallan käskyiltä, joka ei palvele kokonaisuutta, vaan on juuri omaisuuskysymyksissä asettanut omaisuuden suojelun suojelun edelle

24 Walther Rathenau (1867–1922) oli juutalainen teollisuusmies ja poliitikko, joka toimi jälleenrakennusministerinä vuonna 1922 ja ulkoministerinä vuonna 1922. Hänen vaatimuksensa Saksan täyttävän Versailles'n sopimuksen mukaiset velvoitteensa herättivät saksalaisten nationalistien vihamielisyyttä, ja hänet salamurhattiin kesäkuussa 1922. Weimarin hallituksen reaktio tähän salamurhaan oli Republikschutzgesetzin (tasavallan suojelulaki) julkaiseminen heinäkuussa 1922, johon Feder usein viittaa.

Machine Translated by Google

henkilön. Julkisoikeuden uutta järjestysmuotoa koskevaa kysymystä on käsiteltävä yksityiskohtaisemmin toisessa osiossa.

Siirrymme nyt lyhyesti ulkoisen valtiomuodon kysymyksiin. Lopullinen päätös tässä kysymyksessä ei ole millään tavalla kiireellinen. Se voidaan yleensä ratkaista vasta sisäisten poliittisten olosuhteidemme perusteellisen puhdistamisen jälkeen. Ainoa mahdollinen tie tähän sisäiseen poliittiseen puhdistukseen näyttää meistä olevan yksinomaan diktatuurin kautta, joka täydellä päättäväisyydellä katkaisee ja polttaa hajoamisen ja tautien lähteet kansallisessa kehossamme.

Vaatimukset, joita asetamme tällaiselle johtajalle, ovat poikkeuksellisen korkeat; intohimoinen rakkaus kansaansa kohtaan, taipumaton tahto ja lähes unissakäyvä varmuus kaikissa päätöksissään erottavat hänet muista. Se, että hänen älyllisten kykyjensä on noustava keskimääräistä korkeammalle, on itsestään selvää, mutta eri alojen tiedot ja kyvyt eivät ole ratkaisevia tekijöitä. Tiedon ja oppimisen voivat toteuttaa muutkin – kuinka monta ihmistä onkaan, joilla on korkea tietämys, suuri ajattelun selkeys, suuri intuitio, hienoimmat taiteelliset lahjat – mutta jos heiltä puuttuu viimeinenkin asia, intohimoinen tahto, horjumaton impulssi, joka perustuu syvimpään moraaliseen vakavuuteen, silloin he eivät koskaan astele eteenpäin kansojen kärjessä, edelläkävijöinä ja johtajina, uusiin korkeuksiin. Ajattelemme uskonnollisia neroja, kuten Kristus ja Luther, Savonarola25 ja Muhammed, valtiomiehiä, kuten Bismarck ja Cromwell, kenraaleja, kuten Friedrich Suuri ja Yorck26, jne. Diktaattorin on oltava täysin vapaa kaikista tarpeettomista rajoituksista ja epäröinnistä, hänelle ei voi olla mitään väistämättömyyksiä, sillä hänen on tehtävä historiaa ja hän tarttuu rohkealla, päättäväisellä kädellä, kun hänen hetkensä lyö. Hän ilmentää kansakunnan kaipausta, eikä siksi koskaan erehdy ja häntä kantaa niiden fanaattinen rakkaus, joille hänen tekonsa tuo vapautuksen. Hänen on kyettävä vihaamaan yhtä voimakkaasti ja armottomasti kuin hän rakastaa kansaansa ja pyhää tehtäväänsä. Suhteessa avustajiinsa ja kollegoihinsa hän on ensimmäinen *vapaiden ja tasa-arvoisten ihmisten joukossa.*

Tämä vanha saksalainen ajatus muodostaa perustan tälle rautaiselle yhteydelle johtajan ja hänen ja hänen ystävänsä asian puolesta.

Hän on johtaja, koska hän on todistanut kykynsä, ja niin kauan kuin hän todistaa kykynsä.

Jokainen voima tuntuu ikään kuin kaksinkertaistuvan hänen läsnäolostaan
Hän vetää esiin kaiken piilevän energian,
Näyttäen jokaiselle hänen oman ainutlaatuisen kykynsä,
Silti jättäen kaiken olemaan sitä, mitä luonto ne loi,
Ja katsoen vain, etteivät ne ole mitään muuta
Oikeassa paikassa ja ajassa.

(Schiller, Wallenstein)27

Hän on tiukka ja ankara itseään kohtaan, hän toimii omien lakiensa mukaan. Hänellä on aikaa kaikille ja hän kuuntelee heitä, mutta hän pystyy varsin hyvin erottamaan tärkeän ja merkityksettömän. Tavoitteensa saavuttamiseksi hän ei välttämättä pelkää

25 Girolamo Savonarola (1452–1498) oli dominikaanimunkki, joka saarnasi valtion ja papiston korruptiota vastaan ja ennusti, että Firenzestä tulisi mahtava Uusi Jerusalem, jos se korjaisi moraaliset paheensa. Hänen lisäkieltäytymisensä tuki paavi Aleksanteri VI:n Pyhää liittoa Ranskaa vastaan provosoi hänet pannaan vuonna 1497 ja teloittamaan hänet sitä seuranneena vuosi.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) oli preussilainen kenttämarsalkka, joka vastusti preussilaisen kenraalin Julius von Grawertin yhteistyötä ranskalaisten kanssa Napoleonin hyökätessä Venäjälle vuonna 1812 ja oli siten keskeisessä roolissa kuudennen koalition muodostamisessa Napoleonia vastaan, mikä päättyi Napoleonin maanpakoon Elballe vuonna 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, hänen Wallenstein-trilogiansa ensimmäinen näytelmä (1799). Käännös on Samuel Taylor Coleridgen tekemä.

Machine Translated by Google

veren ja sodan keskellä hän ei voi levätä ja rentoutua ennen kuin tavoitteensa on saavutettu, jolloin hän turvaa luomuksensa pidemmälle niin pitkälle kuin se on inhimillisesti mahdollista, mutta hän voi itse vetäytyä, kuten diktaattori Sulla teki, ja siten turvaa työnsä kahdella tavalla: hän toimii etäältä, mutta ei silti pakota kaikkea vahvan persoonallisuutensa kautta mitattavaksi poikkeuksellisilla mittareilla; toisaalta vapaampi ja itsenäisempi kannattajakunta voi kehittyä, jos Titaani ei jatkuvasti määrää poliittista arkea, vaan pysyy johtajana henkisessä mielessä. Tällainen toiminnan loistokkuus erottaa diktaattorin, joka johtaa Saksan jälleen korkeuksiin. Jos silloin tie ulos suosta löytyy poikkeuksellisen johtajan saavutusten kautta, itsenäisen kansallisen elämän sisäiset ja ulkoiset edellytykset on palautettu, jolloin kansakunta voi jälleen päättää valtion ulkoisesta muodosta.

Näkemykseemme tulevasta valtiomuodosta vaikuttaa olennaisesti se, miten tietyt julkisen elämän muodot, erityisesti äänioikeus ja siitä johtuva kansanedustus, muodostetaan. Voisimme varmasti ajatella terveen tasavaltalaisen valtiomuodon mahdollisuutta, aivan kuten antiikin Roomassa. Lähes kaikki historialliset muistot Saksassa viittaavat monarkkiseen valtiomuotoon. Nyt monarkkiseen valtiomuotoon ei ole millään tavalla erottamattomasti sidottu dynastista aatetta. Päinvastoin, näyttää siltä, että dynastiset edut ovat liian usein kehittyneet suuresti kansojen vahingoksi. Toinen tekijä kehottaa meitä olemaan äärimmäisen varovaisia monarkkisen valtiomuodon mahdollisen uudelleen käyttöönoton suhteen – dynastioiden välisen periytyvyyden seuraus. Saksan kansan tuskallisessa historiassa voi toistuvasti havaita, että merkittävän hallitsijan jälkeen kolmas sukupolvi on tuhlannut esi-isiensä perinnön, vahingoittanut kansakunnan kunniaa ja arvokkuutta, menettänyt valtakunnan valta-aseman ja tuhonnut kansalaisten rauhan ja hyvinvoinnin. Kun saksalainen puhuu monarkian eduista, erityisesti perinnöllisen hallitsijan suvun alaisuudessa, hän ajattelee aina niitä, joille historia on antanut nimityksen "Suuri". Ajattelemme siten Kaarle Suurta, Otto Suurta28, Fredrik Suurta29 ja niitä harvoja, jotka ovat näiden todellisten hallitsijoiden veroisia; mutta vain ohikiitävä muisto kyvyttömyyden, laiskuuden, itsekkyyden, tuhlaavaisuuden, fantasioiden, kansasta etääntymisen ja muiden vaarallisten ominaisuuksien galleriasta, jotka liittyvät Ludvig Hurskaan30, Otto III31, Venceslaus32 ja Kaarle VI33 nimiin.

,

---

[28] Kaarle Suuri (n. 742–814) nousi frankkien kuninkaaksi vuonna 768, ja hän laajensi hallintoaan Frankian ulkopuolelle Karolingien valtakuntaan. valtakunta, johon kuului suurin osa Länsi-Euroopasta.

29 Otto Suuri (912-973) oli Saksin herttua, josta tuli saksalaisten kuningas vuonna 936, joka kukisti unkarilaiset vuonna 955 ja valloitti Italian kuningaskunnan vuonna 961. Vuonna 962 paavi Johannes XII kruunasi hänet keisariksi, ja hän hallitsi Roomasta käsin Pyhän saksalais-roomalaisen keisarikunnan keisarina.

30 Louis le Pieux (778-840) oli Kaarle Suuren poika, jonka kanssa hän hallitsi yhdessä keisarina vuodesta 813. Vuonna 817 hän jakoi valtakuntansa kolmen poikansa ja veljenpoikansa Bernhardin kesken, joka hallitsi Italian kuninkaana. Bernhardin kapinoi kuitenkin setäänsä vastaan ja hänet rangaistiin sokaisemisella, minkä jälkeen hän kuoli pian. Ludvig sovitti julmuutensa julkisesti ja menetti siten suuren osan arvovallastaan hallitsijana. Frankkien valtakuntaa leimasivat sisällissodat hänen hallituskautensa loppuajaksi.

[31] Otto III (980-1002) hallitsi Pyhää saksalais-roomalaista keisarikuntaa vuodesta 996 lähtien ja kohtasi hallituskautensa aikana paljon vastustusta slaavilaisten taholta, minkä vuoksi hän joutui hylkäämään Elben itäpuolen keisarilliset alueet, vaikka hän onnistuikin vakiinnuttamaan kristinuskon vaikutusvallan Puolassa ja Unkarissa.

[32] Pÿemyslidien sukuun kuuluva Vaclav I (n. 907–935) oli Böömin herttua vuodesta 921. Vuonna 929 itäfrankkien kuningas Henrik Linnunpesä hyökkäsi Böömiin ja pakotti hänet jatkamaan pakkoveroa jälkimmäiselle. Vaclavin murhasi joukko aatelisia, jotka olivat liittoutuneet hänen veljensä Boleslavin kanssa, josta tuli seuraava Böömin herttua.

33 Kaarle VI:tä (1368–1422) kutsuttiin sekä 'le bien-aime'ksi (Rakastettu) että 'le fou'ksi (Hullu). Hän kärsi mielisairauden kohtauksista, ja hänen hallituskauttaan leimasivat niin kutsutun satavuotisen sodan jatkuvat konfliktit. Englannin Henrik V käytti hyväkseen Kaarlen jatkuvaa vihanpitoa Burgundin kanssa ja voitti ranskalaiset Agincourtin taistelussa vuonna 1415.

Vuonna 1420 allekirjoitetulla Troyesin sopimuksella Henrik sai avioliitossa Kaarle VI:n tyttären Katariinan sekä kruununperimyksen Ranskassa.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 riittävät selvästi tunnustamaan, että dynastinen valtiomuoto ei millään tavoin takaa kansakunnan hyvinvointia.

Saksalaisen taipumusta monarkiaan ilmentää hänen tarve johtajalle ja valmius alistua johtajalle. Juuri tämä viimeinen ominaisuus on kenties erityisen tyypillinen saksalaisen luonteenpiirre, tunnemme liiankin hyvin tämän saksalaisen luonteenpiirteen hyvissä ja huonoissa puolissaan. Kuolemaan asti kestänyt uskollisuus antoi hänelle mahdollisuuden taistella ja saavuttaa mahtavimpia voittoja, se antoi hänelle mahdollisuuden seurata jopa vieraita lippuja; mutta siihen sisältyy myös heikompien keskuudessa hyvin paljon itsenäisyyden puutetta aina arvottomuuden ja orjuuden pisteeseen asti, rakkautta vieraita asioita kohtaan ja harkinnan puutetta.

Vallanperimyskysymys ei siis ole Saksassa itsessään vaikea ratkaista.
Paljon vaikeampi kysymys piilee johtajan ongelmassa.

Johtajan valinta on tähän asti ollut enemmän tai vähemmän aina sattuman varassa. Ruhtinaallinen aviovuode ei todellakaan millään tavalla takaa niitä älyllisiä kykyjä ja välttämättömiä luonteenpiirteitä, joita monarkilta ehdottomasti vaaditaan. Ja jos muistamme nykyaikaisen Saksan talouden, jossa pelkkä puolueen jäsenyys ratkaisee kelpoisuuden korkeimpiin virkoihin, meidän on kiinnitettävä tähän kysymykseen erityistä huomiota.

Vaikeus piilee joka tapauksessa sen henkilön moraalisten ja luonteenpiirteiden turvaamisessa, jonka käsiin kansan kohtalo on laskettava. Vaikka diktaattori ottaa johtajuuden itseltään kansallisen kaipauksen kantajana, tulevan johtajan on itse asiassa noustava kansakunnan tietoisesta tahdosta parhaana ja sopivimpana.
Näin ollen voi jäädä täysin avoimeksi, tulisiko korkeimman arvon yhdistyä yhdessä henkilössä vai tulisiko valtion johdon koostua kahdesta vai useammasta. Joka tapauksessa yksi asia on meille varma: sille, jolle on uskottu korkeimpien valtion asioiden johto, olipa kyseessä kruunatut päät tai konsulivallan muodostama kolmikko, korkein vastuu on parhaassa tapauksessa ankkuroitu perustuslakiin. Korkein vastuu on siis olennaisin kansallinen poliittinen perusta, joka erottaa kansallissosialistisen valtion aikaisemmista hallitusmuodoista.

Kansallissosialistisen valtion kansallisten poliittisten perustusten erityispiirre on vaatimus nationalistisesta valtiosta, jossa ulkomaiden ja rotujen jäsenet suljetaan pois valtion asioiden johtamisesta sekä julkisten virkojen ottamisesta.

Koko Saksan historian suuri opetus voidaan tiivistää siihen, että Saksa oli aina köyhä, heikko ja kurja, kun sen hallitsijat ajoivat ulkomaisia etuja ja kun yksittäisten maakuntien ja kaupunkien kapeat pienet huolenaiheet asetettiin valtakunnan yhteisten asioiden yläpuolelle; ja samoin Saksa oli aina vahva ja mahtava, kun se oli yhtenäinen ja sen hallitsijat ajattelivat ja tunsivat saksalaisella tavalla ja maakunnat ja kaupungit koettiin osana suurta yhteistä isänmaata. Kansakunnan sulkeminen ulkoisesti ja sisäisesti kaikella vapaudella ja monimuotoisuudella. Tämä on oikea käsitys Saksan valtiosta. Bismarckin valtakunta jo...

34 Friedrich Wilhelm III (1770-1840) oli Preussin kuningas vuodesta 1797. Vaikka hän yritti noudattaa puolueettomuuspolitiikkaa Napoleonin sodissa eikä liittynyt kolmanteen koalitioon, hänen kuningattarensa Luisen tukema sodanmielinen puolue pakotti hänet liittymään vuoden 1806 neljänteen koalitioon, mikä johti Jenan taisteluun, jossa Napoleon voitti Pre

35 Vilhelm II (1859–1941) oli viimeinen Saksan keisari ja hallitsi vuodesta 1888 marraskuuhun 1918. Vilhelm ei kannattanut Bismarckin tiukkoja sosialisminvastaisia lakeja ja erotti valtiovarainministerin vuonna 1890. Kun Itävalta joutui hyökkäämään Serbiaan arkkiherttua Franz Ferdinandin salamurhan jälkeen Sarajevossa, hän päätti tukea Itävalta-Unkaria, vaikka hän oli tietoinen sodan vaaroista, johon saattaisivat osallistua Venäjä, Ranska ja Englanti.

Machine Translated by Google

pääsi hyvin lähelle tätä Saksan valtion idean ihannetta, paitsi että rotuveljemme Saksan Itävallassa36 pysyivät edelleen valtakunnan ulkopuolella.

Kaikkien saksalaisten heimojen yhdistäminen suljetuksi kansallisvaltioksi on siksi tärkein kansallispoliittinen tavoitteemme. Sisäpoliittisesti suurempien maakuntien liittovaltiollinen ja federalistinen luonne sellaisena kuin se on historiallisesti muodostunut, on säilytettävä tai rakennettava uudelleen. Kansalliset poliittiset lähtökohdat tässä suhteessa ovat seuraavat: Kaikki valtakunnan toiminnot, joissa on kyse Saksan valtakunnan valtapoliittisesta asemasta ulkomaihin nähden, ovat valtakunnan asioita. Näitä ovat ulkoministeriö, suurlähetystöt ja konsulaatit, passijärjestelmä, ulkomaankaupan valvonta, tullijärjestelmä ja ennen kaikkea armeija ja laivasto.

Sisäpolitiikassa on puolestaan edistettävä ajatusta yksittäisten provinssien tai liittovaltioiden mahdollisimman laajasta itsenäisyydestä. Taloudellinen riippumattomuus on kansakunnan itsenäisen olemassaolon edellytys, joten verolainsäädäntö on delegoitava pääasiassa provinsseille.

Siviili-, kauppa- ja rikosoikeudellista lainsäädäntöä säännellään sen maan lailla, valtakunta, mutta käytännössä alaisuudessa maakunnan oikeus- ja poliisiviranomaisille.

Samalla tavoin liikennelaitokset varmasti säännellään valtakunnan lakien määräysten mukaisesti, mutta ne pysyvät kuitenkin taloudellisesti, hallinnollisesti ja toiminnallisesti maakunnan suvereniteetin alaisuudessa.

Se, että perustuslain tulisi täysin suojata uskonnonvapaudella, ei vaadi erityistä mainintaa; toisaalta uskonnot, joiden kirjoituksia ei ole kirjoitettu kokonaan saksaksi ja ne eivät ole kaikkien saatavilla ja joiden sisältö sisältää valtiolle vaarallisia oppeja, eivät nauti tätä suojaa.

Valtakunnan perussosialistisen luonteen perustuslaillista muotoa korostetaan erityisesti työoikeuden sekä sairaus-, tapaturma-, vanhuus- ja työkyvyttömyysvakuutuksen aloilla, ja se pannaan täytäntöön paremmin kuin nykyään.

Näkemykset ja tavoitteiden asettaminen

Jos jokainen aikaan liittyvien asioiden perusteellinen käsittely vaatii vastausta kolmeen kysymykseen: Miten on nyt? Miten se syntyi? ja Mitä nyt? – sillä ilman tätä perustutkimusta ei voida koskaan odottaa täydellistä ja tunnollista työtä – tämä pätee korkeammassa merkityksessä, kun on kyse uuden valtion rakentamisesta. Nykytilanteen kuvaus tämän työn puitteissa on luonnollisesti paikallaan vain siltä osin kuin on kyse valtion ja talouden nykyisten kriittisten olosuhteiden olennaisten ominaisuuksien erottamisesta. Tällaisessa tehtävässä on erityisesti vältettävä pitämästä oireita syinä. Juuri tämä on jokaisen diagnoosin taito, joka ei anna ulkoisten tekijöiden tai kohoumien hämätä, vaan katsoo syvemmälle asioiden syyhyn. Tämä käy selkeimmin ilmi lääketieteellisessä esimerkissä tai elävän ihmisen tapauksessa. Jos turvotusta ilmenee jossain kehossa, syytä on etsittävä ensin kyseisen kehon osan sairaudesta; sen, että tämä kehon osa on sairas, syynä on huono veren tila; mutta edes tätä tietoa ei pidä pitää viimeisenä syynä, vaan veren huono tila on puolestaan seurausta huonosta tai riittämättömästä ravinnosta. Parannuskeino ei kuitenkaan voisi onnistua, jos lääkäri taistelee

36 Saksan Itävallan tasavalta oli nimi valtiolle, joka muodostettiin ensimmäisen maailmansodan jälkeen vuonna 1918 Itävalta-Unkarin keisarikunnan saksankielisistä alueista. Siihen kuuluivat nykyisten Itävallan alueiden lisäksi Etelä-Tiroli ja Tarvisio (nykyään Italiassa), Etelä-Kärnten ja Etelä-Steiermark (nykyään Sloveniassa) sekä Sudeettialue ja Saksan Böömi (nykyään Tšekin tasavallassa).

Machine Translated by Google

vain ulkoinen ilmiö; jolloin parhaassa tapauksessa alkaisi väliaikainen lievitys, kipujen lievitys, mutta sairaus jatkuisi. Edes verta puhdistava hoito ei voisi tuoda pysyvää parannusta, ellei perimmäistä syytä, nimittäin puutteellista tai huonoa ravintoa tai muita haitallisia olosuhteita, poisteta. Vain tällainen sisältä ulospäin suuntautuva hoito voi tuoda todellisen parannuksen. Tämä on selvää kaikille. Juuri näin on tehtävä tutkimus, jos on kyse sairaasta kansakunnasta. Tässäkään ei ole juurikaan hyötyä, jos sairauden ulkoisia oireita torjutaan. Tunnetun sanonnan: "Pienet roistot hirtetään; suuret päästetään irti" voi tuntea liiankin hyvin surullisena totuutena. Yhteistä etua vastaan tehtyjen rikkomusten tiheys on vain ulkoinen merkki siitä, että kulissien takana tapahtuu asioita, jotka vahingoittavat suuresti yhteistä hyvinvointia. Sillä vain jos valtiossa on jokin mätä, niin suuret vahingot voivat jatkua ja muuttua pysyväksi vaaraksi itse valtion olemassaololle. Jos valtio itsessään on siis sairas, on mitä todennäköisimmin oletettava, että sen syynä ovat väärät älylliset asenteet kansan huolenaiheita sekä valtion itse todellisia toimintoja ja valtaa kohtaan. Parannuskeinoa voidaan siis viime kädessä odottaa uudesta terveestä valtiokäsityksestä, terveen ja voimakkaan valtionjohdon luomisen kautta, joka on täysin itsenäinen eikä menneisyyden syntien taakka. Jokainen ratkaisu, joka lähtee liikkeelle kompromissista vallitsevien valtojen kanssa tai joka pyrkii sitoutumaan uudelleen aiemman valtion romahtaneisiin muotoihin, kantaa itsessään oman rappeutumisensa siementä. Tässä yhteydessä on myös varoitettava sitoutumasta historiallisiin valtiomuotoihin, jotka eivät sinänsä olleet pahoja, mutta jotka silti romahtivat hyvin nopeasti.

Mitkä ovat nykyisen kriisin silmiinpistävimmät piirteet?

Ulkoisesti ja pinnallisesti – kuten kuumeen tapauksessa – korkea lämpötila tai talouspoliittisin termein käännettynä: levottomuus, jännittyneisyys joka tilanteessa, levottomuus ja epäjärjestys. On erittäin merkittävää, että jokainen tukkoinen ja laiska ihminen, mutta myös koko todellisten velallisten armeija, on aina ylistänyt kovimmalla äänellä "lepoa ja järjestystä" ihmelääkkeenä. Lepo ja järjestys eivät luonnollisestikaan ole poliittinen tavoite yleensä, vaan vain ehto, joka osoittaa, että terveelliset olosuhteet vallitsevat kansakunnan sisällä. Mutta jos kansakunta on sairas, on aivan luonnollista ja itsestään selvää, että tämä ilmenee levottomuuksina ja epäjärjestyksinä. Poliittinen asenne, joka saarnaa ja pyrkii luomaan vain "lepoa ja järjestystä", on siksi täysin väärään suuntaan suuntautunut; toisaalta se vain auttaa sairautta tunkeutumaan yhä syvemmälle, kunnes kuolema iskee kauhistuttavimpien kouristusten Jopa haavaumat ja märkimiset, joita pidetään personoituina, toivovat luonnollisesti samoin, että sairas ihminen pysyisi melko hiljaa, sillä basillit voivat silloin lisääntyä niin ihmeellisen nopeasti ja levitä koko kehoon ja mädättää sen täysin myös sisältäpäin. Ei, päinvastoin: pois märkimisestä! Ne on poistettava, ei voida vedota leikkauskohtauksen kipuihin vastaperusteena; potilas on saatava pois huonosta ympäristöstään ja ennen kaikkea hänen on saatava terveellinen ja vahva ruokavalio.

Muita oireita ovat valtion virkojen täyttäminen sopimattomilla elementeillä, valtion asioiden käsittely enemmistöpäätöksillä, sellaisten enemmistöpäätösten esiintyminen parlamentissa, joilla ei ole mitään vastuuta, sellaisten parlamenttien valitseminen äänioikeuden mukaisesti, joka ulkoisesti on kyllä vapain ja yleisin, mutta sisäisesti spekuloi...
massojen harkintakyvyn puutetta ja yksinkertaisesti tukahduttaa paremman näkemyksen ja suuremman vastuuntunnon. Hallitus, joka on riippuvainen parlamentaarisista enemmistöistä – jotka syntyvät puhtaasti sattumalta ja joiden kannalta vain puoluepoliittiset näkökohdat ovat ratkaisevia – ei luonnollisestikaan voi omalta osaltaan enää olla yhteisen hyvinvoinnin objektiivinen vartija, mutta se on

Machine Translated by Google

kunnianhimoisten puoluepoliitikkojen ja itsepäisten doktriinien kannattajien maaperä. Kaikki nämä oireet voidaan tiivistää sanaan "parlamentarismi".

Tämä *parlamentarismi* on kansan itsehallintokyvyn suuri demokraattinen valhe. Saatamme toki ajatella, että vastuuta tuntevat valtion kansalaiset ovat täysin kykeneviä arvovaltaisesti tuomitsemaan julkisia asioita ja johtamaan yhteisönsä tai maansa kohtaloa, mutta yleisen äänioikeuden kaltainen, suora ja salainen äänioikeus yli 21-vuotiaille molemmista sukupuolista, kantaa itsessään väistämättä alhaisten ja häikäilemättömien vallan siementä.

Parlamenttien ja niistä riippuvien hallitusten ilkeän vallan ohella vallitsee tänään todellisuudessa *suuri lainapääoma ,* kaikista marxilaisten antikapitalistisista iskulauseista huolimatta . Korkea finanssi on valtion ja talouden rajoittamaton hallitsija. Yksikään hallitus ei uskalla ryhtyä mihinkään rajuihin toimiin pankki- ja pörssimaailman voittoja vastaan. Kaikki kansakunnat ovat korkojen ja verojen suhteen sidottuja tälle ylikansalliselle maailmanvallalle jättimäisten kansallisten velkojen kautta. Tämän korkorurjuuden seuraukset ovat valtavat, ne ravistelevat koko maailmaa sen perustuksia myöten taloudellisissa ja kansallisissa poliittisissa suhteissa. Korkojen keräämisestä on todellakin tullut hallitusten päätehtävä. Tämä tarkoittaa kansakunnille hirvittävää verojen hyväksikäyttöä ja imemistä erilaisten suorien ja erityisesti epäsuorien verojen avulla pysäyttämättömän progressiivisen inflaation kautta, joka on huipussaan johtanut koko keskiluokan säästöjen ryöstämiseen. Tämä rahasäkin rajoittamaton valta harjoittaa laillisen korkovaatimuksen naamion takana julminta valtaa, joka on koskaan hallinnut maailmaa. Se johtaa massojen köyhtymiseen ja kurjistumiseen, erityisesti niiden piirien, joille rahan hankkiminen ei ole itsetarkoitus eikä siksi koko heidän ajattelunsa keskipiste. Vasta tästä syntyy tämän absoluuttisen finanssivallan kauhistuttavin seuraus, nimittäin tämän vallan alaisten kansojen moraalinen rappeutuminen. Kaikki vaistot suuntautuvat hankkimiseen ja omistamiseen, kaikki uskollisuuden ja uskon käsitteet vajoavat armottomaan voitonjakoon, kunnioitettava ihminen on pakotettu kokemaan, että palkkiona kunnioitettavasta asemastaan hänen on vajottava yhä syvemmälle, samalla kun häikäilemättömyys tuo jättimäisiä voittoja kaikissa mahdollisissa ja mahdottomissa liiketoimissa. Epätoivoisesti suuret piirit taistelevat toimeentulonsa puolesta, siedettävän tulon saaminen pelkällä työllä käy yhä vaikeammaksi.

Suljetuilla rintamilla työläiset pyrkivät kiristämään yhä korkeampia palkkoja, lakot ravistelevat taloudellisia työpaikkoja, rampauttavat niiden tuotantoa ja vahingoittavat siten epäsuorasti ennen kaikkea niitä, jotka ovat riippuvaisia kansantalouden mahdollisimman suuresta hyödykkeiden tuotannosta, nimittäin työntekijöitä itseään.

Kokonaisilmiönä voimme tiivistää nämä olosuhteet *"mammonismin" käsitteen alle.*

Tämän *mammonismin* kääntöpuoli on *marxilainen maailmankatsomus,* joka on syntynyt mammonistisen loukkauksen uhrien älyllisestä mielialasta. Tiedämme oikein hyvin, että marxilaisten nerot ovat taitavasti kyenneet käyttämään tätä älyllistä mielialaa hyväkseen kansainvälisen pääoman välittäjinä ja samalla kääntämään pois itsensä hyväksikäytettyjen vihasta. Mutta meidän on tässä käsiteltävä älyllistä asennetta, joka ei ole ainoastaan jarruttava, vaan myös erittäin vihamielinen terveen kansallisen järjestelmän palauttamista vastaan.

osavaltio.

Marxismin ydin meidän on hahmotettava siinä, että se kieltää yksityisomistuksen ja siten katkaisee tietä kaikilta talousjärjestelmiltä ja lisäksi kaikilta korkeammilta kulttuurilta; edelleen siinä, että se on edistänyt luokkataistelun ajatusta ja siten repinyt kansan hajalle...

Machine Translated by Google

eri luokat taistelevat keskenään. Riittää, kun viittaamme Venäjän kansan nimettömään kurjuuteen, jossa tämä virheellinen kansakuntaa ja taloutta tappava oppi toteutui todellisuudessa korkeimmassa määrin Neuvostoliitossa.

Ja jos nyt etsimme taudin todellisia aiheuttajia, törmäämme kumma kyllä kaikkialla juutalaisiin johtajina ja tärkeimpinä hyötyjinä.

Juutalaiskysymyksestä on tulossa maailmanlaajuinen kysymys, kenen ratkaisuun hyvinvointi ja kansojen voiva on riippuvainen.

Tähän kysymykseen omistetaan erityisteos tässä kirjastosarjassa37 .

Historian tarkastelu osoittaa, että epätoivoiset kansakunnat ovat yhä uudelleen ja uudelleen pyrkineet vapautumaan tästä pahuudesta verisen sorron ja yksittäisten juutalaisten hävittämisen avulla – mutta muutaman sukupolven kuluttua juutalaiset ovat palanneet jälleen vahvempina ja taloudellisesti voimakkaampina tällaisten pogromien jälkeen.

Meidän on siksi vältettävä etsimästä ratkaisua juutalaiskysymykseen tällä alkeellisella tavalla – ruttobasilli ei itse asiassa voi tappaa itseään, se voidaan hävittää vain katkaisemalla siitä elintärkeät aineet.

Koko maailmassa leimahtava antisemitismi on soihtumerkki siitä, että kansakunnat ovat tunnistaneet suurimman ja tappavimman vihollisensa, mutta nyt on meidän tehtävämme suunnata tätä oikeaa tunnetietoa oikealla ja järkevällä tavalla.

Taistelu *marxismia* ja siten juutalaisia vastaan onnistuu myrkytettyjen massojen väsymättömän koulutuksen kautta. Se on taistelumme ensimmäinen vaihe.

Korkoorjuuden murtaminen on viimeinen ja vaikein taistelu talouden alalla kansan ja valtion vapauttamiseksi ylikansallisen finanssimaailman kultaisesta verkosta.
voima.

Vasta näiden vaiheiden läpikäymisen jälkeen ja kun voitto on täysin saavutettu ja varmistettu, olisi aika toteuttaa kaikki ne lisäuudistukset, jotka antaisivat heikentyneelle ja sairaalle kansakunnalle uuden elämäntahdon ja uuden elinvoiman, joka ensimmäisenä toteuttaisi sen, mikä on kaikkien mielissämme, mihin me kaikki uskomme hehkuvin sydämin ja johon pyrimme taipumattomalla tahdolla:

Saksan uudestisyntyminen.

Uusi, vapaa, yhdistynyt Suur-Saksa terveessä, lujassa ja voimakkaassa työn ja suorituskyvyn tilassa.

37 Federin juutalaisia käsittelevä teos Die Juden julkaistiin vuonna 1933 Nationalsozialistische Bibliothekin osana 45.

Machine Translated by Google

2. Ohjelma

Ohjelman alkuperä

Jokainen työ vaatii suunnitelman, jokaista toteutusta edeltää älyllinen luominen. Mitä selkeämmät ja paremmin laaditut rakennussuunnitelmat ovat, sitä kauniimmin ja nopeammin rakennus pystytetään. Jopa uudet poliittiset rakenteet vaativat selkeän rakennussuunnitelman, tätä kutsutaan tässä poliittiseksi ohjelmaksi.

Poliittiselle ohjelmalle asetettavat vaatimukset ovat erittäin korkeat ja moninaiset. Kyse on erittäin vastuullisesta tehtävästä, sillä oman kansan hyvinvointi ja kärsimys riippuvat siitä, oliko suunnitelma hyvä. Ohjelman on lisäksi käsiteltävä mahdollisimman tiiviisti kaikkia julkisen elämän tärkeitä osa-alueita, kestettävä kaikki kritiikki, se ei saa eksyä yksityiskohtiin, se ei saa tarjota vastustajille tarpeettomia heikkouksia eikä herättää utopistisia toiveita, joita ei myöhemmin voida tyydyttää. Ohjelman on oltava uskollinen kuva tulevasta valtiosta ja uudesta taloudesta. Sen on näytettävä kaikille hahmotelmissa haluttu valtiollinen ja taloudellinen järjestys, mutta se ei saa rajoittaa tai ennakoida toteutusta yksityiskohdissaan.

Jokaisella ohjelmalla on myös historiansa ja kehityskulkunsa, mutta se on varmasti liikkeen perustavanlaatuisen oikeellisuuden koetinkivi, jos niin monen vuoden jälkeen sen peruspiirteissä ei ole mitään olennaista muutettava ja vain joitakin epäselvyyksiä on poistettava. Vain vanhan 24. helmikuuta 1923 julkaistun ohjelman nro 11 tärkein ja silmiinpistävin kohta, "Tulojen lakkauttaminen ilman työtä ja ponnistelua, korkoorjuuden murtaminen", vaatii kiireellisesti perusteellista ohjelmallista käsittelyä kansallis-, finanssi- ja talouspoliittisella tasolla. Tämän kohdan yksityiskohtainen käsittely ei tuolloin ollut niin ehdottoman välttämätöntä, koska tuolloin tähän liittyvät yksityiskohtaisemmat kirjoitukset, manifesti korkoorjuuden murtamiseksi ja valtion konkurssi, sen ratkaisu, olivat lähes ainoat olemassa olevat kirjoitukset ja ne olivat täysin tunnettuja ja tuttuja liikkeen perustajille ja ensimmäisille seuraajille. Tavallaan juuri näiden kirjoitusten älyllinen sisältö lisäsi sosialistisen toiminnan laajuuden - suunnitelmilla, jotka olivat jo tuolloin peruspiirteiltään määriteltyjä – uudistumistahdolle, joka oli koonnut pienen piirin Anton Drexlerin38 ja Adolf Hitlerin ympärille, nationalististen ja populististen aatteiden piiriin.

Juuri näiden ohjelmakohtien ja vaatimusten kautta kansallissosialismin saksalainen vapausliike erottaa itsensä olennaisesti ja perustavanlaatuisesti kaikista muista populistisista ja nationalistisista ryhmistä, liikkeistä ja puolueista, ja erityisesti kaikista niin kutsutuista parlamentaarisista puolueista, jotka ovat omalta osaltaan vain mammonistis-plutokraattisen vallan ilmentymä.

Ohjelman uudessa muotoilussa oli lisäksi tarpeen saada selkeämpi muoto ja selkeä jäsentely julkisen elämän yksittäisten alojen osalta. Näin on käynyt.

On velvollisuuteni tässä ajatella jälleen yhtä uraauurtavaa teosta, jonka alkuperä on peräisin kansallissosialismin rinnakkaisesta ilmentymästä Itävallassa ja Böömissä, tarkoitan kirjaa

38 Anton Drexler (1884–1942) oli Dietrich Eckartin ja Federin ohella yksi Münchenissä sijaitsevan alun perin itävaltalaisen Deutsche Arbeiter Partein saksalaisen vastineen perustajista. Drexler toimi puolueen kunniapuheenjohtajana, ja Hitleristä oli jo vuonna 1921 tullut puolueen selkeä johtaja. Drexler erosi puolueesta vuonna 1923 ja liittyi siihen uudelleen Hitlerin noustua valtaan vuonna 1933.

Machine Translated by Google

insinööri Jung39, Tšekkoslovakian sudeettisaksalaisten edustaja Prahan parlamentissa.

Itävallan kansallissosialismin alkuvaiheet ulottuvat kauas sodan edeltäneeseen aikaan.
Sen aatemaailma perustui enemmän yritykseen saattaa sosialistinen aatemaailma sopusointuun nationalistisen aatteen kanssa, kun taas vasta luhistumisen jälkeen syntynyt Saksan valtakunnan kansallissosialismi – itse asiassa tietämättä tämän itävaltalaisen kansallissosialismin olemassaolosta – omaksui alusta alkaen perustavanlaatuisen taisteluasennon marxismia vastaan.

Nykyään nämä kaksi liikettä ovat yhdistyneet yhteisten tavoitteidensa saavuttamiseksi.

[39] Insinööri Rudolf Jung, Troppaun edustaja

Machine Translated by Google

NSDAP:n kansallinen ja taloudellinen ohjelma

Tavoitteenamme on – Saksan uudestisyntyminen saksalaisessa hengessä saksalaiseksi vapaudeksi.[40]

Tie tähän päätavoitteeseen on:

I. Kansallinen poliittinen periaate: Saksan valtakunta on saksalaisten koti.

1. Ulkopolitiikassa:

1. Suljetun kansallisvaltion perustaminen, johon kuuluvat kaikki saksalaiset.

2. Saksan etujen voimakas edustus ulkomailla.

2. Rotupolitiikassa:

3. Juutalaisten ja kaikkien ei-saksalaisten poistaminen kaikista vastuullisista tehtävistä julkisessa elämässä.

4. Itäjuutalaisten ja muiden loismaisten ulkomaalaisten maahanmuuton kielto. Hankalat ulkomaalaiset ja juutalaiset voidaan karkottaa.

3. Yhteiskuntapolitiikassa:

5. Vain saksalainen, joka sitoutuu saksalaiseen kulttuuriin ja yhteisöön, voi käyttää valtion kansalaisoikeuksia.

6. Saksan kansalaisuuden ulkopuolella asuva henkilö voi asua Saksan valtiossa vain vieraana ja on ulkomaisen lain alainen.

7. Saksalaisten oikeudet ja edut menevät ulkomaalaisten jäsenten oikeuksien ja etujen edelle kansakunnat.

II. Talouspoliittinen periaate: *Kansantalouden tehtävänä on kysynnän tyydyttäminen eikä lainapääoman mahdollisimman korkea kannattavuus.*

8. Kansallissosialismi tunnustaa pohjimmiltaan yksityisomaisuuden ja asettaa sen valtion suojelu.

9. Kansan hyvinvointi kuitenkin rajoittaa kohtuutonta varallisuuden hamstraamista yksilöiden käsiin.

10. Kaikki saksalaiset muodostavat työyhteisön yhteisen hyvinvoinnin edistämiseksi ja kulttuuri.

11. Tämän jokaisen saksalaisen yleisen työvelvollisuuden puitteissa ja yksityisomaisuuden perustavanlaatuisen tunnustamisen myötä jokaiselle saksalaiselle annetaan vapaa mahdollisuus hankkia ja määrätä vapaasti työtuloistaan.

12. Pienten, keskisuurten ja suurten yritysten tervettä yhdistelmää säilytetään kaikilla talouselämän aloilla, myös maataloudessa.

13. Jättimäisiä yrityksiä (yhtiöitä, syndikaatteja ja trustia) vastaan taistellaan.

14. Koronkiskunnasta ja kiristystoimista sekä häikäilemättömästä rikastumisesta kansan kustannuksella ja vahingoksi rangaistaan kuolemalla. 15. Vuoden mittaisen pakkotyön käyttöönotto jokaiselle saksalaiselle.

[40] Yksityiskohtaista keskustelua näistä kohdista löytyy julkaisusta Federin Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, München, 1927; tr. ETS Dugdale, NSDAP:n ohjelma ja sen yleiset käsitykset, München, 1932

Machine Translated by Google

III. Finanssipoliittinen periaate: *Finanssijärjestelmä palvelee valtiota, finanssivallat eivät voi muodostaa valtiota valtion sisällä; tavoitteemme on siis: Korkoorjuuden murtaminen:*

16. Valtion ja siten kansan vapauttaminen korkosidonnaisesta velasta suurille lainapääomaa.
17. Reichsbank GmbH:n ja keskuspankkien kansallistaminen.
18. Kaikkien suurten julkisten tehtävien (vesivoiman kehittäminen, tiet jne.) rahoitus välttäen lainoja laskemalla liikkeeseen korottomia valtionkassan setelien osuuksia tai käyttämällä käteisvapaata menetelmää.
19. Vakaan valuutan käyttöönotto katetulla pohjalla.
20. Voittoa tavoittelemattoman rakennus- ja talouspankin perustaminen (valuuttauudistus) korottomien luottojen myöntämiseksi.
21. Verojärjestelmän perusteellinen uudelleenjärjestely sosialististen, kansallisten talousperiaatteiden mukaisesti. Kulutuksen vapauttaminen epäsuorien verojen taakasta ja tuotannon vapauttaminen rajoittavista veroista (verouudistus ja verovapautus).

IV. Sosiaalipoliittinen periaate: *Yhteinen hyvinvointi on korkein laki.*

22. Vanhuusvakuutuksen antelias kehittäminen kansallistamalla elinkorkojärjestelmä. Jokaiselle hädänalaiselle saksalaiselle kansalaiselle taataan riittävä eläke tietystä iästä alkaen tai jos pysyvä elantonsa ansaitseminen estyy ennenaikaisesti.
23. Kaikkien tuotantoyrityksissä työskentelevien henkilöiden osallistuminen työn tuotoihin suorituksen ja iän mukaan ja samalla heidän osuutensa vastuusta työn kansantaloudellisten tehtävien täyttämisestä.
24. Kaikkien rehelliseen työhön perustumattomien sota- ja vallankumousvoittojen sekä hamstrauksen ja koronkiskonnan avulla hankitun omaisuuden takavarikointi ja niiden käyttäminen sosiaaliturvan kehittämiseen.
25. Asuntopulan poistaminen rakentamalla uusia asuntoja koko valtakunnassa 21 artiklan mukaisesti perustettavan uuden, voittoa tavoittelemattoman rakennus- ja talouspankin avulla.

V. Kulttuuripolitiikassa: *Kaikkien tieteiden ja taiteiden kukoistus poliittisesti vapaan ja taloudellisesti terveen valtion perustalla on tärkein kulttuuritavoitteemme.*

Tämä tulisi saavuttaa seuraavien kautta:

26. Nuorten kasvattaminen fyysisesti terveiksi ja älyllisesti vapaiksi miehiksi saksalaisen älymystön suurten perinteiden mukaisesti.
27. Täydellinen uskonnon- ja omantunnonvapaus.
28. Kristillisen uskon erityinen suojelu.
29. Sellaisten uskonnollisten oppien tukahduttaminen ja poissulkeminen, jotka ovat vastoin saksalaista moraalista tunnetta ja joiden sisällöllä on valtiota ja kansakuntaa tuhoava luonne.
30. Kaikkien haitallisten vaikutusten tukahduttaminen kirjallisuudessa ja lehdistössä, näyttämöllä, taiteessa ja elokuva.
31. Opetuksen vapaus Saksan yliopistoissa, luonteenomaisten miesten hallitsevan luokan muodostuminen.

Machine Translated by Google

VI. Sotilaallisesti:

32. Kansakunnan puolustuskelpoisuuden tekeminen ottamalla käyttöön sotilaslaki jokaiselle vapaalle Saksalainen.

33. Palkkasoturijoukkojen lakkauttaminen.

34. Kotimaan puolustamiseksi perustettavan miliisiarmeijan perustaminen ammattiupseerikunnan alaisuudessa tiukan hierarkkisen kurin mukaisesti rakennettavan ammattiupseerikunnan alaisuudessa.

VII. Muut uudistukset:

35. Lehdistöjärjestelmän uudistus. Kaikkien Saksan kansan etujen vastaisten lehdistövälineiden tukahduttaminen. Ankarin vastuu kaikista uutisista, jotka ovat...
väärin tai taipuvaisesti vääristelty.

36. Äänioikeuden uudistaminen lakkauttamalla nykyiset korruptoivat vaalikampanjointimuodot ja poistamalla valittujen vastuun (immuniteetti).

37. Ammattikamarien kehittäminen.

38. Oikeuslaitoksen uudistaminen oikeusalalla

Maalaki – (maan omistusoikeuden perustavanlaatuinen tunnustaminen, maan vuokraamiskielto yksityisen pääoman osalta, valtion etuosto-oikeus ja maan palauttaminen valtiolle huolimattoman hoidon tapauksessa).

Siviilioikeus - (paljon tiukempi henkilökohtaisen kunnian ja terveyden suoja verrattuna nykyiseen yksipuoliseen omaisuudensuojaan).

39. Perustuslailliset uudistukset:

Perustuslaki: Saksan luonteen mukainen perustuslaki on suvereeni valtionjohto, joka keskittyy korkeimpaan asemaan. - Kansan on päätettävä myöhemmin, hoitaako tätä korkeinta asemaa kansan valitsema monarkki vai kaksi tai kolme vastuullista valtakunnan korkeinta virkamiestä.

Valtakunnan liittovaltiollinen luonne: Saksan kansan kokoonpano eri maakunnista, jotka ovat sisäisesti sidoksissa toisiinsa heimojen ja historian kautta, edellyttää yksittäisten osavaltioiden kattavaa itsenäisyyttä sisäisissä asioissaan.

Valtakunnan huolenaiheena on Saksan kansan ulkoinen edustus, passit ja tietullit sekä edelleen armeija ja laivasto.

Kolme päävastustajaa seisoo kansallissosialismin kansallisen ja taloudellisen ohjelman toteuttamisen tiellä: marxismi, parlamentarismi ja, molempien yläpuolella, suuri lainapääoma.

...Marxismia vastustava taistelumme kohdistuu juutalaisen Karl Marxin valtiota hajottavaan oppiin, kansaa hajottavaan luokkataistelun oppiin, taloutta hajottavaan yksityisomaisuuden kieltämisen oppiin ja puhtaasti taloudellista ja materialistista historiankäsitystä vastaan.

2. Parlamentin vastainen taistelumme kohdistuu niin kutsuttujen kansanedustajien vastuuttomuuteen, jotka – immuuneina – eivät koskaan joudu ottamaan vastuuta päätöstensä seurauksista, sekä kaikkiin niistä aiheutuviin vahinkoihin (korruptio, nepotismi, lahjottavuus) ja pahimpana seurauksena tällaisesta parlamentista riippuvaiseen hallitukseen.

Machine Translated by Google

3. Mammonaa vastaan käymämme taistelu, joka on kahden muun rintaman yläpuolella, kohdistuu maailmanlaajuista finanssivaltaa vastaan, toisin sanoen kansamme jatkuvaa taloudellista ja taloudellista vuotamista ja riistoa vastaan suuren lainapääoman kautta.

Tämä taistelu on kuitenkin toisaalta myös voimakas älyllinen kamppailu sielua tuhoavaa materialistista egoismin ja ahneuden henkeä vastaan kaikkine sen turmelevine ilmentymineen kaikilla julkisen, taloudellisen ja kulttuurisen elämämme aloilla.

Viime kädessä ja syvällisimmässä analyysissä kyse on kahden maailmankatsomuksen taistelusta, jotka ilmenevät kahden perustavanlaatuisesti erilaisen älyllisen rakenteen kautta – tuottavan ja luovan hengen sekä liikkuvan ahneen hengen. Maaperään juurtunut ja metafyysisessä kokemuksessa maailman jälleen kerran voittava luova henki löytää pääasialliset edustajansa arjalaisesta ihmisestä – ahne, juureton, kaupallinen ja materialistinen henki, joka suuntautuu puhtaasti tähän maailmaan, löytää pääasiallisen edustajansa juutalaisesta.

Kansallissosialismi, kuten antisemitismikin, näkee juutalaisessa materialistisessa hengessä pahan perimmäisen ytimen, mutta se tietää myös, ettei tämä maailmanhistorian mahtavin taistelu voi jäädä pelkästään negatiivisten antisemitististen vaatimusten varaan. Siksi koko kansallissosialismin kansallinen ja taloudellinen ohjelma nousee paljon tämän varmasti uraauurtavan mutta negatiivisen antisemitistisen taistelun yläpuolelle antamalla positiivisesti luovan ja rakentavan kuvan siitä, miltä kansallissosialistisen työn ja suorituskyvyn tilan tulisi näyttää.

Jos tämä päätavoite saavutetaan, kansallissosialistinen puolue hajotetaan. *Kansallissosialismista on silloin tullut koko Saksan kansan elämänsisältö.* Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue ei yleensäkään ole parlamentaarinen puolue sanan tavanomaisessa merkityksessä, vaan ainoastaan määrätietoinen, eteenpäin katsova ja tulevaisuuteen suuntautunut kansanosa, joka on kokoontunut vahvatahtoisen ja -henkisen johtajan ympärille johdattaakseen Saksan ulos häpeästä ja voimattomuudesta ulkoisesti, ulos tuhosta ja korruptiosta sisäisesti voimakkaaseen ja vaikuttavaan asemaan ulkoisesti ja sisäisesti taloudellisesti vakaaseen, kulttuurisesti kukoistavaan, älyllisesti ja moraalisesti korkeatasoiseen kansalliseen yhteisöön.

Haluamme rakentaa saksalaisen kaipauksen valtakunnan, kuten Geibel41 laulaa:

Yksi ulkoisesti, mahtavalla miekalla,
Kokoontuen korkean lipun ympärille,
Sisäisesti rikas ja monipuolinen,
Jokainen heimo omalla tavallaan!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) oli saksalainen runoilija ja näytelmäkirjailija, joka kirjoitti useita isänmaallisia runoja, joita juutalaisten kirjailijoiden Heinrich Heinen ja Ludwig Bornen ympärillä oleva liberaali "nuorisaksalainen" kirjallisuuspiiri hyökkäsi vastaan, mutta joita myöhemmin kansallissosialistit kannattivat.

Machine Translated by Google

3. Kansallisen valtion rakenne

Sosialistinen valtio

Saksan kansallissosialistinen ajatus valtiosta

Jo vallan poliittisia perusteita käsittelevässä luvussa olemme osoittaneet, että jokainen saksalaisten hallitsijoiden poikkeama puhtaasti saksalaisista tehtävistään johti Saksan kansalle mitä tuhoisimpiin seurauksiin. Jos tarkastelee Saksan historiaa, huomaa aina saksalaisten kaipauksen suljetusta kansallisvaltiosta toteutuvan vain lyhyinä historiallisina ajanjaksoina, yhä uudelleen tämä saksalainen unelma hiipui pois, ja yhä uudelleen Saksa vajosi takaisin voimattomuuteen ja hajoamiseen. Koko Saksan historiasta erottuu siis yksi opetus: vain kansakunnan sulkeutuminen voimakkaasti johdetun valtion sisällä antaa Saksalle mahdollisuuden vastustaa niitä valtavia vaaroja, joita sille aiheutuu pelkästään sen epäsuotuisasta geopoliittisesta tilanteesta. Lähes missään Saksalla ei ole luonnollisia rajoja, melkein kaikkialla se on vapaa ja suojaamaton vihamielisiltä hyökkäyksiltä. Eivät Englantia ympäröivä meri eivätkä korkeat vuoret, jotka erottavat Espanjan ja Italian naapureistaan, anna Saksalle luonnollista puolustusta. Ranskalla on vain yksi avoin puoli meitä vastaan, Venäjällä sama. Vain Saksa sijaitsee keskellä muiden kansojen välissä - Euroopan sydämenä - ja taistelukenttänä. Saksan maaperällä taistelivat espanjalaiset, ranskalaiset, englantilaiset, ruotsalaiset, venäläiset ja mongolien armeijat, Saksan maaperällä käytiin kolmikymmenvuotisen sodan kauhistuttavia uskonsotia, ja saksalaiset puolestaan vuodattivat verta ulkomaanpalveluksessa ulkomaisten etujen puolesta kaikissa maissa. Äiti-Germania vuoti verta tuhansista haavoista, jotka sen ulkomaiset armeijat olivat iskeneet ja jotka sen omien poikien riita oli iskenyt siihen. Saksan historia on loputtoman traaginen, niin traaginen, että saksalaisten kaipaus yhtenäiseen, suljettuun Saksan valtakuntaan sisältyi satuihin, vanhan Barbarossan saagoihin Kyffhäuserissa42. Vuosisatojen ajan Saksan valtioidean toteutuminen pysyi – kansakunnan parhaiden ihmisten kaipauksena ja toivona, kunnes vuonna 1871 mahtava seppä takoi Saksan yhtenäisyyden. Paljon oli vielä toivomisen varaa Suur-Saksan valtion toteuttamisessa, johon oli määrä kuulua kaikki saksalaiset, jotka elävät alueellisessa yhteydessä kotimaahan. Mutta jo tämä saksalaisten kaipauksen osittainen toteutuminen antoi meille Saksan historian kukoistuksen, jota oli harvoin ennen nähty.

Mutta meidän ei tarvitse levätä "jos"- ja "mutta"-kysymyksillä, vaan meidän on opittava historiasta. Politiikka on muodostumassa olevaa historiaa, ja jos "historian tekemisestä" kukoistaa kansallemme pelastus, niin valtiotaitomme, kansallispolitiikkamme on, kunnioittaen sitä, mitä historiassa on tapahtunut, vältettävä aikaisempien aikojen virheitä ja sitouduttava parhaisiin perinteisiin. Ihminen, poliitikko ilman historiaa, joka tekee dogmaattisesti historiaa nojatuolistaan, pystyy tuomaan kansalle vain onnettomuutta, sellaisena kuin olemme sen kokeneet viime vuosina uusien saksalaisten marxilaisten hallitus-näyttelijöiden taholta. Niin tuhoisa ja vahingollinen kuin vanhan yhteiskuntamuodon täydellinen romahdus on, varsinkin kun tämä tuho on identtinen marxilaisen liikkeen voiman kanssa, niin vähän vanhaa voidaan säilyttää vain siksi, että se on vanhaa.
Tässä piilee jälleen kerran konservatiivisen hengen tragedia, että se on luovasti hedelmätön ja

42 Thüringenin ja Saksi-Anhaltin osavaltioiden välissä sijaitsevaa Kyffhäuserin kukkulajoukkoa pidetään Pyhän saksalais-roomalaisen keisarin, Friedrich Barbarossan (1122–1190), leposijana. Hän hukkui Saleph-jokeen Turkissa kolmannen ristiretken aikana.

Machine Translated by Google

ilman mielikuvitusta se hylkää kaiken uuden vain siksi, että se on uutta, ja koska se pitää tiukasti kiinni vanhentuneista, kauan sitten olemuksensa menettäneistä muodoista. Ihmiset ja valtiot eivät ole muumioita ja rakennelmia, vaan eläviä olentoja; kerran leikatut vaatteet eivät sovi ikuisesti.
Vain jotkin melko suuret peruspiirteet piirtyvät kansojen kohtaloihin, ja tällaisen perustiedon laiminlyönti on aina kostanut katkerasti kansoille. Meille saksalaisille perustavanlaatuinen historiallinen kansallispoliittinen oppi on: "Yhtyköönty kää!"

Sana "yhtenäinen"43 ei kuitenkaan tarkoita "yhtenisyyttä"44 vaan "sopusoinnussa olemista"45. Vasta saksalaisten heimojen välisestä sopimuksesta ulko- ja sisäpolitiikan periaatteista voi kasvaa sen hienoimpana kukkana sisäisesti vapaa valtio, joka on ulkoisesti voimakas ja jolla on kansainvälistä painoarvoa.

Saksan valtiolla ei siis välttämättä ole eurooppalaisia tai kansainvälisiä taloudellisia, kirkollisia tai humanitaarisia motiiveja, vaan ainoastaan koko Saksan kansakunnan hyvinvointi. Tarkoitan "motiiveja" poliittiseen toimintaan. Näiden rinnalla kulkevat luonnollisesti kirkon, talouden ja yleisesti inhimillisen luonteen vaikutukset, joita on asianmukaisesti arvostettava ja otettava huomioon. Mutta periaatteena on oltava ja pysyttävä, että Saksan kansallisvaltion on edustettava vain saksalaisia, ja tämä sekä sisäpolitiikassa että ulkopolitiikassa.

Kansallinen poliittinen tavoitteemme on siis:

1. Suljetun kansallisvaltion perustaminen, johon kuuluvat kaikki saksalaiset.

2. Kaikkien Saksan etujen voimakas edustus ulkomailla.

Nationalistinen idea

Heräämisen tai, paremmin sanottuna, vahvan kansallisen tietoisuuden uudelleenheräämisen edellytys on

kaikkien juutalaisten ja ei-saksalaisten poistaminen kaikista vastuullisista tehtävistä julkisessa elämässä.

Määrätietoista puolustustaistelua juutalaisten hyökkäystä vastaan lähes kaikilla julkisen elämämme aloilla käy täydellä energialla vain kansallissosialismi. Taistelu juutalaisuutta vastaan on tietoista taistelua saksalaisen hengen ja Saksan vapauden puolesta.

Juutalaisten vaikutusta isäntäkansoihinsa ei voida lainkaan verrata muiden kansojen valtasuhteisiin ja taisteluihin, vaan ainoastaan terveen kehon ja sitä hyökänneiden tappavien myrkyllisten bakteerien väliseen elämän ja kuoleman taisteluun. Kun elävä organismi joutuu myrkyllisten basillien hyökkäyksen kohteeksi, kysymys kuuluu vain: joko kehon terve voima tulee valloittamaan vieraat tunkeilijat – silloin se leikkaa ne pois – tai se ei enää hallitse niitä, silloin se kuolee niiden takia. Samoin juutalaisten isäntäkansoille kaikkialla maailmassa on vain tämä: joko leikkaa juutalaiset pois kansallisesta kehosta – tai kuole juutalaisen takia.

Juuri vertaaminen ihmiskehoon ja bakteereihin osoittaa meille hyvin havainnollisesti, kuinka yksipuolinen on suosittu harhaanjohtava käsitys, että juutalaiset nousivat kaikkialle vain suuremman tehokkuutensa ansiosta, ja on erittäin väärin ja epäoikeudenmukaista hyökätä ja vainota heitä tästä syystä. Ei voida yksinkertaisesti sanoa, että kolerabasilli on samoin paljon vahvempi ja tehokkaampi kuin ihminen ja siksi se on voittanut terveen ihmisen – ei,

---

43 einig

44 'Einheit'

45 'Einigkeit'

Machine Translated by Google

se on myrkkyä ihmiselle. Ja aivan kuten tässä elävän organismin taistelussa tunkeutuvia myrkkyjä vastaan ilmenee erityisiä myrkytysoireita, joihin liittyy kuumetta, kouristuksia, halvaantumisen oireita jne., niin myös juutalaisten hyökkäämien kansojen taistelu ilmenee aivan samankaltaisina tautioireina – levottomuuksina ja levottomuuksina yhteiskunnallisessa ja poliittisessa elämässä, voimakkaina kouristuksina kansakunnassa, kuohuina, terrorina, sisällissodan vuorotteluna varsin tyypillisten halvaantumisen oireiden kanssa, erityisesti kansojen älyllisissä osissa – hallituksissa. Sitten on vain yksi kysymys, onnistuvatko vihollisen tunnistavat kansallisesti tietoiset piirit varoittamaan ja valaisemaan hallituksia vai muodostamaan hallituksen ja itse neutraloimaan juutalaiset – silloin parannuskeino astuu esiin varmasti; jos se ei onnistu tässä, silloin kansallinen kuolema astuu esiin yhtä varmasti. Kolmatta tietä ei ole. Tilapäinen eristäminen – pysyäksemme lääketieteellisessä kuvastossa – tuo mukanaan vain näennäisiä parannuskeinoja: ennemmin tai myöhemmin basillit puhkeavat uudelleen kehon verisuoniin, tämän toisen taistelun loppu on silloin potilaalle kuolettava.

Ratkaisevaa lopullisen menestyksen kannalta – kuten elämässä yleensäkin – on vallantahto. Ilman tätä vallantahtoa – ilman tätä tahtoa kansakunnan ylläpitämiseen – kansakunta on avuttomana tuhon partaalla. Se, mikä ei kirjaimellisesti kaadu, muuttuu orjaksi, fellahiiniksi, maaorjaksi ja koko juutalaisen maailmanvallan palvelijaksi.

Se on elämän ja kuoleman taistelu. Monet tehokkaat sotilaat ovat lähteneet liikkeelle – mutta suurin osa kansallisista tovereistamme nukkuu yhä. Yhä uudelleen ja uudelleen tapahtuva, väsymätön koulutus on ratkaisu. Tämän koulutuksen tekee erityisen vaikeaksi arjalaisen taiteettomuus ja pehmeys juuri näissä tärkeissä rotukysymyksissä.

Saksan kansamme vahva rotusekoitus on epäilemättä lähes kokonaan haudannut liian monen selkeän ja korkean rotutietoisuuden, niin että rotulakien tarkan tuntemuksen sijaan on jäljellä vain epämääräinen vastenmielisyyden tunne rodullisesti vieraita juutalaisia kohtaan. Juutalainen puolestaan on noudattanut rotulakejaan erittäin tiukasti yli kahdentuhannen vuoden ajan selkeässä tietoisuudessa veren puhtauden ylläpitämisen erinomaisesta merkityksestä luonteelle ja kansakunnalle46 .

Toisaalta hän on kyennyt esittämään rotukiihotuksen vanhentuneena hölynpölynä, mikä Saksan rotusekoituksen osalta oli hänelle valitettavasti mahdollista tietyllä näennäisellä oikeutuksella. Sen sijaan, että saksalaisten juutalaista halveksuntaa rotutiedettä kohtaan olisi vastustettu täysin päättäväisesti vaatimuksella: "Saksalainen, pidä veresi puhtaana!", saksalainen oli tälläkin alalla alempiarvoinen kuin juutalaisten psykoagogiset taiteet47 . Valistuksen vuosisata humanitaarisine ihanteineen toi juutalaisille tosin vapautumisen esi-isiemme korkeammassa viisaudessa takomista kahleista juutalaisen ryöstö- ja koronkiskurinhengen tartuntaa vastaan, mutta meille itsellemme vain hämmennystä ja epävarmuutta tässä peruskysymyksessä. Lausulla: "juutalaisetkin ovat ihmisiä" – lauseella, jota kukaan ei ole koskaan kiistänyt eikä kiistä – juutalaisille myönnettiin yhtäläiset kansalaisoikeudet. Kansallis-rodullinen vastarinta täysin erilaisen älyllisen rakenteen omaavaa juutalaista ulkomaalaista vastaan tuuditettiin samalla ja taistelu kansalaisvapautta vastaan rampautettiin alusta alkaen.

Tältä tasanteelta valloitettiin nyt koko talous- ja...
viime aikoina, julkinen elämä aina juutalaisten rajoittamattoman vallan nykytilanteeseen asti.

46 Vrt. kansallissosialistisen kirjaston teokset rodusta ja juutalaisista!
47 Suostuttelun taiteet.

Machine Translated by Google

Kokonainen sarja juutalaisten omia todistuksia paljastaa, että he tuntevat olevansa valtio valtion sisällä, että he tuntevat olevansa läheisemmin sidoksissa rotutovereihinsa muissa maissa kuin isäntäkansoihinsa.

Tästä juutalaisten yhteenkuuluvuuden tunteesta kansojen keskuudessa syntyy suoraan vaaroja alkuperäiskansoille kansojen ulkopoliittisissa suhteissa sodan ja rauhan aikana.

Aluksi juutalaisten huomio kuitenkin kohdistui taloudellisten etujen vaatimuksiin. Tässäkin heidän rajoittamaton voitonjanonsa, jota isäntäkansojaan kohtaan tuntemattomat sosiaaliset tunteet eivät heikentäneet, oli heille hyödyksi.

Nykyaikaisen luottojärjestelmän keksijöinä ja ylläpitäjinä heidän oli pian helppo saada koko valtioiden finanssitalous ja pankkien ja pörssien kautta myös suurimmaksi osaksi yksityinen sektori vaikutusvaltansa alle.

Tästä käsin, siis taloudellisen asemansa luomisen jälkeen, juutalaisuus ojensi sormensa myös kansakunnan älyllis-kulttuurisiin tuotteisiin; tässä heidän liikkuva henkensä, nopea nokkeluutensa, kriittinen ymmärryksensä – ominaisuudet, jotka usein saattavat näyttää selviltä eduilta vakavaan, raskaaseen ja maanläheiseen arjalaiseen henkeen verrattuna – tulivat heidän avukseen.

Mutta todellisuudessa kyse oli vain varkaan vaistosta, heidän omantunnon puutteestaan ja häikäilemättömyydestään – mikä jo ilmenee heidän uskonnollisissa opeissaan. Juutalaiselle Schulchan Aruchin48 oppien mukaan ei-juutalaisen omaisuus on kuin omaisuutta ilman isäntää – siellä sitä varten, että juutalainen voisi anastaa sen! Juutalainen asetti kaikki pankki- ja pörssitekniikan keinot palvelukseensa. Anonymisointi – taloutemme persoonattomuuden poistaminen julkisen osakeyhtiön pörssimuodon kautta – on jossain määrin erottanut pääoman työstä, osakkeenomistaja tietää harvimmissa tapauksissa jotain tehtaastaan, hänellä on vain yksipuolinen kiinnostus rahojensa kannattavuuteen .

kun hän on sijoittanut sen osakkeiden muodossa. Tämä ilmiö on mainittava tässä, koska taloutemme epäpersonalisoitumisen myötä käsi kädessä kulkee myös sen rappeutuminen. Yrittäjä ja tehtailija, joka on rakentanut yrityksensä tyhjästä, joka tuntee asiakkaidensa vaatimukset, jolla on edelleen vanha liikekunnia ja joka pitää velvollisuutenaan tuottaa vakaa, hyvä ja kestävä tuote, joka vastaa talouden todellisia tarpeita, tämä todella vakaa yrittäjä on jotain niin perustavanlaatuista erilaista kuin nykyajan suurosakkeenomistaja, joka puhtaasti kapitalistisesti omistamalla suuren osakepaketin tietää vain yhden edun: pyrkiä mahdollisimman korkeaan tuottoon. Kapitalistille - osakkeenomistajalle - on täysin yhdentekevää, valmistetaanko yrityksissä hyviä ja halpoja esineitä, luodaanko yleensä tuotantoarvoja osakeyhtiön kautta vai, kuten luottoyhtiöiden (pankkien) tapauksessa yleensä, ei luoda lainkaan arvoja. Tällä on lisäksi se seuraus, että tuotanto suuntautuu vähemmän tarpeisiin, vaan pikemminkin vain näennäinen tarve tarvitsee herättää valtavalla mainonnalla. Aikaisemmin yrittäjien kunniakoodissa oli täysin kiellettyä ylistää tuotteitaan; sitä tehnyt oli markkinahuutaja, ja tällaista markkinahuutajamaista omien tuotteidensa ylistämistä pidettiin vakaan liikemiehen silmissä epärehellisenä kilpailuna. Juutalainen kauppias kuitenkin harjoitti juuri tällaista markkinahuutoa täydellä itsepintaisuudella, jossa hänen suostuttelutaitonsa *tulivat* tarpeeseen. Nykyään tungettelevan juutalaishuudon tilalle on ilmestynyt juutalainen mainonta.

48 Schulchan Aruch on juutalaisen lain arvovaltaisin kokoelma, ja sen laati Yosef Karo vuonna 1563 Pohjois-Palestiinassa.

Machine Translated by Google

Tieteen alalla tapahtui samanlainen kehitys, erityisesti taloustieteen – niin kutsutun kansantaloustieteen – alalla. Vähitellen kansantaloustieteen tehtäväksi ei enää nähty kansantalouden oikeutusten ja tarpeiden tutkimista ja talousjohdon ohjeiden johtamista tutkimusten tulosten perusteella, vaan yhä useammin tehtiin vain tilanteen kuvaus tutkimatta, olivatko kohdatut taloudelliset ilmiöt ja muodot myös hyviä, sopivia ja sovellettavissa kansantalouden todellisiin tarpeisiin. Tällä tavoin onnistuttiin, ja onnistutaan tänä päivänä enemmän kuin koskaan, aiheuttamaan hirvittäviä vahinkoja taloudelle ja siten kansakunnalle – tieteellisesti tarkasteltuna – ja tästä syystä muuttumattomalla tavalla. Tälle alalle astuu erityisesti valtion ja yksityisen luottopalveluteollisuuden oppi ja erityisesti korko-oppi. Olemme käsitelleet tätä kysymystä yksityiskohtaisesti toisaalla, tässä riittää, kun huomautamme, että se, mitä nykyään kutsumme kansantaloudeksi, on pohjimmiltaan vain yksityistä kapitalistista opetusta henkilökohtaiseen rikastumiseen ja hyvin järjestetty yritys oikeuttaa tuottavien kansojen työvoiman koronkiskurintamainen kapitalistinen ryöstö.

On syytä huomata, että kansantaloustieteen luennoitsijoiden joukossa on erittäin suuri juutalaisten prosenttiosuus.

Maallikolle silmiinpistävintä on juutalaisten tunkeutuminen kirjalliseen ja taiteelliseen maailmaan ala.

Nykyteatteriamme tarkasteleva järkyttyy siellä leviävästä alhaisuudesta ja kyynisyydestä. Tämä pätee erityisesti moderniin elokuvaan. Irstaiden ja ryöväreiden draama hallitsee näyttämöitämme; kumouksellisella ja nokkelalla dialektiikalla hyvää saksalaista luennoitaan, että moraali ja etiikka, kunnia ja tunnollisuus ovat pohjimmiltaan silkkaa tyhmyyttä, jota ilman ei pääse pidemmälle. Näitä yleisöä vastaan kohdistuvia hyökkäyksiä säestää juutalainen teatteritoimistojen kiusa, jossa taiteellisesti taipuvaisten tieto ratkaisee vähemmän kuin teatteri- ja konserttiagenttien kiitollisuus työpaikkaa hakevia kohtaan.

Mutta sitten seurasi laajamittainen yleisen mielipiteen manipulointi päivälehdistön kautta. Lähes kaikki suuret sanomalehdet siirtyivät vähitellen juutalaisten omistukseen.
Näin ollen saksalaisten ympärille muodostunut ympyrä sulkeutui. Taloudelliseen herruuteen lisättiin älyllinen herruus. Kaikki, mikä oli haitallista juutalaisten eduille, salattiin ja vaiennettiin yleisöltä niin kauan kuin mahdollista; jos ideat tai esitykset siitä huolimatta pääsivät valloilleen, alkoi todellinen noitavaino, aluksi yrittämällä tehdä tällaisista yrityksistä naurettavia, ja jos sekään ei auttanut, oli käytettävä valheita, vääristelyä ja henkilökohtaista mustamaalausta. Lahjuksia ja uhkauksia yritettiin, ja lopulta ei kaihtanut edes epämukavan vastustajan tai nuhtelijan taloudellista hyväksikäyttöä tai jopa tappamista.

Tätä viimeistä kauhistuttavinta asetta ei yleensä käytetty tai käytettiin vain harvoin yksityishenkilöitä vastaan, sillä tuskin koskaan todellisen kansan ystävän reaktio ilman poliittista tai valtiollista valta-asemaa saavutti minkäänlaista tehokkuutta ennen kuin hänet oli jo murrettu juutalaisten julkisissa julkaisuissa leviävän valheiden ja panettelun tulvan seurauksena.

Puolueissa lietsottiin massojen tyytymättömyyttä äärimmäisellä liioittelulla, ja luokkaviha omistavia ja heidän oletettuja suojelijoitaan, valtionvaltaa ja armeijaa, kohtaan leimahti. Jopa tässä – kuten kaikkialla näissä kansallisvaltiota vastaan kohdistuneissa hyökkäyksissä – juutalaiset olivat enimmäkseen niitä, jotka kiihottivat ja lietsoivat. On vain muistettava, että marxilaisen luokkataisteluopin perustaja Karl Marx oli todellakin juutalainen (Mardochai

Machine Translated by Google

oli hänen oikea nimensä). Hänen airueensa Saksassa, Ferdinand Lassalle49, alun perin Feist Lasal, oli myös juutalainen.

Sodassa ja vallankumouksessa juutalaisten tuhotyö Saksan valtiota vastaan saatiin päätökseen. Ruhtinaat ajettiin pois, upseereilta revittiin olkaimet, virkamiehet pakotettiin nälän kautta mukautumaan, jotta he voisivat saada käyttöönsä työvoimansa – joka oli välttämätöntä jopa nyky-Saksan sosialistis-korkeakapitalistiselle valtiolle. Tällä tavoin Saksan kansa riisuttiin aseista, kastroitiin, sen johtajat ryöstettiin, se riistettiin ja sitä raivottiin, se demoralisoitiin ja heikennettiin, samalla kun kaikkialla julkisessa elämässä, taloudessa ja politiikassa, taiteessa ja teatterissa juutalaiset vaativat itselleen kiistattoman hegemonian.

Heidän valtansa perusta on heidän valtava vaurautensa.

Vaikka heitä on vähän suhteessa isäntäkansoihin, he ovat kyenneet siirtämään kaikki tärkeät julkisen elämän virat juutalaisten rotutovereidensa tai juutalaisille läheisesti sukua olevien saksalaisten käsiin. Mutta juutalaisten poistaminen Saksan kansallisesta yhteisöstä on kuitenkin täysin mahdollista – sitäkin enemmän, koska todella elintärkeä tuotantotoiminta teollisuudessa ja maataloudessa, ammateissa ja hallinnossa on lähes täysin vapaata juutalaisista.

Juutalaisten poistaminen kansakunnastamme ei häiritsisi maataloustuotantoa – en ole vielä nähnyt yhtäkään juutalaista auran takana auraamassa vakoa – eikä tehtaiden tarvitsisi pysähdyttää toimintaansa työntekijöiden puutteen vuoksi – työvoima todellakin tietäisi, ettei yksikään juutalainen nosta hiiltä kovasti tai seiso ahjossa – sepän ja metallityöläisen, puusepän ja suutarin työpaikkamme eivät jäisi orvoiksi – talojen ei tarvitsisi millään tavalla jäädä raunioiksi juutalaisten karkottamisen jälkeen, tilastot eivät mainitse mitään juutalaisista muurareista ja kirvesmiehistä, katontekijöistä tai lasittajista. Mutta ei edes kaupankäynnissä ilmenisi pysähtyneisyyttä, jos juutalaisia ei enää olisi siellä. Liikennejärjestelmän alalla valtio on jo tähän mennessä hoitanut esimerkillisesti henkilö- ja tavaraliikenteen, ja kukapa olisi nähnyt juutalaisia rautatien konduktööreinä tai veturinkuljettajina –

vai raitiovaunun kuljettajina, vai ajonajureina tai kuljetustyöntekijöinä?

Mutta jopa juutalaisille tyypillisen kaupan ja rahoituksen taipumuksen alalla sotilashallinnon virat ennen sotaa osoittivat kykynsä hoitaa huolellista varastointi- ja huoltopalvelua. Kaupankäynnissä itsessään toimii satojatuhansia kauppavirkailijoita ja saksalaisia liikemiehiä, jotka ymmärtävät kaupan todelliset puolet ja tarpeet. Valtionpankissa ja postipankissa meillä on instituutioita, jotka voisivat muodostaa perustan terveelle kansantaloudelle, joka on vapaa juutalaisesta ryöstötaloudesta.

Jos olemme tässä melko lyhyessä katsauksessa nähneet, että juutalaiset eivät millään tavalla edusta korvaamatonta tehtävää valtiossamme ja kansallisessa elämässämme, että he toisaalta käyttävät väärin ylivaltaansa mitä armottomimmalla tavalla isäntäkansojensa vahingoksi, niin ilmeisenä ja loogisena seurauksena syntyy vaatimus juutalaisten karkottamisesta kansakunnastamme.
Vain se, joka sitoutuu Saksan kansallisyhteisöön, voi olla valtionkansalainen50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825–1864) oli saksalais-juutalainen sosialisti, joka tunsi Marxin, vaikka tämä pitikin häntä opportunistina, koska tämä oli halukas kompromisseihin konservatiivisen Bismarckin kanssa. Marx ei siksi tukenut Lassallea, kun tämä perusti Allgemeiner Deutscher Arbeitervereinin (Yleisen Saksan työväenpuolueen).
yhdistys) vuonna 1863 pyrki pääasiassa yleisen ja suoran äänioikeuden saavuttamiseen.

50 Tämä määräys sisältyi jo 15. syyskuuta 1935 annettujen Nürnbergin lakien toiseen osaan, "Valtakunnan kansalaisuuslaki", 2. artiklaan: "Valtakunnan kansalainen on ainoastaan se alamainen, jolla on saksalaista tai saksalaista verta ja joka käytöksellään osoittaa olevansa sekä halukas että sopiva palvelemaan uskollisesti Saksan kansaa ja valtakuntaa." Juutalaisten täydellinen erottaminen saksalaisesta yhteiskunnasta määrättiin näiden lakien ensimmäisessä osassa, "Lait saksalaisen veren ja kunnian suojelemiseksi".

Machine Translated by Google

Tästä rotukysymyksen tarkastelusta seuraavat luonnollisesti ja väistämättä myös muut itäjuutalaisten maahanmuuton kiellon seuraukset. On täysin ymmärtämätöntä juutalaiskysymystä, jos uskoo, että itäjuutalaisten torjuminen riittää maahanmuuton kiellolla. On ehdottoman välttämätöntä samanaikaisesti asettaa kansaamme vihamieliset juutalaiset, jotka asuvat keskuudessamme, muukalaisen lain alaisuuteen. Itäjuutalaiset ovat tietysti se suuri reservoir, josta juutalaiset jatkuvasti täydentävät itseään. Tämän maahanmuuton itsessään sisältämä suuri vaara on käynyt ilmi täysin selvästi viime vuosien kokemusten kautta. Muutamassa vuodessa nämä itäjuutalaiset ovat kyenneet kaikkien mahdollisten liike-elämän temppujen ja kukoistuksen avulla hankkimaan haltuunsa valtavia rikkauksia. Oikeussalimme ovat täynnä tällaisten ulkomaisten elementtien harjoittamia petoksia. Valtiolla ei ole vähääkään kiinnostusta sellaisten ihmisten maahanmuuttoon, jotka eivät millään tavalla tee itsestään hyödyllisiä tuotannollisesti.

Tämä kansallissosialistisen valtion kanta itäjuutalaisiin ei sulje pois sitä, että
Jopa muiden kansojen jäsenet, jotka ovat loisia kansallisessa elimessä, voidaan erottaa.

Näiden kysymysten käsittely johdattaa meidät nyt valtion politiikan kolmanteen osaan
Kansallissosialismi: kansalaisoikeuteen.

Kansalaisuusoikeus

Kansalaisuusoikeus on hankittava. Tässä periaatteessa kansallissosialismi eroaa huomattavasti nykyisin voimassa olevasta oikeudesta, jonka mukaan jokainen yli 20-vuotias saksalainen, sekä mies että nainen, voi käyttää valtion kansalaisoikeuksia. Samoin Weimarin perustuslain mukaan tämä mahdollisuus on tänä päivänä avoinna juutalaisen rodun jäsenille. Samoin kuka tahansa ulkomaalainen voi saada tämän valtion jäsenyyden täyttämällä muutamia pinnallisia muodollisuuksia.

Weimarin perustuslaki ei yleisesti ymmärrä valtion kansalaisen käsitettä, vaan puhuu 110. artiklassa valtion jäsenyydestä ja 109. artiklassa kaikkien valtion jäsenten, sekä miesten että naisten, yhtäläisistä oikeuksista lain edessä. Tämän käsitteen epämääräisyys luonnollisesti sulkee pois moraalisten ja rodullisten edellytysten vaatimisen kansalaisoikeuden saamiseksi. Tätä vastoin valtakunnan perustuslain 113. artikla ottaa vieraskieliset "kansakunnan osat" (!) erityissuojelunsa piiriin; heitä "ei saa asettaa epäedulliseen asemaan heidän vapaassa perinteisessä kehityksessään, etenkään äidinkielensä käytössä koulutuksessa sekä sisäisessä hallinnossa ja oikeudenkäytössä".

Jos vertaa tätä ulkomaalaisten suojelulakiamme käytäntöä omia kansallisia tovereita vastaan, velvollisuutta luovuttaa niin kutsutut sotarikolliset viholliselle, 112 artiklassa taattuun varmuuteen, jonka mukaan "yhtäkään ulkomaisen hallituksen saksalaista ei saa luovuttaa vainottaviksi tai rangaistavaksi", ja jos kerran vertaa juuri tätä viimeksi mainittua artiklaa ranskalaisten Kruppia51 ja hänen johtajiaan vastaan antamiin surullisenkuuluisiin tuomioihin, ehkä viittaus siihen, että tämän perustuslain laatija oli juutalainen Preuss52, riittää valaisemaan kaikkia näitä tapahtumia selvästi.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) johti Friedrich Krupp AG:tä vuosina 1909-1941. Yhteistyössä Hans von Seecktin (1866-1936) johtaman valtakunnan armeijan kanssa Krupp ryhtyi Saksan salaisen uudelleenaseistamiseen Versailles'n sopimuksen vastaisesti. Vuonna 1923, kun ranskalaiset ja belgialaiset miehittivät Ruhrin alueen, he myös sakottivat Kruppia...
Essenissä järjestettiin suuret julkiset hautajaiset Kruppin tehtaan kolmelletoista työntekijälle, jotka ranskalaiset ampuivat kuoliaaksi miehityksen aikana.

52 Hugo Preuß (1860-1925) oli Weimarin tasavallan saksalais-juutalainen sisäministeri ja hänellä oli keskeinen rooli
Weimarin perustuslain laatimisessa vuonna 1919.

Machine Translated by Google

Ei "puolalaisten onnellisempi tulevaisuus", kuten Betthmann-Hollweg53 sanoi yhdessä valitettavasta parlamenttipuheestaan, eikä myöskään juutalaisten aseman parantaminen Romaniassa (Kuhlmannin mukaan)54 voi olla Saksan valtion johtava ajatus, vaan ainoastaan Saksan kansan hyvinvointi. Tämä ohjaava teema ilmaistaan NSDAP:n kansallisessa ja taloudellisessa ohjelmassa (Ohjelma, s. 35) kohdassa 7: *"Saksalaisten oikeudet ja edut ovat tärkeämpiä kuin ulkomaalaisten oikeudet ja edut" ja kohdassa 6: "Muu kuin saksalainen voi asua Saksassa vain vieraana ja on ulkomaalaislain alainen".*

Tämän mukaan valtion kansalaisuusoikeus on hankittava. Se voidaan myös menettää arvottomuuden vuoksi. Se on oikeus, josta juutalaiset on lähtökohtaisesti suljettu pois, josta myös muiden kansojen jäsenet voidaan sulkea pois.

Saksan valtion kansalaisuuden hakijan sisäinen ehto on sitoutuminen saksalaiseen kulttuuriin ja yhteisöön. Se, joka ei sitoudu saksalaiseen kansakuntaan tällä tavalla, se, joka julistaa itsensä Saksan valtion viholliseksi, se, joka tuntee olevansa läheisemmin sidoksissa muiden kansojen jäseniin kuin omaan kansaansa, ei voi saada mitään Saksan valtion kansalaisoikeuksia, sillä hän ei todellakaan halua olla missään tekemisissä saksalaisen yhteisön kanssa.

Näyttää todellakin hulluudelta, kun ihmiset, jotka julistavat julkisesti, etteivät tunne Saksa-nimistä isänmaata, kuten Crispien55 ja muut tekivät, haluavat silti neuvoa tämän maan kohtalosta, vaikka he kansan edustajina, valtuutettuina, väittävät nauttivansa edelleen erityisistä etuoikeuksista ja nauttivat edelleen erityisen tiukkojen lakien (tasavallan) suojaa, jos heidät ylennetään tästä parlamentista hallituksen virkoihin.

Kansallissosialistinen Saksan valtio tulee vaatimaan juuri tällaisilta miehiltä ankarimman tilivelvollisuuden, ja vallankumoushallitusten ja -parlamenttien jäsenten on takautuvasti kannettava vastuu teoistaan tai laiminlyönneistään. Laeille, jotka on laadittava kaikkien julkisessa elämässä toimivien henkilöiden vastuulla, on siksi annettava takautuva valta.

Tässä ei ole kyse, kuten Saksan vallankumouksen virheen tapauksessa, nälkäisten "proletaarien" palkkojen taistelusta kylläisiä ja kyltymättömiä kapitalisteja vastaan, eikä siis työväestön terveiden ja oikeiden tunteiden harhauttamisesta luokkataistelun ajatuksella, vaan tässä on kyse moraalisesta vaatimuksesta, että nykyisen parlamentaarisen ja hallitusjärjestelmän nykyisten edunsaajien vastuuttomuuden on loputtava ja että ne, jotka ovat rikastuneet kohtuuttomasti kansan hädän varassa tai ne, jotka ovat yllyttäneet muiden piirien juonitteluihin, saatetaan ansaitsemaansa rangaistukseen.

Iskulause: "Pienet konnat hirtetään, suuret vapautetaan" ei pidä todistaa oikeaksi. Kansallissosialistinen valtio tulee sitä vastoin rangaistusta määrittäessään ottamaan pienten konnajen viekoittelun huomioon hyvin lieventävänä seikkana ja toisaalta saattamaan Saksan kansaa vastaan tehdyt suuret rikolliset oikeuden eteen lain täydellä ankaruudella.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856–1921) toimi Saksan liittokanslerina vuosina 1909–1917. Sodan aikana Betthman-Hollweg näytti suosivan maltillisempia politiikkoja kuin sotilasjohtajat kannattivat.

54 Richard von Kuhlmann (1873–1948) toimi Saksan ulkoministerinä elokuusta 1917 Heinäkuu 1918. Toukokuussa 1918 hän neuvotteli Bukarestin rauhan Romanian kanssa.

Arthur Crispien (1875–1946) valittiin sosiaalidemokraattien parlamentin jäseneksi vuonna 1920, ja hänestä tuli Sosiaalidemokraattisen puolueen (SPD) toinen puheenjohtaja vuonna 1922.

Machine Translated by Google

Tämän valtion tuomioistuimen puhdistava työ ei voi nyt millään tavalla päättyä niihin, jotka nousivat vallankumouksen myötä vallankumoukseen. Sen on myös kohdistettava huomionsa niihin keisarillisen hallituksen alaisuudessa oleviin, jotka huolimattomuudellaan mahdollistivat tämän Saksan tuhon. Päävastuullinen – Bethmann-Hollweg – on todellakin otettu pois maallisten tuomariensa joukosta, sama pätee seuraavaksi syyllisimpään – Erzbergeriin56, joka heinäkuun 1917 kurjan parlamentaarisen vallankumouksen isänä nosti jälleen kerran esiin vihollisten vajoavan voitontahdon. Jopa Eisner57
ja Rathenau on poistettu kansakuntaa tuhoavan toimintansa näyttämöltä, tosin laittomasti, mutta historian rautaisten lakien mukaisesti. Mutta yhä elossa on monia niistä, jotka tammikuun 1918 ammusiskun järjestämisen kautta iskivät tikarin taistelevan armeijan selkään, ja yhä elossa on monia niistä, jotka puheen ja kirjoituksen kautta mursivat voittamisen tahdon, yhä elossa on niitä, jotka saarnasivat "rauhaa ilman voittajia ja häviäjiä", yhä elossa on niitä, jotka pitävät sitä oikeutettuna ja jotka käyttivät sodan ja vallankumouksen aiheuttamaa kansan ahdinkoa väärin omaksi kohtuuttomaksi rikastumisekseen.

Tällainen kansallispoliittinen vaatimus varmasti levittää pelkoa ja kauhua, ja kymmenettuhannet ihmiset pelkäävät henkensä edestä, koska he eivät ole puhdassydämisiä. Mutta kansallissosialismin kannalta tämä sosiaalisen oikeudenmukaisuuden vaatimus ratkaisee Saksan kansan kohtalon kysymyksen: löytääkö Saksan kansa tiensä jaloon kansakuntaan vai joutuuko se selviytymään kurjasta elämästä rappeutumisessa ja turmeluksessa fellaheenilaisena kansakuntana. Kansallissosialistisen liikkeen olemassaolon oikeutus ratkaistaan myös tämän kysymyksen perusteella.

Valtion kansalaisuusoikeus ei siis ole asia, joka asetetaan jokaisen Saksassa syntyneen kehtoon; pikemminkin tämä valtion kansalaisuusoikeus sisältää itsessään myös korkeimmat moraaliset velvollisuudet valtiota ja kansakuntaa kohtaan. Tämän valtiota ja kansakuntaa kohtaan olevan vastuun noudattamista on kuitenkin suojeltava myös sillä mahdollisuudella, että tämä oikeus voidaan jälleen menettää arvottomuuden tapauksessa.

Toisaalta valtion kansalaisuusoikeuden saaminen ei ole armonosoitus, vaan vaatimus, jonka jokainen ahkera saksalainen voi esittää, joka osoittaa olevansa saksalaisen yhteisön arvoinen ja joka sitoutuu saksalaiseen rodulliseen ja historialliseen yhteisöön.
Se, joka on täyttänyt asevelvollisuutensa ja työvelvollisuutensa, joka on aktiivinen ja kunniallinen työntekijä ammatissaan, voi vaatia valtion kansalaisuutta.

Mutta tähän valtion kansalaisuuteen liittyy myös velvollisuus olla kaikessa työssään unohtamatta kokonaisuuden näkökulmaa ja myös taloudellisessa toiminnassaan olla aina tietoinen siitä, että työnsä on sovitettava kokonaisuuteen, toisin sanoen, vaikka tietyillä alueilla olisi täysi vapaus, Saksan valtion kansalaisen toiminnan ei tulisi suuntautua kokonaisuuden hyvinvointia vastaan.

---

56 Matthias Erzberger (1875–1921) oli Deutsche Zentrumspartei -puolueen (katolinen keskustapuolue) jäsen, jota pidettiin Betthman-Hollwegin oikeana kätenä. Sodan aikana, vuoden 1917 puolivälissä, hän vaati sodan neuvottelevaa lopettamista ja heikensi luottamusta Saksan armeijaan. Erzberger allekirjoitti ensimmäisen maailmansodan päättävän aseleposopimuksen ja Weimarin tasavallan valtiovarainministerinä hän kannatti Versailles'n sopimusta. Freikorps-komentajan Hermann Ehrhardtin (1881–1971) perustaman ”Organisaatiokonsulin” äärikansalliset jäsenet murhasivat hänet vuonna 1921.

57 Kurt Eisner (1867-1919) oli saksalainen juutalainen sosialisti, joka järjesti vallankumouksen, joka syöksi Wittelsbachin suvun vallasta. Baijerin dynastian marraskuussa 1918. Hänestä tuli Baijerin tasavaltalainen pääministeri, ja Bernin sosialistikonferenssissa hän hyökkäsi maltillisten sosialistien kimppuun, koska he eivät tunnustaneet Saksan syyllisyyttä ensimmäisen maailmansodan syttymiseen. Kansallismielinen kreivi Arco von Valle murhasi hänet helmikuussa 1919.

Machine Translated by Google

Kansantalous

Kansantalouden tehtävänä on kysynnän tyydyttäminen eikä mahdollisimman korkean korkotuoton saavuttaminen lainapääomalle.

Voisi luulla, että tätä periaatetta pidetään itsestäänselvyytenä jokaisessa taloudessa, ja kuitenkin kansallissosialistinen talous eroaa nykyisestä intressikapitalistisesta taloudesta juuri tässä ohjaavassa periaatteessa. Tuottavan ihmisen vilpittömän järjen ei ole niin helppoa kuvitella kansantaloutta, joka ei palvele kysynnän tyydyttämistä; ja kuitenkin on nyt tehtävä selväksi, että talouden nykyisille herroille – pankki- ja pörssipääomalle – kysynnän tyydyttäminen on pohjimmiltaan hyvin vähäistä. Kansainvälisellä pääomalla on intressi...
siinä vain sikäli kuin tätä kysynnän tyydyttämistä voidaan hyödyntää koronkiskonnan kapitalistisella tavalla.

Kyse on itse asiassa kahdesta perustavanlaatuisesti erilaisesta suhtautumisesta talouteen.
Koko väestön ainoa kiireellinen vaatimus koko taloudelle on luonnollisesti ravinnontarpeen tyydyttäminen, sitten asunnon ja vaatetuksen tarpeen tyydyttäminen, ja vasta sen jälkeen tulevat valikoimassa kaikki muut päivittäiset välttämättömyydet aina korkeampiin taiteisiin ja kulttuuriin liittyviin nautintoihin asti. Näiden väliin tulevat tukipalvelut, koko liikennejärjestelmä ja kaikki siihen liittyvä, kauppa ja rahoitusjärjestelmä. Tavarantuotannolla puolestaan on terveessä taloudessa arvokkain tavoite kattaa tarve parhaalla mahdollisella tavalla maksulla, joka kattaa tuotantokustannukset ja sisältää yrittäjälle vastaavan työtulon sekä sopivan voitto-osuuden, josta voidaan kattaa sekä väistämättömät tappiot että yrityksen parannukset ja uudistukset.

Oikeudenmukaisen yrittäjän huomio ei ole suunnattu kohtuuttoman voiton saavuttamiseen yksittäistapauksissa, vaikka onnekkaat sattumat sen mahdollistaisivatkin. Oikeudenmukainen yrittäjä on täysin tietoinen kansantaloudellisista tehtävistään: tuotannon järjestämisestä siten, että tarve voidaan tyydyttää käyttäjän kannalta mahdollisimman pienin kustannuksin, että samalla yritys kasvaa ja kukoistaa, että tuotantokustannukset pienenevät jatkuvasti palkkojen alenematta.

Ehkäpä valaisevin esimerkki tällaisesta aidosta yrittäjämäisestä ajattelutavasta on Ernst Abbe58, Jenassa sijaitsevan Zeissin tehtaan perustaja ja johtaja. Tämä mies on ymmärtänyt täydellisesti tämän yrittäjän kansantaloudellisen tehtävän ja pyrkinyt toteuttamaan sen parhaan kykynsä mukaan.

Mutta tässä suhteessa meillä ei yleensä ole myöskään mitään syytä valittaa erityisesti sotaa edeltäneistä yrittäjistämme. Miehet kuten Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 jne. ovat lunastaneet itselleen jopa sosiaalisesti kunniapaikan Saksan teollisuuden historiassa. Heitä kaikkia ei hallinnut yksipuolinen voiton tavoittelu,

---

[58] Ernst Abbe (1840-1905) oli fyysikko ja yrittäjä, jonka Jenan fysiikan laitoksen perustaja Carl Zeiss palkkasi. yritys Carl Zeiss AG, joka valmisti optisia instrumentteja ja järjestelmiä. Abbesta tuli yrityksen osaomistaja.

59 Alfred Krupp (1812–1887) oli Friedrich Kruppin (1787–1826) poika. Krupp oli perustanut Krupp Cast Steel Companyn vuonna 1811. Alfred Kruppin johtajuuskaudella yhtiöstä tuli aikansa johtava asevalmistaja.

[60] Mannesmann perustettiin vuonna 1890, ja se tuotti alun perin saumattomia teräsputkia.

[61] Werner Siemens (1816-1892) oli Telegraphen-Bauanstalt-yhtiön keksijä ja perustaja vuonna 1847. Nykyään Siemens AG on yksi maailman suurimmista sähköteknologiayrityksistä.

[62] August Thyssen (1842–1926) perusti Thyssen-Foussolin rautatehtaan vuonna 1867 ja osti muita raskaan teollisuuden yrityksiä, jotka yhdistettiin vuonna 1926 Vereinigte Stahlwerkeksi, maailman suurimmaksi kaivos- ja teräskartelliksi ennen toista maailmansotaa.

[63] Borsig oli veturiyhtiö, jonka August Borsig (1804-1854) perusti vuonna 1837.

64 Krauss-Maffei on vuonna 1838 perustettu konepajayritys.

Machine Translated by Google

he kaikki pysyivät itselleen yksinkertaisina ja vaatimattomina, vain heidän töidensä menestys oli heidän johtotähtenään.

Saksan teollisuuden väsymätön tuotanto- ja keksintövoima on todellakin johtanut siihen, että paitsi jättimäinen väestönkasvu on tarjonnut työtä ja leipää, myös siihen, että palkkojen noususta huolimatta, kaikkien väestökerrosten elintason kokonaisvaltaisesta paranemisesta huolimatta tärkeimmät tuotteet ovat voineet tulla halvemmiksi aina uusien parannusten ja keksintöjen ansiosta. Saksalaisen käsityöläisen ei tulisi koskaan unohtaa, että hän on tämän velkaa aivotyöntekijöille.

Ja tässä on jälleen korostettava kaikella painotuksella erästä toista asiaa: Saksan talouden tämän korkean kukoistuksen perusta ja edellytys oli voimakkaasti johdettu Bismarckin valtakunta. Nämä kaksi tekijää, Saksan valtakunnan yhtenäinen ja siksi voimakas poliittinen tilanne sekä saksalaisten yrittäjien ja työntekijöiden ennennäkemätön ahkeruus, mahdollistivat sen, että koko väestön elintaso nousi kokonaisvaltaisesti, että Saksan jättimäinen väestönkasvu voitiin ruokkia, vaatettaa ja majoittaa, ja että maastamuutto Saksasta laski mitättömäksi.

Saksalaisten muuttoliikkeiden luvut vuoden 1870 jälkeisinä vuosikymmeninä sisälsivät vain terveen ylijäämän saksalaisesta yrittäjä- ja kauppiaushengestä, joka virtasi maailmalle saksalaisen ahkeruuden ja suorituskyvyn pioneereina.

Saksan valtakunnan koko kansantalous teki suurimmaksi osaksi oikeutta niille perusvaatimuksille, joita mekin asetamme terveelle kansantaloudelle.

Kysyntä katettiin runsaasti. Siitä huolimatta jo tuolloin näytti olevan syvällisiä taloudessamme ilmenneet vahingot, jotka ilmenivät monin eri tavoin.

1. *Valtiontaloutemme* velkaantui yhä enemmän samaan aikaan, kun Saksan kansa rikastui ja vahvistui, kun Saksan teollisuuden ja kaupan tehokkuuden tuotteet valloittivat maailman myyntimarkkinat, aikana, jolloin sisäinen taloutemme eteni menestyksestä menestykseen ja lääketieteellinen olosuhteemme ja elinolomme paranivat vuosi vuodelta.

Ei tietenkään ole hyvä merkki, jos velat kasvavat jatkuvasti. Tällainen ilmiö viittaa aina siihen, että jokin on vialla. Onhan sitä täysin järjetöntä ja järjetöntä, jos valtio, jonka kansalaiset vaurastuvat jatkuvasti, ei samanaikaisesti ole terveen ja kukoistavan valtiontalouden tilassa. Tämän täytyy olla vieläkin yllättävämpää, kun Saksan valtakunta ja osavaltiot saivat poikkeuksellisen suuria tuloja rautateiltä, postilaitoksilta ja kaivoslaitoksilta sekä valtion metsistä jne., täysin riippumatta siitä, että valtakunta ja osavaltiot saattoivat taloudellisen itsemääräämisoikeutensa nojalla vaatia kansalaistensa huomattavaa verotuskykyä.

2. Toinen syvään juurtunut taloudellinen vahinko oli maatalous- ja kaupunkikiinteistöjemme progressiivinen velkaantuminen. Tätä vastaan kohdistettu maareformiliike tunnisti oikein erittäin tärkeän osan koko ongelmasta, mutta valitettavasti se ei saavuttanut täyttä tehoa.

3. Teollisuutemme inflaatio kaikenlaisten luottojen kautta on myös pitänyt huolestuttaa tarkkanäköisiä tarkkailijoita. Kasvavan vaurauden aikoina kauppa- ja teollisuusyritykset suhtautuvat ulkomaisen rahan vastaanottamiseen ja siihen liittyvään korkovelvoitteeseen kevyesti, koska voimakkaasti lisääntyneet työ- ja tulomahdollisuudet todellakin mahdollistavat näiden taakkojen kantamisen.

Machine Translated by Google

Mutta voi, jos talouskriisi iskee! Silloin korkosidonnaisen luoton käyttö osoittautuu kaikessa taloudellisessa tuhoisuudessaan.

Näinä vuosina syntynyt osakeyhtiömuoto, jossa pääoma tosiasiallisesti irrotettiin siihen sidotusta työstä, toisin sanoen velkojien puhtaasti kapitalistiset intressit rahan kannattavuuteen erotettiin yksittäisen yrittäjän terveestä yhteistyöstä ja hänen olemassaolonsa täydellisestä samaistumisesta yritykseensä, kylvi samalla tavalla syvällisten taloudellisten vahinkojen siemenen.

4. Rahanvälityslaitosten, pankkien, kasvavan valta-aseman olisi pitänyt täyttää kansakunnan kunnianarvoisa ystävä huolestuneella tavalla. Talouden palvelijoista pankeista tuli koko kansantalouden rajoittamattomia isäntiä. Merkittävällä ja merkittävällä tavalla pankkien kasvava valta-asema ei millään tavalla liittynyt kansantaloutemme samanaikaiseen kukoistukseen, vaan päinvastoin, mitä surkeammaksi taloutemme muuttui, sitä enemmän pankit ylistivät itseään.

Emme halua tässä mennä tämän kehityksen pidemmälle, siitä on paljon sanottavaa puhtaasti finanssi- ja rahatalouden yhteydessä. Maininta finanssi- ja luottojärjestelmän kautta aiheutuvan suuren kansantalouden vahingon nelinkertaisesta syystä oli erittäin tärkeä, koska juuri tästä koko talouden näkökulmasta on tullut todellisen kansantalouden vastakohta, nimittäin finanssivaltojen yksipuolinen ryöstötalous.

Sen, jolle loisten vaivaaman ruumiin kuva ei itsestään asetu mieleen, täytyy olla erittäin kiinnostunut nykyisen tilanteen säilyttämisestä tai riippuvainen tämän riistävän talouden edunsaajista. Valitettavasti jälkimmäinen pätee hyvin moniin ihmisiin. Siksi sisäinen vastustus tätä nykyaikaista taloudellista ryövärijärjestelmää vastaan ei synny vastaavalla tavalla.

Erityisen huonoa on, että jopa tiede, ja itse asiassa juuri se tiede, jonka on käsiteltävä näitä asioita tunnollisesti, on edelleen, muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta (Othmar Spann 65), nykyisen kapitalistisen talouden korkojen lumoissa ja on siitä riippuvainen. Nykyinen kansantalous ei ole totuuden ja oikean tiedon edelläkävijä, vaan siitä on tullut kansantalousrikollisuuden äänitorvi.

Jokainen yksinkertainen ihminen voi ymmärtää ja pohtia kaikkia suuria totuuksia ja viisautta niiden olennaisilta osin. Tähän ei pidä sekoittaa sitä tosiasiaa, että tällaiseen perustavanlaatuiseen tietoon pääseminen ei luonnostaan ole niin yksinkertaista. On totta, että tieto itsessään, intuitio, on kuin kirkas valo, joka loistaa ikuisesti tietoa janoavassa sielussa. Vaikeaa on kuitenkin ymmärryksen myöhempi työ, jonka on uurastavasti kasattava tiili tiilen päälle rakentaakseen, mitä huolellisimmalla materiaalivalinnalla, koko ajatusrakenteen niin, että valmis työ näyttää kaikille itsestään selvältä.

Tällaisissa tapauksissa ei ole parempaa kiitosta kuin silloin, kun joku silloin tällöin itse tulee tällaisiin ajatuksiin. Näin sain työskennellessäni tämän työn parissa (kesällä 1923)

65 Othmar Spann (1878-1950) oli itävaltalainen antisosialistinen taloustieteilijä ja sosiologi, johon vaikuttivat Adam Mullerin (1779-1829) talousteoriat – joka oli vastustanut Adam Smithin materialistista liberaalia taloustiedettä. Hän toimi professorina Wienin yliopistossa vuosina 1919–1938, jolloin kansallissosialistit estivät häntä toimimasta professorina sen jälkeen, ku Itävallan Anschluss (liittäminen). Vaikka Spann suhtautui myötämielisesti NSDAP:n nationalistiseen suuntaukseen, kansallissosialistit eivät täysin tukeneet hänen näkemyksiään korporatiivisesta valtiosta.

Machine Translated by Google

nyt jo vanhan miehen, itävaltalaisen insinöörin W. Schoberin, erinomainen työ66, jossa Itävallan rahoitus- ja luottotilanteen koko katastrofaalinen kehitys ennustettiin ennennäkemättömän selkeästi jo 30 vuotta sitten.

Schober huomautti, että vain täydellinen irtautuminen perustavanlaatuisesti virheellisistä kansantalousdoktriineista voisi pysäyttää kansantalouden tuhoisan kehityksen – valitettavasti ilman pienintäkään menestystä.

Tärkein syy oli tuolloin se, että Schoberin kristillissosialistiseen puolueeseen kuuluvat ystävät aluksi innostuneen yksimielisyyden jälkeen kääntyivät pois hänestä laiskoilla tekosyillä: "Aika ei ole vielä kypsä", mutta todellisuudessa se ei sopinut kristilliselle suurrahoitukselle.

Pankki lakkasi jo kauan sitten olemasta luotettava välittäjä säästöpääoman ja talouden saatavien sekä käyttöpääoman välillä. Nykyään suurpankeilla on johtajansa ja edustajansa kaikissa osakeyhtiöissä. Mitään ei voi tapahtua ilman, että pankki tietää siitä. Ja mikä intressi pankilla on nyt taloudessa? Sen ainoa intressi on, että pääoma tuottaa mahdollisimman suurta voittoa; millä tavoin se on täysin yhdentekevää. Se ei näe tehtävänään talouden hedelmöittämistä lainaamalla rahaa halvimmalla korolla juuri silloin, kun kansantaloutta uhkaavat pahimman laatuiset kriisit – tämä olisi kuitenkin sen korkein tehtävä –; suurpankit ovat paljon mieluummin taipuvaisia esittämään juuri silloin luottopaketteja ja luottoilmoituksia, kun teollisuus tarvitsee kiireellisimmin ennakkoluottoa työlleen.

Voidaan edelleen pohtia seuraavaa: Minkä tarpeen pankit kattavat? – Joku sanoisi: rahan tarpeen. Tietenkin. Mutta miten ja millä ehdoilla? Leipuri, suutari, tehtaanomistaja, liikemies todellakin kattavat ruoan, vaatteiden jne. todellisen tarpeen ja saavat siitä vastaavan arvon, hinnan, rahana tai rahansiirron kautta.

Näin tarve on katettu, ja tehtailijalla jne. on jälleen käyttöpääomaa ostoksia, palkkojen maksamista ja jatkotuotantoa varten. Tässä näemme taloudellisen kierteen päättyneen. Tuottaja kattaa käyttäjän tarpeen, raha täyttää varsinaisen tehtävänsä vaihtokaupan välittäjänä ja lannoittaa uudelleen taloutta tuottajan käsissä.

Rahanlainausliiketoiminnassa tilanne on aivan toinen. Ensinnäkin pankeilla ei ole velvollisuutta luovuttaa omaisuuttaan – rahaa – samalla tavalla kuin esimerkiksi jokaisella kauppiaalla on. Näin ollen pankki voi varmistaa, että se antaa rahaa vain niille, jotka suhtautuvat siihen myönteisesti. Lisäksi pankki vaatii useimmissa tapauksissa vakuuksia, jotka ylittävät reilusti lainan arvon, ja velkasitoumuksen, jonka mukaan velallisen on sitouduttava maksamaan velka takaisin kaikella, mitä hänellä on ja tulee ansaitsemaan. Toisin sanoen, rahan jakamista vastaan pankki vetää valtaansa paljon suurempia varoja kuin lainattu summa; se myös antaa velkasitoumuksen, joka paljastaa velallisen työtulot sen otteeseen. Mutta se ei riitä: tästä kaksinkertaisesti ja usein vakuudellisesta rahalainasta pankki antaa itselleen maksaa vielä enemmän korkojen muodossa, joista tulee ajan myötä valtavia. Kyse on siis menettelystä, joka taloudellisesti tarkasteltuna ei ole lainkaan tuottava suoritus, vastinemaksu – pantti, velkakirja – annetaan välittömästi, ja lisäksi velallisen on suostuttava toiseen jatkuvaan maksuun, joka muutaman vuoden kuluttua ylittää vastaanotetun rahan arvon, ilman että pantinantaja...

66 Wenzel Schober (1846-1928) oli itävaltalainen rautatieinsinööri, joka – kuten wieniläinen professori Josef Schlesinger (1830-1901) – tunnisti taloustieteellisissä kirjoituksissaan riippuvuuden juutalaisesta kansainvälisestä rahoituksesta Itävallan talousongelmien pääsyyksi. Hänen tärkeimpiä teoksiaan olivat Die Noth und ihre Ursachen, 3 osaa, Wien, 1880-82, ja Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

vapautuminen tai velan selvittäminen. Tällainen finanssitoiminta on luonnostaan kansallisesti taloudellisesti järjetöntä, se on puhdasta koronkiskuntaa.

Luoton todellinen merkitys, usko toisen suurempaan taloudelliseen tehokkuuteen, on itse asiassa se, että säästetyn rahan omistaja ei näe olevansa asemassa käyttämään rahojaan itse kannattavasti. Siksi hän kääntyy jonkun sellaisen puoleen, johon hän voi luottaa ja joka tarjoaa hänelle takuun siitä, että hän palauttaa säästöt hänelle pyynnöstä kokonaisuudessaan ja vähentymättöminä. Jos laina vahvistaa velallisen taloudellista työkykyä niin, että hän voi tehdä huomattavasti suurempia voittoja, tätä voidaan pitää oikeudenmukaisuuden tai kiitollisuuden tekona, jos velallinen antaa velkojalle rahojen palauttamisen lisäksi myös tietyn osan voitostaan. *Tämä käsitys yksityisestä raha- ja luottotaloudesta hallitsee koko keskiaikaa, se muodosti kirkon korko-opin ytimen. Koron vaatimista pidettiin koronkiskomisena.* Nykyään korosta, jota kirkko piti koronkiskomisena, on tullut todellakin koko taloutemme aksiomaattisuudeksi – luoton kansantaloudellisesta merkityksestä on tullut kansantaloudellinen hölynpöly. Toki varakkaalle ihmiselle tällainen oppi on kestävän ja vaivattoman rikastumisen lähde. Ei niinkään siksi, että kulta – kuten se haluaisi näyttää – todellisuudessa olisi rahaa itsestään tuottava voima, yli-inhimillinen ilmiö, joka vapautettuna maallisista katoavuuden laeista pakottaa kaiken katoamattomuuteensa ja ikuisesti, vaan siksi, että nykyaikaisessa finanssi- ja kansainvälisessä taloustieteessä koetaan yksinkertaisesti laki, että kaikenlaisella taloudellisella omistamisella itsessään on oikeus korkoon, tietyssä määrin rahaan synnynnäisesti, on tämä hirviömäinen työn ja rahan välisen suhteen kääntyminen päinvastaiseksi laiksi, joksikin, jota ei voida koskettaa, joksikin, jolle sitä käsittelevän tieteen on esitettävä suuri määrä oikeuttavia perusteluja.

Vain tällä tavoin oli mahdollista kääntää koko kansantalous pois sen ainoasta ja luonnollisesta tehtävästä tyydyttää tarve ja siten luoda työtä ja ruokaa kaikille ja käyttää sitä väärin ensisijaisesti pankki- ja pörssipääoman omistajien henkilökohtaisen rikastumisen välineenä.

Liikettämme vastaan käydyn poliittisen taistelun suosikkitemppu on nyt se, että tätä vastustustamme kansantaloutemme *korkeaa kapitalistista hyväksikäyttöä* ja taisteluamme sosiaalisen oikeudenmukaisuuden vaatimukset täyttävän kansantalouden puolesta kuvataan omaisuuden ja muiden omistusmuotojen vastakkainasetteluna, että vaatimustamme "Yleinen etu oman edun edelle" leimataan kommunistiseksi. Tätä vastaan meidän tulisi jatkuvasti viitata kansallisen ja taloudellisen ohjelman 8. artiklaan (Ohjelma, s. 35):

Kansallissosialismi tunnustaa pohjimmiltaan yksityisomaisuuden ja asettaa sen hallituksen suojelu".

Lainsäädännön tehtävänä on kuitenkin vetää rajat sille,
kohtuuttoman varallisuuden hamstraaminen yksilöiden käsiin kokonaisuuden kustannuksella.

Positiivisesti ja itse talouden kannalta syntyy vaatimuksena koko taloudelle ja sen tehtäville kansallissosialismin hengessä "Kansallis-taloudellisen ohjelman" vaatimus nro 10: *Kaikki saksalaiset muodostavat työyhteisön Saksan kansan yhteisen hyvinvoinnin ja kulttuurin edistämiseksi.*

Tästä puolestaan johdetaan moraalinen vaatimus, että *jokaisen saksalaisen on työskenneltävä älyllisesti ja fyysisesti voimiensa mukaan, mutta että tämä hänen työnsä on sisällytettävä kokonaisuuteen.*

Korostan, että tämä on moraalinen vaatimus. Kyse ei siis ole jonkinlaisen järjestelmän luomisesta.
pakkotyö, kuten se on otettu käyttöön Neuvosto-Venäjällä. Jotain aivan muuta on

Machine Translated by Google

vaadittu vuoden pakollinen työ jokaiselle saksalaiselle ennen täysien valtion kansalaisoikeuksien saamista.

On jälleen aivan erilaista, että päätavoitteenamme on juuri huolettoman vanhuuden turvaaminen kaikille niille kansallisille tovereille, jotka ovat työskennelleet ahkerasti nuoruudessaan ja aikuisuudessaan.
Juuri sellaisen kansantalouden tapauksessa, joka ei jatkuvasti joudu lainapääoman korko- ja tietullien aiheuttaman verenvuodatuksen alaisuudessa, on, täytyy ja voidaan helposti saavuttaa se, että se jakaa suuria ylijäämiä siten, että kaikille kansantovereille taataan sopiva ja riittävä vanhuuseläke – virkamiesten eläkemaksujen kaltainen – tietyn iän saavuttamisen jälkeen tai ennenaikaisen työkyvyttömyyden sattuessa.

Esitän tämän yhteiskuntapoliittisen vaatimuksen, koska tämän tehtävän täyttäminen kuuluu koko kansantalouden suorituskyvylle, koska se on se taho, joka ei ainoastaan pysty sanomaan jatkuvasti työntekijälle sanan laajimmassa merkityksessä: Sinun täytyy tehdä töitä!, vaan koska se työpakkonsa taakse luo jotakin lohduttavaa ja sovinnollista – turvatun vanhuuden mahdollisuuden jokaiselle, joka on täyttänyt velvollisuutensa koko elämänsä.

Yksityisomaisuuden perustavanlaatuiseen tunnustamiseen taloutemme perustana kuuluu luonnollisesti myös se, että jokaista saksalaista suojellaan hänen vapaassa mahdollisuudessaan ansaita elantonsa sekä käyttää vapaasti työtulojaan ja hankkimaansa varallisuutta ("Kansallis-taloudellisen ohjelman" kohta 11). Tämän perusoikeuden rajoittaminen on sallittua vain lain kautta, jossa on noudatettava ohjenuoraa, jonka mukaan vain sellaista työtä pidetään työnä, joka ei ole suunnattu yhteisön etuja vastaan. Ketjukauppa ja keinottelu aiheuttavat epäilemättä myös paljon työtä; samoin murtovaras vuodattaa usein enemmän hikipisaroita "työssään" kuin muurari talonrakennuksessa, mutta tällainen "työ" on tosin suunnattu vain yksipuoliseen henkilökohtaiseen rikastumiseen toisten kustannuksella ja vahingoksi. Tällainen "työ" on siksi yleensä vahingollista ja siitä on rangaistava kaikella ankaruudella.

Tällainen nimenomainen määritys ei ole millään tavalla tarpeeton, sillä lain käytännöstä käy aivan liian usein ja pelottavassa määrin ilmi, kuinka monia asioita siellä kutsutaan rehelliseksi työksi. On myös kokonainen joukko toimintoja, jotka ovat hyvin lähellä rajaa, ja joiden kohdalla on vaikea sanoa, että tämä työ on edelleen sopusoinnussa "kokonaisuuden kanssa".

Joka tapauksessa on luotava oikeudellisia välineitä, jotta kaikki nämä toimet tai yritykset, jotka fyysisesti tai henkisesti kohdistuvat kansanterveyttä vastaan, voidaan tukahduttaa. Sama pätee väestön ahdingon hyväksikäyttöön keinottelun ja koronkiskonnan avulla.

Sellaisille tuholaisille, jotka ovat vihamielisiä kansakuntaa kohtaan, vaadimme kuolemanrangaistusta. Taloudellinen Rangaistus tai jopa vankeusrangaistus on tehoton tällaisia häikäilemättömiä ihmisiä vastaan.

Lyhyesti sanottuna kansallissosialismin talouspolitiikka pyrkii siis poistamaan talouden pohjimmiltaan väärän keskittymisen kannattavuuteen ja palauttamaan siksi kansallisen talouden ainoan oikean ja järkevän tehtävän: kysynnän tyydyttämisen.

Tämä ei millään tavoin sulje pois kauppiaan, tehtailijan ja rehellisten liikemiesten tuloja ja voittoa; päinvastoin, oikeutetulle ansiopyrkimykselle ei saa missään nimessä aiheuttaa vaikeuksia, kunhan tämä pyrkimys sisältyy yleisen edun piiriin.

Kyse on siis puhdistavasta toimenpiteestä ja sitten Saksan talouden ylläpitämisestä, joka on moitteeton sekä sen muotojen että suorituskyvyn suhteen. Tällä on ymmärrettävä se, mitä "Kansallis-taloudellisen ohjelman" 12. kohta vaatii: *Suurten, keskisuurten ja pienten yritysten terveellinen yhdistelmä kaikilla talouselämän aloilla, siis myös maataloudessa, säilytetään.*

Machine Translated by Google

Näin ollen annetaan myös kansallissosialismin perusasema eri yhteiskuntajärjestyksiin nähden.

Kansallissosialismi *tukee ja edistää maanviljelijöitä kaikin keinoin voimakkaan kansakunnan ja väestön ravinnon perustana.*

Jos ohjelman 17. kohdassa on lauseke, joka mahdollistaa vapaan omistusoikeuden menettämisen erityisolosuhteissa, sillä tarkoitettiin vain, kuten Adolf Hitler julisti 13. huhtikuuta 1928, "laillisten mahdollisuuksien luomista takavarikoida tarvittaessa maata, joka on hankittu laittomasti tai jota ei ole hallinnoitu kansan hyvinvoinnin näkökulmasta. Tämä kohdistuu siis pääasiassa juutalaisiin maaspekulaatioyrityksiin". Tämä lauseke oli siis tarkoitettu vain alkuperäisväestön suojelemiseksi.

Kansallissosialismille on erityisen tärkeää myös *terveen kaupallisen ja kaupallisen keskiluokan vauraus ja itsenäisyys.*

Ja jopa niin kutsutun raskaan teollisuuden tuotantomuodoissa ei ole kansallissosialismin näkökulmasta mitään olennaista moitittavaa. Juuri tämä suurteollisuus on esimerkillisesti järkeistänyt kaiken, toisin sanoen se ei ole välttänyt kustannuksia parempien ja yksinkertaisempien tuotantomenetelmien aikaansaamiseksi. Yritysten nykyinen ylikuormitus –
pyrkimys kommunisointiin – jossa on liikaa ihmisiä, jotka ovat todella tarpeettomia (ajattelemme tässä pääasiassa omien vero- ja vakuutusviranomaisten ylläpidon tarvetta jne.) – toimii luonnollisesti suoraan teollisuuden kansallistamispyrkimyksiä vastaan.

Näiden kansallissosialismin talouspoliittisten tehtävien päätteeksi on toinen valtava organisatorinen suoritus: *"Vuoden työpalveluksen käyttöönotto jokaiselle saksalaiselle".*

Tässäkin tapauksessa tähän vaatimukseen pakottaa syvästi moraalinen periaate – velvollisuus.

Sen, joka haluaa käyttää valtion kansalaisoikeuksia, on täytynyt myös palvella valtiota, hänen on täytynyt myös osoittaa velvollisuudentuntoisuutensa ja uskollisuutensa valtiolleen tekojensa kautta ja vieläpä ilman korvausta, toisin sanoen ilman rikastumisen mahdollisuutta, aivan kuten sotilas palvelee isänmaataan.

Näemme pakollisen työpalveluksen ajatuksessa täysin täydentävän ajatuksen yleisen asevelvollisuuden ajatukselle.

Niin paljon kuin haluaisimmekin pitää mahdollisena lyhentää huomattavasti koulutusta tehokkaiksi sotilaiksi aiempaan kahden ja kolmen vuoden palvelusaikaan verrattuna, pidämme yhtä lailla välttämättömänä ja suositeltavana, että jokainen nuori saksalainen tutustuu yhteen tai useampaan kaupalliseen toimintaan, jossa hän voi palvella valtiota.

Velvollisuustietoisuus työn laadusta on kärsinyt niin paljon koneen vallan ja vielä tuhoisamman työläisten luokkavihamielisyyttä yrittäjiä kohtaan koskevan opin alla, että tiukan valtion johdon mukainen ja yhtenäisten periaatteiden mukainen opetus tällä alalla tuntuu täysin välttämättömältä. Juuri yrittäjät, hyvässä mielessä, ottavat tällaisen laitoksen mielellään vastaan eivätkä pidä sitä millään tavalla kilpailuna. Tällainen työarmeija ei voi olla kilpailu jo pelkästään siksi, että kokemuksen mukaan jokainen valtion tuottava taloudellinen toiminta on kuormitettava kohtuuttomasti virallisella koneistollaan, koska nuoren, kokemattoman työvoiman palkkaaminen ja kouluttaminen kuluttaa liikaa sen tehokkuudesta.

Toisaalta tämän työpalvelusvuoden tehtävänä on perehdyttää malliyritysten nuoret paremmin kaikkiin teknologian edistysaskeliin. Heidän tulisi, jos

Machine Translated by Google

mahdollisuuksien mukaan kattaa työvoiman ja sotilaallisesti palvelevien kansallisten tovereiden todelliset tarpeet.

Näin ollen valtion kilpailu muun kansantalouden kanssa ei tule kysymykseen, se voisi korkeintaan toimia tietyillä aloilla hinnansääntelijänä markkinahinnoilla, jotka jättävät vapaille kauppiaille ja vapaille yrittäjille laajat mahdollisuudet kohtuulliseen voittoon.

Tämän manifestin tehtävänä ei voi olla mennä yksityiskohtiin enempää. Ne on kuitenkin lyhyesti hahmoteltava ja valotettava, sillä tiedämme, että tämän kysymyksen oikea ratkaisu on valtavan hyödyllinen taloudellisen moraalimme elpymiselle, aivan sen lisäksi, että koko talous hyötyy siitä, että velvollisuuden käsite työtä kohtaan herää moraalisena velvollisuutena kansakuntaa kohtaan.

Valtion kansalaisen asemasta kansantaloudessa

Bismarck julisti kerran:

"Emme elä ollaksemme onnellisia, vaan täyttääksemme velvollisuutemme."

Tämä moraalinen periaate on myös perustana kannallemme valtiota ja...
talous.

Machine Translated by Google

Kansallinen finanssiuudistus – Raha ja luotto
Kansallissosialistinen valtio

"Koron sääntö."

Etuorjuuden murtamisen vaatimus on uraauurtavan uusi poliittisessa ohjelmassa. Pelkästään tämä tosiasia riittäisi laajimmille piireille kiihkeän vastustuksen aikaansaamiseksi kansallissosialismia vastaan.

Suurin osa vastustajista koostuu niistä, jotka ovat todella menettäneet kaiken nykyisen korkokapitalistisen talouden kautta ja jotka näiden ajatusten keskellä kasvaneina pelkäävät edelleen jo menetettyjen etuoikeuksien menettämistä. Tällä vastustuksella ei todellakaan ole minkäänlaista painoarvoa, sillä juuri sisäisen painoarvon puuttuminen on ominaista pääomaeläkkeen ideaaliin juuttuneelle kehälle.

Toinen ryhmä ovat ne, jotka ovat riippuvaisia lainoista tai ainakin uskovat olevansa.
Tämä ryhmä ei luonnollisestikaan pelkää korkovelvollisuuden poistamista, vaan sitä, ettei se saisi lisää käyttöpääomaa, ellei kaikki pysy ennallaan.

Toinen ryhmä ovat loistavat kansalliset taloustieteilijät, joille ongelman vastustaminen Korosta vapautuminen on heidän kansallisen taloudellisen viisautensa alfa ja omega.

Toinen ryhmä ovat ilkeät, joilla ei tosin ole parempaa näkökulmaa, mutta jotka henkilökohtaisista tai puoluetaktisista syistä taistelevat tätä kansallissosialismin perusvaatimusta vastaan väärillä väitteillä ja harhaanjohtavilla tiedoilla.

Että kansainvälisen rahoituksen piirit, jotka harjoittavat korkovaltaa, ovat juuri sillä kannalla Tämän vaatimuksen vuoksi on itsestään selvää, että olemme leppymättömimpiä ja katkerimpia vihollisiamme.

Pahansuopaista ja ammatillisesti kiinnostunutta oppositiota lukuun ottamatta vihamielisen ja epäluuloisen asenteen pääasialliset syyt ovat tietämättömyys ja älyllinen laiskuus, tyhmyys.

Meillä on tässä tekemisissä varsin voimakkaiden vastustajien kanssa, vastustajien, joiden keskuudessa mikä tahansa yritetty järjestelmä epäonnistuu, jotka vetäytyvät taaksepäin vakuuttavien selitysten painetta kuin meduusat, mutta paineen hellitettyä palaavat heti takaisin vanhoihin ajattelutapoihin.

Mitä siis ymmärretään "korkoruudella"? Korkoruudella *tarkoitetaan* valtion ja kansan korkovelkaa ylikansallisille finanssivalloille. Tässä on siis kyse uudesta orjuuden muodosta, orjuudesta finanssivallan edessä. Tämä orjuus on kauhistuttavampi ja julmempi kuin mikään hallintomuoto koskaan oli absoluuttisten ruhtinaiden vallan alla, koska sitä harjoitetaan persoonattomasti, ilman inhimillisiä tunteita, pakkomielteisesti vain kyltymättömän laajentumis- ja laajentumisvaiston, vertaansa vailla olevan vallanhimoisen halun vallassa.

Tämän säännön olemassaololle käytetään yleisesti sanontaa: "Raha liikuttaa maailmaa". Mutta tässä rahaa käytetään vain taloudellisen vallan herruuden symbolina. Raha itsessään, metalli- ja paperivaluutat, eivät luonnostaan ole hyviä eivätkä huonoja, eivätkä ne harjoita minkäänlaista valtaa. Raha valuuttana on välttämätön tavaroiden ja palveluiden vaihdolle. Siksi kaikki yritykset käsitellä taloudellisten voimien valtaa pelkästään rahan näkökulmasta ovat alusta alkaen virheellisiä ja tuomittuja tehottomuuteen, koska tässä vallassa emme itse asiassa ole tekemisissä kapea-alaisen rahajärjestelmän kysymyksen, vaan vallan kysymysten kanssa.
Kuten mainittiin, raha vallan välineenä ei sinänsä ole hyvä eikä paha, se riippuu ainoastaan sen käytöstä. Se, että sitä voidaan käyttää myös murhanhimoisesti eli väärin, ei ole ratkaisevaa.

Machine Translated by Google

millään tavalla neutraloida sen loputtomasti erilaisia ja välttämättömiä hyödyllisiä käyttömahdollisuuksia. Jopa hyödyllisesti käytettynä rahalla on hyödyllinen vaikutus kansantalouteen. Rahaa ei ole väärin perustein kutsuttu kansantalouden vereksi. Niin kauan kuin raha pysyy uskollisena tehtävälleen vaihdon välineenä, niin kauan kuin vastaanotettu tai ansaittu raha ohjataan takaisin talouteen, se *ei voi* vaikuttaa haitallisesti kansantalouteen.

Nyt mukaan tulee yksi tekijä: halu käyttää rahaa säästämiskeinona. Tämä halu on sinänsä täysin oikeutettu, päinvastoin, on vain todella toivottavaa, että säästämisen taju palautettaisiin jälleen kunniaan, jos – kyllä, jos – säästäminen olisi ylipäätään mahdollista nykyisissä olosuhteissa. Saksan rahan jatkuva ja uhkaava arvon aleneminen vastuuttoman valtion finanssipolitiikan vuoksi tekee säästämisestä todellakin tyhmyyttä, sillä muutaman viikon tai päivän kuluttua rahan arvo voi olla laskenut murto-osaan aiemmasta arvostaan. Jotta raha siis täyttäisi tehtävänsä säästörahana, sen on oltava arvoltaan *vakaa.*

Koska saksalainen raha ei syistä, joita meidän on vielä tutkittava, ole tällä hetkellä eikä voi olla arvoltaan vakaa, saksalainen säästäjä etsii epävakaina aikoina tällaista arvoltaan vakaata rahaa. Tällaista arvoltaan vakaata rahaa ovat niin kutsutut jalometallit, dollarit, Sveitsin frangit ja Alankomaiden guldenit, skandinaavisten kansojen rahat jne. sekä jalometalleista peräisin oleva metalliraha.

Mutta nyt rahan kansantaloudellinen tehtävä talouden käyttöpääomana on vastakkain tämän vakaan rahan kertymisen halun kanssa. Ymmärtääksemme tämän kysymyksen koko syvyydessä meidän on pidettävä kiinni siitä tosiasiasta, että raha olemuksensa mukaan ei ole eikä sen pitäisi olla muuta kuin *"suoritetun työn merkki".* Yleinen selitys: "Raha on vaihdon väline" ei ole millään tavalla väärä, mutta se ei tyhjennä kysymystä. Rahan tehtävä, ja itse asiassa sen tärkein, on välittää tavaroiden vaihtoa. Mutta tätä tehtävää täyttävät myös muut asiat, kuten kiinalaisten teepussit, neekerien kauriinkuoret jne. Valtion nykyään jakaman rahan, samoin kuin rahan korvikkeiden, sisimmässä *olemuksessa* on se, että ne ovat merkkejä – voisi myös sanoa tositteita – muiden henkilöiden tekemästä työstä. "Suoritetulla työllä" meidän on ymmärrettävä varsin kattavasti jokainen taloudellinen tuote, siis myös raaka-aineet, sillä niilläkin on kaupallista tai myyntiarvoa vain, jos ne louhitaan ja jos ne saatetaan markkinoille. Jotta tätä tavaroiden vaihtoa voitaisiin helpottaa, itse asiassa, jotta se olisi ylipäätään mahdollista monimutkaisessa taloudessa, oli keksittävä vaihdon keino, joka suoraan mahdollistaisi sen, että vain yhden tavaran tuottaja voisi tyydyttää omat *moninaiset* tarpeensa tällä yleisesti pätevällä vaihdon keinolla. Suutari valmistaa kenkiä ja saappaita vuodesta toiseen – mutta hän tarvitsee jokapäiväisen leipänsä, lihansa, maidonsa, munansa, hän tarvitsee vaatteitaan ja niin edelleen. Leipuri, jolta suutari ostaa leipänsä, saattaa kyllä tarvita yhden tai kaksi paria saappaita vuodessa, mutta hänelle ei voida maksaa koko vuotta kaikesta siitä leivästä, jonka kaikki syövät pelkillä saappailla. Hänen on kyllä maksettava myös myllärilleen ja polttopuun toimittajalleen jauhoista ja polttoaineesta, mutta nämäkään eivät voi käyttää enempää saappaita, koska he itse ostavat jo saappaat ja kengät toiselta suutarilta.
Mutta leipuri ei luonnollisestikaan voi maksaa myllärille tämän jauhoista omilla tuotteillaan, leipurin on leivottava leipää yhteisölle. Toisin sanoen: puhdas vaihtotalous on täysin mahdotonta kehittyneessä kansantaloudessa, jossa on laaja työnjako. Vaihdon *välittäjä*
on siksi välttämätön. Yleisimmässä muodossa tämän vaihdon välittäjän on oltava yleisesti tunnustettu, valtion suojaama kansantalouden tuotantoa koskeva tallenne; näillä tallenteilla on myös voitava ostaa jotain, ja jokaisen on oltava velvollinen tarjoamaan kaupallisia tuotteitaan tätä vaihtorahaa vastaan.

Machine Translated by Google

On esimerkiksi myös virheellistä sanoa, että raha on suoritetun työn tallenne.
Tämän rahan kyllä hyväksyy suoritettuna työnä, mutta ei siksi, että taloudellinen kiertokulku olisi sillä jo päättynyt, vaan koska tämä raha on todellakin tallenne jokaisesta monista suoritetuista työtoimista – tallenteita, joiden avulla jokainen voi tyydyttää elämäntarpeensa ja muut tarpeensa. Vasta kun tämä tarve on tyydytetty ja raha palautetaan talouteen, rahan peruskiertokulku on päättynyt. Mutta jos raha jää hamstratuksi tai säästetyksi rahaksi toisiin käsiin, silloin on suoritettu vain puoli vaihtoa, vain puoli kiertokulkua. Raha ei ole vielä täyttänyt tarkoitustaan, päinvastoin, se on vedetty pois siitä tavoitteesta, jota varten se keksittiin ja jota varten se on olemassa. Meidän on periaatteellisesti julistettava, että tämä rahan kansallisen taloudellisen tehtävän keskeytyminen on kansallisesti taloudellisista ja kansallisesti poliittisista syistä mahdotonta sallia. Ei tietenkään voida niin, että jokainen saatu rahasumma on jaettava välittömästi ulos, että rahoitusmarkkinoille on tarjottava niin runsaasti rahaa, että jokainen yksityishenkilö voi tehdä taloudelliset järjestelynsä siten, että hän säästää itselleen summia kuukausittaisten tarpeidensa kattamiseksi tai suurempiin vuosittaisiin kertamaksuihin, vaan on julistettava kansantaloudellisesti täysin sopimattomaksi, että valtion yhteisön hyväksi jakama valuutta vedetään pois julkisesta kierrosta hamstrausrahana.

Rahoitusjärjestelmään vastaa siis myös velvollisuus kuluttaa, eli velvollisuus
palauttaa hankittua rahaa kiertoon.

Tässä voidaan myös vielä varsin jyrkästi täsmentää, ettei säästäminen ole millään tavalla mahdotonta. Oikein ymmärrettynä säästäminen ei ole millään tavalla ahnetta ja pihiä rahan hamstraamista, vaan – jos haluaa käyttää säästämisen ja lasten auttamisen suosikkiyhdistelmää –
, Se on tavaroiden luomista ja hankkimista, pienen talon ostamista tai rakentamista, arvokkaiden esineiden, kokoelmien, kirjojen, kuvien, kotitaloustavaroiden ostamista, liikelaitoksen laajentamista ja parantamista, osakkeiden kartuttamista jne., ja se on paljon parempi "säästö" kuin kullan hamstraaminen.

Juuri meidän saksalaisten on täytynyt käydä läpi suurenmoisin maailmankatsomuksen koulutus tässä kysymyksessä. Tämä juuri kuvattu oikea "säästäminen" on palkitssut itsensä parhaiten, väärä, rahaan keskittyvä "säästäminen" on kostettu katkerasti.

Tämä kansan täysin oikea käsitys jopa näistä asioista on heijastunut varsin oikein saagoissa ja saduissa. Hamstrattu raha muuttuu arvottomaksi möykyksi tai se katoaa, tai se tuo mukanaan loputonta epäonnea. Toisaalta, aina ja kaikkialla, se, joka ahkeruudellaan on "saavuttanut jotakin" – ja tällä terveellä järkeilyllä aina ymmärretään kukoistavaa yksityistä taloutta, olipa se sitten kaupallista, kaupallista tai teollista –

on saavuttanut kunnioitusta ja arvostusta. Tällainen vaurauden kehitys on moitteetonta, se ei ole suunnattu rahan henkeä vastaan, se on koko talouden kukoistavana osana sosiaalinen parhaassa merkityksessä.

Näiden lyhyiden mutta välttämättömien, koska olennaisten, rahoitusjärjestelmää koskevien havaintojen jälkeen palatkaamme kysymyksemme lähtökohtaan: "Mitä tarkoitamme korkoorjuudella?"

Jos rahan pidättäminen sellaisten ihmisten käsissä, jotka eivät ole tietoisia rahan kansantaloudellisesta tehtävästä, tai vielä enemmän niiden käsissä, jotka haluavat käyttää kerättyä rahaa vallan välineenä, johtaa umpikujaan, kierrossa oleva raha vähenee, syntyy rahapula. Mutta ne, joilla on rahaa, eivät vieläkään kansantaloudellisesti terveellä tavalla palauta rahaa kiertoon, koska he itse tyydyttivät jatkuvia tarpeitaan ja rakennuttivat tai ostivat taloja muualta...

Machine Translated by Google

kaupallisia tai teollisia tuotteita. Ne eivät siis vie liikemieheltä tai tehtaanomistajalta, joka ehdottomasti tarvitsee käyttöpääomaa yrityksensä ylläpitoon, hänen tuotteitaan, vaan ne antavat hänelle *laittomasti,* kansantaloudellisessa mielessä, pidättämänsä rahat erityistä maksua – korkoa – vastaan. Kansantaloudellinen *puristus*

alkaa.

Kansantalouden työntekijän tavarantuotannon – tuottajan – suhde rahaan kääntyy yhdellä iskulla ylösalaisin. Raha, jonka olemuksensa ja keksintönsä mukaan oli tarkoitus palvella taloutta, on yhtäkkiä vapautunut ja painostaa tavarantuotantoa. Finanssivalta alkaa. Yksityinen talous on varmasti iloinen voidessaan ylläpitää yrityksiään ainakin tällä tavalla, sillä se tuntee olevansa velvollinen palvelemaan tuotantoa kansantaloudellisesti. Rahanhamstraaja saa tästä kansantalouden työntekijän kansantaloudellisesta velvollisuudentunnosta kaksinkertaisen hyödyn: ensinnäkin hänellä on laadittu velkakirja – siis laillinen omistusoikeus – jonka mukaan velallinen on koko omaisuudellaan vastuussa lainattujen summien vähentämättömästä takaisinmaksusta, useimmissa tapauksissa muut tietyt varallisuuden kohteet ovat aivan erityisesti pantattuja, ja toiseksi velallisen on lisäksi sitouduttava jatkuvaan lisämaksuun, jota kutsutaan koroksi.

Taattua luottoa ei siis myönnetä syistä, jotka vastaisivat luoton kirjaimellista merkitystä, eli luottamuksesta suurempaan taloudelliseen tehokkuuteen ja suorituskykyyn, *vaan puhtaasti tarkoituksena hyödyntää taloudellisen yrittäjän tarvetta hankkia itselleen vaivattomasti osa työtuloistaan.* Luottoa ei myöskään myönnetä siten tuotannon edistämiseksi, vaan ainoastaan rahan hallussapidon "kannattavaksi" tekemiseksi. Se, mihin yrityksiin luottoa käytetään, on velkojalle pohjimmiltaan täysin yhdentekevää; jos hän on siitä kiinnostunut, se tapahtuu vain varmistaakseen, että hänen rahansa ovat turvassa ja ennen kaikkea, että ne myös tuottavat tehokkaasti *korkoa.*

Yleisesti tarkasteltuna pankkien välittämä luottojärjestelmä on nykyään rakennettu siten, että kapitalisti, rahan ja luoton haltija, on yleensä täysin irrallaan työstä. Hänellä ei ole minkäänlaista henkilökohtaista suhdetta eri tuotannonaloihin, joilla hän "antaa rahansa työskennellä", kuten suosittu harhaanjohtava ilmaus kuuluu. Mitä osakkeenomistaja tietää "Girmesistä", "Pögestä", "Weseristä", "Riebeck Montanista", "Otavista", "Salitrerasta", "Steaua Romanasta"67, mitä hän tietää, mitä näissä tehtaissa valmistetaan? Hänellä ei ole mitään intressiä siihen, hänellä on vain yksipuolinen intressi siihen, nousevatko vai laskevatko osakkeet ja kuinka suuria osinkoja hänen pääomansa tuottaa. On myös täysin yhdentekevää, palvelevatko osakeyhtiöt vai muut kapitalistisen toiminnan muodot (osakeyhtiö, rajavastuuyhtiö, ammattiliitto jne.) tuotantoa yleensä. Tärkein, ainoa ratkaiseva asia on - "kannattavuus". Todisteena tästä on pankkien osakkeiden valtava suosio. Suurpankit, kuten eivät mitkään luottolaitoksetkaan, eivät yleensä suorita tuottavaa työtä tavaroiden tuotannon mielessä. Täällä, suurpankkijärjestelmässä, koron idea – toisin sanoen mahdollisuus siirtää jättimäinen osa tuottavan työn tuloista pelkän rahanomistajan haltuun, ja vieläpä jälkimmäiselle täysin vaivattomasti – juhlii todellisia orgioita. Nykyään ei ole enää juurikaan yritystä, joka ei olisi jollain tavalla riippuvainen pankista, jota ei johdettaisi puhtaasti korkokapitalistisessa muodossa. Koko kansantalous on riippuvainen pankista ja siihen korkosidotusta pörssipääomasta.

67 Girmes on Johannes Girmesin (1854–1912) perustama tekstiiliyritys; Weser oli laivanrakennusyhtiö, Riebeck-Montan oli kaivosyhtiö, Otavi oli kaivos- ja rautatieyhtiö, Salitrera oli chileläinen salpietaria valmistava yritys ja Steaua Romana on romanialainen öljynjalostusyhtiö.

Machine Translated by Google

Pankkien herrat – korkea finanssimaailma – ovat siten myös tuotannon herroja. Heistä riippuu, pysähtyykö työ vai hukkuvatko markkinat valtavaan määrään roskaa. Järjestäytyneelle yksityiselle sektorille kysynnän tyydyttäminen on täysin sattumanvaraista.

Tässä nykyaikaisen luottojärjestelmän korkokapitalistisessa talousmuodossa on siis kyse mitä *täydellisimmästä kansallisesta taloudellisesta moraalittomuudesta,* rahoitus- ja luottojärjestelmän merkityksen täydellisestä vääristymisestä talouden palvelijana talouden absoluuttisen herran asemaan.

Luovasta ja tuottavasta työstä on tullut orja, ja ovelasti ahne, ikuisesti liikkuva juutalainen koronkiskonnan henki hallitsee maailmaa. Kiristys on mahdollista vain loihtimalla keinotekoinen hätätila kansallisesti taloudellisesti laittoman rahan pidättämisen kautta. Ja sitä pidetään nykyään oikeudenmukaisena, oikeutena, johon kukaan ei uskalla koskea, koska se tuo hänet konfliktiin suuren lainapääoman maailmaa hallitsevan vallan kanssa.

Kiinnostuksen hurma on täydellinen!

Se huipentui siinä, että liikkuvan hengen viettelevät taidot onnistuivat sitomaan jopa valtion, finanssijärjestelmän annetun suojelijan, korkoorjuuteen niin, että sekin, sidottuina käsin, tunnustaa kansainvälisen pääoman herrakseen ja on antanut itsensä harhautua varsinaisesta tehtävästään kansantalouden suojelijana ulosottomieheksi, suuren lainapääoman korkojen kerääjäksi.

Machine Translated by Google

Kansallinen finanssitalous

Nyt on erityisenä tehtävänämme jäljittää tätä kansantalouden kehitystä .

Tässäkin tapauksessa on oikea tapa aloittaa tosiasioiden määrittämisestä sellaisina kuin ne nykyään ovat.

Länsimaisen kulttuuripiirin kansojen kansallisen elämän silmiinpistävä ilmiö on *kaikkien valtioiden valtava velka.* Olivatpa ne voittaneet tai voitetut, ne kaikki kantavat jättimäisiä velkataakkoja sodan vakavasti vaurioittamissa kansantalouksissaan.

Brittiläisen imperiumin merkittävin tilastollinen teos on The Statesman Yearbook; tämä virallinen kansallinen vuosikirja antaa yksittäisille osavaltioille tarkan yleiskuvan niiden julkisten velkojen tilasta jne.

Sen mukaan Englannin – eli Englannin työväenluokan – velka kansainväliselle pääomalle oli 31. maaliskuuta 1930 7 596 000 000 puntaa, ja vuotuinen korkomaksu oli noin 350 miljoonaa puntaa. On varsin hyödyllistä muuntaa tämä summa Saksan markoksi, koska tällä tavoin nähdään parhaiten, että tässä korkokysymyksessä on kyse laajimmasta kansainvälisestä kysymyksestä.

Ranska on velkaa kotimaisille ja ulkomaisille korkovelkojilleen noin 279 miljardia kultafrangia.

Pohjois-Amerikan Yhdysvallat, dollarin siunattu maa, kantaa julkista velkaa noin 16 miljardin dollarin taakka.

Kanadassa, Australiassa, Intiassa, Italiassa, Tšekkoslovakiassa, Puolassa, kaikkialla kohtaamme saman kurjan kuvan valtioiden ja siten kansojen toivottomasta velasta kansainväliselle pääomalle. Kaikkialla kansallinen elämä pyörii yhden kysymyksen ympärillä: miten maksamme lainojemme korot, toisin sanoen velkamme kansainväliselle rahoituslaitokselle, suurelle lainapääomalle?

Kaikkien osavaltioiden valtiovarainministeriöt ovat herkeämättä kiireisiä uusien verotuslähteiden hyödyntämisessä, parlamentit neuvottelevat kuukausia uusista verolakeista, mutta kaikki vastarinta on turhaa. Ennen kuin kansainvälisen koronkiskurin pääoman majesteetti ja sen lailliset korkomaksuvaatimukset romahtavat yhä uudelleen ja uudelleen ja sortavat kansojaan ennennäkemättömillä verorasituksilla sen sijaan, että ne uskaltaisivat lopettaa tämän valtavan kansainvälisen petoksen jyrkällä ei-sanalla.

Epäoikeudenmukaisuudesta tuli laki, herrasta orja.

Se, millaista on köyhän isänmaamme tilanne, koemme päivittäin ja tunneittain.

Väkivaltaisesti ja voimakkaasti nousi nuori saksalainen työjätti saavutettuaan kansallisen yhtenäisyyden veren ja raudan voimalla. Hänen väsymätön työnsä, luova henkensä toi mukanaan aina uusia keksintöjä. Saksalainen yrittäjähenki ja rohkeus valloittivat maailman markkinat. Hämmästyneenä levottomuuten Rothschildien ja muiden pankkimagnaattien ranskalainen ja englantilainen lainapääoma sekä amerikkalaisten rahoitusalan ihmisten, Kahnien, Loebien, Speyerien jne., luottamuspääoma kokivat itsensä uhatuksi vakavimmin kannattavuudessaan. Saksan markan arvo, toisin sanoen saksalaisten tuotteiden laatu ja halpuus, jatkoi nousuaan, voitiin arvioida, milloin markka saavuttaisi dollarin arvon, kunnes Saksa ohittaisi Englannin maailmankaupan, nähtiin, kuinka kaikkialla maailmassa saksalaisia liikennelaitoksia, saksalaisia oppilaitoksia, saksalaisia sanitaatio-organisaatioita, saksalaisia kaupunkien hallintoja, saksalaisia sotilaallisia menetelmiä otettiin malliksi, nähtiin, kuinka kaikkialla maailmassa saksalaiset insinöörit saksalaisen työkyvyn pioneereina rakensivat rautateitä, siltoja ja katuja. Mutta kaikki tämä tarkoitti, että lainapääoman kannattavuus...

Machine Translated by Google

Kansainvälinen rahoitus uhkasi kaikkialla maailmassa. Sitten kansainvälinen rahoitus päätti kansainvälisen vapaamuurariuden avulla saartaa Saksan ja kaikkia valheiden ja panettelun keinoja käyttäen esittää Saksan maailman vihollisena. – Edvard VII oli vain eteenpäin työnnetty nappula tässä shakkipelissä. Kansallismieliset intohimot lietsottiin Saksaa vastaan, sekä Englannissa että Ranskassa. Ensimmäisen maailmansodan poliittisen esihistorian esittely ei kuulu tähän, mutta on joka tapauksessa varmaa, että Saksan puoli, sotilaallisesta voimastaan huolimatta, hävisi, koska poliittisesta vastapelistä Antantin suurvaltojen juonittelupeliä vastaan ei yleensä voida puhua (vrt. Rosenberg, *International Freemasonry 68).*

Edes ainoa ryhmä, jolla Saksassa oli vielä ulkopoliittinen vaisto, All German69, ei tiennyt, että tämä aseistettujen kansojen välinen voimakas taistelu ei tähtännyt poliittiseen menestykseen, vaan saksalaisten työläisten taloudelliseen alistamiseen kansainvälisen pääoman korkoorjuuteen. Saksan militaristinen ylivalta oli luonnollisesti Ranskan erityinen tavoite, Saksan laivaston tuhoaminen Englannin erityinen tavoite, mutta näiden molempien, sekä Ranskan että Englannin, imperialististen tavoitteiden yläpuolella oli aina pyrkimys kansainvälisen pääoman maailmanherruuteen.

Samalla kun kansakunnat repivät toisiaan kappaleiksi villissä taistelussa ja parhaiden veri virtasi puroina taistelukentillä, koko maailman juutalaisuus oli liikkeellä. Koko Juudan osalta sadonkorjuun aika oli koittanut.

Maailmansotaa rahoitti suurrahoitus; kaikissa maailman maissa juutalaiset kirjurit istuivat kansainvälisen lehdistön toimituksissa ja valehtelivat sekä yllyttivät kansoja yhä uusiin pyrkimyksiin toisiaan vastaan. Tällä tavoin 26 valtiota johdettiin sotaan keskusvaltoja vastaan. Idästä virtasi virta itäjuutalaisia Saksan maille; nämä tunkeutuivat eteenpäin, tinkivät ja ahmivat omaisuutta ja rikastuivat, ottivat haltuunsa kaupunkien asunnot ja hankkivat kaiken, mitä saivat. Sotilasteollisuusyrityksissä tästä saksalaisen työvoiman ryöstöstä ja huonosta hallinnosta huolehtivat juutalaiset, ja juutalaiset nousivat kaikille valtion ja talouden asemille. Sisäistä demoralisointia johtivat samoin tietoisesti juutalaiset; Haaset, Dittmannit, Cohnit, Luxemburgit, Barthit ja sitten Parvus-Helphandit, Eisnerit, Levienit ja Gradnauerit70 kiihkoilivat ja yllyttivät, kunnianhimoisten ihmisten, typerysten ja vallanhimoisten rikollisten tukemina Saksan kansaa vastaan.

---

68 Alfred Rosenberg julkaisi teoksen nimeltä Das Verbrechen der Freimanrerei (1921) sekä Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) Nationsozialistische Bibliothek -sarjassa, osa 9.

69 Alldeutscher Verband oli vuonna 1891 perustettu saksalainen nationalistinen järjestö. Ensimmäisen maailmansodan aikana yhdistys edisti Saksan laajentumistavoitteita, ja sodan jälkeen se tuki kenraali Erich Ludendorffia (1865–1937) hänen väitteessään, että sosialistit ja demokraatit olivat pettäneet Saksan ("puukottaneet selkään") sodassa.

70 Hugo Haase (1863-1919) oli juutalainen sosialisti, josta tuli Saksan sosiaalidemokraattisen puolueen (SPD) puheenjohtaja yhdessä saksalaisen August Bebelin kanssa vuonna 1911. Hän väitti olevansa pasifisti ja järjesti valtavan sodanvastaisen mielenosoituksen heinäkuussa 1914. Wilhelm Dittmann (1874-1954) oli merkittävä SPD:n jäsen, joka tuomittiin vankeuteen osallistumisestaan Berliinin aseteollisuuden työntekijöiden lakkoon helmikuussa 1918. Ensimmäisen maailmansodan päättymistä seuranneen marraskuun vallankumouksen aikana ja sen jälkeen Dittmannilla oli aktiivinen parlamentaarinen rooli Saksan itsenäisen sosiaalidemokraattisen puolueen (USPD) jäsenenä. Vuonna 1933, Hitlerin noustua valtaan, Dittmann pakeni Sveitsiin. Oskar Cohn (1869-1934) oli juutalainen poliitikko, joka työskenteli Spartacus-liiton perustajan Karl Liebknechtin kanssa ja oli vankkumaton sionisti. Hän pakeni Pariisiin vuonna 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) oli juutalainen marxilainen, joka perusti yhdessä Liebknechtin kanssa Spartacus-liiton, josta lopulta tuli Saksan kommunistinen puolue (KPD). Sekä Luxemburg että Liebknecht salamurhattiin Freikorpsin toimesta vuonna 1919. Emil Barth (1879-1941) liittyi USPD:hen vuonna 1917 ja oli yksi kuudesta kansanedustajien neuvoston (Rat der Volksbeauftragten) jäsenestä, joka perustettiin marraskuussa 1918 Saksan monarkian kaatumisen jälkeen (muut jäsenet olivat SPD:n Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann ja Otto Landsberg sekä USPD:n Haase ja Dittman).
Alexander Parvus (o.s. Israel Helfand) (1867-1924) oli Valko-Venäjältä kotoisin oleva ghettojuutalainen, joka oli keskeisessä asemassa marxilaisen "jatkuvan vallankumouksen" strategian toteuttamisessa kansainvälisten yhteyksiensä kautta Rosa Luxemburgiin, Leniniin, Trotskiin ja... Nuoret turkkilaiset. Max Levien (1885-1937) oli venäläinen juutalainen bolševikki, josta tuli Saksan kansalainen vuonna 1913 ja joka oli jäsen.

Machine Translated by Google

Tällä tavoin Saksan kansakunta lopulta romahti sisältäpäin. Juudan tähti nousi verenpunaiseksi. Viimeinen kansakunta, joka oli lujasti vastustanut kansainvälistä finanssipolitiikkaa ja sen noituutta, romahti, se heitti aseensa alas ja kumarsi Versailles'n sanelun kauhistuttavan ikeen edessä. Tuhansista haavoista vuotaen, *johtajatta* – ei oikeastaan ruhtinaiden karkottamisen vuoksi, sillä juuri nämä olivat täysin epäonnistuneet todellisina johtajina – Saksan kansakunta johdettiin sen parlamenttien ja parlamentaaristen hallitusten toimesta kohtalokkaalla tuomiolla, jota voidaan aina soveltaa tällaisina aikoina, lauseella "välttääksesi pahempaa", lainapääoman korkoorjuutee

KPD:stä (Saksan kommunistisesta puolueesta). Huhtikuussa 1919 Levien perusti Baijerin neuvostotasavallan yhdessä toisen KPD:n venäläisjuutalaisen jäsenen, Eugen Levinen (1883-1919), kanssa. Presidentti Friedrich Ebert kuitenkin tukahdutti tämän "neuvostoliittolaisen" kokeilun ja palkkasi Freikorpsin ylläpitämään järjestystä Münchenissä. Freikorpsi pidätti ja teloitti Levinen toukokuussa 1919, mutta Levien pakeni Itävaltaan ja Neuvostoliittoon, missä hänetkin teloitettiin vuonna 1937 Stalinin suuren puhdistukse Georg Gradnauer (1866-1946) oli juutalainen SPD:n jäsen, joka toimi Saksin ensimmäisenä pääministerinä Saksin kuningaskunnan lakkauttamisen jälkeen. Maltillisena sosialistina hän yritti tukahduttaa Leipzigin radikaalit Freikorpsin avulla, seuraten Ebertin esimerkkiä Münchenissä. Tämä maksoi hänelle vaalituloksissa, ja hänet pakotettiin eroamaan vuonna 1920.

Machine Translated by Google

Versailles'n sanelu,
Dawesin sopimus ja Youngin suunnitelma

Maailmansodan päämäärä oli saavutettu: Saksa, maailman ahkerimman ja tehokkaimman kansakunnan, poistettiin kilpailijana maailmanmarkkinoilla, sotilaallisesti ylivoimaiseksi tehty, johtajattomaksi tehty ja väärien marxilaisten oppien houkuttelema ja myrkyttämä, moraalisesti hajotettu ja haudattu velkavuoren alle, jota se ei koskaan enää voi poistaa itsestään, vaan sen oli palveltava ikuisesti kansainvälisen pääoman etujen orjana.

Lontoon maksusuunnitelman mukaan Saksan on täytynyt tunnustaa korko-
132 miljardin kultamarkan velkaa, ja tähän velkaan lisättiin myös korot.

Olisi naurettavaa, ellei se olisi niin hirvittävän vakavaa ja elleivät viholliset ottaisi sitä niin armottomasti täysin vastoin kaikkia pasifistien kliseitä: "mutta ei se niin paha ole", ja "järkevyys voittaa". Ei! Se ei voita! Ja kansainvälinen rahoitus tekee kaikkensa pitääkseen Saksan jatkuvasti tämän edun orjuudessa. Vain me voimme vapauttaa itsemme.

Saksan kansakunnan syvä tragedia on se, että niin tehokas kuin se yleensä onkin kapeassa työpiirissään, se muuttuu heti epävarmaksi, kun se nostaa katseensa päivittäisen työn rajojen ulkopuolelle ja seisoo suurten maailmantapahtumien edessä. Tässä tunnollinen ja täsmällinen saksalainen menettää kaiken mittansa, hänestä tulee visionääri ja innostunut. "Saksalainen professori", joka suorittaa erinomaisia asioita erikoisalallaan, joutuu maailman asioiden edessä sarjakuvalehtien kohteeksi, sateenvarjostaan ideologien vuolaaseen puheensorinaan; saksalainen upseeri, joka luottaa joukkojensa erinomaiseen tehokkuuteen, on taipuvainen aliarvioimaan poliittisen luonteen henkisiä epävarmuuksia ja aatteiden voimaa ja siten kyseenalaistamaan lopullisen menestyksen; saksalainen virkamies on taipuvainen ajattelemaan itseään väestön pomona kokonaisuuden palvelijan sijaan.

Näemme siis saksalaisten luonteessa niin pienissä kuin suurissakin asioissa tämän tuhoisan piirteen: saksalaiset ovat spesialisteja ja unelmoijia. Yksilöllisesti tehokkaampia ja ahkerampia kaikilla erikoisaloilla kuin mikään kansa, kykeneviä jopa täysin innostumaan mistä tahansa suuresta ideasta ja uhraamaan sankarillisen rohkeasti henkensä idean puolesta, mutta vähemmän taitavia näkemään ja löytämään oikean ratkaisun kansainvälisten taloudellisten ja poliittisten asioiden väliin jäävässä kehässä.

Tällaisen saksalaisen perustavanlaatuisen luonteenpiirteen heijastus poliittisella kentällä on hänen niin usein valitettu kansallistunteensa puute ja poliittinen epäpätevyytensä. Keskivertosaksalaiselta puuttuu jossain määrin suurten käskyjen taju; siksi hän ei myöskään enimmäkseen ymmärrä, että nuo velkaluvut ovat todella hänen kohtalonsa, että nuo luvut, että tämän velan tunnustaminen ja halukkuus ja yritys maksaa tämä velka rahana ja aineellisina hyödykkeinä on perimmäinen syy koko Saksan kansakunnan epätoivoiseen tilanteeseen.
Paljon vähemmän hän kuitenkaan ymmärtää, että tästä Saksan maksuvelvoitteesta eivät hyötyisi oikeastaan muut kansakunnat, vaan yksinomaan kansainvälinen rahoitus.

Kansainväliselle rahoitusmaailmalle lainan takaisinmaksu ei kuitenkaan ole millään tavalla tärkeää, ainoastaan pysyvä korkovelvollisuus. Juuri siksi kansainvälinen rahoitusmaailma, joka muodosti Versailles'n sopimuksen rahoitusosiensa osalta, asetti perussumman alusta alkaen niin mielikuvituksellisen korkeaksi, ettei takaisinmaksua voida koskaan ajatellakaan, mutta vaikka perussummaa lopulta alennettaisiin (joka tapauksessa vain samanaikaisesti korkokannan noustessa), Saksa joutuu pysyvästi korkoorjuuteen.

Machine Translated by Google

Tämän korkosäännön pakottaminen köyhille ahkerille ihmisillemme oli lopullinen tavoite
Ensimmäisen maailmansodan aikana se oli korkean rahoituksen tavoite, ja tämä tavoite on täysin saavutettu.

Versailles'n sopimuksen asiaankuuluvat lausekkeet ovat niin kauhistuttavia, ne osoittavat niin selvästi tämän etusäännön vakavuuden ja tuhoisan kovuuden, joka toimittaa kaiken, mitä meillä on ja minkä eteen työskentelemme, kansainvälisen rahoituksen kynsiin, että lainaan niitä otteina seuraavassa:

> 231 artikla. Liittoutuneiden ja liitännäisten maiden hallitukset julistavat, ja Saksa tunnustaa (!), että Saksa ja sen liittolaiset ovat alullepanijoina (!) vastuussa kaikista menetyksistä ja vahingoista, joita liittoutuneet ja liitännäiset hallitukset sekä niiden jäsenet ovat kärsineet Saksan ja sen liittolaisten hyökkäyksen heille pakottaman sodan seurauksena.

Vaikka artiklassa 232 myönnetään varsin kyynisesti, "että Saksan voimavarat eivät riitä kaikkien näiden tappioiden ja vahinkojen täydelliseen korvaamiseen", vaaditaan kuitenkin velvoitetta, "että kaikki nämä tappiot ja vahingot korvataan".

> Artiklassa 233 sanotaan: "Vahinkojen laajuuden määrittää korvauskomissio."

> Artiklassa 234 sanotaan: "Korjauskomissio testaa säännöllisesti Saksan maksukykyä... Mutta se ei voi luopua mistään summasta ilman komissiossa edustettuina olevien eri hallitusten hyväksyntää".

> Artiklassa 234 määrätään: "Saksa maksaa ennen korvausvaatimuksen lopullisen määrän määrittämistä … 20 miljardia markkaa kultaa (kullan, tavaroiden, laivojen, arvopapereiden tai muun muodossa)".

> Saksa laskee lisäksi liikkeeseen liitteessä II olevassa 12c artiklassa tarkoitetut joukkovelkakirjat.

Ja nyt tulee, kauniisti piilotettuna ja lähellä loppua tässä niin kutsutun Versailles'n rauhansopimuksen VIII osan II liitteen 12 c artiklassa, Saksan taloudellinen ja poliittinen kuristaminen. Tämä 12 artikla sanoo tärkeimmissä kohdissaan seuraavasti:

> Komissiolla on kaikki valtuudet ja se käyttää kaikkea toimivaltaa, joka sille tässä sopimuksessa taataan.
>
> Komissiolla on yleisesti ottaen kattavin valvonta- ja täytäntöönpanovalta korvauskysymyksissä. Sen on noudatettava seuraavia ehtoja ja päätöksiä:
>
> a) Jokainen osa määrättyjen vaatimusten koko summasta, jota ei makseta kullalla, laivoilla, arvopapereilla tai tavaroilla tai muulla tavoin, on Saksan vakuuden saatava komission määräämin ehdoin siirtämällä vastaava summa joukkovelkakirjoihin tai minkä tahansa tyyppisiin sitoumuksiin, jotta velka voidaan tunnustaa.
>
> b) Komissio arvioi säännöllisesti Saksan maksukykyä ja tarkastelee Saksan verojärjestelmää (!) siten, että ensin kaikki Saksan tulot, mukaan lukien sen kotimaisten lainojen korko- ja velanhoitoon tarkoitetut tulot, käytetään mieluiten (!) niiden summien maksamiseen, jotka se on velkaa omistusoikeuden nojalla tai

Machine Translated by Google

sotakorvauksia, ja toiseksi, saadakseen varmuuden siitä, että Saksan verojärjestelmä on täsmälleen (!) yhtä sortava kuin minkään muun komissiossa edustetun vallan järjestelmä.

Tämä kappale keskittyy pirullisesti Saksan pitkäaikaiseen sortoon, se käytännössä sisältää mahdollisuuden – viitaten johonkin pieneen ryöstövaltioon, jossa on määrätty rajoittamattomat verot – yksinkertaisesti määrätä samojen verojen käyttöönotosta myös Saksassa. Mutta se myöntää samalla raa'alla suorasukaisesti, että myös muita kansoja tulisi pitää samassa velkaorjuudessa. Ja nyt tulee pahamaineinen kappale c.

c) Liittoutuneiden ja assosioituneiden maiden talouselämän palauttamisen helpottamiseksi ja toteuttamiseksi komissio saa 232 artiklan mukaisesti Saksalta ensimmäisen maksun takuuna ja Saksan syyllisyyden tunnustuksena. Maksu koostuu haltijoille kullassa maksettavista obligaatioista, jotka ovat vapaita kaikista veroista tai maksuista (!), joita Saksan valtakunnan tai Saksan osavaltioiden hallitukset ottavat käyttöön tai voivat ottaa käyttöön. Nämä obligaatiot annetaan erissä (!) ja ne maksetaan kolmessa erässä seuraavasti: 1. 20 miljardia kultamarkkaa maksetaan välittömästi. 2. 40 miljardia kultamarkkaa annetaan obligaatioina, joille maksetaan korkoa 5 % + 1 % kuoletuskorolla vuodesta 1926 alkaen. 3. Kirjallinen sitoumus maksaa 40 miljardia kultamarkkaa lisää obligaatioina 5 %:n korolla annetaan välittömästi.

Tämä lauseke on koko Versailles'n sopimuksen ydin. Tiedämme, että Lontoon Ultimaatumissa71 ei ainoastaan asetettu pienempiä maksuja, vaan päinvastoin, kokonaissummaksi asetettiin 132 miljardia kultamarkkaa. Artikla 16 julistaa sitten nimenomaisesti: "1. toukokuuta 1921 alkaen Saksan hallituksen on maksettava velkansa korot". Korko asetetaan 5 prosenttiin.

Sitten seuraa artikla 17, joka antaa otteen jokaiselle rikkomukselle:

17 artikla. Jos Saksa myöhästyy sopimuksen edellisen pykälän nojalla sille määrätyn velan maksamisessa, komissio ilmoittaa tästä laiminlyönnistä välittömästi jokaiselle osapuolelle ja ehdottaa samanaikaisesti sitä vastaan ryhtyviä toimenpiteitä.

Ja nyt seuraa yksi koko sopimuksen pöyristyttävimmistä lausekkeista:

18 artikla. Saksa sitoutuu olemaan tulkitsematta toimenpiteitä, joihin liittoutuneet ja niihin liittyvät vallat ovat oikeutettuja (ja mikäpä ei olisi oikeutettua vihollisten silmissä?) ryhtyessään Saksan tahallista (!) tottelemattomuutta vastaan, vihamielisenä kohteluna (!). Näihin toimenpiteisiin voivat kuulua tuontikiellot sekä taloudelliset ja rahoitukselliset pakotteet ja yleisesti (!) kaikki toimenpiteet (!), jotka asianomaiset hallitukset saattavat pitää olosuhteiden vaatimina.

Tämän lausekkeen myötä ovi ja portti luonnollisesti avautuvat kaikelle, jopa julmimmalle, terrorille, ja Saksan hallitus on lisäksi nimenomaisesti allekirjoittanut, ettei se saa edes harkita...

71 Liittoutuneiden korvauskomission tammikuussa 1921 vahvistettua Saksan korvausten määräksi 269 miljardia kultamarkkaa, Britannian pääministeri David Lloyd-George esitti 5. toukokuuta 1921 Saksan Lontoon-suurlähettiläälle kuuden päivän uhkavaatimuksen, jonka mukaan liittoutuneet miehittäisivät Ruhrin alueen, jos Saksa ei tunnustaisi 132 miljardin markan (hieman eri laskelma kuin tammikuun 269 miljardia markkaa) takaisinmaksua sekä muita Versailles'n sopimuksen määräyksiä.

Machine Translated by Google

suurin sorto, saksalaisten murhaaminen, raaimmat karkotukset, ryöstö, tuho jne. "vihamielisenä kohteluna"!

Tämä Saksan kansan kirjallinen luovutus julmalle, kostonhimoiselle ja leppymättömälle viholliselle on, lisäksi, ikuisiksi ajoiksi suunniteltu, sillä 23 artiklassa sanotaan:

> Komissio lakkautetaan, kun Saksa ja sen liittolaiset ovat maksaneet kaikki summat, jotka sille kuuluu tämän sopimuksen täytäntöönpanosta tai komission päätösten mukaisesti, ja kun kaikki nämä summat tai niitä vastaavat summat on jaettu osallistuville valtioille.

Tämä on Saksan ikuinen intressiorjuus.

Ehkä poliittiset ystävämme ja vihollisemme ymmärtävät nyt, mitä korkoruudella on ymmärrettävä, ehkä ymmärretään, miksi tämän hirvittävän korkoruuuden *murtaminen* on vaatimustemme keskipisteessä. Ehkä ymmärretään myös, miksi tämän vaatimuksen tapauksessa se on kansainvälinen kysymys aivan ensiarvoisen tärkeä. *Saksalle se on yksinkertaisesti kohtalonkysymys* ja jopa muille kansoille se on ratkaisevin kysymys toipumisen kannalta.

Tähän kansainväliseen kysymykseen verrattuna kaikki muut kysymykset vajoavat tyhjyyteen, sillä ilman korkoorjuuden murtumista tuottavien kansakuntien nousu ei ole yleensä mahdollista. Jos nyt alkanut korkoorjuus säilyisi, jumala Mammona olisi noussut valtaistuimelle. Jumala on kuollut, kansojen sielut kuolevat, ihmissotku täyttää maailman kansainvälisen rahoituksen korkoorjina. Raha hallitsee maailmaa.

Versailles'n sopimuksen määräykset olivat olennaisia kohtia, jotka Dawesin sopimus korvasi vuonna 1924. Inflaatiopelkojen jälkeen Saksan ryöstön oli määrä jatkua "vakaammalta pohjalta". Korkea finanssimaailma salli kaikenlaisten vakuutusten antamisen, joista merkittävimpinä ja kauaskantoisina mainittakoon Reichsbankin ja Reichin rautateiden kansallistaminen. Kaikista "hopeapilven" ennustuksista huolimatta Saksan talous jatkoi romahtamista, ja Dawesin sopimuksen mukaisten maksujen mahdottomuus ymmärrettiin lopulta jopa sokeasti raivoavien sopimuksen täytäntöönpanon sadistien toimesta. Youngin suunnitelma astui Dawesin sopimuksen tilalle. Sen piti tuoda "helpotuksia". Nyt loppu on koittanut...
tule.

Kansallissosialistisen kirjaston teos Dawesin sopimuksen kauhuista, osa 7 (hinta 1,80 pistettä), antaa tarkimmat tiedot ja sisältää alkuperäisen tekstin uusintapainoksen sekä kattavan kriittisen kommentaarin. Nykyisen sarjan osa 13 käsittelee Youngin suunnitelman pääkohtia.

Machine Translated by Google

Lainatalous

"Jos valtio tarvitsee rahaa, sen on lainattava tämä raha niiltä kansalaisiltaan, joilla on sitä enemmän kuin he itse pystyvät käyttämään. Sen on luonnollisesti maksettava korkoa tämän rahan palauttamisesta, tai muuten se ei saa rahaa, sillä on itse asiassa jo tarpeeksi vaikeuksia lainojensa hoitamisessa."

Tätä sanamuotoa käytti entinen sosialistiministeri Dr. David72 kanssani Berliinissä käymässäni keskustelussa. Olen sijoittanut tämän sanamuodon tähän tarkoituksella, koska se heijastaa esimerkillisesti aikamme korkokapitalistista ajattelutapaa; se, että hän oli kaikista asioista marxilainen, antaa kokonaisuudelle erityisen viehätyksen.

Tiedän satojen keskustelujen ja luentojen perusteella, että yllä oleva muotoilu on niin täysin johdettu nykyisestä korkokapitalistisesta ajatusmaailmasta, että tuskin kukaan tuntisi tämän valtion korko- ja velkatalouden selityksen vääräksi, saati löytäisi siihen oikeaa vastausta.

Tällä on hyvin yksinkertainen psykologinen syy, nimittäin se, että edellä annettu selitys soveltuu yksityishenkilön rahallisen tarpeen kattamiseen korkokapitalistisen talousmuodon puitteissa.

Yksityishenkilön, kuten yksityisen taloudenkin, osalta lause pitää paikkansa: "Jos joku tarvitsee rahaa, hänen on lainattava se korkoa vastaan niiltä, joilla on enemmän rahaa kuin he itse pystyvät käyttämään."

Mutta meidän on todellakin vältettävä vastaamasta kansantalouden kysymyksiin yksityiskapitalistisesta näkökulmasta, vaan valtiomiesmäisesti. Tarkoitan, että olisi todella suuri onnettomuus, jos tämä yksityinen taloustieteellinen ajattelutapa siirrettäisiin kyseenalaistamatta kansantalouteen.

Valtiota valtavälineineen, sen suvereenina valtana, ei todellakaan pidä rinnastaa mihinkään satunnaiseen yksityishenkilöön. Valtiolla on kolme voimakasta mahdollisuutta, joiden avulla se suvereniteettinsa nojalla voi kattaa tarpeensa tehtäviensä suorittamiseksi. Nämä ovat sen palvelusuvereniteetti , sen *rahasuvereniteetti* ja sen *taloudellinen suvereniteetti.*

Palvelussuvereniteetilla on ymmärrettävä valtion suvereeni oikeus vaatia kansalaisiltaan ilmaisia palveluksia. Tämä valtion yksilöön kohdistuva suvereniteetti ilmenee voimakkaimmassa laajuudessaan pakollisessa asepalveluksessa ja vielä enemmän sotapalveluksessa. Sodan aikana valtio voi vaatia kansalaisiltaan vaatimuksia, joiden edessä kaikkien yksityisten näkökohtien on väistettävä. Perheen, ammatin, liiketoiminnan ja ansioiden – kaiken on oltava hiljaa, kun valtio kutsuu poikiaan lipun alle. Mutta valtio voi kutsua kansalaisiaan paitsi sotapalvelukseen, myös suuriin taloudellisiin hankkeisiin. Muistamme apulaispalveluslain, joka valitettavasti, täysin toisin kuin asepalvelus, määräsi korkean ja jatkuvasti kasvavan palkan suoritetuista palveluksista, niin että pian syntyi syvä kuilu rintamasotilaiden, joiden oli päivittäin uhrattava henkensä isänmaan puolesta – maksutta – ja niiden välille, jotka työskentelivät kotimaassa rintaman takana suojassa korkealla palkalla. Ohimennen sanoen voidaan myös muistaa muiden kansojen vahvat suoritukset, jotka perustuivat palvelusvelvoitteisiin: muistamme Kiinan muurin rakentamisen, keskiaikaisten kaupunkiemme kiertämisen.

Käytännössä se olisi siis täysin valtion itsemääräämisoikeuden alaisena

72 Eduard David (1863–1930) toimi Weimarin tasavallan sisäministerinä kesäkuusta lokakuuhun 1919.

Machine Translated by Google

elvyttää ja laajentaa vanhaa käsi- ja ryhmäpalvelua73 ja ratkaista niillä tällä tavoin suuria taloudellisia tehtäviä olemassa olevien joukkojen käyttämiseksi.

Valtion rahasuvereniteetti on toinen voimanlähde, josta valtio voi suoraan kattaa rahatarpeensa. Kukaan ei kiistä valtion oikeutta lyödä kolikoita tai laskea liikkeeseen valtion setelien liikkeeseen, itse asiassa valtio on suvereniteettinsa nojalla tuottanut rahaa kaikista mahdollisista lähteistä. Kuparista, nikkelistä, raudasta, posliinista, alumiinista ja ennen kaikkea paperista. Minun tarvitsee vain palauttaa mieleeni aika, jolloin valtakunnanhallituksemme piti oikeutettuna laskea liikkeeseen päivittäin 100 000 000 000 000 markkaa ja yhä enemmän uutta paperirahaa. Emme käsittele tässä yksityiskohtaisemmin kysymystä siitä, oliko tämä oikein ja hyväksyttävää, meidän on vain todettava, että valtio voi todella kattaa tarpeensa rahasuvereniteettinsa nojalla, eikä sen ole pakko "lainata rahaa koroilla niiltä kansalaisiltaan, joilla on sitä enemmän kuin he itse pystyvät käyttämään".

Valtion taloudellista tai verotuksellista itsemääräämisoikeutta ei kukaan voi myöskään kiistää, ja se, joka kiistää tämän ja pyrkii toteuttamaan sitä käytännössä yksilönä, voi tuntea valtion auktoriteetin ulosottomiehenä. Valtion *taloudellinen* tai verotuksellinen itsemääräämisoikeus, eli valtion oikeus vaatia kansalaisiltaan taloudellisia palveluja, on yhtä ilmeinen ja yhtä vanha kuin valtion rakenteet. Tämä muoto on myös luonnollisin ja terveellisin, vaikka tällä alalla ajallemme onkin varattu mahdollisuus muuttaa verotuksen järkevä käsitys täydelliseksi hölynpölyksi ja tehdä verojärjestelmästä keino kansan täydelliseen ryöstämiseen ylikansallisten rahoitusvaltojen hyväksi. Tässäkään verojen sallittavuuden kysymyksen ei pitäisi askarruttaa meitä enempää, vaan ainoastaan se tosiasia, että valtio pystyy erittäin hyvin kattamaan rahatarpeensa verojen avulla, siis jälleen tavalla, joka ei ole avoin yksityiselle taloudelle, mutta joka ehdottomasti poistaa valtiolta tarpeen kattaa rahatarpeensa ottamalla käyttöön korkovelvoitteen kapitalisteille.

Valtiolla, kuten jokaisella yksityishenkilöllä, on luonnollisesti myös mahdollisuus kattaa tarpeensa ottamalla velkaa. Mutta tämä on jo yksityishenkilölle kaksiteräinen miekka; valtiolle se on sitä vastoin, selvällä saksankielellä sanottuna, typerin teko, jonka se yleensä voi tehdä. Mutta se ei ole vain typerin teko, vaan se on suorastaan rikollinen valtion tehtävää yhteisten etujen suojelijana kohtaan.

Valtioiden lainatalous on käytännössä tuhonnut valtiot ja antanut ne kansainvälisen rahoituksen käsiin, se on antanut kansojen vaurauden finanssivalloille, ja tänä päivänä valtion lainat ovat se hirvittävä iilimato, josta kansakunnat eivät pysty vapautumaan ja jonka kautta ne romahtavat avuttomasti, ellemme päättäväisesti tee loppua tälle aaveelle murtamalla korkoorjuutta.

Tässä olemme keskellä kansallisen finanssipolitiikan kenttää, siis alalla, jolla tavallinen saksalainen ei tunne oloaan lainkaan kotoisaksi. Mitä nyt pitäisi tehdä kaikille näille monille ja suurille luvuille? Tavallinen valtionkansalainen ei yleensä lue budjettikeskusteluja, ja hän kunnioittaa niin uskonnollisesti finanssitaiteen salaisia polkuja ja harhaanjohtavia teitä, että hän haluaisi mieluiten säästyä näiltä asioilta. Alitajunnassa tämä liittyy varmasti myös siihen, että jokainen yksilö kantaa sisällään niin heikkoa tunnetta valtion verotussuvereniteetista, eikä kukaan halua muistutusta numeroista. Vasta kun veropaperit lentävät hänen kotiinsa, nykyihminen huomaa, että nämä asiat todella koskettavat häntä suuresti ja että hän on aina kaikenlaisen väärän kansallisen finanssipolitiikan uhri.

---

73 Keskiajalla maanviljelijöiltä vaaditut maanviljelyspalvelut, joko käsityönä tai eläinten avulla

Machine Translated by Google

On äärimmäisen huomionarvoista, että kansallisen finanssipolitiikan kysymykset eivät pohjimmiltaan ole lainkaan niin läpinäkymättömiä ja salaperäisiä kuin miltä ne ensi silmäyksellä näyttävät, vaan pikemminkin että ne ovat pohjimmiltaan niin selkeitä ja yksinkertaisia, että jokainen keskivertoihminen voi ymmärtää ne ainakin pääpiirteissään.

Ei siis tarvita suuria perustuslaillisia selityksiä sille, että valtiolla on kuvatut mahdollisuudet kattaa rahatarpeensa, sillä jokainen tietää ja on omassa elämässään kokenut, millainen valtion palvelusuvereniteetti on, ja jokainen saa päivittäin käteensä valtion liikkeeseen laskemia paperiseteleitä, eikä kukaan säästy verolta. Olisi siis maailman luonnollisinta, jos valtio kattaisi rahatarpeensa yksinomaan näillä kolmella tavalla.

Yksityiselle ihmiselle nämä kolme tietä eivät kuitenkaan ole avoimia, sillä hän ei voisi menestyksekkäästi vaatia lähimmäistään töihin tai veronmaksuun eikä hän olisi turvassa, jos yrittäisi itse painaa rahaa ja saada sen kiertoon. Hänelle on todellakin ainoa tie velkaantua korkoa vastaan, jos hän jo ehdottomasti ajattelee, että hän voi tulla onnelliseksi vain muiden rahoilla eikä voi välttää velkaantumista.

Mutta että valtio yleensä pitää ainoana keinona hyväksyä korkoa tuottavia lainoja – siis velkoja – silloin, kun se tarvitsee rahaa ja käyttää muita suvereeneja oikeuksiaan nykyään vain salakavalasti periákseen syntyneet velat kansalta, näille olosuhteille etsitään turhaan järkevää selitystä. Sille ei todellakaan ole mitään järkevää selitystä, vaan ainoastaan se, että koko ajattelumme, jopa kansallisissa finanssipoliittisissa kysymyksissä, on suunnattu tai turmeltunut yksityiskapitalistisella tavalla. Tällaisessa yleisen mielipiteen saastumisen vallitessa sellaiset näennäisesti loogiset selitykset valtion lainapolitiikalle, joista olen raportoinut, näyttelevät suurta, jopa äärimmäisen tärkeää roolia.

Juutalainen on osoittanut olevansa psykiagogian mestari jopa näissä asioissa. Tällaisissa tapauksissa on aina hyvin vaikea olla puhumatta heti yleisesti vastuullisten valtiomiesten suorasta korruptiosta, oletus on ilmeinen, ja kuitenkin useimmissa tapauksissa ei ole ollut korruptiota, vaan ainoastaan epävarmuutta rahoitus- ja luottojärjestelmän asioissa, lyhytnäköisyyttä ja omahyväisyyttä, jotka ovat johtaneet siihen, että valtion finanssihallinnot ovat hitaasti mutta varmasti vajonneet lainahuolimattomuuteen, josta ne eivät tähän mennessä näe ulospääsyä.

Tähän olosuhteiden kehitykseen on olennaisesti vaikuttanut se, että aluksi pidettiin lainojen avulla rahoittamista suurissa julkisissa töissä, kuten rautatierakentamisessa jne., jotka lupasivat tuottaa tuloja. Pääteltiin seuraavalla tavalla: Rautateiden tai vesiväylien tuloista voidaan kattaa korot välittömästi, jolloin hinnoittelu on todellakin hallinnassa. Omilla varoillaan valtio ei voi ottaa kerralla niin suuria töitä valtionkassastaan, joten se onneksi hyväksyy pankkien tarjoaman luottoavun. Tämä poistaa hallituksen vaivan hyväksyä uusia veroja osavaltion parlamentissa, valtion likvidejä varoja ei vaadita, ja rautatiet voivat helposti maksaa korot ylijäämistä. Lainapääoman viettelevä taito, joka itsessään ei voi tehdä mitään rahalla, ellei se löydä ketään, joka ottaa sen pois ja maksaa sille lisäksi korkoa, onnistui muuttamaan mustan valkoiseksi ja tekemään valtiosta itsestään yksityisen pääoman koronkerääjän.

Jopa yksinkertaisimmankin taloudellisen pohdinnan vastuustaan tietoisen hallituksen tai parlamentin taholta olisi kuitenkin pitänyt johtaa seuraavaan: Jos rautatiet rakennetaan ulkomaisella rahalla ja niistä maksetaan vuodesta toiseen vain 5 prosentin korkoa kaikkine siihen liittyvine kuluineen, niin koko summa maksetaan takaisin jo 20 vuodessa kerralla, 40 vuodessa...

Machine Translated by Google

jo kahdesti vuotta, ja silti sama velka on edelleen maksamatta. Nämä ylimääräiset summat, jotka ylittävät moninkertaisesti alkuperäiset investointikustannukset, on todellakin kerättävä jälleen epäsuorasti ihmisiltä, koko väestöltä, jonka on maksettava rautatiekuljetusmaksut, jotka on korotettu juuri näiden korkojen mukaan. Kertaluonteinen ilmoitus kansalle suuresta rautatiemaksusta on, tai olisi ollut, parempi. Silloin nämä maksut olisivat tietysti olleet melko ahdistavia joitakin vuosia, mutta eivät enää kauan, koska kuljetuskustannuksista ja rautateistä olisi hyvin pian tullut valtion todella velaton omaisuus, joka olisi myöhemmin taannut sille suuret vuosittaiset tulot. Mutta vanha tarina on, että mieluummin leikataan koiran häntä pala palalta, koska ajatellaan, että se olisi sille niin paljon vähemmän tuskallista. Luonnollisesti päinvastoin on totta. Tällaisen kansallisen hankkeen investointikustannukset on kyllä maksettava väestön toimesta, mutta jos ne kehitetään lainoilla, niin väistämättä tulevat lisäksi korot, jotka vuosien mittaan moninkertaistuvat itse velkaan. Siksi on silkkaa taloudellista tyhmyyttä rahoittaa tällaisia julkisia töitä lainoilla. Jo tässä voimme viitata siihen, mikä pelastaa valtion sen lainahulluudesta: kukaan ei voi kieltää valtiota esimerkiksi tällaisia tuottavia hankkeita varten laskemasta liikkeeseen luottoseteleitä, valtionkassan luottoseteleitä, ja maksamasta niillä töitä. Tällainen valtion rahan luominen tapauksissa, joissa ei voi olla lainkaan puhetta inflaatiosta, koska myös uusilla seteleillä on uusi arvo, ratkaisisi yhdellä iskulla kaikki vaikeudet ja vapauttaisi valtion ja kansan ikuisiksi ajoiksi korkoa tuottavasta velasta yksityiselle pääomalle.

Meidän on käsiteltävä tätä ongelmaa tarkemmin toisaalla. Taitavan finanssihallinnon pitäisi pystyä järjestämään asiat niin, että tällaiset laajat työt suoritetaan erityisveroilla muiden valtion tulonlähteiden ohella ja vain osittain uusien seteleiden liikkeeseenlaskulla. Tämä mahdollisuus toteutuisi tietenkin huomattavassa määrin vain, jos kaikki muut valtion menot, erityisesti niin sanotut tuottamattomat menot, kuten hallinto, oikeudenkäyttö, koulutus jne., voitaisiin kattaa valtion kaupallisten yritysten ylijäämillä.

Tämä saattaa rautateiden, postin ym. nykyisen kiihkeän alijäämätalouden valossa kuulostaa ironialta, mutta emme olleet niin kaukana tällaisista mahdollisuuksista, kuten jo vuonna 1919 osoitin ensimmäisessä *Süddeutsche Monatshefte* -lehdessä (helmikuussa) julkaisemassani artikkelissa "Mitä nyt?" otsikon "Radikaalit keinot" alla. Vain valtion korkovelvoite yksityispääomalle erotti meidät tästä kansallisen finanssitalouden ihanteellisesta tilasta. Jo tuolloin vallinnut harhakäsitys, että valtion, kun se tarvitsee rahaa, on yksinkertaisesti pumpattava rahaa itseensä korkoa vastaan, on estänyt tämän.

On selvää, ja kaikkien olisi pitänyt pystyä ymmärtämään selityksiäni, että valtio ei ole millään tavoin velkaantumassa, kun se haluaa ryhtyä johonkin, että se esimerkiksi voisi vaatia työ- ja ryhmäpalvelusta ja että sillä olisi lopulta epäilemättä oikeus myöntää valtionkassan hyvitysseteleitä tällaisiin tarkoituksiin voidakseen perustaa näitä töitä niillä rasittamatta kansaa. Tällaisella menettelyllä olisi valtava etu, että se vapauttaisi tällaiset töitä alusta alkaen kaikista korko- ja tiemaksuvelvoitteista; töitä tehtäisiin välittömästi vapaaksi ja velattomaksi valtion omaisuudeksi. Töiden tuloista myönnetyt valtionkassan setelit voitaisiin todellakin lunastaa ja hävittää lyhyessä ajassa; tällaisten töiden tuotteita tai rahti- ja henkilöliikenteen hintoja voitaisiin alentaa huomattavasti. Siten voitaisiin yleisesti ottaen tehdä suurimpia palveluksia koko kansantaloudelle, valtio olisi voinut saada varsin merkittäviä tulonlähteitä, jotka olisivat olleet erittäin hyödyllisiä koko kansakunnalle ja olisivat myös tehneet valtiosta itsestään täysin riippumattoman korkeasta finanssimaailmasta. Mutta sen olisi myös pitänyt olla...

Machine Translated by Google

niin. Sillä valtio on finanssijärjestelmän herra, ei korkea finanssimaailma, toisin sanoen niin tulee olemaan tulevaisuuden kansallissosialistisessa valtiossa.

Pankkien onnistunut psykoagoginen petostemppu on ollut estää tällaisia ilmeisiä ja itsestään selviä ajatusprosesseja, joita – kerran ilmaistuna – ei enää voida kyseenalaistaa, ja hämmentää valtiota ja taloutta edellä mainitulla lauseella ja pakottaa ne pääoman korkoorjuuteen.

Tiedän, että vaikka nämä asiat ovat nyt päivänselviä, monet lukijani epäilevät silti tervettä inhimillistä ymmärrystään eivätkä yksinkertaisesti halua uskoa, miten tällainen järjettömyys olisi voinut olla mahdollista, ja mieluummin olettavat: "Se ei voi pitää paikkaansa, valtiomiehemme eivät voi olla olleet niin tyhmiä – mutta en vain voi arvioida tätä". Tämä tunnustus harkinnan puutteesta tällaisessa ilmeisessä valtion epäpätevyydessä finanssipoliittisissa asioissa on kaksinkertaisesti ristiriidassa muuten valmiin moittimisen ja valittamisen kanssa valtion toimista sekä sen tosiasian kanssa, että tässä on kyse asioista, jotka iskevät jokaisen yksilön lompakkoon kovimmin.

Näille ihmisille haluaisin jättää pohdittavaksi toisen näkökulman, joka on
liittyvät luoton hyväksymismenetelmään maakunnan tai valtakunnan parlamentin kautta.

Tällaisia suuria valtion tehtäviä todellakin käsitellään perusteellisesti parlamenteissa. Pitkien keskustelujen jälkeen lainat lopulta "hyväksytään". Keskiverto valtionkansalainen uskoo nyt, että kaikki on nyt kunnossa ja että valtiolla, joka on todellakin niin rikas ja mahtava, on jo hallussaan hyväksytyt miljoonat. Melko fiksut ihmiset ehkä vielä raapivat korvansa takaa ja sanovat itselleen: "Se tarkoittaa taas uusia veroja". Mutta luulen voivani rohkeasti väittää, että lukuun ottamatta vihittyjä – joihin edustajien tai ministerien ei tarvitse kuulua, ehkä korkeintaan yksi ymmärtää, että tämä suuri luoton hyväksyntä maakunta- tai valtakunnanparlamentissa ei merkitse mitään muuta ¯ , kuin lupaa lainata tätä "luottoa" itselleen korkoa vastaan toisella tavalla. Tämä "luoton hyväksyntä parlamentin kautta" antaa siis vain asianomaiselle ministerille oikeuden saada tätä luottoa korkoa vastaan suurista pankeista. Tällä tavoin "luoton hyväksyntä parlamentin kautta" muuttuu luonnollisesti farssiksi, komediaksi, sillä koko väestö – jonka on viime kädessä maksettava pääoma ja korot – ei pystynyt todella tarjoamaan "luottoa", ei, se on ensin luotava suurella lainapääomalla.

Ainoa looginen ja luonnollinen asia olisi todellakin se, että jos parlamentti hyväksyy luoton, samanaikaisesti ja automaattisesti myös valtionpankki hyväksyisi tai valtuuttaisi nyt hyväksytyt summat täytäntöönpanoviranomaisten maksumääräysten perusteella asianomaisille yrittäjille.

Lainat on hyväksytty, tarvittavan valuutan saamiseksi on tehtävä jotain; siksi on järjetöntä, jos – kuten nykyään on yleistä – ensin on myönnettävä laina ja sitten kapitalistit tavallaan myöntävät juuri "hyväksytyt" lainat toisen kerran.

Voidaan väittää, että valtiolta nostetaan ylimääräistä rahaa juuri tällä tavalla ja että tällä täytyy olla suotuisa vaikutus maan yleiseen taloudelliseen tilanteeseen, että tällainen luotonhoito toimii inflaatiota alentavalla tavalla. Mutta näin ei tietenkään ole missään nimessä, ja syistä, joita yksikään pankkiasiantuntija ei voi kiistää. Voidaan myöntää, että aivan pienempi osa tällaisista tilisiirroista ja lainojen lyhennyksistä maksetaan käteisenä, tässä on kyse piensäästäjien piiristä, jotka löytävät tiensä pankkiin tällaisten tilisiirtojen kanssa, jotka ovat säästäneet pari sataa tai tuhatta markkaa, jotka he nyt haluaisivat sijoittaa korkotodistukseen, sellaiseen taikapaperiin, josta tarvitsee leikata vain pala vuosittain, jotta saa tietyn summan takaisin ilman, että todistuksen arvo heikkenee. Mutta pankkiin tällä tavoin tulevat rahat ovat melko...

Machine Translated by Google

merkityksetön. Lisäksi pankit, joihin tällaiset rahat talletetaan, eivät omalta osaltaan lainkaan siirrä näitä käteissummia valtionkassaan, vaan tällaisten tilisiirtojen kautta tapahtuvat yksinomaan tilisiirrolla tai selvityksellä.

Mutta kaikki suuremmat tällaisten lainojen siirrot hoitavat kapitalistit jo alusta alkaen pankeissaan, joko käteissiirtona tai pankkitapahtumien kautta,
jne.

Todellisuudessa valtiolle ei siis tule käteistä, ja jos se saa sellaista, sen on välittömästi annettava se pois töidensä suorittamiseksi. Tätä oletettua etua ei siis ole olemassa. Päinvastoin, näin seuraa: Valtio, kuten tiedämme, laskee liikkeeseen lainattuja summia vastaan niin sanottuja arvopaperitodistuksia tai obligaatioita. Nämä valtion obligaatiot ovat hienosti tai ei niin hienosti painettuja papereita, jotka sisältävät velkakirjan, johon on liitetty kaikki valtion takuut vastaanotetuille summille, ja lisäksi tarvittavat koronmaksupäivien määritykset sekä omilla kuponkisivuillaan kupongit, joiden perusteella valtio sitoutuu maksamaan neljännesvuosittain, puolivuosittain tai vuosittain korot kuponkisivulla ilmoitetuille summille.

Lisäksi tähän kuponkiarkkiin lisätään niin sanottu uudistamistodistus (talon), joka oikeuttaa omistajan saamaan uuden kuponkiarkin, jos ensimmäinen on vanhentunut tietyn vuosimäärän kuluttua.

Tällainen valtion myöntämä arvopaperitodistus, jonka pääomasta ja koroista valtio vastaa koko omaisuudellaan, tarkoittaa varmasti omistajan ostokykyä. Tällaisten valtiontodistusten omistaja voi todellakin ostaa itselleen jotain näillä todistuksilla milloin tahansa, joko antaen nämä todistukset suoraan maksuksi tai myyden ne ensin pörssissä tai pankkiirilleen ja maksaen sitten tuotolla käteisellä.

Ei ole epäilystäkään siitä, että valtion uusien arvopaperitodistusten liikkeeseenlasku merkitsee *lisäostokyvyn luomista* – onko tämä oikein tai perusteltua, ei kiinnosta meitä tässä vaiheessa – aivan sama tapahtuisi, jos esimerkiksi valtio painaisi uutta paperirahaa. Ero olisi siinä, että toisessa tapauksessa tuotetaan arvopapereita, jotka rasittavat valtiota velan lisäksi *pysyvällä korkovelvoitteella,* kun taas paperirahan uuden liikkeeseenlaskun tapauksessa korkovelvoitetta ei lainkaan oteta huomioon. Näemme siis jo nyt, että viimeinen muoto olisi joka tapauksessa valtiolle ja kansalle edullisempi.

Mutta jos nyt seuraamme tällaisen rahoituksen menetelmää edelleen, käy ilmi, että suurten valtioiden suora rahoitus toimii lainareitin välttämisen ohella ja paljastaa lisää valtavia etuja.

Olemme nähneet, että nykyinen valtion töiden rahoitusmuoto johtaa lisäostokyvyn syntymiseen, mitä edustaa uusien vakuustodistusten myöntäminen. Tässä tapauksessa luonnollisesti kaikki uudet lainasummat myönnetään ja ne on myönnettävä kerralla, vaikka rakennettavat rautatiet, vesiväylät jne. olisivatkin vasta rakennusvaiheessa eivätkä vielä edusta mitään mainitsemisen arvoista todellista arvoa.

Jos siirrytään rahoittamaan tällaisia laajoja valtion hankkeita ehdottamallani tavalla, lainan valtavat mainoskulut katoavat ensin. Voisi muistaa, kuinka valtavia summia pelkästään sanomalehtien tarjouskilpailut kuluttavat. Lisäksi pankeille ja muille luottolaitoksille alusta alkaen myönnetyt prosenttiosuudet katoavat. Jopa nämä ovat miljoonia. Lisäksi lainoja on taipumus myöntää alle nimellisarvon, toisin sanoen 1000 markan obligaatiosta ostajan on maksettava vain 970 markkaa enemmän tai vähemmän, ja silti hän saa koko summan korkoineen. Jopa nämä ovat tappioita, jotka alusta alkaen...

Machine Translated by Google

tulla taakoksi valtiolle tai yritykselle ja kapitalistin eduksi. Itse asiassa tällaisia lainoja on taipumus "koristella" muilla houkutuksilla, kuten pörssissä sanotaan, tarjoamalla odotettavissa erityisiä lisäetuja, joihin voi jopa sisältyä verovapaus. Muistan tässä kaivospreemiolainan, joka oli fantastisinta tällaista houkutusta, johon valtio on koskaan alentunut. Arpajaisten ja uhkapelien paholainen asetettiin lainamainonnan palvelukseen siten, että luvattiin maksaa miljoonien voittoja erittäin suuresta määrästä 1000 markan obligaatioita; lisäksi niin sanottuja bonusmaksuja pidettiin poissa, ja lisäksi ilmoitettu 5 prosentin korko, joka oli kuitenkin suojattu ehdoilla, ja lisäksi useiden verojen tapauksessa säästöpreemiolaina oli vapautettu kaikista veroista! Mistä haluttiin saada valtavat summat näiden preemioiden ja etujen, näiden satumaisten arpajaisvoittojen, maksamiseen, kukaan ei harkinnut – vaikka jokaisen vakavasti otettavan ja tarkkanäköisen miehen piti olla selvää, että kaikki nämä summat olisi jälleen kerran nostettava kansan taskusta. Sillä silloin saadut summat käytettiin välittömästi kiireellisimpiin menoihin. Nämä kaikki ovat kansaa vastaan tehtyjä taloudellisia poliittisia rikoksia, joiden äärimmäistä röyhkeyttä on vain ihmeteltävä.

Jos siis ei lainkaan valita lainareittiä, vaan suoraan suoraa rahanluontia, niin kaikki nämä valtion budjetin raskaat ja epäoikeudenmukaiset taakat poistuisivat – ei tarvitsisi edes kerätä *tarvittavia summia kerralla uutena paperirahana ,* vaan tämä voisi tapahtua melko hitaasti, jopa uusien töiden edetessä. Tällä olisi se valtava etu, ettei kattamattoman rahan liikkeeseenlaskusta voisi olla puhettakaan, sillä uutta rahaa annetaan vasta, kun toinen huomattava osa töitä on saatu valmiiksi. Meidän olisi tässä tultava toimeen reaaliarvoilla täysin katetulla rahalla, siis vakaalla rahalla, rahalla, jota vastaa tietty määrä työtunteja.

Mutta edes tämä jo paljon suotuisammalta vaikuttava uuden rahan peräkkäinen liikkeeseenlasku rakennustarkoituksiin ei ole millään tavalla viimeinen askel. Sillä ei ole lainkaan tarpeen tuoda kiertoon vasta luotujen teosten määrää vastaavaa rahamäärää, sillä uudet liikkeeseen lasketut setelit todellakin palaavat takaisin valtion julkisiin kassoihin; ne voidaan näin ollen laskea liikkeeseen uudelleen ilman, että uusia sarjoja tarvitsee tuoda kiertoon. Ja nyt mennään askel pidemmälle, eli julistetaan oman uuden rahan liikkeeseenlasku tällaista erityistä valtion... tehtäviä sinänsä pohjimmiltaan ei-välttämättöminä, vaikka voisimmekin hyvin selittää rahoitusprosessin sallittavuuden ja erityisesti selkeyden omien rakennusrahojen myöntämisessä ja haluaisimme noudattaa sitä tiettyihin tarkoituksiin.

Tämä viimeinen vaihe on tällaisten valtion tehtävien *täysin käteisvapaa rahoitus .* Kuten edellä on jo osoitettu, on virheellistä olettaa, että valtio saisi lainan kautta käteistä, jolla se voisi maksaa rautatie- tai sähkölaitosten rakentajien ja työntekijöiden palkkoja.
Yrittäjien on kuitenkin nostettava viikoittain pankeistaan käteistä työnsä maksamiseen tarvittavat summat. Pankkien on puolestaan katettava nämä poikkeuksellisen suuret valtion osakkeisiin kohdistuvat vaatimukset jälleen keskuspankeista tai Reichsbankista jne. Nyt, normaaleina aikoina, koko olemassa oleva likviditeetti riittää jo täysin koko työvoiman viikoittaisiin palkkojen maksuihin, eikä sillä ole pohjimmiltaan merkitystä, jos esimerkiksi Baijerin Walchenseen voimalaitoksen rakentamisessa keskitetään tilapäisesti suurempia työvoimamääriä yhteen paikkaan, sillä jos heitä ei työskenneltäisi siellä, heidän olisi jopa muihin yrityksiin sijoitettuina odotettava ja saatava viikoittaiset palkkansa tai saatava rahaa työttömyysvakuutuksen kautta. Tämä tarkoittaa, että koko kansan maksuvälineiden kokonaistarpeesta huolehtiminen on aivan yleinen valtion tehtävä.

Machine Translated by Google

taloutta riippumatta siitä, palkataanko tilapäisesti suurempi määrä työvoimaa yhteen paikkaan suurten valtion töiden suorittamiseksi vai ei.

Maksuvälineiden tarjoaminen palkkojen maksamista varten ja muiden käteismaksuttomien tulonsiirtojen toteuttaminen yrittäjille ovat maksutapahtumiin kuuluvia tehtäviä, eikä niillä ole mitään tekemistä luottotilanteen kanssa.

Olisi siis ilmeisintä ja luonnollisinta, jos koko väestön laillisen edustuksen kautta myönnettävän luoton hyväksynnän yhteydessä jonkin suuren valtionhankkeen osalta samanaikaisesti annettaisiin valtuutus, että valtionpankki voi näiden hyväksyttyjen luottojen perusteella suorittaa tarvittavat maksut. Ilmeisesti normaalilla tavalla – että nämä maksut suoritetaan vasta, kun eri sopimusviranomaiset (maatalousosastot, tie- ja jokitekniikkaosastot, rautatierakennusosastot, erityisosastot erityistarkoituksiin jne.) ovat tarkastaneet yrittäjien vaatimat maksumäärät ja asetusten ja sopimuksen mukaisesti valtuuttaneet maksun.

Koko tähän heitetty lainahuijaus – sillä se ei ole muuta kuin nykyaikainen kansakunnan huijaamisen muoto – on täysin hyödytön ja ainoastaan haitallinen.

Machine Translated by Google

Reichsbank-yhtiö

Reichsbank ei ole, kuten jokainen herkkäuskoinen valtionkansalainen saattaa uskoa, todellisuudessa valtionpankki vaan osakeyhtiö. Reichsbank ei siis ole millään tavalla valtion laitos, vaikka valtiolla olikin kesäkuuhun 1922 asti, jolloin se oli täysin "autonominen" Antantin vaatimuksista, tiettyjä sääntelyoikeuksia. Jopa pankin virkamiehet nimitti ja maksoi valtakunta, mutta neuvoa-antava neuvosto koostui yksinomaan suurpankkimaailman ja kansainvälisen juutalaisuuden edustajista – nämä kaksi ovat samaa ihmispiiriä.

Jo perustamisvuonna 1873 ensimmäinen neuvoa-antava toimikunta merkitsi noin 15 jäsenen joukosta seuraavat nimet: paroni Rothschild, kauppaneuvos Bleichröder, kauppaneuvos Mendelssohn, Theodor Plaut, kauppaneuvos Oppenheimer, kauppaneuvos Warschauer ja kauppaneuvos Zwicker, kauppaneuvos Stern, kauppaneuvos Gelpke; siis yksitoista puhdasrotuista, suuria juutalaisia ja kunniamerkkinä neljä muuta saksalaisnimistä herrasmiestä.

Jälleen kerran oli ovela shakkisiirto, jolla Bismarckia neuvonut pankkiiri Bleichröder suositteli vanhalle valtakunnankanslerille, ettei valtakunnanpankkia kehitettäisi puhtaasti valtiollisena laitoksena, koska siten vihollinen ei voisi sodan sattuessa anastaa sitä kansainvälisesti tunnustetun yksityisomaisuuden turvallisuuden perusteella, kun taas puhtaana valtionpankkina se olisi välittömästi alttiina vihollisen hyökkäykselle.

Todellisuudessa nokkela juutalainen, kuten muutkin suurrahoittajat, halusi luonnollisesti vain saada valtakunnan tärkeimmän rahoituslaitoksen valtansa piiriin. Herrat onnistuivat tässäkin, ja siten valtakunta luopui täysin yhdestä rahajärjestelmän itsemääräämisoikeuden tärkeimmistä osa-alueista – oikeudestaan laskea liikkeeseen seteleitä.

Reichsbankilla on nykyään aivan erityinen asema Saksan valtakunnan rahoitusjärjestelmässä, asema, jonka kauhistuttavat seuraukset valtiolle ja kansalle ovat selvillä jopa vähiten tärkeille ihmisille.

Yksittäisen tutkimuksen tehtävänä on tarkasti selvittää, millä tavoin suurpankit ovat käyttäneet väärin ratkaisevaa vaikutusvaltaansa Reichsbankissa sen perustamisesta lähtien itsekkäisiin tarkoituksiinsa.

Niin kauan kuin Bismarck oli virassa, hänen valtiomiesmäinen näkemyksensä ja häntä kohtaan osoitettu kunnioitus pitivät pörssihyeenat kurissa; vain kerran koko Reichsbankin historian aikana Bismarck käytti hyväkseen Reichsbank-lain mukaista valtiovarainministerin veto-oikeutta, nimittäin kieltäessään venäläisten osakkeiden vastaanoton. Nykyään Reichsbankista on, kuten alussa jo mainittiin, kansainvälisten pankkiirien ystävällisen painostuksen alaisena tehty täysin itsenäinen. Reichsbankilla ei siis ole enää mahdollisuutta vaikuttaa ratkaisevasti liiketoiminnan harjoittamiseen.

Kansojen korkoorjuus tarkoittaa pankkien ja pörssien herruutta. Korkoorjuuden murtaminen on kansallissosialismin ylivoimaisesti suurin tehtävä.

Kaikki, mitä valtiossa ja taloudessa tänä päivänä tapahtuu – kaikki muuttuu suurpääoman korkovaatimukseksi tuottavaa työtä vastaan. Jos rautatie rakennetaan, siitä seuraa lainaa, jos sota käydään, siitä seuraa sotalainoja, jos luonnonvaroja tai vesivoimaa kehitetään, siitä seuraa vesivoimalainoja, jos tehdasta laajennetaan, uusia osakkeita lasketaan liikkeeseen, jos uusi yritys perustetaan, valitaan jokin korkokapitalistinen yhtiömuoto, joka sallii työn ja riskin siirtymisen yrittäjille ja leijonanosan voitoista rahoittajille. Jos se ei enää tapahdu lainojen kautta, paljon yksinkertaisempi ja...

Machine Translated by Google

Valitaan laajamittainen rahanpainatustapa, kuten vuoden 1923 inflaation aikaan, joka samoin hyödyttää suurpääomaa. Kuten kuningas Midaan tapauksessa saagassa, jolle kaikki, mihin hän koski, muuttui kullaksi, niin tänään kaikki, mitä tapahtuu, muuttuu korkoa tuottaviksi arvopapereiksi.

Valitettavasti maailmanpankkiireilla on pirun hyvä ruokahalu, ja arvopaperit ovat todellakin heidän lempiruokaansa, mikä ilmeisesti sopii heille erinomaisesti. Emme voi luottaa heidän nälkäkuolemaansa, kuten kuningas Midas, jolle, kuten hyvin tiedetään, jopa suussa oleva ruoka muuttui kullaksi. Päinvastoin, työläiset näkevät ensin nälkää, ennen kuin korkoherrat.

He eivät myöskään lainkaan ajattele luopuvansa vallastaan tai pehmentävänsä sitä, *joten tämä intressisääntö on murrettava.*

Nyt meidän on valaistava kolmas näkökohta, joka täydentää ja pyöristää kuvaa korkokapitalistisesta riistosta jopa maallikolle, eli *inflaatio.*

Machine Translated by Google

Inflaatio

Inflaatio on selvästi näkyvä ilmentymä finanssipoliittisesta kurjuudestamme. Inflaatio vaikuttaa kaikkiin – kaikkiin, joiden on ansaittava elantonsa – pelottavan ankarasti.

Mutta mistä inflaatio tulee? Tähän kysymykseen voi kuulla lukuisia selityksiä, jotka on osittain poimittu vastaajan kapeasta näkökulmasta, osittain demagogisten iskulauseiden sanakirjasta ja osittain osoittavat todellisia osasyitä osumatta kuitenkaan oikein perimmäiseen motiiviin. Kun kuulee eri puolueiden nimeävän nämä inflaation syyt, ei pian ole enää olemassa yhteiskuntajärjestystä tai ammattikuntaa, jota joku taho ei nimeäisi inflaation syyksi.

Niille, jotka ovat seuranneet korkorujuutta käsittelevän kirjan selityksiä, vastausta ei ole vaikea löytää. *Alkuperäinen syy inflaatioon on työn korkovelvoite pääomaa kohtaan.*

Korko – vero – inflaatio, näin kulkee looginen ketju, joka alkaa
Valtion tuhoisa ja järjetön korkolupaus johtaa siihen, että valtion on verotettava kansaa verojen kautta perimällä hyväksymänsä korkovelvoitteet; verot, ja kaikenlaiset verot, niin suorat kuin epäsuoratkin, tullit, sekä kaikkein vastenmielisimmät epäsuorat verot, kattamattoman setelien liikkeeseenlaskun verot, vetävät sitten inflaation mukanaan. Tällä tavoin se jatkuu ikuisessa kiertokulussa, sillä inflaatio aiheuttaa valtiolle yhä suurempia menoja, jotka se lainahulluuden loukussa aina ajattelee voivansa kattaa vain ottamalla uusia velkoja, näillä uusilla veloilla on itsessään uusia korkoja, uudet korot tekevät uudet verot välttämättömiksi, verolainsäädäntö epäonnistuu vähitellen täysin, sillä tällaisten valuuttaromahdusten sattuessa kaikki verotulot jäävät kauas valuutan devalvaatiota pienemmäksi, ja nyt valtio antautuu vastustamatta rahanpainokoneen finanssibolshevismille, kuten olemme kammottavasti kokeneet vuoden 1923 inflaatiossa.

Ensimmäiset poleemiset teokseni olivat pääasiassa omistettu näiden yhteyksien paljastamiselle. Manifestissa korkorujuuden murtamiseksi74 kehitin pääpiirteittäin korko-ongelman kokonaisvaltaisen merkityksen valtion konkurssissa: Ratkaisussa paljastin varsin konkreettisesti valtion lainajärjestelmän typeryyden ja viittasin lukemattomiin verolakeihin, jotka tekivät laajojen joukkojen toimeentulosta kalliimpaa, koska heidän tuotantonsa oli käytettävä kokonaan korkopalvelukseen. Teoksessa "Tuleva verolakko", uusien verolakien tulva vuosina 1920 ja 1921, sekä vuoden 1918 valtakunnanbudjetissa esitettiin vakuuttava todiste siitä, että koko valtakunnan ja osavaltioiden finanssihallinto on täysin sidottu suuren lainapääoman korkopalvelukseen. Viimeisessä kirjassa kuitenkin jo osoitetaan tie näiden täysin kurjien olosuhteiden kääntämiseen varsin konkreettisen esimerkin avulla.

On aivan ilmeistä, että tulvimalla kansantalouteen paperirahalla,
Tämän paperirahan ostovoiman on laskettava tasaisesti.

Koska raha sisimmässään, kuten olemme todenneet, on suoritetun työn osoitus, niin kutsuttu rahan kvantiteettiteoria on ainakin olennaisilta piirteiltään...

---

74 Potentiaalinen ostovoima on säästetty ostovoima, joka ei tällä hetkellä paina markkinoita. Tähän kuuluvat hamstrattu käteinen sekä vakaasti sijoitettu säästöpääoma.

Efektiivinen ostovoima on kaikkien kansantalouteen kohdistuvien kysyntävaatimusten kokonaismäärä käteisenä.
tai arvopapereiden muodossa sovelletaan hyödykemarkkinoihin ja pyrkii muuttamaan itsensä aineellisiksi hyödykkeiksi.

Potentiaalinen ostovoima voi milloin tahansa muuttua tehokkaaksi, tässä ilmiössä puhutaan "tähtäimestä pakenemisesta".

Machine Translated by Google

tunnustamamme. Tämä teoria opettaa, että kansantaloudessa liikkeessä olevan rahan määrän on pysyttävä tietyssä vakaassa suhteessa, jotta ostovoimassa ei tapahtuisi muutoksia. Raha on tietyssä määrin tavaravarastoja vasten ja – tavaramäärästä laskettuna – tuotetaan tietty määrä tavanomaisen valuutan arvoyksiköitä, eli tavaroiden keskihinta. Tässä korostan erittäin voimakkaasti adjektiivia 'keskimääräinen'. Itse asiassa on mentävä pidemmälle ja sanottava: keskimääräinen hintataso – ei siis missään nimessä yksittäisten hintojen määrä – on tietyssä riippuvaisuudessa maassa kokonaisuudessaan olevan ostovoiman määrästä. Mutta ostovoima on jo paljon laajempi käsite kuin pelkästään käteisvarojen määrä. Mutta emme halua tässä eksyä kovin paljoa taloudellisiin yksityiskohtiin, sillä muuten on käsiteltävä tässä kysymys tehokkaan ja potentiaalisen ostovoiman vaikutuksesta hintoihin. Joka tapauksessa on varmaa, että esimerkiksi liikkeessä olevan valuutan tuhatkertainen moninkertaistuminen tuo luonnollisesti mukanaan noin tuhatkertaisen hintojen moninkertaistumisen. Todellisuudessa hinnat eivät ole nousseet, vaan markan ostovoima on vain heikentynyt käänteisessä suhteessa valuutan määrän moninkertaistumiseen.

Inflaation perimmäinen syy on valtion korkovelvoite. Tämä korkovelvoite tekee verot välttämättömiksi, sillä valtio voi antaa vain sen, mitä sen on jälleen jossain muodossa otettava kansalaisiltaan.

Kuten olemme nähneet, tämä valtion kansalaisten ryöstö on kolmiosainen – joko suorien verojen kautta tai tehokkaammassa muodossa epäsuorien verojen kautta tai erityisessä epäsuorassa inflaation muodossa. Jälkimmäinen muoto on vastenmielisin, ja sillä myös vararikossa olevat valtiot pyrkivät pitämään päänsä pinnalla – se on täydellisintä väärennöstä. Mutta tämä viimeinen muoto on erityisen vahingollinen, koska siinä väestön tehokkaimman ja ahkerimman osan säästövarallisuus yksinkertaisesti tuhoutuu.

Tämä on yksi järkyttävimmistä luvuista Saksan kansan tragediassa. Sadat tuhannet ahkerat ruumiillisen työn tekijät, työntekijät, virkamiehet, vapaiden ammattien edustajat, lääkärit, insinöörit jne. ovat koko elämänsä ajan sitkeällä ja väsymättömällä työllä säästänyt itselleen ja perheilleen voidakseen nauttia huolettomasta ja itsenäisestä vanhuudesta. He ovat keränneet säästönsä penni penniltä ja markka markalta, ja jokainen markka tarkoittaa toimeentulominimin takaamista jokaiselle vanhuuden päivälle. Mutta valtio, jolle nämä onnettomat ihmiset ovat uskoneet säästönsä, ei vuoden 1923 inflaatiossa maksanut millään tavalla markasta, joka oli sille jollain tavalla uskottu säästöinä – ei edes silloin, kun nämä säästetyt pennit oli talletettu tuolloin kiiltävinä kultakolikoina – noin 30 miljoonaa paperimarkkaa75, vaan se käytti hyväkseen itse aiheuttamaansa valuutan arvon laskua ja sanoi: markka = markka. Sillä se ryösti kaikilta näiltä miehiltä heidän elinikäisen työnsä hedelmät ja ajoi heidät mitä katkerimpaan ahdinkoon. Valtio sitten huijasi heitä säälittävien ja kurjien avustusten avulla, ja yksityisten hyväntekeväisyysjärjestöjen oli pakko puuttua asiaan avun tarjoajana – mutta juuri tämä muoto oli erityisen häpeällinen asianosaisille, sillä yksityisistä käsistä nämä lahjoitukset pysyivät todellisina avustuksina, hyväntekeväisyyslahjoina, joista näiden onnettomien ihmisten oli oltava kiitollisia, vaikka kyseessä olikin ansaittujen oikeuksien järjestäytynyt ryöstö. Oikeuksien, jotka, jos ne palautettaisiin, eivät edes vaatisi ryöstetyn "kiitosta".

75 Paperimarkka otettiin käyttöön elokuussa 1914 markan arvon laskun vuoksi, ja kultamarkan ja kullan välinen yhteys luopui. Inflaatiovauhti jatkoi nousuaan marraskuuhun 1923 asti, jolloin valuutta vakautettiin ilmoittamalla uuden, biljoonan paperimarkan arvoisen rentenmarkin käyttöönotosta. Vuonna 1924 voimaan tullut rentenmark korvattiin myöhemmin samana vuonna valtakunnanmarkalla.

Machine Translated by Google

Olemme jo muissa kohdissa viitanneet siihen, että väärä periaate kosti hirvittävästi näille köyhille ihmisille – itse asiassa pääomaeläkkeen ihanne. Eivät nämä piirit kuitenkaan ansainneet tätä kohtaloa, päinvastoin – kansallisvaltion kunniallinen velvollisuus on korvata näille ryöstetyille ihmisille mahdollisimman hyvin. Silti on toivottavaa, että tämä hirvittävä opetus värähtelee edelleen kansan alitajunnassa ja että pääomaeläkkeen ihanne vajoaa ja auttaa oikeaa säästämisen ihannetta – puhtaasti saksalaista ajatusta vanhustenhoidosta, naisten ja lasten hoidosta oman kodin, pellon ja puutarhan jne. perustamisen kautta – läpimurtoon ja voittoon.

Toinen edellä mainittu valtion kansalaisille harjoittama ryöstömuoto on epäsuora vero. Epäsuora vero on seurauksiltaan todellakin yhteiskunnallinen rikos. Se iskee armottomasti ja hellittämättä, muodossa, jota kukaan ei voi välttää, täydellä ankaruudella suureen osaan väestöstä, kun taas rikkaisiin epäsuorat verot eivät yleensä juurikaan vaikuta.

Suora vero on, jos se porrastetaan veronmaksajan taloudellisen suorituskykykyvyn mukaan, itsessään oikeudenmukainen ja oikea vero. Suora vero ei myöskään ole valtiolle yhteisiin tehtäviin maksettavana maksuna millään tavalla vero, jonka on olennaisesti tehtävä tuotannosta kalliimpaa, sillä sitä tulisi periä vain siellä, missä on todellisia ylijäämiä riittävien elämäntarpeiden kattamisen lisäksi. Mutta sellaisena kuin suoraa veroa nykyään kohdellaan, se, kuten inflaatio, on silkkaa ryöstöä ja on suoraan ristiriidassa Weimarin perustuslain 153. artiklassa ilmaistun omaisuudensuojan kanssa.

Yhteenvetona todetaan jälleen kerran, että kyse on inflaatiosta, joka toimii yleensä valtion korkovelvoitteena kansainväliselle rahoitukselle. Kyse on tässä jatkuvasta verenimystä kansakuntamme talousruumiista ylikansallisen finanssivallan hyväksi, jonka veronkerääjänä oma valtiomme toimii.

Kyse on tässä aivan erityisestä inflaation muodosta – korkokapitalistisesta inflaatiosta. Luonnollinen inflaatio syntyy, kun maahan iskee riittämätön sato tai epidemia, kun luonnollinen kysyntä on suurempi kuin olemassa oleva tarjonta. Tällainen inflaatio on kuitenkin aina vain väliaikaista. Seuraava hedelmällinen vuosi poistaa ahdingon ja hinnat palaavat luonnolliselle tasolleen.

Korkokapitalistinen inflaatio on kuitenkin kuin kuluttava tuli, jota ei sammuteta ennen kuin se on kuluttanut kaikki maailman aarteet ja tehnyt koko ihmiskunnasta kansainvälisen rahoituksen korkoorjia – tai ennen kuin korkoorjuus on murrettu.

Machine Translated by Google

Kansallinen finanssiuudistus

Valtiontaloutemme sairauden perusteellisen diagnoosin jälkeen, niin kuin taloustilanteemmekin... järjestelmän yleisen merkityksen ansiosta voimme toivoa voivamme antaa oikeat reseptit lääkkeelle.

Ne määräykset ja toimenpiteet, jotka säätelevät siirtymistä nykytilanteesta tulevaan muotoon, eivät kuulu tämän työn piiriin. Näille toimenpiteille pätee yleinen ohjenuora, että niiden avulla on mahdollisuuksien mukaan vältettävä kaikkia talouselämän häiriöitä. Luonnollisesti tämä ei tapahdu ilman tiettyä vakavuutta silloin tällöin ja ilman tilapäisiä toimenpiteitä, mutta edes erittäin huolellisesti valmistellun leikkauksen tapauksessa se ei tapahdu ilman tiettyä pientä verenhukkaa.

Suuri, loistava lopullinen tavoitteemme on *intressien orjuuden murtaminen.*

Ensimmäinen ja perustavanlaatuinen toimenpide, joka seuraa kansallisen rahoitusjärjestelmän luovuttamisesta yksityiselle laitokselle, Reichsbank plc:lle, on Reichsbankin kansallistaminen.

Tämän pankin laajuudesta jo päätellen on varmasti täysin ilmeistä, että "Reichsbankin" on todellakin oltava valtakunnan laitos, aivan kuten Reichspost tai Reichscourt. On ehdottomasti julistettava yleisen mielipiteen harhaanjohtamiseksi, että Reichsbank, pic, saa kantaa tätä nimeä.

Todellisen valtakunnanpankin tehtävän on vastaavasti oltava kaksitahoinen. Ensinnäkin sen on huolehdittava valtakunnan rahoitustoiminnoista, sikäli kuin niitä ei voida hoitaa yksittäisten hallinnollisten virkojen ja suoraan, kuten postin ja rautateiden tapauksessa, ja toiseksi sen on muodostettava vahva tuki koko kansantaloudelle maksutapahtumien luottamusvälityksessä. Sen tehtävänä on lisäksi olla varmistaa, että rahaliikennettä varten on jatkuvasti riittävästi käteistä.

Näissä tehtävissä sen on oltava kansallisen finanssihallinnon toimeenpaneva elin, jonka on oltava täysin sen alaisuudessa. Reichsbankin virkamiesten on oltava valtion virkamiehiä, kuten muidenkin virkamiesten. Nykyisen kaltainen neuvoa-antava toimikunta, joka koostuu suurjuutalaisuuden edustajista, on luonnollisesti täysin tarpeeton. Riittää, että valtio nimittää pankin taloudellisen toiminnan valvonnasta vastaavan erityisen valtionvaltuutetun. Pankin tehtävät määritellään tarkasti sen omassa Reichsbank-laissa, joten jo pankin taloudellinen toiminta takaa, että Reichsbankin perustaminen palvelee ainoastaan kansallisia etuja.

Mutta meillä on jo nyt pankkilaitos, joka vastaa täysin näitä vaatimuksia, jotka meidän on asetettava Reichsbankille. Tämä on Baijerin valtionpankki. Baijerin valtionpankki on itse asiassa puhtaasti kansallinen pankki, eikä kukaan voi väittää, ettei se olisi täyttänyt tehtäviään pankkilaitoksena moitteettomalla tavalla. Tämä luonnollisesti sillä varauksella, että se on samoin toiminut korkokapitalistisen talouden yleisten tapojen mukaisesti. Mutta joka tapauksessa tämä pankki on palvellut rahatapahtumia pitämättä pankkipääoman kannattavuutta ensisijaisena tehtävänä. Se on siten osoittanut seuraavan erittäin merkittävän ilmiön, että pankki, omalla äärimmäisen pienellä, vain 8 000 000 markan pääomallaan, oli erittäin hyvässä asemassa palvelemaan kaikkia rahatapahtumien vaatimuksia ja hallitsemaan miljardien tuloja.

Ei ole epäkiinnostavaa todeta, että *pörssin vuosikirjassa (Salingin pörssin vuosikirja, kapitalistien ja osakkeenomistajien käsikirja* vuodelta 1914/15, jonka esitteli

Machine Translated by Google

Saksan pankki), tämän Baijerin valtionpankin (silloin vielä "Kuninkaallisen Baijerin pankin") olemassaolo yksinkertaisesti sivuutetaan, vaikka siitä olisi ollut tilaisuus ja paikka mainita tämän kuitenkin merkittävän valtionlaitoksen käsikirjan sivulla 644. Mutta pankki, joka ei palvele yksinomaan yksityiskapitalistisia tavoitteita, ei selvästikään ole korkean finanssimaailman kannalta pankki.

On edelleen huomionarvoista, että heti sodan ja Münchenin bolševistisen kauden jälkeen pyrittiin asettamaan Baijerin valtionpankki "laajemmalle pohjalle", kuten pörssin viehättävä tekninen ilmaus sitä kutsui, jotta tämäkin itsenäinen laitos olisi käytettävissä yksityisen pääoman "kannattavuuden" edistämiseen. Vaatimuksellamme on siis käytännössä säilynyt malli Baijerin valtionpankissa. Vastaväite, jonka mukaan pankkia ei voida johtaa valtion laitoksena, kumotaan tällä tavoin.

Itse Reichsbankille Reichsbank-laki itse asiassa ehdotti kansallistamista, jonka mukaan valtakunnalla olisi oikeus vuoden irtisanomisajan jälkeen, ensimmäisen kerran 1.1.1891, sen jälkeen kymmenen vuoden jaksoissa, joko lakkauttaa Reichsbank ja hankkia sen varat (mukaan lukien erittäin arvokkaat rakennukset) nettovarallisuuden maksua (!) vastaan tai hankkia kaikki osakkeet nimellisarvosta (!!). Näin ollen 1. tammikuuta 1921 valtakunta olisi voinut korjata valtakunnanlainsäädännön vakavan virheen Saksan kansaa vastaan, jos se olisi hankkinut Reichsbankin koko omaisuuden mitättömällä 180 miljoonalla – se on Reichsbankin osakkeiden nimellisarvo.

Völkische *Beobachter ,* joka ei tuolloin vielä ollut Saksan kansallissosialistisen työväenpuolueen hallussa, jota kuitenkin tuolloin jo johtivat kansallissosialismin älyllisiin edeltäjiin kuuluneet miehet, sekä Dr. Sch.:n viikkolehti.

Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* huomautti tästä aikanaan – tietenkin ainoina saksalaisten sanomalehtien julkisina ääninäyttäjinä – luonnollisesti tuloksetta.

On edelleen huomionarvoista, että vaikka Reichsbankin osakkeet on nimetty, peräti 2153 ulkomaalaisella oli hallussaan Reichsbankin osakkeita! Reichsbankin selvityksistä ei valitettavasti käy ilmi, kuinka suuren osan Reichsbankin koko pääomasta nämä 2153 ulkomaalaista (vuodesta 1913) myivät. Joka tapauksessa kyse on huomattavasta prosenttiosuudesta, kun paikallisten osakkeenomistajien lukumääräksi on ilmoitettu vain 16 646. Nyt on selvää, että paikallisten osakkeenomistajien tapauksessa on saatettu hankkia paljon pienempiä summia, kun taas luonnollisesti voidaan perustellusti olettaa, että ulkomaalainen ostaessaan Saksan Reichsbankin osakkeita ei hanki vain yhtä tai kahta kappaletta, vaan heti siistin paketin. Tämä tosiasia peittää alleen sen uskomattoman tilanteen, että melko merkittäviä summia vietiin osinkojen muodossa jopa sodan aikana "Saksan Reichsbankista" ulkomaille.

Kuten edellä olemme oppineet, Reichsbankin voitonjako, joka saa pääosin voittonsa vekseleiden diskonttauksesta, on erittäin omaperäinen. Ensin osakkeenomistajat saavat 3,5 prosentin etuoikeutetun osingon, ja jäljelle jäävästä voitosta jaetaan sitten neljännes osakkeenomistajille. Kolme neljäsosaa tästä jäljelle jäävästä voitosta siirretään valtakunnalle, sen jälkeen kun vielä 10 prosenttia on siirretty vararahastoon. Vuonna 1913 valtakunnalle siirrettiin tällä tavoin 31 025 555 markkaa. Tästä syystä valtakunta on myöntänyt tälle merkittävälle laitokselle niin kutsutun setelipainooikeuden, eli oikeuden laskea liikkeeseen seteleitä liiketoimiensa tarpeiden mukaan. Sodan puhkeamiseen asti Reichsbankin oletettiin ainakin pitävän valmiina näiden setelien katteeksi jopa kolmanneksen kultaa tai hopeaa saksalaisina tai ulkomaisina kolikoina tai harkkoina. Tämänkin rajoituksen poistuttua rajattomalle paperirahan painatukselle ei enää ollut esteitä. Ainoa (!) vakuutus, joka Reichsbankilla oli paperirahoilleen, olivat ihmeelliset Reichsbauerin setelit – siis jälleen kerran vain yksi

Machine Translated by Google

paperi, jonka takana seisoi vararikossa oleva valtio. Ei ihme, että tällaisissa olosuhteissa Saksan valuutan pysäyttämätön romahdus oli pakko tapahtua.

Kansallistetun pankin on epäilemättä varsin tärkeä valtion tehtävä huolehtia aina siitä, että talouden maksuvälinevaatimukset tyydytetään täysin; sillä vain jos tässä ei synny umpikujaa, vaikka muut rahoituslaitokset pystyisivätkin tyydyttämään kaikki vaatimukset täysin, on rahapulaan perustuva koronkiristys – joka voi nousta suurimpiin maailmankriiseihin – pois suljettu. Käänteisesti liikkeeseen lasketut rahamäärät virtaavat takaisin, jopa talouden heikommankin vauhdin aikoina, Reichsbankiin lukemattomia julkisia rahaliikennekanavia pitkin, jotta se voi vetää setelit takaisin kierrosta. Englannin pankin tapauksessa on tunnetusti tapana, että pankkiin takaisin virtaavaa seteliä ei anneta uudelleen, vaan se vaihdetaan uuteen, kun taas vanha seteli tuhotaan. Tämä tapahtuu pääasiassa hygieenisistä syistä.

Nyt valuuttakysymyksellä tulee todellakin olemaan tulevaisuudessa yhä suurempi merkitys niin kutsuttujen rahan korvikkeiden, kuten vekselien ja shekkien, ja erityisesti käteistä käyttämättömien maksutapahtumien, painoarvon kasvaessa.

Tällaisessa clearing-taloudessa postin sekkitoimistot, jotka jo tänään ovat esimerkkejä puhtaista rahatapahtumista käteismaksuttomalla ja korottomalla tavalla, saavat poikkeuksellisen merkityksen. Nykyisissä postin sekkitoimistoissa voidaan hahmottaa ne ydinsolut, jotka on helppo kehittää ihanteelliselle rahaliikennejärjestelmälle valtion valvonnassa – täysin vastaavasti kuin kansalliset henkilö- ja tavaraliikenne.

Kukaan ei voi kiistää sitä, etteikö postitoimistojen kautta suoritettavat maksutapahtumat käsiteltäisiin nopeammin ja luotettavammin. Sillä ei juurikaan ole väliä, että luotto- ja veloituslaskuja ei käsitellä korkeintaan 48 tunnin kuluessa, kun taas nykyään pankeilta voi kokea, että kauan sitten vastaanotettujen summien hyvityslaskut laaditaan vain 8–14 päivää myöhemmin. Jos pankkiasiakas tarvitsee rahaa yritykseensä, hänen on silti vaadittava pankkiluottoa. Postitoimistojen kautta suoritettavassa rahatapahtumassa korkolaskenta poistuu kokonaan. Tämä tarkoittaa melko valtavaa helpotusta ja yksinkertaistumista maksutapahtumissa, erityisesti vuoden lopun määräaikoina. Postitoimistojen kautta suoritettavan sekkin asiakas saa joka vuosi 2. tammikuuta – sekä joka päivä pyynnöstä – tarkat tiedot tilinsä tilasta postitilillään.

Rahaliikenteen välittäminen pankkien kautta ei siis ole millään tavalla erityisen edullista taloudelle. Puhdas rahaliikenne pankkien kautta rasittaa tuotantoa vain kaikenlaisilla varoilla, ja vain ja yksinomaan pankit hyötyvät koroista, mutta eivät koskaan se, joka käyttää pankkia hyväkseen. Oikeudenmukaiselle tehtaanomistajalle ja yrittäjälle muutaman markan korkojen saaminen tilapäisistä luotoista ei ole lainkaan tärkeää. Oikeudenmukainen yrittäjä ohjaa itseään siten, että hänellä on pankissa käytettävissään vain sen verran rahaa, että hän voi maksaa siitä palkat ja muut juoksevat maksut.

Postishekkitilit vastaavat täysin näihin vaatimuksiin, eikä ole sattumaa, että jopa sodan aikana Lontoossa toimiva englantilainen "fabianilaisten" yhdistys, "Fabian Society",76 osoitti valtiovarainministerille muistion otsikolla "Miten maksamme sodasta?", jossa he viittasivat Saksan ja Itävallan postishekkitilien järjestämiseen tukena. Viholliset ovat aina teräviä ja kun he osoittavat

76 Fabian Society on demokraattinen sosialistinen järjestö, joka suosii uudistuksia vallankumouksen sijaan. Se perustettiin vuonna 1884, ja sen varhaisiin jäseniin kuuluivat George Bernard Shaw, H. G. Wells, Annie Besant, Leonard ja Virginia Woolf, vaikka merkittävimmät heistä olivat Sidney ja Beatrice Webb. Sidney Webb laati itse asiassa syntyneen työväenpuolueen perustuslain vuonna 1900.

Machine Translated by Google

oman maansa instituutiota esimerkillisenä, voi olla varma, että siinä on jotain perää.

Sama asia, joka sanottiin Reichsbankin kansallistamisesta, pätee luonnollisesti myös muiden keskuspankkien kansallistamiseen, Baijerin osalta siis "Baijerin keskuspankin" kansallistamiseen. Baijerin keskuspankki on samoin puhdas osakeyhtiö, jossa esimerkiksi enemmistö osakkeenomistajista voi yksinkertaisesti päättää jakaa pankin kultavarannot, joihin pankin etuoikeus laskea liikkeeseen seteleitä perustuu, osakkeenomistajille. Muistamme itse asiassa vielä, että juutalainen pankkiiri Schweißheimer yritti tätä Münchenissä. Tällä kertaa suunnitelma kaatui Baijerin hallituksen vastustukseen. Baijerin valtio oli tuolloin hankkinut kuudesosan osakkeista, kun taas Baijerin Hypoteekki- ja Diskonttopankki oli hankkinut toisen kuudesosan, ja loput kaksi kolmasosaa jaettiin osakkeenomistajille.

On jo itsessään täysin hirvittävää, että valtion täytyy pelätä keskuspankin kultavarastojen vaarantuvan pankin "osakkeenomistajien" väliintulon vuoksi. Se, joka tuntee juutalaisten sitkeyden, tietää, että Baijerin kultavarantojen vaara ei läheskään poistunut sillä, että hallitus kerrankin pysyi lujana. Tätä vastaan on todellakin vain yksi radikaali keino: keskuspankkien kansallistaminen. Baijerin keskuspankin lisäksi Saksassa on myös Badenin pankki, Saksin pankki Dresdenissä ja Württembergin keskuspankki.

Reichsbankin ja keskuspankkien kansallistamisen tapauksessa pankkien virkamiehet ja työntekijät siirtyvät ilmeisesti valtion haltuun samassa ominaisuudessa valtion palvelijoina. Oikeus laskea liikkeeseen seteleitä on tällöin yksinomaan valtiolla. Tällainen seteleiden liikkeeseenlasku voi tapahtua vain valtiovarainministeriön määräyksellä ja vain täyttä katetta vastaan. Tässä yhteydessä on ratkaistava valuuttamme vakauttamisen suuri tehtävä. *Tämä* ei kuitenkaan ole tehtävä pienemmässä keskuspankkien piirissä; niiden on vain huolehdittava siitä, ettei seteleiden liikkeeseenlaskua tapahdu ilman katetta.

Muistiinpanojen tekemiseen pätevät tähänastiset päätökset. Jokaisesta jäljitelmästä rangaistaan äärimmällä ankaruudella rikoslain määräysten mukaisesti, VIII osasto, 146–152 artiklat.

Osakkeenomistajille maksetaan korvaus. Pankin kultaosakkeisiin kohdistuvat vaatimukset osakkeenomistajilta suljetaan lain mukaan pois.

Valuuttamme todellinen vakauttaminen on täysin poissuljettua niin kauan kuin Saksan kansalta odotetaan kuvatulla tavalla korko- ja tullimaksuja, joita ei pitkällä aikavälillä voida täyttää. On myös väärin haluta ylläpitää radikaalia keinoa valuutan vakauttamiseksi.
Kyse ei ole tässä mistään erityisestä ongelmasta, joka voitaisiin erottaa korkotalouden kansainvälisestä ongelmasta. Niin kauan kuin tämä kokonaan juutalaisen suurrahoituksen kansainvälinen ryöstötalous on olemassa, eri kansojen valuutat pysyvät aina suurrahoituksen tervetulleena spekulaation kohteena. Lisäksi *valuutan vakaus* – siis se, mitä termin "valuutta" sisäinen merkitys ilmaisee – riippuu muista tekijöistä, ennen kaikkea *kauppataseen aktiivisuudesta tai passiivisuudesta.* Tässä katseemme ulottuu isänmaamme rajojen ulkopuolelle, ja kotimainen talous astuu vastavuoroisiin suhteisiin ulkomaiden kansantalouksien kanssa.

Jotta voisimme nopeasti suunnistaa tällä valtavalla kansainvälisen rahoituksen alalla, meidän on jälleen kerran pidettävä mielessä, että tämän kansainvälisen talouden tarkoitus ja tavoite ei ole yksityisen pääoman kannattavuus, vaan tarpeen kattaminen. Kaikki muu on vain lisäkeinoa, apua. Kansainvälinen rahoitustalous – kansainväliset maksutapahtumat

Machine Translated by Google

– on kuitenkin tänään se, mikä näyttää tärkeimpänä asiana ja jolla tänään todellisuudessa on päärooli. Kansainväliset pankkitalot hallitsevat nykyään maailmaa, "kattavat" valtioiden rahatarpeet ja ovat siksi ottaneet vallan itselleen; kansainväliset pankkitalot kontrolloivat nykyään tuotantoa jättimäisissä trusteissa, raudassa, teräksessä, öljyssä, säilykkeissä, viljassa, rasvassa, öljyssä, puuvillassa jne. Kansainväliset pankkitalot rahoittivat sotia, suuret pankkitalot rahoittivat ja kontrolloivat kaikkia sotatarvikkeita. He itse eivät ole toimineet mitään tuottavina ihmisinä, eivätkä he ole osallistuneet tuotantoon eivätkä edes aktiivisesti sotatoimiin; he ovat vain hyötyneet kaikesta, verestä ja kyynelistä, sodan kauhuista, massojen nälästä, uusrikkauksien tuhlailusta, pörssiyleisön spekulatiivisesta raivosta.

Kaikki tämä muuttuu kullaksi ja kullan arvoksi kansainväliselle rahoitukselle. Jokainen tuottavien maiden työ tuo korkoa kansainväliselle rahoitukselle. Jopa täällä, kansainvälisessä taloudessa, on kyse pääoman ja työn välisen oikean ja järkevän suhteen täydellisestä kääntämisestä päinvastaiseksi.

Työntekijät työskentelevät kohtuullisesti ja tarjoavat työnsä tuotteita maailmanmarkkinoilla – vaihtaakseen ne ulkomaisiin työtuotteisiin (raaka-aineisiin, puolivalmisteisiin tai täysin valmistettuihin). Kohtuullisen talouden ei ole tarkoitus vaihtaa ulkomaan valuuttoja (dollareita tai Englannin puntia) toimitettuihin optisiin instrumentteihin ja sitten mitätöidä niitä ja spekuloida edelleen ulkomaan valuutoilla. Terveen talouden aikoina yksikään tehtaanomistaja ei olisi ajatellutkaan tällaista. Hän tarvitsee tietenkin tulot lisätuotteisiinsa voidakseen tuottaa lisää, maksaa työntekijöilleen ja ostaa uusia raaka-aineita. On täysin mahdotonta, että koko Saksan talous saisi tulonsa teollisuustuotteiden viennistä ulkomaan valuuttojen muodossa tai valuuttana, sillä saman Saksan kansantalouden on ostettava raaka-ainetarpeensa puuvillasta valtavalle tekstiiliteollisuudelle, kuparista yhtä lailla jättimäiselle sähköteollisuudellemme, silkistä, juutista, trooppisista hedelmistä, kotimaista tuotantoa suuremman kysynnän tyydyttämiseksi, elintarvikkeista ja rehusta jne., vain muutamia mainitakseni. Saadut ulkomaiset rahamäärät on siksi välittömästi maksettava uudelleen. Tämä on sinänsä myös aivan luonnollista, sillä normaalioloissa ulkomaan valuutoilla ei voi tehdä mitään muuta kuin vaihtaa niitä omassa maassa. Näin on vielä tänäkin päivänä. Amerikkalaiselle työntekijälle ei voida maksaa Ranskan frangeilla, eikä englantilaiselle liikemiehelle makseta kaupoissaan Italian liiroilla. Ei ole myöskään mitään järkeä viedä valuuttoja ulkomaille, joissa niitä ei voida lainkaan käyttää laillisina maksuvälineinä. Paikallinen valuutta palvelee ja sen pitäisi palvella vain valuutan liikkeeseen laskevan maan sisäisiä tarpeita. Aivan kuten kansantaloudessa tavarantuotannon tarkoitus ei ole rahan kaupankäynnissä ja sitten rahan ikään kuin säilyttämisessä ja sen pidättämisessä taloudesta, niin myöskään kansainvälinen taloudellinen tavaranvaihto toteutuu vasta, kun tuonti maksetaan viennillä.

Teoreettinen ideaalitilanne olisi nyt sellainen, että jokainen maa voisi kattaa ja maksaa tuontitarpeensa täsmälleen viennillään. Silloin, ja vain silloin, voidaan puhua valuuttojen absoluuttisesta vakaudesta. Nyt jokaisen ylöspäin pyrkivän kansantalouden ponnistelut kohdistuvat ymmärrettävästi vientiylijäämään tuontitarpeeseen nähden. Vain tämä osoittaa vaurauden kasvua. Silloin puhutaan aktiivisesta kauppataseesta. Jos tuontitarve pysyy viennin yläpuolella, sisäisen vaurauden osia on toimitettava ulkomaille tämän alijäämän tasapainottamiseksi. Mutta nämä toimitukset on, koska niitä ei voida ottaa työtuloista, jälleen kerran otettava vain vauraudesta. Tämä tapahtuu joko kullan tai arvopapereiden viennin kautta. Erityisesti viimeinen "vienti" on kuitenkin vain kansainvälisen intressiorjuuden alku. Ulottuuko tämä "arvopapereiden vienti"...

Machine Translated by Google

Se, onko olemassa olevia sisäisiä arvopapereita vai naamioituko se ulkomaisten "obligaatioiden" muodossa, on käytännössä yhdentekevää sen vaikutuksen alaisena oleville kansoille. Mutta koska myös kansainvälisessä talousajattelussa vallitsee vain suuren lainapääoman kannattavuushulluus, kaikki järkevät epäilykset kunniallisesta kansantaloudesta poljetaan maahan lehdistön ja parlamenttien avulla, ja kaikkien kansojen kansainvälinen orjuus kansainväliselle rahoituslaitokselle, joka tekee tästä obligaatiosta, leviää kauhistuttaviin laajoihin mittasuhteisiin.

Jopa täällä kansainvälisessä taloudessa ilmenee samoja ilmiöitä kuin sisäisessä kansantaloudessa, ja eri kansantalouksia nykyään ravistelevat kauhistuttavat kriisit ovat pääasiassa seurausta tästä läntisen kulttuuripiirin kaikkien kansojen orjuuttamisesta, kuten olemme jo edellä oppineet. Heikkovaluuttamailla, joiden sisäinen talous on heikentynyt liian paljon (Venäjä) tai joiden sisäinen tilanne on vallankumouksen vuoksi muuttunut epävarmaksi (Saksa) ja joiden yhä jättimäiset tuotantoylijäämät takavarikoidaan ilmaiseksi vihollisen sotakorvauksina, ei ole enää ylimääräistä ostovoimaa, eivätkä ne siksi voi enää maksaa tuontitarpeitaan tavaroilla, vaan paperirahalla, jota ne heittävät suuria määriä ulkomaille ostaakseen sillä ulkomaan valuuttaa.

Näin ne vahingoittavat samalla tavalla sekä kotimaista että ulkomaista taloutta.
Vahvan valuutan maat puolestaan tukehtuvat juuri valuuttojensa vahvistumiseen (esimerkiksi Sveitsi). Ne eivät voi enää viedä tuotteitaan aiemmin suurille markkinoille, koska niiden tuotteet ovat liian kalliita rahan korkean vaihtoarvon vuoksi. Nämä maat voivat helposti kattaa tuontitarpeensa vahvalla valuutallaan.

Mutta kun valmiit tuotteet ovat paljon halvempia maissa, joissa on huono valuutta, kauppiaat ja keinottelijat menevät heikkovaluuttaisiin maihin ja ostavat ja ryöstävät näitä maita molempien maiden haitaksi – sekä paikallisen tuotannon että kulutuksen haitaksi ostetuissa maissa, joissa jo ennestään pienet tavaravarastot pienenevät entisestään näiden villien ostojen vuoksi. Näin ollen kansallisen valuutan ostovoima heikkovaluuttaisissa maissa jälleen kerran laskee.

Se, että näiden täysin ylösalaisin olevien suhteiden valossa kaikki ei ole jo kauan sitten romahtanut, johtuu siitä, että jopa kaikkien kansainvälisen rahoituksen juonittelujen yläpuolella molemminpuolinen kansainvälinen tarve yksinkertaisesti voittaa. Kaikki vain tapahtuu viime hetkellä, voivotellen ja valittaen, koska kahvojen – kansainvälisen pääoman korkovaatimukset – on heitetty kansainvälisen talouden työhön. Tai lääketieteellisin kielikuvin ilmaistuna: Kansainvälisen talouden terveessä verenkierrossa on iskenyt aluksi pieni, mutta nykyään jo valtavan suuri karsinooma, jolla on vain yksipuolinen intressi imeä kaikki veri itseensä muun kehon kustannuksella ja ottaa kauttakulkumaksu, korko, kaikelta. Kaikki veri virtaa tietysti sydämeen, mutta sydän luovuttaa joka lyönnillä myös saastuneen veren. Valtionpankki, joka palvelee vain puhdasta rahaliikennettä, vastaa täsmälleen tätä kuvaa – ja karsinoomaa vastaa tarkimmin kansainvälisen rahoituksen toiminta, joka myös hallitsee kaikkea maailman rahaa luottopankkiensa kautta ja pitää koko kansainvälistä taloutta imukupissaan ja kerää korkoa kaikkialla. Kaikki tämä ei ole välttämätöntä! Maailman kansakunnat eivät millään tavalla tarvitse ylikansallisia finanssivaltuuksia. On selvää, että tarvitaan instituutioita, jotka sääntelevät kansainvälisiä valuuttatapahtumia clearing-keskuksen tai postishekkitilien tavoin. Valtion ylläpitämät valuutanvaihtotoimistot voivat ja tulevat hoitamaan tämän.

Joka tapauksessa on olemassa riittävästi tapoja ja keinoja, aivan samalla tavalla kuin kansainvälisen postiliiton luominen oli mahdollista, järjestää jopa kansainväliset maksutapahtumat.

Machine Translated by Google

pääasiassa selvitystoiminnan kautta, ilman että kansainvälinen rahoitus hyötyy kahdesti tai kolmesti kaikista näistä yksinkertaisista kaupallisista toimista ja kasvaa suureksi ja lihovaksi tuottavien maiden kustannuksella. Yksityiskohdat ovat tässä tarpeettomia.

Valuutan vakauttamista ei siis voida, kuten on korostettu, erottaa kansainvälisistä suhteista. On kuitenkin olemassa useita mahdollisuuksia poistaa virhelähteet ja vastuuttomuudet, jotka johtuvat sisäisen hallinnon puutteista tai setelipainokoneen rajoittamattomasta manipuloinnista.

Ehdotetut toimenpiteet kuuluvat kaikki jo testattujen järjestelmien piiriin; kuten *Reichsbankin ja keskuspankkien kansallistaminen,* ne syntyvät yksinkertaisesti loogisina seurauksina valtion uudesta asemasta sen tehtävissä rahaliikenteen suojelijana. Ne edustavat vain luonnollista reaktiota olosuhteisiin, jotka palvelivat yksinomaan ja ainoastaan korkean rahoitusmaailman etuja kansan suurimmalla hinnalla. Reichsbankin kansallistamisen järkevä laajennus on valtion harjoittama *rahaliikenteen sääntely ja välittäminen* postisekkien mallin mukaisesti, jota laajennetaan edelleen ja kehitetään tarkoituksenmukaisemmin tähän tarkoitukseen.

Kaikki nämä toimenpiteet merkitsevät tosin jo varsin voimakkaita edistysaskeleita, mutta ne voitaisiin toteuttaa myös ilman, että taloudellista asennetta tarvitsisi jo perusteellisesti muuttaa kansallissosialistisen periaatteen merkityksessä, joka esitetään kaikella painotuksella: "Talouden tehtävänä on tarpeiden kattaminen eikä yksityisen pääoman kannattavuus".

Tätä perustavanlaatuista muutosta ja uutta järjestystä rahoitus- ja verojärjestelmän alalla, erityisesti suurten valtion tehtävien rahoituksessa lainareittiä välttäen, sekä rahoituspoliittisia toimenpiteitä, jotka todellakin ovat lähellä sosiaalipolitiikan alan tehtävien laajuutta, käsittelemme seuraavassa luvussa.

Machine Translated by Google

Uusia tapoja

Suurten julkisten töiden rahoitus.

Tärkeimpiin valtion tehtäviin kuuluu melko suurten taloudellisten hankkeiden toteuttaminen, joiden toteuttaminen ylittää yksityisten yrittäjäpiirien pääomavarat, joiden toteuttamiseen liittyy lisäksi huomattavia julkisoikeudellisia etuja ja joiden toteuttaminen perustuu luonnonvarojen tai luonnonenergialähteiden hyödyntämiseen. Kyseessä ovat siis tehtävät, joissa on kyse yhteiskunnalle kuuluvien luonnonvoimien hyödyntämisestä tai joiden toteuttamisen on tapahduttava pääasiassa valtiolle kuuluvien tehtävien puitteissa, kuten koko liikenteen ala.

Voidaan nähdä, että on täysin mahdollista rajata melko tarkasti alue, jolla valtion aloitetoimintaa voidaan kehittää, ilman että se rajoittaisi yksityistä yrittäjyyttä tai valtion täytyisi kilpailla sen kanssa. Lisäksi on vielä se tosiasia, että näiden suurten julkisten töiden toteuttaminen on luonnollisesti annettu lähes kokonaan yksityisten yritysten tehtäväksi.

Olemme jo perusteellisissa havainnoissa yksityiskohtaisesti kuvailleet, miten esimerkillisesti valtio on rakentanut saksalaisen liikennejärjestelmämme. Toki siellä täällä yksityisen sektorin olisi voinut kehittää sitä järkevämmin ja halvemmalla, mutta tehtävissä, joissa miljoonien miesten turvallisuus on vaakalaudalla, kyse ei ole niinkään siitä kuin mahdollisimman suuresta vakaudesta. Liikenneyritys on kuitenkin ehdottomasti puhtaasti valtion tehtävä.
Luotettavuuden, täsmällisyyden, turvallisuuden sekä rautateiden ja postin yhtenäisten tariffien on oltava liikennejärjestelmän ratkaisevia näkökohtia – eikä yksityisen pääoman kannattavuuden.

Mutta tämä kysymys liittyy läheisesti tällaisten suurten julkisten hankkeiden rahoitusmuotoon. tehtäviä.

Olemme jo nähneet sisäisen järjettömyyden, joka paljastuu siinä, että parlamentin hyväksymät "lainat" on jälkikäteen jälleen "hyväksyttävä" yksityisen pääoman toimesta, minkä vuoksi valtion on sitten kannettava harteilleen aivan poikkeuksellinen taakka korkojen lupauksen muodossa.
Tässä ei enää ole tarpeen viitata yleisesti tämän korkolupuksen tuhoisiin seurauksiin. Tämä teos palveleekin pääasiassa tämän tosiasian todistamista. Mainittakoon kuitenkin tässä erityisesti myös se, kuinka poikkeuksellisen kalliiksi ja uskomattomaksi kaikille, jotka kuulevat nämä luvut ensimmäistä kertaa, tämä valtion lainojen korkolupaus on tehnyt esimerkiksi rautatietariffeista.

Saksan valtakunnanrautateiden koko verkon pääomakustannukset, jotka rakennettiin tai toteutettiin lainoilla, olivat noin 25 miljardia kultamarkkaa vuoteen 1914 mennessä. Tästä summasta maksettiin korkoa, jonka keskimääräinen korko oli 3,5–4 %, noin 800–900 miljoonaa kultamarkkaa. Nettotulot henkilökohtaisten (virkamiehet ja työntekijät) ja materiaalikustannusten (hiili ja voiteluaineet) vähentämisen jälkeen olivat noin 800–1 100 miljoonaa markkaa.

Korkomaksut söivät näin ollen lähes kaikki Saksan rautateiden nettotulot. Oli aina yleisen mielipiteen harhaanjohtamista, kun ylpeästi selitettiin, että postin ja rautateiden tulot muodostivat valtion budjetin selkärangan. Tietenkin näin olisi voinut olla, jos vain korkomaksut eivät olisi syöneet kaikkia nettotuloja. Vertailun vuoksi voidaan vetää toinen mielenkiintoinen rinnastus: kaikkien Saksan rautatievirkailijoiden ja -työntekijöiden sekä tehtailla ja radalla työskentelevien rautatietyöntekijöiden palkkoihin ja palkkioihin käytetyt kokonaiskulut olivat yhteensä täsmälleen vain

Machine Translated by Google

yhtä paljon kuin tämä lainapääoman korko! Toisin sanoen: jättimäinen saksalaisten rautatietyöläisten armeija aina korkeimpiin asemiin asti, lukumäärältään 782 731 henkilöä, on saanut työstään vain täsmälleen yhtä paljon tuloja kuin täysin toimeton lainapääoman käsi on pistänyt taskuunsa.

Tämä pelkästään rautateiltä lainatun pääoman korkokulu oli suurempi kuin koko suuren valtakunnanarmeijamme kokonaiskulut tuolloin! – ja itse asiassa kaiken siihen liittyvän, mukaan lukien siis myös sotilasvalvonta, sotilasoikeudenkäyttö, mukaan lukien varuskuntien hallinto- ja rakennusjärjestelmät, sotilaskoulutus- ja kehitysjärjestelmä, tekniset oppilaitokset, avustus- ja sotilasleskirahastot – ja lisäksi joukkojen vaatetus ja aseistus! Koko armeijamme kokonaissumma oli vuonna 1913 – siis viimeisenä kokonaisena rauhanvuotena – 775 385 300 markkaa. Tällaiset vertailuluvut antavat syvällisen käsityksen. Samalla kun sosialistinen ja demokraattinen puoli jatkuvasti taisteli "sotilaallisen aseistuksen taakkaa" vastaan parlamenttikokouksissa ja lehdistössä, ei myöskään koskaan löydy sanaakaan tällaisia julkisten lainojen korkokuluja – jotka ylittävät kaikki muut kulut – vastaan. Itse asiassa koko laivasto olisi voitu maksaa yleiseen tarpeeseen tarkoitetun lainan koroilla. Ylpeän valtakunnanlaivastomme kokonaiskulut vuonna 1913 olivat 197 miljoonaa. Ja on otettava huomioon, että kaikki nämä kulut olisi voitu kattaa ilman penniäkään, ellei valtion budjettiamme olisi rasittanut niin valtavat korkotaakat.

Kourallinen suuria lainakapitalisteja – pari tuhatta ”jääkäriä”, piensäästäjiä, joilla on parin tuhannen markan omaisuus, ei osallistu lainkaan tällaisiin julkisiin lainoihin –
näin ollen taskuumme vuodesta toiseen, täysin ilman työtä tai ponnistelua, summia, joilla olisimme voineet ylläpitää ja maksaa koko valtakunnanhallintomme, koko armeijamme ja laivastomme.

Se, joka ei tällaisten lukujen valossa ymmärrä korko-ongelman yleisen merkityksen ja erityisesti täysin epäonnistuneen kansallisen finanssipolitiikan ja sen lainatalouden valtavan merkityksen, on todellakin avuton. Lisäksi tällaisen näkemyksen antavat luvut ja numerot ovat kaikkien saatavilla, ne löytyvät entisen kuninkaallisen tilastotoimiston erittäin tunnollisesti julkaisemasta Saksan *valtakunnan tilastollisesta vuosikirjasta ,* ja ne löytyvät myös tasavaltalaisen tilastotoimiston julkaisemasta Puttkammer und Mühlbrecht Publishersin *Saksan valtakunnan tilastollisesta vuosikirjasta .*

Se, että tällainen epätasapaino valtakunnanhallinnon, armeijan ja laivaston välttämättömien menojen sekä valtion lainapääoman korkomaksujen välillä muuttuu taivasta huutavaksi epäoikeudenmukaisuudeksi, käy täysin selväksi vasta, kun tarkastelemme, millä tavoin valtakunta nyt kattaa näiden korkomaksujen rahallisen tarpeensa. Tässä kohtaa tulemme tullien ja verojen alalle. Minun on jälleen kerran viitattava tämän tilanteen perusteelliseen esitykseen kirjassani "Tuleva verolakko", jossa olen esittänyt vakuuttavan todisteen siitä, että suurin osa kaikista veroista lankeaa työväestön laajojen joukkojen maksettavaksi. Edessämme on siis se tosiasia, että valtio aluksi, täysin välittämättä taloudellisen itsemääräämisoikeutensa tarjoamista mahdollisuuksista, uskaltautuu lainareitille suurten julkisten tehtävien suorittamiseksi, eli velkaantuu; että se sitten rasittaa siten entisestään budjettiaan siten, että sen on käytettävä kaikki nettotulonsa korkomaksuihin ja että sen on edelleen sorrettava kansaa tulleilla ja veroilla vain voidakseen täyttää korkovelvoitteensa. Kaikkia olennaisesti välttämättömiä valtion tehtäviä sen on nyt taisteltava maakunta- ja valtakunnanparlamentissa suurinta vastustusta vastaan, ja lopulta valtio näkee itsensä lainapääoman korkojen kerääjän roolissa, kuten me sen tänään näemme.

Machine Translated by Google

Tie ulos on jo kauan sitten osoitettu – nykyisten absurdien olosuhteiden yksityiskohtaisen tarkastelun jälkeen se on ilmeinen:

Valtio rahoittaa kaikki valtakunnan suuret julkiset hankkeet taloudellisen itsemääräämisoikeutensa nojalla ja kansan parlamentin kautta antaman hyväksynnän jälkeen välttäen ehdottomasti lainareittiä varojen suoran kohdentamisen kautta käteismaksuttomien siirtojen tai korottomien valtion velkakirjojen liikkeeseenlaskun avulla.

Voin havainnollistaa tätä toimenpidettä parhaiten esimerkillä: Baijerin vesivoiman kehittäminen.

Suunnitelmat ja pyrkimykset hyödyntää vuoristojoissa olevaa valtavaa vesivoimaa yhdessä suurten vuoristojärvien kanssa juontavat juurensa jo yli kahden vuosikymmenen taakse. Kiistatta tässä vesivoiman tapauksessa oli kyse maan energialähteistä, jotka kuuluvat yhteisölle ja jotka oli tarkoitus ottaa siitä ja käyttää henkilökohtaiseen hyötyyn. Näin ollen on selvää, että tällaisten suurten rakenteiden kehittäminen vaikutti moniin julkisiin ja yksityisiin oikeudellisiin etuihin. Kyse on alasta, joka kuuluu yksinomaan valtion vaikutuspiiriin. Kansa hyväksyi nyt myös suullisesti lainat edustajiensa kautta joulukuussa 1920. Asiaa oli neuvoteltu, testattu ja suunniteltu uudelleen useita kertoja, ja suuret taloudelliset edut olivat täysin selvillä. Valtio ja kansa olivat päättäneet hyödyntää energialähteitä, ja nyt heidän oli tämän lainahyväksynnän myötä tehtävä yksinkertaisesti vastaava päätös, että yrittäjien ansaitsemat summat voitaisiin maksaa suoraan valtionpankin kautta hyväksyttyjen lainojen perusteella. Tapahtuuko tämä ilman käteistä, tilisiirtona tilisiirtoihin, postisekkitileille tehtävän hyvitysilmoituksen kautta vai käteisenä, on lopulta yhdentekevää.

On todella ilmeistä ja selvää, jos kuvittelemme, että valtionpankki tällaisiin tarkoituksiin laskisi liikkeeseen omaa rahaa tarvittavien ja hyväksyttyjen luottojen määrässä. Nämä vesivoimarakennusvelkakirjat edustivat siis tietyssä määrin valtion velkakirjoja, jotka laskettaisiin liikkeeseen nouseville vesilaitoksille ennakkoluottona valtion takaamana. Kyse oli siis rahasta, joka oli katettu monin tavoin. Katteena oli ensinnäkin valmiit tai nousevat Walchensee-työt jne. ja toiseksi valtiontakuu siitä, että rahat vastaanotetaan täydellä arvolla valtionkassasta maksun sijaan. Rakennusvelkakirjat olisivat samalla vesilaitoksen osittaisia velkakirjoja, joihin ei kuitenkaan liity korkovaatimuksia. Näin ei kuitenkaan tiedetä olevan muiden liikkeessä olevien velkakirjojen kohdalla.

Vesivoimalaitosten rakennusvelkakirjoissa voitaisiin hyvinkin tehdä nämä täsmennykset niiden arvon täydellisestä kattavuudesta painokuittinsa tekstissä. Esimerkiksi: *"Tämä tuhannen markan seteli kattaa osittain Baijerin vesivoiman hyödyntämiseksi rakennettavan laitoksen arvon. Se hyväksytään maksuna kaikissa valtionkassassa".*

Jos haluaa mennä pidemmälle, mikään ei estä valtiota lupaamasta toimittaa työn valmistuttua velkakirjaa vastaan niin monta kilowattituntia sähköä tai niin monta sentneriä typpeä.

Kukaan ei kieltäytyisi hyväksymästä sellaista valtion liikkeeseen laskemaa rahaa, joka on täysin aineellisten hyödykkeiden kattama ja jota voidaan samalla jossain määrin käyttää sähkön ostokuponkina. Päinvastoin, voimme olla varmoja, että tällainen raha nauttisi erityistä suosiota, sillä tämä raha on – vakaa, aivan yhtä vakaa kuin dollari, tai paljon parempi, koska siitä saa aivan tietyn määrän sähköä tai typpeä – riippumatta suhdannevaihteluista. On merkki ihmisten täydellisestä ahdasmielisyydestä, että eri keskustelijoiden julkisessa propagandassa esitettiin vastaväite, että – "kukaan ei hyväksyisi tätä rahaa".

Machine Translated by Google

Yksikään ihminen, eivät edes nämä väittelevät herrat, ole koskaan epäröinyt ottaa vastaan valtion liikkeeseen laskemaa rahaa. Kaikki ovat hyväksyneet jopa Reichsbankin vahingoittuneimman paperirahan, vaikka tämä raha oli puhdasta inflaatiorahaa. Ja silti kaikki hyväksyivät sen, jopa silloin, kun ovelat keinottelijat yrittivät päästä siitä mahdollisimman nopeasti eroon ulkomaan valuuttaa tai tavaroita Kukaan ei ole kieltäytynyt edes kaupunkien ja yhteisöjen hätärahasta, joka oli samalla tavalla kattamatonta paperirahaa. Ja nyt eikö tällaista suositeltavaa katettua paperirahaa, kuten rakennusrahaa, joka on kokonaan katettu aineellisilla hyödykkeillä suuria töitämme varten, pitäisi hyväksyä välittömästi? Eiväthän nekään, jotka esittävät tällaisia vastalauseita korotonta valtion rahaa vastaan isäntiensä puolesta tai heidän hengessään, pohjimmiltaan usko siihen.
On todellakin todistettu kiistattomaksi, kaikista "metallistien" valituksista huolimatta, jotka haluaisivat pitää rahana vain jalometalleista tehtyä rahaa, että "raha" on sitä, mitä valtio julistaa rahaksi – onko tämä raha paperia vai posliinia, rautaa vai nahkaa vai mitä tahansa muuta materiaalia, on täysin yhdentekevää. Asia on aivan toisin, kun on kyse tämän rahan ostovoimasta. Tässä metallistit ovat oikeassa siinä, että kullasta tehty valuutta säilyttää suurelta osin vaihtoarvonsa, vaikka valtiota ravistelevat poliittiset levottomuudet. Tämä jalometalleista tehdyn metallisen rahan vakaus ei kuitenkaan johdu sen rahallisesta luonteesta, vaan sen luonteesta hyödykkeenä , nimittäin *kultana.*

Valtion oikeutuksesta kattaa rahatarpeensa suurta työtä varten kuvatulla tavalla ei voi olla epäilystäkään. Ensinnäkin valtio on suvereeni, eli kenenkään ei tarvitse vaikuttaa siihen, sillä sillä on valta, ja toiseksi tällainen toimenpide kestää tiukimmankin kaupallisen tarkastelun. Valtio laskee tällä käteisellä liikkeeseen eräänlaisia tositteita luottonsa perusteella. Miksi kenenkään pitäisi arvostaa valtion luottoa vähemmän kuin minkä tahansa pankin luottoa, varsinkin kun valtio tuottaa hyödyllisiä töitä yhteisön hyvinvoinnille. Vaikka sanottaisiin, että valtio kuitenkin maksaa tehdystä työstä (Walchensee-työhön osallistuville yrittäjille ja työntekijöille) paperilla, se on todellakin oikein, koska myöhemmin, töiden valmistuttua, valtio hyväksyy tämän paperin jälleen maksuksi tekemästään työstä (sähkön tai typen toimittaminen jne.). Näin taloudellinen kiertokulku on päättynyt. Rakennusvelkakirjat lunastetaan jälleen ensimmäisten vuosien sähköntoimituksista ym., velkakirjat tuhotaan ja jättimäinen valtiollisen organisaatiotaiteen teos on luotu korkottomana väylänä kaikkien korottomaksi omaisuudeksi. Teos, joka on ilman sähkönkuluttajien suurta taakkaa avannut valtiolle toisen suuren rahanlähteen, mikä puolestaan tuo valtion lähemmäksi terveen kansallisen finanssipolitiikan ihanteellista tavoitetta – *valtiota ilman veroja.*

Lisäksi on otettava huomioon se tosiasia, että kuvattu prosessi omien rakennusrahojen myöntämiseksi tiettyä työtä varten ei lainkaan edellytä koko hyväksytyn summan myöntämistä tällaisissa rakennusvelkakirjoissa, koska itse asiassa ylivoimaisesti suurin osa yrittäjille suoritettavista maksuista ei tapahdu käteisenä, vaan käteisvapaina siirtoina. Mutta vaikka oletettaisiin, että koko uusi rakennussumma laskettaisiin liikkeeseen uusissa valtion seteleissä, nämä summat eivät olisi lainkaan huomattavia verrattuna muihin valtion nykyään tarvitsemiin summiin.
Samaan aikaan Baijerin parlamentissa murrettiin päätä 800 miljoonan euron lainasta Baijerin vesivoimalle – tai paremminkin: ei murrettu, vaan turvauduttiin jälleen kerran 800 miljoonan euron "lainaan", joka hyväksyttiin parlamentissa "ilman keskustelua kolmannessa käsittelyssä yleisen hätätilan tarkoituksiin".

Muistutan tässä jälleen kerran huomioon, että tällaisen rahan uudella liikkeeseenlaskulla tapahtuvan rahoituksen tapauksessa ei aiheudu minkäänlaista inflaatiota, että toisaalta korkoa tuottavien joukkovelkakirjojen liikkeeseenlasku rakennusvaiheen aikana merkitsee joka tapauksessa tiettyä.

Machine Translated by Google

inflaatiota, koska korot on jo maksettava, vaikka työ ei vielä tee tuottavaa työtä.

Kansantaloudellinen tasapaino rahan ja aineellisten hyödykkeiden välillä, määräteorian mielessä, ei kuitenkaan muutu millään tavalla, sillä maksuvälineiden lisääntymistä vastaan rahan puolella tapahtuu täsmälleen suurempi hyödykkeiden kasvu. Jos sitten myöhemmin, tällaisten teosten tulojen kautta, liikkeeseen laskettu raha jälleen vedetään pois ja tuhotaan, niin kansantaloudellinen tasapaino luonnollisesti paranee kansallisen vaurauden eduksi tällaisten uusien teosten kokonaisarvon mukaisesti.

Tässäkin on huomautettava, kuinka ankarasti korko vaikuttaa tällaisten laitosten tuotteiden kustannuksiin. Oskar Pöbing77 on tätä kysymystä yksityiskohtaisesti tutkiessaan todennut, että kilowattitunnin tuotantokustannukset nousevat, kun lainoihin lisätään valtavat 500 %:n (!) korot. Nyt Baijerin vesivoimalaitoksemme sähkö tulee meille viisi kertaa kalliimmaksi, koska olemme jälleen turvautuneet "lähimpänä olevaan" lainareittiin. Tässäkin on sopivaa kuvitella, että kaikki suurten Baijerin sähkölaitosten ja kaupunkien välisten toimistojen käyttö- ja ylläpitoon liittyvät aineelliset ja henkilökohtaiset kulut – siis kaikkien näissä laitoksissa työskentelevien henkilöiden – sulkujen hoitajien, koneistajien, työntekijöiden, valvojien ja edelleen koko teknisen ja kaupallisen hallintokoneiston aina johtajiin asti – palkat ja palkkiot saavat työstään vuosittain vain viidenneksen niistä summista, jotka – niin erittäin hyvät – lainakapitalistit saavat vuosittain ilman ponnisteluja tai työtä – korkona.

Korko syö kaiken, korko tekee kaiken kalliimmaksi. Vain lainapääoma hyötyy, väestö kärsii vahinkoa. Väestö, joka rakentaa tehtaan omin voimin, kärsii vahinkoa; sillä kuka sitten rakentaa Baijerin tehtaan? – todellakin baijerilaiset insinöörit, baijerilaiset työläiset, baijerilaiset työnjohtajat ja yrittäjät; baijerilaiset tehtaat toimittavat suurimman osan koneista ja laitteista – ja siitä, mitä ei tuoteta itse Baijerissa, on annettava baijerilaista viljaa tai karjaa, joten vastineeksi on jälleen annettava baijerilaista työtä – vain baijerilaiset eivät anna rahaa rakentamiseen (ilmeisesti!), ja siksi he tarvitsevat siihen suurkapitalisteja New Yorkista ja Lontoosta, Pariisista ja Berliinistä. Baijerin kansan on lainattava kaikista maailman maista ja rasitettava vesivoimaansa koroilla, jotka tekevät sähköstä 500 % kalliimpaa!

Eikö tämä ole hulluutta? Eikö tämä ole taloudellinen rikos? Ihmiset, jotka eivät ole tehneet mitään muuta kuin aikoinaan käyttäneet kynäänsä ja kirjoittaneet shekin tai käskeneet pankkiiriaan allekirjoittamaan Baijerin vesivoimalainan, saavat siitä vuodesta toiseen korkoa Baijerin kansalta.

Eikä siinä kaikki, vesilaitokset eivät enää ole Baijerin kansan vapaata omaisuutta, vaan ne on pantattu kapitalistille. Erityisen hauskaa on lisäksi tilanne, jossa suurkapitalistit eivät luonnollisestikaan lainaisi "hyviä rahojaan" valtiolle, joka ei sinänsä ole "hyvä" pääomalle ja koroille, ja jolla siksi on edelleen niin paljon luottoa, että voidaan
pumppaa siihen 800 miljoonaa. Ja itse asiassa vesivoimaobligaatioiden tarjouspyynnöissä oli kapitalisteille niin houkutteleva ja vakuuttava takuu, "että Baijerin valtio koko omaisuudellaan takaa pääoman ja edut – (!)"

Oskar Pöbing (1882–1956) oli baijerilainen koneinsinööri, joka työskenteli Münchenin teknillisessä yliopistossa. Hän oli kirjoittanut tutkimuksia, kuten *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) ja *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Machine Translated by Google

Rahapussi, mitä muuta haluat! Tässä Baijerin valtio myöntää siis aivan selvästi olevansa niin arvokas, että sille voitaisiin lainata 800 miljoonaa Walchenseen vesivoimaa ja Middle Isaria varten, mutta – se ei voi käyttää taloudellista itsemääräämisoikeuttaan ja rahoittaa näitä töitä omin voimin. Miksi?? Koska se on liian syvälle sotkeutunut laina- ja korkohulluuteen, koska sen vastuullisilla valtiomiehillä ei ole niin paljon ajattelukykyä ja omaa vastuuntuntoa, että he uskaltaisivat tuomita näitä yksinkertaisia ja selkeitä suunnitelmia edun nimissä.
ilmaista rahoitusta itse; siksi he kääntyvät ammattimaisten pankkiasiantuntijoiden puoleen. Tämä on aivan samaa kuin jos keuhkosairas kysyisi tuberkuloosibasilleiltaan, pitävätkö he oikeana, että hän menee Davosiin vai Engadiniin78 päästäkseen eroon sairaudestaan, ja nämä vakuuttivat hänelle: "Ei, älä vain tee tätä, matka voi vahingoittaa sinua, ehkä voi sattua junaonnettomuus, pysy mieluummin kotonasi, tavallisessa ympäristössäsi. Sinun tilassasi sinun ei pitäisi tehdä mitään kokeita! jne." Noudattamalla tätä tuberkuloosibasillien näkökulmasta aivan oikeaa neuvoa, kulutus luonnollisesti etenee vauhdilla, basillit lisääntyvät ihmeellisesti. Juuri näin on meidän finanssi- ja korkotalouden tapauksessamme.

Tämä neuvojen hankkiminen omilta vastustajilta on äärimmäisen ominaista tietämättömille saksalaisille. Jos paikalle ilmestyy mies, joka rakastaa kansaansa intohimoisesti ja neuvoo heitä tätä ja tuota ja varoittaa vastuuntuntoisia miehiä tästä tai tuosta konnasta, voi lyödä vetoa kymmenen yhteen, että huolestuneet juoksivat konnan luo ja kysyisivät häneltä aivan naiivisti: "Sano minulle, että se ja se on sanonut minulle, että olet lurjus, kerro minulle, onko se oikein!" Ja jos toinen sitten selittää hänelle maailman rehellisimmällä ilmeellä: "Mutta mitä sitten ajattelet – minä olen lurjus! – päinvastoin, olen paras ystäväsi, olen aina auttanut sinua taloudellisista vaikeuksistamme", niin vilpitön kysyjä on varsin tyytyväinen – hän on tehnyt tarpeeksi ja hän on erityisen iloinen siitä, ettei hänen tarvitse rasittaa päätään. Kansan hankalaa ystävää hän ei kuitenkaan yleensä pidä vastauksensa arvoisena – ja asiat juuttuvat entistä enemmän korkokapitalistisen lainapolitiikan uumeniin, kunnes viimeinenkin ilmainen kansallisvarallisuus on pantattu finanssivalloille ja koko kansa maksaa vain korkoa kansainväliselle finanssille.

Lopuksi meidän on juuri tässä yhteydessä vielä huomautettava, että Baijerin valtio – silloin kun kyse ei ollut millään tavalla niin tärkeästä valtion tehtävästä kuin Baijerin vesivoiman kehittäminen, eli silloin kun kyse oli marraskuun hallituksen rahakriisin korjaamisesta – oli erittäin nopea laskemaan liikkeeseen Baijerin valtionpankista noin 130 miljoonaa Baijerin valtionpankin valtionseteliä. Tämä tapahtui täysin paljastumatta – ja kaikki ottivat näitä baijerilaisia seteleitä yhtä mielellään kuin Reichsbankin seteleitä, ja jokainen saattoi ostaa itselleen yhtä paljon leipää baijerilaisilla kupongeilla kuin Reichsbankin seteleillä. Itse asiassa sen ei tarvinnut edes olla koko Baijerin osavaltio, riitti, että maakuntapääkaupungin Münchenin pormestari ja jotkut kaupungin vanhimmat painattivat nimensä tällaisille värikkäille paperinpalasille, ja jopa tämä hätäraha kiersi, kaikki ottivat sitä ja kaikki jakoivat sitä aivan kuten Reichsbankin romuja, ja tämä hätäraha itse täytti minkä tahansa rahan tehtävän – olla tavaroiden vaihdon apu – moitteettomalla tavalla.

Vain yhteen virastoon – korkeaan finanssiin – nämä keinotekoiset maakuntien ja yhteisöjen palaset – vaikuttivat erittäin epämiellyttävästi, ja ne pakottivat lokakuussa 1921 voimaan valtakunnan lain, jonka mukaan maakunnilla ja yhteisöillä oli ehdottomasti kiellettyä antaa

[78] Sveitsin Davos on 1700 -luvun puolivälistä lähtien ollut kuuluisa keuhkosairauksista kärsivien lääketieteellisenä lomakohteena. Engadin on laakso Sveitsin Alpeilla.

Machine Translated by Google

hätärahoitusta enää. *Tämä laki oli periaatteessa selkeä laki juutalaisten suojelemiseksi, jota seuraisi vuonna 1922 "laki tasavallan suojelemiseksi".*

Voin hyvin kuvitella kansainvälisen rahoitusmaailman äkillisen pelon, kun he ymmärsivät, että korottomassa rahassa, jopa vaarattomassa hätärahojen muodossa, kansalla oli kädessään ase – luonnollisesti kansan tietämättä – joka voisi yhdellä iskulla repiä rikki vuosisatoja kestäneen maanalaisen ja väärennetyn työn avulla valheilla ja petoksella luodun kultaisen verkon ja vapauttaa kansat korkoorjuudesta.

Jo tuolloin, Baijerin valtion rahan liikkeeseenlaskun yhteydessä, Reichsbank vaati hyvin pian tämän rahan uudelleen nostamista, mikä myös tapahtui myötämielisesti vuoden 1921 aikana. Syy: tämä raha ei tuottanut korkoa, kuten Reichsbankin rahat tuovat epäsuorasti valtakunnan valtion velkasitoumusten kautta.

Kansallissosialistisessa valtiossa kaikki suuret valtion tehtävät rahoitetaan ja järjestetään tulevaisuudessa kuvatulla tavalla välttäen täysin lainareittiä. Luonnollisesti valitsemme epäsuoran reitin, korottoman rakennusrahoituksen yleensä, vain jos tarvittavia varoja ei voida kerätä muiden valtionyritysten ylijäämistä tai erityisiin tarkoituksiin tarkoitetuista erityismaksuista. Joka tapauksessa tiedämme, että tämä rahoitusmuoto avaa aivan ennennäkemättömiä ja valtavia mahdollisuuksia maan luonnonvarojen hyödyntämiseen, liikenneväylien parantamiseen jne.

Jokainen kansakunta on niin rikas kuin se pystyy organisoimaan työn.79

79 Tämä heijastuu Hitlerin puheessa valtiopäivillä 30. tammikuuta 1939, jossa hän julisti: "...hädän pakosta olemme oppineet ensinnäkin ottamaan täysimääräisesti huomioon kansakunnan tärkeimmän pääoman, nimittäin sen työkyvyn." (lainattu teoksessa R de Roussy de Sales (toim.) *Adolf Hitler: My New Order,* Lontoo: Angus and Robertson, 1942, s. 457–).

Machine Translated by Google

Sosiaalisen rakentamisen ja talouden pankki

Loogisessa yhteydessä edelliseen lukuun liittyy yhteiskunnallisen rakennus- ja talouspankin perustaminen, jonka tehtävänä on laskea liikkeeseen korotonta rakennusrahaa erityisesti asuntojen rakentamiseen. Tätä yhteiskunnallista rakennus- ja talouspankkia ei tietenkään tule johtaa valtion laitoksena, vaan julkisoikeudellisena laitoksena. Loogisesti ottaen sen käsittely tulisi siis tapahtua kansallissosialistisen verojärjestelmän esittelyn jälkeen, mutta koska tämä yhteiskunnallinen rakennus- ja talouspankki ei ole muuta kuin yksityisen talouden ja erityisesti asuntorakentamisjärjestelmän olosuhteisiin – siis erittäin yleismaailmalliseen talouden haaraan – siirrettyä korotonta rahoitusta, sen asettaminen etusijalle on kenties perusteltua.

Se, miksi tällaista rakennuspankkia ei pitäisi johtaa puhtaasti valtionyrityksenä, johtuu siitä, että tällaisen julkisen laillisen rahoituslaitoksen on oltava vapaammin ohjattavissa kuin valtionyrityksen. Sillä ei olisi niin suurta syytä, jos kyse olisi vain pelkästä asuntorakentamisesta, mutta on monia tapauksia, joissa kyse on erittäin tärkeistä tehtävistä, jotka epäsuorasti vaikuttavat yleiseen etuun, ja silloin pankilla, joka on johtajuudessaan vastuussa valtiolle hallinnostaan, tulisi ja täytyy olla vapaat kädet myöntää myös korotonta luottoa kaikkien ehtojen perusteellisen tutkimisen jälkeen.

Tällainen päätöksentekovapaus ei kuitenkaan ole mahdollista puhtaasti valtion yrityksissä. Siksi se on jätettävä yksityisen aloitteen varaan.

Havainnollistamiseksi voidaan tässä esittää luonnos tällaisesta laista, joka säädettiin vuonna 1922 Baijerissa:

Laki baijerilaisen yhteiskuntarakentamis- ja talouspankin kehittämisestä.

1 artikla

Perustetaan Baijerin kansallinen sosiaalisen rakentamisen ja talouden pankki (BWB).

BWB:n tehtävänä on tukea taloudellisesti valtion yrityksiä tai yksityishenkilöiden (olivatpa ne sitten yksityishenkilöitä tai yhdistyksiä) kansallisesti taloudellisesti arvokkaita yrityksiä, jotka palvelevat maan kehitystä tai ovat hyödyllisiä yleiselle hyvinvoinnille.

2 artikla

BWB on julkisoikeudellinen oikeushenkilö. Sen organisaatiota, hallintoa ja toimintaa sekä johtamista koskevat yksityiskohtaiset määräykset antaa koko ministeriö.

3 artikla

BWB:lle myönnetään lupa laskea liikkeeseen aluksi korottomia valtion velkakirjoja, jotka on katettu aineellisina hyödykkeinä jopa 50 miljoonaan kultamarkkaan asti.

Liikkeeseenlasku voi tapahtua vain sillä laillisella tavalla, että kulloinkin liikkeeseen laskettujen ja liikkeessä olevien rahamäärien kattamiseen käytetään vähintään samanarvoisia arvopapereita (korottomia arvopaperikiinnityksiä, arvopaperivekseleitä, hypoteekkeja jne.) ja että valtion velkakirjojen takaisinmaksu tai palautus on taattu kehitettävien yritysten tai laitosten tuloilla kohtuullisessa ajassa, enintään 50 vuodessa.

4 artikla

BWB:n liikkeeseen laskemiin valtion velkakirjoihin liittyvien panttien ja arvopapereiden summa muodostaa BWB:n kattavuusyhdistyksen.

Machine Translated by Google

Kaikenlaiset oikeudelliset toimet, jotka häiritsevät tai vahingoittavat arvopaperi- tai omaisuussuojaa kattavuusyhdistykselle kuuluvat ovat mitättömiä.

Vakuutusyhtiön alaisten esineiden tai oikeuksien minkäänlaiset omaisuus- tai hallintamuutokset eivät vaikuta arvopapereiden olemassaoloon, ja ne pysyvät kiinni esineessä myös uuden ostajan osalta; omistusoikeuden haltija vapautuu henkilökohtaisesta vastuusta vasta, kun BWB hyväksyy velallisen henkilön muutokseen. Vastakkaiset sopimukset ovat mitättömiä…

5 artikla

BWB:n vakuutusorganisaation kaikki osatekijät ja oikeudet on kirjattu tähän julkiseen rekisteriin; periaatteet ja oikeudelliset seuraukset pätevät tähän kirjaan vastaavasti kuin rekistereihin; rekisterillä on julkinen luottamus ja oikeusolettama sinänsä.

Rekisteriin tai sen olennaisiin osiin on pääsy jokaisella, jolla on siihen oikeutettu intressi.

Vuosittain on julkaistava taseselvitykset liikkeeseen laskettujen valtion velkakirjojen kokonaismääristä sekä näistä BWB:lle kuuluvien arvopapereiden kokonaismäärästä, lisäyksistä ja vähennyksistä sekä valtion velkakirjojen onnistuneista takaisinmaksuista ja lunastuksista.

6 artikla

BWB:n valtion velkakirjat ovat laillista valuuttaa. Kaikkien on hyväksyttävä ne nimellisarvonsa mukaiseen täyteen kurssiin muiden valtion laillisten valuuttojen vaihtokurssia vastaan.
Jos velkoja kieltäytyy hyväksymästä BWB:n valtion velkakirjoja edellä mainitun vähimmäisvaihtokurssin mukaisen maksun sijaan, velallinen vapautuu kyseisen määrän velasta siltä osin kuin hän on tosiasiallisesti tarjonnut maksun valtion velkakirjoina.

BWB laskee liikkeeseen valtionvelkakirjoja korottomina ja sopii sopimuksella keskinäisten oikeudellisten ehtojen yleisistä ja erityisistä ehdoista, jotka koskevat liikkeeseenlaskun ajanjaksoja ja korkoja, velallisen maksettaviksi kuuluvia arvopapereita ja kiinnityksiä sekä takaisinmaksuja ja muita asiaankuuluvia oikeudellisia ehtoja. Näiden sopimusten jäljennös on asetettava kaikkien saataville liitteenä vakuutusyhdistyksen rekisterimerkintöihin.

BWB:llä on oikeus määrittää lisämaksuja tai maksuja lainojen myöntämiseen ja vuosittaisiin perintään liittyvistä hallintokuluista tai määrittää vastaavia preemioita tai alennuksia milloin tahansa yhdenmukaisella julkisella tavalla.

Edellä 1 artiklassa määriteltyä vähimmäiskurssia korkeamman kurssin liikkeeseenlasku tai pörssinoteeraus on sallittu.

Takaisinmaksut voidaan suorittaa ainoastaan samanlaisilla valtion velkasitoumuksilla kuin liikkeeseen lasketut velkasitoumukset.

7 artikla

BWB:n toimintaa, siltä osin kuin se ulottuu tässä laissa olevien määräysten noudattamiseen, valvoo ja valvoo julkinen valvontaelin, johon kuuluvat valtiovarainministeri tai hänen nimeämänsä edustaja, sisäministeri tai hänen nimeämänsä edustaja, oikeusministeri tai hänen nimeämänsä edustaja sekä kolme eduskunnasta kahdeksi vuodeksi valittavaa henkilöä.

Machine Translated by Google

Sakkolauseke: Vankeusrangaistus vakuusyhdistyksen arvopapereiden tahallisesta vahingoittamisesta ja samoin kaupallisesta tai tavanomaisesta, erityisesti pörssiin liittyvästä rakennusseteleiden tai niiden valuuttakurssiarvon sabotaasista tai sen yrityksestä. Lisäksi tästä voidaan määrätä ankaria sakkoja, jopa oikeushenkilöille.

"Toimeenpanoehdoissa" annettiin tarkat määräykset johtokunnan ja neuvoa-antavan toimikunnan muodosta, johon kuuluvat ministeriöiden, parlamentin ja rakentajien edustajat. Tällaisen neuvoa-antavan toimikunnan tehtävänä on valvoa rakennusvelkakirjojen laillista käyttöä, tarkastaa takaisinmaksut, edelleen tarkistaa hypoteekkivakuutukset, hyväksyä korottomilla rakennusvelkakirjoilla tehtävän kiinnityksen perusteet jne.

Lisäehdot säätelivät sitten takaisinmaksua ja selvitystä, liikkeeseen laskettujen rakennusvelkakirjojen ja niihin rekisteröityjen arvopapereiden varastomerkintöjä sekä edelleen hyväksyttyjä rakennussuunnitelmia koskevia määräyksiä jne. Tuolloin kannustimena tällaisen sosiaalipankin perustamiselle oli valtava asuntotarve ja se, että valtakunta ja osavaltiot eivät kyenneet millään tavalla hallitsemaan ahdinkoa tehokkaasti. Asuntovirastojen asianomaiset laitokset saattoivat tietenkin vapauttaa asuintiloja siellä täällä – mutta ne eivät voineet rakentaa uusia asuntoja. Uudisrakennustoiminta kärsi materiaalipulasta, ennen kaikkea siitä, että vuokrien hätäsääntelyn vuoksi uusien asuntojen rakentaminen oli täysin "kannattamatonta" yksityiselle pääomalle.

Valtakunnan ja maakuntien myöntämät avustukset niin sanottujen rakennusmenojen menetysten kattamiseen eivät olleet läheskään riittäviä valuutan devalvaation edetessä. Edes siellä täällä aloitetut yksittäiset asuntorakentamiset eivät kyenneet poistamaan yleistä asuntopulaa. Halpojen asuntolainojen hankkiminen oli mahdotonta, koska tuolloin kiinteiden vuokrien vuoksi edes halvin rakennusraha esti 4 prosentin koron.

Niinpä käykin niin, kuten perushuomautuksissa jo ehdotettiin, *että suurimmasta tarpeesta huolimatta – riittämättömän kannattavuuden vuoksi – tarvetta ei yksinkertaisesti tyydytetä.*

Jos siis onnistutaan poistamaan vuosittain toistuvat korkotaakkaukset, jos tehdään järjestelyjä korottomien varojen tarjoamiseksi asuntoa tarvitseville, asuntomarkkinoiden merkittävä elvyttäminen on mahdollista. Tällä tavoin ei kuitenkaan ainoastaan poistuisi hirvittävä asuntopula kaikkine sosiaalisine ja terveydellisine haitoineen, vaan myös sisämarkkinat elpyisivät poikkeuksellisella tavalla, koska kaikki lukemattomat sivuammatit, lukkosepät, kirvesmiehet, kattoasentajat, putkimiehet, lasisepät, asentajat, keramiikka-asentajat, lattianasentajat ja laatoittajat, maalarit ja rappaajat, ovat riippuvaisia siitä, ja he puolestaan löytävät työtä ja elantoa ja vahvistuvat ostokyvyssään.

Tämä tarkoittaa kuitenkin, että sitä tarjotaan korottomina rakennuslainoina.

Nämä rakennusasiakirjat myöntää "Sosiaalinen rakennus- ja talouspankki". Toimittajille ja yrittäjille maksetaan rakentamisesta näillä rahoilla. Rakennuksen omistaja maksaa vastaanotetut korottomat rahat takaisin sopivissa erissä 30–50 vuoden kuluessa rakentamisen luonteesta ja kestävyydestä riippuen. Rakennusvekselit eroavat valtakunnan tai maakuntien rahoista suunnilleen samalla tavalla kuin valtakunnanpankin vekselit erosivat lainavelkakirjoista. Kuten jo mainittiin, nämä rakennusvekselit saavat täyden aineellisen kattavuutensa siinä, että samanaikaisesti rakennuspankin hyväksi syntyy uusia aineellisia hyödykkeitä (taloja), jotka ovat yhtä suuret kuin liikkeeseen lasketut vekselit.

Machine Translated by Google

jotka on laillisesti vakuutena rekisteröimällä saman suuruisia korottomia kiinnityksiä.

Käytännössä tässäkään ei rakennustiedoissa ilmoiteta uusien rakennusten täyttä arvoa, vaan ainoastaan todelliset rakennuskustannukset. Maan on siis oltava ainakin rakentajien, rakennusyhdistysten tai yhteisöjen käytettävissä, ja tämän lisäksi vähintään 10–30 % rakennuksen arvosta on oltava asunnontarvitsijoiden tuottamaa, josta 5 % on tarkoitus pitää siellä rakennuspankin hallintokulujen kattamiseksi.

Takaisinmaksu seuraa sitten ilman lisäkorkojen laskemista. Tällä tavoin talonomistajien vapaa omaisuus heidän taloissaan kasvaa vuosi vuodelta ja samoin koko yhtiön sisällä säilyvät arvot, jotka kattavat annettuja rakennusvelkakirjoja.
Näin ollen liikkeessä olevien rakennusvelkakirjojen määrä vähenee suoritettujen takaisinmaksujen mukaisesti.

Tämän rakennusrahoituksen oikeudellinen luonne ei ole muuta kuin joukkovelkakirjalainan liikkeeseenlasku. Tämän joukkovelkakirjan velallinen on rakennuspankki. Joukkovelkakirjan velkoja on sen nykyinen omistaja. tämä sidos.

Ketään ei voida kieltää laskemasta liikkeeseen joukkovelkakirjoja, aina on vain ulkoisista olosuhteista kiinni, hyväksytäänkö jonkun liikkeeseen laskemat joukkovelkakirjat yleisesti maksuvälineenä. Kuten aiemmin on monta kertaa mainittu, rakennusvelkakirjat ovat aina ja kaikissa kuviteltavissa olevissa taloudellisissa ja poliittisissa olosuhteissa täysin katettuja niitä vastaan olevilla aineellisilla varoilla. Pankin joutumisesta vaikeuksiin ei siis voi olla puhettakaan.

Yleinen hyväksyntä on kuitenkin taattu sillä hetkellä, kun valtio sitoutuu takaamaan rakennusvelkakirjojen määräaikaisen lunastuksen ja hyväksymään velkakirjat rekistereissään maksuvälineinä velkakirjojen voimassaoloaikana tai kun ne julistetaan laillisiksi maksuvälineiksi.

Tällainen takuun hyväksyminen ei käytännössä tarkoita valtiolle vähäisintäkään taakkaa; päinvastoin. Nykyään valtion on tosiasiallisesti käytettävä ja maksettava korkoa ja sitten katettava yleisten verojen kautta vuosittain lukemattomia miljoonia menetettyihin rakennuskustannuksiin myöntämistään avustuksista. Nämä sitten peruutetaan kokonaan.

Valtion nyt myöntämät avustukset ovat siis todellisuudessa menetettyä rahaa, joka yhteisön on saatava takaisin ja joka menee joillekin onnekkaille ihmisille, jotka todella pystyivät saamaan tällaisia avustuksia.

Näin ollen, vaikka korottomien rakennusvelkakirjojen saajista maksuhäiriöinen maksaja ei jossain vaiheessa pystyisi täyttämään velvoitteitaan, tällä ei ole mitään merkitystä valtion budjetin valtavien säästöjen kannalta, koska sen ei näin ollen tarvitse tehdä täysin hukkaan meneviä uhrauksia.

Koska kyseessä on yhteiskunnallisesti erittäin merkittävä tehtävä, on perusteltua perustaa itsenäinen julkinen oikeushenkilö sen täytäntöönpanon välineenä ja toteuttajana.

Tällä tavoin tämä instituutio poistetaan yksityisten taloudellisten yhteiskuntamuotojen piiristä, joihin kansan silmissä luonnostaan liittyy henkilökohtaista voittoa ja rikastumispyrkimyksiä. Toisaalta instituutio poistetaan puhtaasti valtionyrityksen piiristä, jota kohtaan myös, ei täysin epäoikeudenmukaisesti, vallitsee tietty vastenmielisyys kaikissa taloudellisissa asioissa kansalaisten keskuudessa.

Täytäntöönpanomääräyksiin on kirjattava kaikki, mikä on pohjimmiltaan välttämätön yleisölle ja pankin liiketoiminnan turvallisuuden kannalta.

Machine Translated by Google

Ehdotettu neuvoa-antava toimikunta voi vaikuttaa myös tämän ulkopuolella. Neuvoa-antava toimikunta itsessään heijastaa jälleen kaikkia asianomaisia eturyhmiä.

Rakennuspankin perustaminen julkiseksi oikeudelliseksi yhtiöksi tuo mukanaan myös miellyttävän sivuvaikutuksen, että tällä tavoin luotujen varallisuusarvojen kokonaisuus ei näy valtion omaisuutena, vaan itsenäisen oikeushenkilön, eli rakennuspankin, omaisuutena.

Tämän rakennuspankin oikeudellinen rakenne tai luonne on siis seuraava: Rakennuspankki on oikeushenkilö siksi, että se on tunnustettu tai perustettu julkiseksi oikeushenkilöksi; tämä rakennuspankki ei lainkaan koostu yksittäisistä jäsenistä; se itse kantaa toiminnastaan johtuvia oikeuksia ja velvollisuuksia. Se ei kuitenkaan ole viranomainen eikä valtion laitos, ei valtiollisen organismin jäsen.

Tällaisen oikeudellisen muodon luominen ei tosin ole mitään yleistä ja perinteistä, mutta se on kuitenkin jo laissa säädetty; nykyiset olosuhteet kuitenkin vaativat vastaavia nykyaikaisia instituutioita. Tässä piileekin hyöty, kun tällaista luodaan: että tietyllä tavalla mennään perinteisten rajojen ulkopuolelle sopeutuakseen aikakauden vaatimuksiin.

Liiketoiminnan etenemistä on parasta selittää yksittäisellä esimerkillä: Rakennuspankki ilmoittaa etukäteen perusasiat ja edellytykset, jotka on täytettävä, jotta rakennuspankin rahoituksen hyväksymispyyntöä voidaan harkita.
Hakija osoittaa pyyntönsä tarvittavine asiakirjoineen rakennuspankille ja myöntävässä tapauksessa tekee sopimuksen asunnon tarvitsevien (asunnonomistajien) kanssa.

Tässä sopimuksessa on ensisijaisesti määrättävä kaikesta, mitä rakennuslainsäädäntö ja sen täytäntöönpanomääräykset määräävät, eli velvollisuudesta käyttää rakennusrahaa ainoastaan rakennuksen rakentamiseen, kiinnitysvelvollisuudesta ja takaisinmaksuvelvoitteista. Lisäksi sopimuksessa on määrättävä kaikista muista lainmukaisista ehdoista. Erityisesti on varmistettava, ettei asunnon tarpeessa olevalla ole oikeutta myydä kiinteistöä uudelleen, mikä on jo käytännössä korostettu kiinnitysmääräyksessä. Perinnön siirtymisen ja maksun laiminlyönnin ehdot on määrättävä vastaavasti yhdellä tai useammalla takaisinmaksuerällä.

(Yksityiskohdat johtuvat asian luonteesta.)

Koska kaikille toimitusyrityksille ja kaikille työntekijöille maksetaan ainoastaan rakennuspankin itse tuottamia rakennusseteleitä, rakennusseteleitä tulee kiertoon kaikissa olosuhteissa ensimmäistä kertaa vain siinä määrin kuin vastaava maksu kertyy omaisuudelle. Työntekijöiltä ja toimittajilta rakennusseteleitä päätyy yleisölle; olemassa olevien vakuuksien vastineena ja erityisesti siksi, että valtio ottaa rakennusseteleiden takauksen ja valtionkassat hyväksyvät rakennusseteleitä maksuna, yleisö hyväksyy rakennusseteleitä kuten mitä tahansa muuta rahaa. Näin ollen talon omistajan päätettävissä on, miten hän täyttää velvollisuutensa rakennuspankille maksaa vuosittain takaisin 2 % lainatuista summista rakennusseteleinä. Toisin sanoen rakennuspankin kiinteistönomistajan ja kiinnitysvelallisen on tuotettava vuosittain 2 % rakennusseteleinä liikkeessä olevista summista. Käytännössä kiinnitysvelalliset keräävät rakennusseteleitä, jotka todellakin kiertävät paikallisen rahan mukana ennen maksueränsä päättymistä, ja täyttävät siten maksunsa.

Machine Translated by Google

velvollisuus. Erityisen sopiva paikka rakennusseteleiden hankkimiseen ovat toiminnassa olevat rakennustyömaat.

Jos oletetaan, saadakseen käsityksen, että Münchenissä lasketaan vuosittain liikkeeseen 10 miljoonan arvosta rakennuspankkiseteleitä, tästä vuosittain 200 000 kultamarkkaa palaa rakennuspankkiin; siten korkeintaan 50 vuoden kuluttua koko 10 miljoonaa on palannut ja rakennuspankki on perinyt ne, ja korkeintaan 50 vuoden kuluttua sillä rakennetut talot on samalla maksettu takaisin ja niistä tulee omistajiensa velatonta omaisuutta. Koko maksu on tapahtunut ilman, että penniäkään on maksettu turhaan korkoina; maksu suoritetaan edelleen vain perustamalla rakennuspankki, joka on sidottu valtion takaukseen.

Yhteiskunnallinen teko on siinä, että valtio on luonut talojen arvon täysin tyhjästä, että se on luonut tuloja tuhansille työntekijöille ja liikemiehille rakentamalla koko tämän rakennuksen. Jos oletetaan, että kyse on tuhansista yksittäisistä taloista, tuhannet maattomat muuttuvat samalla maanomistajiksi.

Esitetään erilaisia vastalauseita ja varauksia, joista tärkeimmät voidaan tuoda esiin:

1. Inflaatioväite. Tämä vastaväite on yhtä lyhytnäköinen kuin se on epäolennainen; kuten aiemmissa kohdissa on jo selitetty, inflaatio voi syntyä vain silloin, kun liikkeeseen lasketaan kattamatonta rahaa. Tässä aineellinen kate on rakennuspankkiseteleitä vastaan; siksi on merkityksetöntä, jos kiertoon tulee edes huomattavia määriä rakennuspankkiseteleitä.

2. Vastaväite, että tämä asia on uusi ja testaamaton. Tämä vastaväite ei ole sovellettavissa, ja asia on kenties uusi Saksalle. Muualla ollaan tottuneet tällaisiin korottomiin velkatodistuksiin, jotka on katettu aineellisilla varoilla. Tyypillinen esimerkki tästä on englantilainen warrantti, joka otettiin käyttöön sata vuotta sitten ja on edelleen voimassa. Warrantti on määräys, joka antaa omistajalle oikeuden tiettyyn määrään raakarautaa, joka on talletettu tiettyyn keskusvarastoon. Näitä warranttivelkakirjoja käytetään valuuttana; warrantin ostovoimalla on vain ne vaihtelut, joille raakaraudan hinta on alttiina maailmanmarkkinoilla.

Jos meillä olisi esimerkiksi Saksassa ollut tällaisia warrantteja, ne olisivat olleet täysin riippumattomia Saksan valuutoista ja niiden vaihteluista. Näiden warranttien arvo oli yhteydessä raakaraudan hintaan, ja näiden hintojen arvoa puolestaan säädeltiin automaattisesti suhteessa valuuttaan.

Warrantissa löydämme merkittävän esimerkin tämän korottoman velkakirjan ja velkamääräyksen, joka on katettu aineellisella omaisuudella, suositusta luonteesta.

Sikäli kuin on toteutettava huomattavia ja kansallisesti taloudellisesti tärkeitä uusien rakennusten pystytyksiä, on välttämätöntä rakentaa kokonaisia yhdyskuntia sarjassa.

Olisi virheellinen näkökulma, jos omakotitaloja tai edes rivitaloja haluttaisiin rakentaa vain silloin, kun taloa etsivä itse haluaa sen omistajaksi.
Korjattava vahinko on asuntopula, joten kyse ei ole ensisijaisesti asumisesta, vaan ensisijaisesti asuntomahdollisuuksien luomisesta. Myös tämä tarve korjataan edistämällä vuokra-asuntojen kaupallista rakentamista. Mikään ei siis estä vanhanaikaisen vuokratalon omistajaa saamasta rakennusvelkakirjoja uuden vuokratalon rakentamista varten. Juuri tällaisten henkilöiden tapauksessa on mahdollista vaatia etukäteen käteisenä suurempaa ennakkomaksua kuin vain 10 % koko rakennuksesta.

Machine Translated by Google

arvo; monet näistä ihmisistä ovat valmiita ja kykeneviä käyttämään huomattavia summia omista varoistaan asuntorakentamiseen, jos he saavat avustuksena vastaavan loppusumman tai osan korottomasta summasta rakennuspankilta. Juuri rakennuspankkirahan koroton luonne mahdollistaa tämän rakennusmarkkinoiden elpymisen näkökohdan huomioon ottamisen, joka on niin äärimmäisen tärkeä suurille kaupungeille.

Tämä sosiaalinen rakennus- ja talouspankki tulee kuitenkin myöhemmin siirtymään asuntorakentamisen rahoituksen rajojen ulkopuolelle myöntämällä korottomia luottoja kansallisesti taloudellisesti tärkeille yrityksille, teollisuudenaloille, kunnallisille töille, maatalouden parannuksille jne., vaikkakin lyhyemmällä takaisinmaksuajalla.

Machine Translated by Google

Valtio ilman veroja

Kansallissosialistisen valtion päätavoite on: valtio ilman veroja. Vaikka tämä nykyoloissa kuulostaakin hullulta utopialta, vaikka se monista tuntuu liian hyvältä lupaukselta ollakseen totta, tiedämme kuitenkin, että tämä tavoite on täysin saavutettavissa, ainakin siltä osin kuin valtava verorasitus on poistettava väestön harteilta.

Olemme edellisissä luvuissa esittäneet täysin selkeästi todisteet siitä, että nykyään lähes kaikki verot menevät korkojen maksuun. Maksamme veroja jokaisesta syömästämme leivänpalasta, jokainen lämmin olohuone maksaa veroja liikaa, jokainen ostos rasittaa myyntiveroa.
Mutta kaikki tällä tavoin veroihin menevä ei läheskään riitä pelkästään korvausvelkojen verojen maksamiseen.

Se paljastaa aina maun ja kriittisen ymmärryksen puutteen, jos sivuuttaa niin tärkeän tavoitteen kuin epäilemättä valtio ilman veroja on utopia. Sen, joka on kulkenut kanssamme nykyajan finanssipolitiikan leveitä ja mutkikkaita polkuja eikä ole kadottanut Ariadnen lankaa – valtion etuvelvoitetta – on varmasti helppo löytää myös ulospääsy tästä Minotauroksen labyrintista.

Se, joka kohoaa alennusten yläpuolelle ja tarkastelee korkeammasta näkökulmasta kuvattuja yhteyksiä: valtion korkovelvoite – vero – inflaatio, se, joka on tunnustanut länsimaisen kulttuuripiirin kaikkien kansojen korkovelvoitteen kaikkea hallitsevaksi tosiasiaksi, se, joka on tunnustanut, että elämme aikakautta, jolloin työn ja vaurauden väliset terveet ja kohtuulliset ehdot ovat täysin kääntyneet nurin, se, joka ei voi enää välttää painostavaa logiikkaa, että etenkään valtio ei taloudellisen itsemääräämisoikeutensa nojalla ole täysin sidottu lainareittiin, vaan että se voi luovasti rahoittaa omalla oikeudellaan kaikki suuret julkiset valtion tehtävät, hänelle on vasta viimeinen askel finanssipoliittiseen Uuteen Maailmaan vaatia valtiota, jossa valtion finanssihallinto ei pidä ensisijaisena tehtävänään ottaa mahdollisimman paljon veroja valtion kansalaisilta, vaan päinvastoin poistaa kaikki rasittavat verorasitteet ja lannoittaa kansantaloutta.

Meillä on mahdollisuus esittää numeerisia todisteita siitä, että valtio ilman veroja ei ole lainkaan utopia, vaan että sen mahdollisuus annetaan jokaisessa järjestetyssä valtion budjetissa, jos valtio vapauttaa itsensä sitä rasittavasta korkotaakasta. Sen, että se voi tehdä tämän myös ilman, että sitä vaaditaan siitä tilille, todistaa valtion konkurssien historia, joka kertoo kymmenistä tapauksista, joissa valtiot ovat konkurssin kautta välttäneet niitä rasittavat korko- ja velkataakan.

Veisi meidät liian kauas, jos tässä jälleen kerran yksityiskohtaisesti osoittaisin sen täsmällisen osoituksen, jonka olen antanut pienessä poleemisessa teoksessani "Valtion konkurssi". Ratkaisu, nimittäin julkisten lainojen korkomaksujen mukauttaminen samalla, kun joukkovelkakirjat muutetaan korottomiksi pankkivaroiksi, ei millään tavalla ansaitse häpeällistä konkurssin nimeä, vaan että tämä valtion ja kansan vapauttamisen muoto korkosidonnaisesta velastaan merkitsee itse asiassa valtion ja talouden vapautta sietämättömistä kahleista.

Näiden korkomaksujen mukauttaminen olisi kuitenkin mahdollistanut jo ennen sotaa koko valtionhallinnon menojen kattamisen. Olen esittänyt esimerkkinä Baijerin osavaltion budjetin vuodelta 1911. Tuolloin Baijerin osavaltion tulot niin kutsutuista kaupallisista valtionyrityksistä (rautatiet, posti ja lennätin) olivat 120 miljoonaa kultamarkkaa ja valtion metsätalouden tulot 40 miljoonaa kultamarkkaa. Yhteensä

Machine Translated by Google

Koko valtionhallinnon oikeudenkäyttökulut (kaikki käräjäoikeudet kaikkine henkilöstö- ja materiaalikuluineen, kaikki maakuntaoikeudet, alueoikeudet ja korkeimmat tuomioistuimet Münchenissä, Nürnbergissä jne.) olivat 27 miljoonaa. Koko Baijerin osavaltion laajan ja huolellisesti kehitetyn sisäisen hallinnon – eli lukuisten käräjäoikeuksien, maakuntahallitusten, Münchenin poliisilaitoksen, santarmiston ja edelleen lukuisten muiden elinten ja viranomaisten, kuten lääkintäviranomaisten, maakunnan rokotussairaalan, elintarvikkeiden ja puoliylellisyysruokien tutkimuslaitosten, parantola- ja mielisairaaloiden, hallinto-oikeuden, maakunnan tilastokeskuksen, mittausviranomaisten, vakuutuskamarien jne. – menot maksettiin valtion budjetista. Koulutukseen, kouluun ja kirkkoon, erityisesti kaikkiin yläkouluihin, lukioihin, esikouluihin, latinalaisiin kouluihin, toisen asteen oppilaitoksiin, lukioihin, ammattikouluihin, opettajankoulutuslaitoksiin, –, vuonna 1911, 40 miljoonaa kaikkiin valtion rakennus- ja erikoiskouluihin, ammatti- ja musiikkikouluihin, maatalous- ja piirikunnan maatalouskouluihin, Weihenstephaniin80 ja biologiseen tutkimuslaitokseen, kaikkiin naisten koulutuslaitoksiin ja ennen kaikkea yliopistoihin lukemattomine kokoelmineen ja laitoksineen, teknilliseen yliopistoon, muihin taideyliopistoihin, ammattiyliopistoihin, musiikkiakatemiaan, sitten Maximilianeumiin81, edelleen tieteen ja taiteen keskuslaitoksiin, tiedeakatemiaan, valtion tieteellisiin kokoelmiin, Baijerin museoihin, valtionkirjastoon, valtionteatteriin jne., näihin kulttuuriministeriön valtaviin toiminta-alueisiin tuhansine virkamiehineen, valtavine taideaarteineen kokoelmissaan ja museoissaan, jotka kaikki todellakin vaativat rakennuksia, hallintoa ja hoitoa, vuonna 1911 maksettiin yhteensä 51 miljoonaa. *Valtiovarainministeriön* toimialaan , joka ei tosin ainoastaan harjoita kansalaisten rahaa riistäviä tehtäviä, kuuluvat metsähallinnon toiminnot satoineen metsänhoitajineen, kaivosten, sulattojen, suolatehtaiden, koko keskus- ja aputulliviraston, keskusrahapajan, valtionvelan hallinnon ja valtionpankin, maanmittausviraston ja maakunnan maanmittausviraston sekä valtion kylpylähallinnon, Münchenin hovipanimoviraston jne. Tämäkin erittäin suuri hanke aiheutti 15 miljoonan euron kulut. Liikenneministeriön kulut katettiin sen omilla *toimintatuloilla ,* ja toisaalta vanhojen virkamiesten *eläkkeet* vaativat vielä erittäin suuren summan, noin 36 miljoonaa.

Näin ollen yhteensä oikeushallinto, sisäinen hallinto rakennuksineen – joita en ole edellä erikseen maininnut – ja myös valtiovarainhallinto sekä koulutus- ja kehitystoiminta ja eläkkeet vaativat 27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167 miljoonaa.

Valtionyritysten, postin ja rautateiden, kaivosten ja metsien valtionkassaan toimittamat noin 160 miljoonan ylijäämät olisivat siis käytännössä riittäneet kattamaan koko jättimäisen valtion hallintokoneiston – ilman penniäkään veroja!

Veroton valtio olisi siis ollut todellisuutta, ellei Baijerin kansalta kerättyjä veroja yhteensä, eli 60 miljoonaa suoria veroja ja 53 miljoonaa epäsuoria veroja, sekä lisäksi 31 miljoonaa maksua, yhteensä siis 134 miljoonaa, olisi jouduttu käyttämään kokonaan lainapääoman korkomaksuihin. Pelkästään Baijerin valtionvelkojen korkomaksut

80 Weihenstephan on 1000- luvulta peräisin oleva luostari Ylä-Baijerissa, joka muutettiin vuonna 1803 metsäkouluksi ja valtion panimoksi.

81 Münchenin Maximilianeumin suunnitteli Baijerin kuningas Maksimilian II opiskelijasäätiön kotipaikaksi. Vuodesta 1949 lähtien siellä on sijainnut Baijerin osavaltion parlamentti.

Machine Translated by Google

vaati 84,6 miljoonaa (!) ja Baijerin oli luovutettava valtakunnalle 50 miljoonaa samoin valtakunnan velan korkojen maksuun.

Olen antanut lyhyen katsauksen valtioelämämme laajoihin ja pieniin aloihin. Tämä vaikuttaa erityisen tärkeältä myös siksi, että kansallissosialismi muistaa myös sen, kuinka poikkeuksellisen paljon ja esimerkillistä työtä vanha valtio teki, paljon sellaista, mikä ei vaadi uudistusta eikä parannusta, sikäli kuin se ei liity asioihin, joita ei voida koskaan päättää. Jokaisen valtioelimen kohdalla on totta, ettei se voi pysyä paikoillaan, ellei se halua luutua. Monella alalla raikkaampi ja vapaampi henki ei ole pahitteeksi, ja siellä täällä perusteelliset uudistukset ovat tarpeen. Ainakin monilla hallintokoneistomme aloilla on saatava uutta henkeä, erityisesti virkamiehen ehdottoman vastuun henkeä tehtäviään ja palvelemiaan ihmisiä kohtaan.

Vain yksi ala pakotettiin täysin väärille teille – valtion taloushallinto.
Jos juuri kuvatut olosuhteet ovat mahdollisia, se on todellakin merkki siitä, että tässä on saatava aikaan radikaali muutos. Tämä pätee kuitenkin jo sotaa edeltäneeseen valtioon – jo silloin valtio oli sidottu yksityisen lainapääoman korkopalvelukseen.
Mikään ei paljasta selvemmin valtion jo tuolloin olemassa ollutta riippuvuutta lainapääomasta kuin eri tulomuotojen verojen jakautumisen tarkastelu. Vuoden 1911 budjetin mukaan, johon olemme tähänastiset havaintomme perustaneet, maanomistuksen arvoksi arvioitiin 12,6 miljoonaa, asunto-omaisuuden 12,1 miljoonaa ja kaupallisten yritysten 17 miljoonaa, mutta toisaalta pääomaeläkkeet, joiden kokonaiseläketulo oli 253 (!) miljoonaa kultamarkkaa, olivat vain 10 miljoonaa. Tämä on siis todellakin äärimmäisen hemmotteleva kohtelu niitä kohtaan, jotka voivat elää vaivattomasti ja tehdä työtä työväestön kustannuksella.

Lukemattomat pienet eläketulot – ajattelemme tässä 70–700 miljoonan markan eläkeryhmää – edustavat kyllä lukumääräisesti suurinta osaa pääomaeläkeverovelvoitteista, noin 150 000, mutta heidän pääomakorkotulonsa tai heidän maksamansa vero, noin 0,7 miljoonaa, eivät vaikuttaisi valtion budjettiin – mutta mikä tekee näistä luvuista meille niin huomionarvoisia, on se, että suuri lainapääoma on luonut näissä sadoissatuhansissa pienissä korkonsaajissa tehokkaan suojan kaikkia hyökkäyksiä vastaan, jotka kohdistuvat korkotuloihin, jotka ovat vaivannäköä ja työtä vailla.

On luonnollisesti helppo vakuuttaa nämä pienet korkonsaajat siitä, että heidän säästöjensä on taattava jossain määrin pysyvä korko-oikeus, sillä näiden koko elämänsä uurastaneiden ja säästöjensä eteen tosiasiallisesti työskennelleiden ihmisten samankaltaisuus valtion ja työntekijöiden oloissa eläkkeensaajiin on ilmeinen. Mutta mikä erottaa tämän asenteen eläkekäsityksestä, on se olennainen ero, että eläkeoikeus riippuu henkilöstä ja päättyy kuolemaan, kun taas korkooikeus on aineellinen ja sidottu henkilöstä riippumatta persoonattomalla tavalla pelkkään rahan hallussapitoon "ikuisena oikeudellisena oikeutena".

Käsittelemme näitä yhteyksiä tarkemmin yleisten vanhuuseläkkeiden yhteydessä, koska näiden havaintojen avulla voimme löytää siirtymän perusteettomasta ikuisesta korosta jokaisen kansallisen toverin oikeutettuun vaatimukseen ja huolettomaan vanhuuteen.

Näitä pienten korkojen saajia ei oteta huomioon kysymyksessä, jota käsittelemme vanhan valtion huomattavasta lainapääoman suopeudesta, vaan ainoastaan ne, jotka nielevät leijonanosan pääomaeläkkeistä ja jotka sitten astuvat jälleen esiin valtion suurina taloudellisina lahjoittajina.

Machine Translated by Google

Joten pois tämä kansantaloudellinen hölynpöly, intressikapitalistisesti suuntautunut valtion taloushallinto, ja ulos vapaaseen kansallissosialistiseen työn ja suorituskyvyn valtioon, joka on vapautettu kaikista veroista.

Kun valtio on vapautettu korkovelvoitteidensa lyijypainosta, nähdään, mitä valtio voi saavuttaa. Jos mukaan tulee uusia laajoja tulonlähteitä, kuten vesivoiman ja maan luonnonvarojen hyödyntäminen, niin veroton valtio ei todellakaan ole enää utopia, vaan iloinen todellisuus.

Jos kuitenkin haluamme puhua kansallissosialistisen valtion veropolitiikasta, se johtuu siitä, että tällaisista verolähteistä voitaisiin rahoittaa monia tehtäviä, jotka todellisuudessa odottavat valtion ratkaisua, mutta joihin ei kuitenkaan koskaan ollut enää varoja valtion budjetissa. Ajattelemme tässä kansanterveyden laajoja aloja, sukupuolitautien torjuntaa, alkoholin väärinkäyttöä, liikuntaharrastuksen edistämistä, taiteen ja tieteen merkittävämpää edistämistä, äitiyslomaa, lastenhoitoa, puutarhakaupunkien rakentamista ja ennen kaikkea Saksan kansan kunniavelan vapauttamista sodassa haavoittuneille, sotasleskille ja orvoille.

Seuraavia tulisi pitää kansallissosialistisen valtiojärjestelmän ohjaavina periaatteina veropolitiikan alalla:

1. Sisäisten lainojen korkomaksuja ei veroteta.
2. Veroja saa käyttää vain tuottamattomien valtion menojen kattamiseen, kuten hallintoon, oikeudenkäyttöön, armeijaan, poliisiin, terveydenhuoltoon ja koulutukseen, siltä osin kuin kaupallisten valtionyritysten, rautateiden, postin, lennättimen, valtion metsien ja valtion kaivosten ylijäämät sekä suurten valtion kaupunkien välisten tukikohtien sähkönjakelu eivät riitä niiden kattamiseen.
3. Erityistarpeiden kattamiseksi tai erityisissä hätätilanteissa, erityisesti sodan sattuessa, suorat ja epäsuorat verot eivät ole ainoastaan sallittuja, vaan niitä on myös määrättävä kantaa.
4. Omaisuuteen voidaan kohdistua suoria veroja missä tahansa muodossa, mutta tässä on suunniteltava laaja-alaista porrastusta. Tulon on oltava verovapaata asianmukaiseen määrään asti. Tässä tapauksessa on otettava aiempaa tarkemmin huomioon, onko veronmaksajalla lapsiperhe tai muita hoitovelvollisuuksia.
5. Valtion virkamiehet on periaatteessa vapautettava veroista. Naimisissa olevien lasten osalta avustukset on taattava.
6. Välilliset verot tulevat normaalioloissa kysymykseen vain ylellisyystavaroista. Valtiolla on tässä käytössään erinomainen keino toimia siten, että se hillitsisi ja nostaisi sellaisten tuotteiden tuotantohintoja, jotka palvelevat vain houkuttelevan ylellisyyden, runsauden ja ahmatin sekä muodin ylilyöntien riesaa. Jopa puhtaat puoliluksustuotteet, kuten tupakka, alkoholi ja viini, sikäli kuin ne eivät palvele terveydenhuoltoon liittyviä tarkoituksia, ovat epäsuorien verojen alaisia. Toisaalta kaikkia epäsuoria veroja, jotka nykyään riistävät kansaa kokonaisuudessaan, on periaatteessa vältettävä. Tarkoitamme tässä kaikkia järjettömiä epäsuoria veroja, jotka toimivat vain hintoja nostavalla tavalla, kuten sokerille, suolalle, tulitikuille, lampuille, limonaadille, sekä kivihiilelle perittäviä veroja, jotka tekevät tuotannosta radikaalisti kalliimpaa, sekä henkilö- ja tavaraliikenteen veroja ja ennen kaikkea hyödykkeiden myyntiveroja.

7. Sodan ja vallankumouksen voittojen kerääminen on suoritettava oikeudenmukaisena tehtävänä. Tällaisen tehtävän suorittamiseksi on luonnollisesti ensin luotava järkevä laskentapohja, jonka perusteella nykyistä vaurautta voidaan verrata aikaisempaan. Tässäkin on luonnollisesti tehtävä ero tuottavasta työstä syntyvän vaurauden välillä, jolle sota kuitenkin merkitsi erityistä nousukautta. Se on vain oikein ja

Machine Translated by Google

On oikein, että osa niin merkittävistä sotavoitteista ohjataan yhteiskunnalle.
Toisaalta paljon tarkempi arviointi on tehtävä sellaisen vaurauden tapauksessa, joka syntyy välittäjäkaupasta ja keinottelusta.

8. Leimaverot ja -maksut, jopa verot, jotka rajoittavat varallisuuden vapaata hallintaoikeutta, sikäli kuin tämä hallinta ei ole suunnattu yleistä etua vastaan, on mahdollisuuksien mukaan rajoitettava. Näihin kuuluvat myös perintö- ja lahjaverot.

Pohjimmiltaan veropolitiikan tulisi pyrkiä "verottomaan valtioon", sillä valtion tehtävänä ei ole riistää rahaa kansalaisiltaan ylläpitääkseen pohjimmiltaan valheellista valtionlainataloutta, vaan nostaa ihmisten yleistä hyvinvointia.
Valtion tehtävänä ei ole kerätä korkoa suurelle lainapääomalle, vaan suojella kansalaistensa henkilöä ja omaisuutta sekä tehdä maan luonnonvaroista yhteisön käytettävissä. Tuottamattomien valtion tehtävien varat tulisi, kuten jo on kuvattu, ottaa ensisijaisesti kaupallisten valtionyritysten ylijäämistä ja toiseksi ylellisyysveroista, kolmanneksi varallisuudesta ja tuloista, jotka ylittävät pelkällä työnteolla saavutettavan, ja vasta sitten omistavalta keskiluokalta sekä epäsuorista veroista puoliluksustuotteille, joiden käyttö ei ole elintärkeää. Ja vain sota-aikoina, jolloin koko kansakunnan elämä on uhattuna, valtio voi vaatia, että myös yhteisö – koska se voi todellakin vaatia asepalvelusta kaikilta palvelussuvereniteettinsa kautta – ja jälleen kerran erityisesti omistavien luokkien osalta, osallistuu taloudellisesti sodankäyntiin epäsuorien ja suorien verojen muodossa.

Lopuksi voimme sanoa vielä jotakin "kaupallisten valtionyritysten" kysymyksestä. Nyt on mieluummin viitattava siihen, että valtionyritykset eivät ole "kannattavia". Olemme jo käsitelleet pitkään kannattavuuden peruskysymystä.

Pyrkimyksissä hoitaa rautateitä ym. "liiketaloudellisesti", "vapauttaa ne epätaloudellisesta valtionyrityksestä" tai "saattaa ne sekamuotoiseen taloudelliseen muotoon" piilee vain suuren lainapääoman huonosti peitelty halu tehdä tästäkin huomattavasta kansakunnan varallisuusosasta käyttökelpoinen itselleen. Jos valtio luovuttaa nämäkin varallisuusosat, se luovutetaan kokonaan lainapääomalle, eikä sillä ole, lukuun ottamatta lupaa toimia lainapääoman koronkerääjänä, enää mitään alaa, jolla se olisi suvereeni tai jolla se voisi toimia säännellysti ja josta se voisi saada huomattavia tuloja tehtäviensä kattamiseksi.

Machine Translated by Google

Valtion taloudellinen poliittinen vapauttaminen

Kuvailimme ensin, mihin toimenpiteisiin on ryhdyttävä, jotta nykyiset olosuhteet tehtäisiin tulevaisuudessa mahdottomiksi. Nämä tehtävät vaativat toki luovia palveluksia, mutta ne voidaan silti saavuttaa ilman, että nykyisiä oikeudellisia ehtoja tarvitsee vahingoittaa tai muuttaa. Tilanne on toinen valtiomme sisäisille ja ulkoisille velkojilleen maksamien korkojen velkaketjujen katkaisemisen suhteen.

Tässä ryhdyttävät toimenpiteet ovat sinänsä äärimmäisen yksinkertaisia, vain niiden toteuttaminen aiheuttaa monia vaikeuksia. Lääke sisäisten lainojen ikuiseen korkovelvoitteeseen on: *tämän korkomaksun laillinen poistaminen.* Toisaalta suuri lainapääoma tulee pienten eläkeläisten etujen puolesta vetoamalla nostamaan kovan metelin ja esittämään kauhistuttavimpia uhkauksia valtiota vastaan, joka "talvaa loukkaamattomat oikeudet jalkojensa alle", joka "rikkoo lakia, joka riistää siltä viimeisenkin luottamuksen rippeen". Suurpääoma tulee luonnollisesti käyttämään kaikkia vipuja estääkseen "valtavan rikoksen perustavanlaatuisia talouden lakeja vastaan". Luonnollisesti! - ei voida oikeastaan odottaa, että kansainvälinen valta yhtäkkiä luopuisi vaatimuksestaan hallitsijaan.

Tässä taistelussa on vain kyse rautaisten hermojen ylläpitämisestä eikä itsensä antamisesta periksi. pelästy suurkaupungin ylläpitämien lehdistökulien ulvontaa.

Juutalainen käy tätä taistelua mitä sitkeimmin, sillä kyse on "hänen kunniastaan", kuten vanha Rothschild sanoi: "Rahani ovat kunniani, ja se, joka ottaa rahani, vie minulta kunniani."

Nyt heidän rahojaan ei todellakaan pitäisi missään nimessä ottaa valtion obligaatioiden omistajilta, vaan oikeudelliset vaatimukset on yksinkertaisesti poistettava, koska ne ovat vaikutukseltaan tulleet erittäin epäoikeudenmukaisiksi kansallisyhteisöä kohtaan.

Mutta valtion näkökulmasta, samoin kuin väestön näkökulmasta, jonka on kerättävä valtavat summat työllään tyydyttääkseen nämä "valtion velkojien lailliset vaatimukset", kyse ei ole "laillisista vaatimuksista", vaan kaikkien aikojen suurimmasta vääryydestä – työväestön jatkuvasta ryöstöstä pienen osan suurkapitalistien hyväksi valtion tuella. Valtio, joka tekee " *korkorujuuden murtamisesta" tosiasian, ei millään tavalla tee vääryyttä, vaan se sovittaa varsin voimakkaan vääryyden, jonka tekemisestä se itse on tehnyt kämppisen palveluksen.*

Tämä tarkoittaa tietenkin nykyisen valtion täydellistä uudelleenjärjestelyä; sen on päätettävä, haluaako se palvella kokonaisuutta vai haluaako se, kuten nyt, olla kansainvälisen rahoituksen hovimestari. Tässä kysymyksessä ei ole kompromisseja. Vain määrätietoinen puuttuminen voi johtaa tavoitteeseen ja ratkaisuun.

Kansallissosialistinen valtio on todellakin tietoinen tästä voimakkaasta päätöksestä – olisi äärimmäisen vaikeaa ottaa tällainen ratkaiseva askel, jos emme tietäisi tarkalleen, mitä meidän on perustettava korkokapitalistisen talouden tilalle. Mutta koska tiedämme tämän, menemme täydellisimmällä voitonvarmuudella tähän maailmanhistorian suurimpaan taisteluun. Tiedämme, että korkovalta perustuu vain valheisiin ja petokseen, ja koska tiedämme ja olemme selvästi tunnustaneet tämän, tiedämme myös, että tällainen valheiden ja petoksen *hämähäkinverkko ,* olipa se kuinka vaivalloisesti tahansa kudottu, voidaan repiä auki yhdellä nykäyksellä.

Vain yksi kysymys, viimeinen, askarruttaa meitä, kysymys: Mitä ulkomaat sanovat tällaisesta radikaalista uudistuksesta ja erityisesti kieltäytymisestä maksamasta lisää korkoja ulkomaisille korkovelkojille?

Machine Translated by Google

Niin, mitäpä ulkomaat siihen sanovat? Tämä kysymys on jo itsessään äärimmäisen merkittävä saksalaisten ahdingollemme ja myös laajimpien piirien kosmopoliittiselle asenteelle. Mitä yleisesti ottaen ovat "ulkomaat"? Ovatko he ranskalaiset, englantilaiset, amerikkalaiset? Ovatko he ruotsalaiset, hollantilaiset ja norjalaiset? Ovatko he venäläiset vai kiinalaiset? Vai ovatko he intialaiset tai fuegialaiset82 tai kongolaiset neekerit? Itse asiassa kaikki nämä ihmiset kuuluvat "ulkomaisiin" suhteessa meihin. Nyt ylivoimaisesti suurin osa kaikista näistä "ulkomaalaisista" ei sano mitään, pienin osa kiinalaisista, myös pienin osa venäläisistä ja ranskalaisista tietää yleisesti, mistä on kyse. Lopuksi jäljellä ovat sotavolillisten hallitukset ja sitten luonnollisesti – todella kiinnostuneina – juutalaiset kansainväliset pankkiirit, jotka "sanovat siitä jotain". On kuitenkin hyvin helppo vastata, mitä kansainvälinen rahoitus tähän sanoo. Se tulee kaikin käytettävissä olevin keinoin luonnehtimaan tällaisen menettelyn ennennäkemättömäksi rikokseksi sivistynyttä ihmiskuntaa vastaan, se tulee oman omistautuneen lehdistönsä kautta ja kaikkine mahdollisine valheineen ja vääristelmineen nostamaan niin kutsutun sivistyneen maailman tällaista ennennäkemätöntä tehtyjen velvoitteiden rikkomista vastaan, se tulee puhumaan Euroopan täydellisestä romahduksesta ja se yrittää yllyttää Ranskaa, eurooppalaisen sivilisaation erityisen sopivaa kantajaa, avoimeen sotaan Saksaa vastaan. Kaikki mitä ulkomaat, eli juutalainen suurrahoitus, tulevat sanomaan tällaista salamurhayritystä vastaan suurjuutalaisuuden kokonaisvaltaa vastaan.

Näin ollen voitaisiin säästää itsensä sekä itse kysymykseltä että vastaukselta. Sillä on päivänselvää, että se voima, jota vastaan vapaussota on suunnattu, ei alistu ilman taistelua, koska kyse ei ole saksalaisista, joille ulkomaiset edut ja oikeudet ovat enimmäkseen pyhempiä kuin saksalaisten oikeudet, vaan miehistä, joiden huomattavin ominaisuus on raaka vallanhimo.

Kaikissa tällaisissa lopullisissa historiallisissa kysymyksissä on täysin turhaa tehdä spekulatiivisia havaintoja siitä, mitä vihollinen nyt tekee, sillä on ilmeistä, ettei jälkimmäinen salli vapautusta tai kapinaa heti. Aivan eri asia on tarkastella vastustajan käytettävissä olevia voimakeinoja ja tietää, mitä vahvuuksia itsellä on. Jos lisäksi tiedetään tarkalleen, mitä on tehtävä ja mitä aiotaan tehdä, on tarkkailtava, miten vihollinen torjuu hyökkäyksen, ja vasta sitten voidaan ryhtyä vastatoimiin. Mikään sotilassuunnitelma ei voi määrätä kampanjaa ensimmäisen hyökkäyksen jälkeen, mutta se voi kyllä antaa yleiset suuntaviivat energiselle toimintatavalle. Näin on myös tässä.

Meidän tapauksessamme vastustajia on vaikea saada kiinni, koska kyse on persoonattomasta ja ylikansallisesta vallasta. Kampanjasuunnitelmassa on siksi ensin pohdittava, mitkä vallat ja intressit eivät tule otetuksi huomioon vastustajina. Tämä on tärkeää, jotta valtuuksia ei käytetä tarpeettomasti suuntaan, josta ei ole vaaraa.

Kysymyksen "Mitä ulkomaat sanovat tähän?" taakse kätkeytyy enimmäkseen huoli siitä, ettemme tällaisessa tapauksessa saa ulkomailta luottoa, ruokaa tai muita raaka-aineita.

Mikäs tilanne tässä nyt oikein on?

Kansantaloutena voimme pitkällä aikavälillä maksaa tuontitavaramme aina vain viennillämme, eli vaihtaa tavaroita tavaroihin, mutta emme paperirahalla emmekä "luotoilla". Kaikki tämä toimii jonkin aikaa, niin kauan kuin ulkomaat antavat todellista luottoa, eli niin kauan kuin eri ulkomaiset toimittajat luottavat siihen, että saksalaiset tuojat maksavat kyseisistä tavaroista täydellä rahalla. Mutta se on mahdollista vain, jos tuojat ovat keränneet ulkomaista rahaa saksalaisten tavaroiden viejinä. Pelko siitä, ettemme saa puuvillaa tai rasvoja,

82 Tierra del Fuegon asukkaat, saaristo Etelä-Amerikan eteläkärjen edustalla.

Machine Translated by Google

kuparin tai rehun hinta kansainvälisten korkomaksujen kieltäytymisen vuoksi yhdistää kysymyksiä, joilla ei pohjimmiltaan ole mitään tekemistä keskenään. Edes kokonaan juutalainen suurpankkivalta ei voi pitkällä aikavälillä estää raaka-aineita tuottavien maiden ylijäämien pääsyä Saksan tehtaisiin ja työpaikoille, eikä saksalaisten valmiiden tuotteiden pääsyä maailman markkinoille. Tämä vastavuoroinen tavaroiden vaihto eri kansantalouksien välillä tapahtuu todellakin kysynnän ja tarjonnan pakottavien lakien mukaisesti. Tietenkin pakon edessä ja väliaikaisesti rajoituksia ja keskeytyksiä voi esiintyä täällä, kuten koimme sodassa ja toisaalta Ruhrin alueella. Mutta nämä kaikki ovat voimakeinoja, jotka vahingoittavat ulkomaita samalla tavalla.

Voimme siis varmasti olettaa, että tukkukauppa onnistuu kattamaan ehdottoman välttämättömän tuontitarpeen. Aina on puolueettomia maita, joiden kautta tämä tuonti voi saavuttaa meidät.

Lisäksi kansantalous, joka on jälleen tietoinen kansallisista velvollisuuksistaan ja joka siten tulisi jälleen tehokkaammaksi vientituotteiden osalta, voi paljon mieluummin luottaa siihen, että se saa takaisin vanhan luottamuksensa. Tilapäiset välittäjäluotot tuonnissa ja viennissä ovat kauppayhtiöiden asioita ja perustuvat niiden henkilökohtaiseen luottoon.

Tällä kysymyksellä on nyt toinenkin aspekti, nimittäin pelko poliittisista pakkotoimenpiteistä, jotka johtuvat sotaobligaatioiden ja muiden valtakunnan tai osavaltioiden korkoa tuottavien obligaatioiden kansallisen koronmaksun keskeyttämisestä. Tämäkin on erittäin epätodennäköistä, koska tässä on kyse Saksan valtion obligaatioiden yksityisten velkojien korkovaatimuksista, joiden vuoksi tuskin voidaan ryhtyä mihinkään poliittisiin toimiin. Itse asiassa valtioiden konkurssien historiassa ei ole vielä tapahtunut, että valtion koronmaksun keskeyttämisestä olisi seurannut sotilaallinen väliintulo. Päinvastainen käsitys, että Ranskan olisi tässä tapauksessa välittömästi vastattava, ei ole mitenkään loogisesti hyväksyttävä, sillä muuten vihollisten olisi tuolloin täytynyt puuttua sotilaallisesti Saksan markan heikkenemiseen. Valuutan heikkeneminen vei lopulta Saksan obligaatioiden ulkomaisilta velkojilta kaiken. Toimenpiteemme eivät kuitenkaan lainkaan ennakoi näiden Saksan sisäisten valtionvelkojen mitätöintiä, vaan ainoastaan korkojen mitätöintiä ja obligaatioiden muuttamista pankkiomaisuudeksi. Käteismaksu voidaan sitä vastoin tarjota välittömästi ulkomaisille velkojille.

Kuinka on mahdollista, että tällaisessa tapauksessa, eli kun herra X. Illinoisissa tai Chicagossa saa pankkiiriltaan tiedon, että Saksan hallitus maksaa takaisin sotaobligaatiot käteisenä ja että tämä summa on hyvitetty hänen tililleen, hän olisi hyvin vihainen ja panee hallituksensa liikkeelle Saksaa vastaan?

Keneltäkään puolelta ei odoteta vakavaa vastarintaa, jos nationalistinen Saksan hallitus julistaisi kaikkien korkoa tuottavien joukkovelkakirjojen korkojen mitätöinnin ja samanaikaisesti näiden joukkovelkakirjojen muuttamisen korottomiksi varoiksi valtionpankeissa tai postishekkitileillä. Meille on tärkeää, että toimenpiteillämme ei vahingoiteta yhteisöä – se, että kapitalistinen taho tekee vastarintaa, ei voi estää vapauttavaa tekoa. Juuri tämän toimenpiteen tapauksessa nähdään, että sielujen erottelu tapahtuu täällä ja että niiden suljettu falangi, jotka kokevat tässä hallituksen toimenpiteessä vapautuksen ja...

[83] Kun saksalaisten todettiin vuoden 1922 lopulla laiminlyöneen vakavasti liittoutuneille maksettavien puutavaran ja hiilen maksuja sotakorvauksina, ranskalaiset ja belgialaiset miehittivät Ruhrin teollisuusalueen tammikuussa 1923 Ranskan pääministeri Raymond Poincarén johdolla. Saksalaisten reaktio tähän miehitykseen oli enimmäkseen passiivinen vastarinta, joka voitti maailman myötätunnon ja johti Dawesin sopimuksen mukaisten korvausten ehtojen "pehmentämiseen".
huhtikuuta 1924 (ks. edellä s. 94), jossa myös vaadittiin liittoutuneiden miehitysjoukkojen vetäytymistä Ruhrin alueelta.

Machine Translated by Google

Työn vapauttaminen valtavasta paineesta koskee pian kaikkia työntekijöitä. Vain pankki- ja pörssipiiri sekä omiin etuihinsa loukkuun jääneet pieneläkeläiset pysyvät niiden vastustajina.

Työssäkäyvällä ei ole erityistä intressiä saada pankeilta korkoa tilapäisestä omaisuudestaan, saati sitten maksaa lainoista erittäin korkeita korkoja; hän haluaa työskennellä ja ansaita rahaa käyttöpääomana käyttäen. Tästä syystä kaikki liikemiehet, tehtaanomistajat ja käsityöläiset ovat hyvin vähän kiinnostuneita korkokapitalistisen järjestelmän ylläpitämisestä. – Tämä käy päivänselväksi jokaiselle, joka pitää mielessään, että valtion korot – kuten olemme osoittaneet selvimmin – otetaan vain suorien tai epäsuorien verojen kautta tuottavien työntekijöiden työtuloista.

Se, jolla on tämä tieto kirkkaana mielessään, ei voi horjua millään hetkellä, sillä se on todellakin vain perusperiaate: *valtio voi antaa vain sen, mitä sen on jälleen kerran otettava kansalaisiltaan jossain muodossa pois.*

Valtion korkomaksujen korot on kaikissa olosuhteissa perittävä tuottavilta työntekijöiltä. Yhtäkään työntekijää ei suljeta tämän periaatteen ulkopuolelle, vähitenkään ruumiillista työtä tekevää, jolla ei ole käytettävissään korkoa tuottavia joukkovelkakirjoja. Tämä tilanne iskee häneen kovimmin, sillä suorat ja erityisesti epäsuorat verot vaikuttavat häneen myös ankarimmin. Koska juuri työntekijää vaaditaan verottamaan suoran tuloveron kautta tulovähennyksen muodossa ennen kaikkia muita piirejä, työntekijä on jo tullut selvänäkijäksi näissä asioissa; sama pätee myös kaikkiin palkansaajiin. Nämä piirit ovat tosin paljon vähemmän tietoisia paljon radikaalimpia epäsuoria veroja – vaikka he tuntevatkin ne enimmäkseen inflaation muodossa, kuten luvussa "Inflaatio" kuvattiin. Välillinen vero on epäsosiaalisin vero. Se rasittaa työtä puhtaan lainapääoman hyväksi. Kukaan ei voi vetäytyä siitä, ja siksi se sortaa ankarimmin sitä, jolla on vähiten tuloja. Toisaalta epäsuorat verot – hiili-, suola-, tulitikku-, sokeri-, olut- ja juomaverot, henkilöautoverot jne. – eivät häiritse lainkaan suuren pääomavarallisuuden omistajaa.

Yksi siis työläisten piiristä, joka vastustaa tällaista vapauttavaa tekoa
voi johtua vain näiden yhteyksien tiedon ja ymmärryksen puutteesta.

Viimeinen ja vaikein asia, jota meidän on vielä käsiteltävä tässä luvussa, on kansainvälisten korkovelvoitteiden poistaminen – toisin sanoen sotavelkojen lisäkorkomaksujen epääminen.

Tämä kysymys liittyy läheisimmin Saksan historialliseen kysymykseen, itse asiassa se on itse asiassa Saksan kysymys yleensä, sillä se sanoo: Haluaako Saksan kansakunta vapautta vai orjuutta?

Tiedämme, että tällaisissa lopullisissa kysymyksissä vain määrätietoinen tahto voi ratkaista ja saavuttaa voiton – vastaus tähän kysymykseen ylittää siis paljon finanssipoliittisten havaintojen rajat. Mutta on olennaista, että kansakunta, jonka on pyrittävä vapauteen, tietää, että sen orjuus on ennen kaikkea finanssipoliittista, että tässä politiikka ja taloustiede liittyvät läheisimmin toisiinsa. Mutta juuri se on uutta nykytilanteessa, että sitä hallitsevat finanssivallan poliittiset näkökulmat ja että sotilaallisen vallan poliittiset näkökulmat tulevat vasta toissijaisina.

Voimme todellakin puhua mammonaisesta ajasta uutena aikakautena. Mammon-jumala on noussut tämän maailman valtaistuimelle. Keisari ja kuningas kumartavat hänen edessään. Parlamentit ja hallitukset ovat hänen alistuvia palvelijoitaan. Hän on pystynyt sitomaan suuria liikkeitä – kuten palkkatyöläisten pyrkimyksen oman kehityksensä eteen. Kansainvälinen pääoma on samoin tehnyt...

Machine Translated by Google

maailman painokoneet, jotka palvelevat sen tavoitteita – samoin kuin se on myös tehnyt itsestään kulttuuririkkauksien hallinnoijan ja kaikkien kansallisten alkuperäiskansojen taiteen ja kirjallisuuden väärentäjän.

Tämän mammonistisen tartunnan ja maailmanvallan huomattavimpina kantajina olemme tunnistaneet juutalaiset, ja niin tietomme ympyrä sulkeutuu jälleen kerran kaikkien kysymysten – *juutalaiskysymyksen – myötä.*

Korko-ongelman ratkaisu on juutalaiskysymyksen ratkaisu. Selityksiemme mukaisen korko-ongelman ratkaisu on juutalaisen maailmanvallan murtaminen, koska se murskaa maailmanjuutalaisuuden vallan – sen taloudellisen vallan.

Mutta korko-ongelman ratkaisu on sitä paitsi konstruktiivisessa mielessä samaan aikaan aika myös yhteiskunnallisen kysymyksen ratkaisu.

Sotavelkojen korko- ja tullimaksujen kieltäminen asettaisi kansainvälisen finanssimaailman eli Ranskan koko Saksan finanssihallinnon haltuunoton edelle. Jos kaikki valtakunnan verot, jotka nyt palvelevat vihollisen korkomaksuja, poistetaan, se merkitsisi ensinnäkin sisäisesti lunastustaan mielettömästä verosorrosta, suurta ja laaja-alaista yhteiskunnallista poliittista tekoa, ja vihollisen olisi yritettävä kehittää oma finanssihallintonsa Saksaan.

Mutta jos saksalaiset näkisivät ranskalaisen tai juutalaisen veronkerääjän istuvan jokaisessa vero- ja eläketoimistossa ja jos nämä ulkomaiset sortajat veisivät parhaat lehmät maanviljelijöiden karsinoista – silloin viha ja närkästys kenties kasvaisivat pian niin voimakkaiksi, että jonain yönä vieras aave pyyhkäistään pois verisellä luudalla ja Saksa vapautuu.

Ottaisiko sotilasmahti yleisesti ottaen tällaisen tehtävän palveluksessaan taloudellinen valta on siis edelleen hyvin kyseenalainen.

Vapautumistahtomme näkymät eivät ole lainkaan niin epäsuotuisat kuin miltä ne aluksi saattoivat näyttää – päinvastoin. Ensimmäisellä kerralla, kun Saksa yksimielisesti kieltäytyi luovuttamasta "sotasankareitaan", tällä "ei"-vastauksella aave oli mennyttä.

Kansainvälinen rahoitusmaailma tulee varmasti etsimään muita keinoja, erityisesti boikotin menetelmää ja kansainvälisten markkinoiden täydellistä kuristamista. Se, ettei se onnistu jälkimmäisessäkään, voi yhtä varmasti olla, ja saksalaisten tavaroiden boikotti ohjaisi Saksan aluksi vain taloudellisessa toiminnassaan ja jonkin aikaa myös yksinomaan sisämarkkinoilleen. Siksi tässäkin olisi vain taitavan kotimaanpolitiikan tehtävänä – erityisesti avokätisen asuntorakentamisen edistämisen kautta – voittaa kriittiset ajat ja käyttää niitä kansan hyvinvoinnin hyväksi, kunnes uudet polut maailmalle on määritelty.

Tämä uusien polkujen avautuminen maailmaan tapahtuu juutalaisen vallan murtumisen kautta myös muiden kansojen keskuudessa, sillä yksittäisten kansojen tie terveeseen kansantalouteen voi kulkea vain parantumalla juutalais-mammonistisen myrkyn aiheuttamasta kotimaisesta myrkytyksestä. Silloin terveen kansainvälisen kaupan ja kansojen välisen talouskaupan luonnolliset polut avautuvat itsestään – ja juutalaisten sorrosta vapautunut ihmiskunta kokee ennennäkemättömän vaurauden aikakauden – ja ennen kaikkea *Saksan – maailman sydämen!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Versio 1.0

Julkaistu AH:n vuonna 130 Kali Yugassa lokakuussa
2018 Sudetenland Verlagin Christian

Calendarissa.

Einar Birkemannin toimittama.

Kirjan etukannen on tehnyt Italo.